

Giới thiệu Thiếu Niên Mắc Bệnh Cố Chấp Lừa Dối Tôi

Hán Việt: Cố chấp thiếu niên hấn trang ngoạn gat ta [showbiz]

Editor: nhà Kẹo Bơ

Edit: đang lết

Độ dài: 61 chương

Lịch đăng: 2-3 chương/tuần

Ngày đào hố: 04.05.2020

Ngày lấp hố:.....

Thể loại: Xuyên sách, Ngọt, Tình cảm, Hiện đại, HE, 1v1, Nguyên sang, Đô thị, Giới giải trí, Xuyên sách, Tình chị em

Giản Lan đã là ảnh hậu trong giới, sự nghiệp đang ở đỉnh cao, nhưng bỗng nhiên lại không thấy tăm hơi trong giới giải trí.

Mọi người đều đồn rằng cô đã lui về phía sau, tìm một nhà hào môn gả vào, sau đó thành mẹ hiền vợ đảm..

Nhưng sự thật lại là -----

Cô bị một kẻ điên quán lấy, không thể chạy thoát được.

Sau khi xuyên sách, Giản Lan cảm thấy bản thân thật may mắn khi đã thoát khỏi người đàn ông cố chấp cuồng kia.

Tại thế giới này, cô cũng có sự nghiệp của riêng mình, cũng đang trong lúc phát triển rực rỡ.

Tại đây cô đã gặp gỡ một thiếu niên đơn thuần ôn nhu, tính cách hoàn toàn tương phản với kẻ điên kia.

Cô đem người này đặt trên đầu quả tim sùng ái, muốn cái gì liền đưa cái đó.

Một ngày cô muốn rời đi, lại bị thiếu niên nhìn như vô hại chặn ở góc tường.....

"Lan Lan, lần này còn muốn chạy trốn?" Đôi mắt thiếu niên hung ác nham hiểm, không khác biệt gì người nọ, áp ủ tình yêu điên cuồng.

Giản Lan lúc này mới phát hiện, thế giới này, dường như cũng có anh.

*Hai người trước sau đều là một.

[Tác giả nói]

1. Giới giải trí chiếm tương đối nhiều, có nhiều yếu tố hài hước. Toàn văn kết hợp 50% ngọt sủng và 50% nhẹ nhàng.

2. Nhân vật chính: Phó Vọng X Giản Lan.

Soái ca bá đạo ngầm Nhân cách F. Giáo sư thiên tài X Ảnh hậu xinh đẹp. Kỹ thuật diễn xuất sắc.

3. Nhân cách F là do đơn độc, ý chỉ tâm tình quái gở, thiếu tình yêu và sự đồng cảm, nói đơn giản là một loại tính cách bệnh tâm thần cố chấp XD

4. 1V1, cả hai đều là mối tình đầu, không ngược nữ chính.

Một câu tóm tắt: Thiếu niên đẹp trai cố chấp X Ảnh hậu xinh đẹp tài năng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Cố Chấp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên sách

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

□ Bình chọn truyện để tiếp động lực cho editor nha

Xuyên sách

Giản Lan không nhớ rõ mình đã bị nhốt ở căn biệt thự này bao lâu rồi.

Ngoại trừ người ngoài kia, cô không thấy được bất cứ ai khác, càng không thể liên lạc ra thế giới bên ngoài.

Nhìn bản thân tiêu tụy trong gương, Giản Lan không tiếng động cười khổ.

Ai có thể nghĩ đến, ảnh hậu đột nhiên lui về ở ẩn là bởi vì bị giam cầm ở nơi này.

Bị kẻ điên cố chấp như vậy mê luyến, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Con đói từ dạ dày càng ngày càng làm thân thể không thể chịu đựng được, Giản Lan mở cửa phòng định đi xuống tầng tìm ít đồ ăn.

Trong lúc đi xuống tầng, đầu óc lại đột nhiên bắt đầu mơ hồ, cô không cẩn thận bước trượt bậc thang, từ tầng hai ngã xuống.

"Lan Lan!"

Trước khi mất đi ý thức, Giản Lan nghe được tiếng kêu khóc khàn cả giọng của người kia.

Giản Lan cho rằng mình không chết thì cũng bị thương nghiêm trọng, nhưng lúc cô tỉnh lại, lại phát hiện trên người không đau một chút nào, thậm chí còn tràn đầy năng lượng đã mất từ lâu.

Cô đỡ trán từ trên sofa ngồi dậy, đánh giá hoàn cảnh bốn phía lạ lẫm.

Trong phòng chỉ có một chiếc sofa, một cái giường, còn có một cái bàn trang điểm, trang hoàng rất xa hoa, nhìn qua như phòng nghỉ ở khách sạn lớn nào đó.

Chưa đợi Giản Lan suy nghĩ xem tại sao mình lại xuất hiện ở đây, di động rớt ở khe sofa bỗng nhiên vang lên.

Cô cầm lấy điện thoại trên sofa, trên màn hình sáng lên ghi chú "Tiền Phái Phái".

Người kia vậy mà để lại di động bên người cô? Không sợ cô xin giúp đỡ từ bên ngoài sao?

Giản Lan đã lâu lắm rồi không chạm qua các công cụ liên lạc, vội vàng không chờ nổi mà nhận điện thoại.

"Lan Lan, em thật sự muốn đính hôn với Lục Nhiều ư? Là người đại diện của em, chị cần thiết phải nhắc nhở em, sự nghiệp của em đang ở thời kỳ thăng tiến, không thích hợp đính hôn sớm như vậy. Hôn nữa sức chiến đấu của fans Lục Nhiều em cũng rõ ràng, em quyết định ngay lúc này đính hôn với anh ta, không phải tìm đường chết sao?"

Cảm nhận thanh âm được xử lí qua điện lưu thật làm người ta hoài niệm.

Lục Nhiều nào? Đính hôn nào?

Giản Lan bối rối, lựa chọn bảo trì im lặng.

Tiền Phái Phái cho rằng cô còn chưa nghĩ thông, tiếp tục tận tình khuyên bảo: "Em dù thích Lục Nhiều nhưng cũng phải suy xét cho tương lai bản thân chứ? Nếu em thật sự đính hôn, em có biết số tiền vi phạm hợp đồng của công ty là bao nhiêu không? Phòng chừng gộp lại tất cả số tiền em dành dụm được cả đời mới đủ."

Lục Nhiều, Tiền Phái Phái.

Giản Lan đột nhiên nghĩ tới.

Sau khi cô lên làm ảnh hậu, người anti cô không ít, trong đó có một antifan đã viết một cuốn tiểu thuyết nhỏ vô cùng ngốc nghếch, đặt tên của Giản Lan thành một trong những người nữ phụ phản diện.

Quyển sách này tên là "Anh rể trước của tôi là Idol", nam chính tên Lục Nhiều, nữ chính là em cùng cha khác mẹ của Giản Lan, tên Giản Vân.

Nghe đến tên truyện liền biết quyển sách này có bao nhiêu sự việc lệch lạc tam quan.

Nhưng số người trong nhóm antifan rất khổng lồ, cuối cùng vẫn khiến quyển sách này càng ngày nổi tiếng, cho nên Giản Lan mới biết đến cuốn truyện này, hơn nữa xuất phát từ tò mò còn đọc qua.

Vậy hiện tại cô đã xuyên vào trong sách sao?

Giản Lan tạm thời không đáp lại Tiền Phái Phái mà nhanh chóng mở trình duyệt lên, nhập tên một người rồi nhấn tìm kiếm.

Thời điểm đánh ra hai chữ "Tuồng Triều", hai tay Giản Lan đều run rẩy.

Bởi vì người này mang đến ảnh hưởng thật sự quá lớn cho cô.

Kết quả tìm tòi không có bất kì tin tức đặc thù nào, đều chỉ hiện ra vài trang web không liên quan.

Nhưng ở trong thế giới thực, chỉ cần gõ tên anh ra sẽ liền nhảy ra một chuỗi tin tức dài. Rốt cuộc trên người anh có ánh hào quang của thiếu gia giàu có một, không có khả năng không có tiếng tăm gì.

Nơi này tìm kiếm không thấy, đủ để chứng minh rằng thế giới này không có Tuồng Triều, không có ác ma đã từng giam cầm cô.

Cả người Giản Lan buông lỏng, giống như tảng đá nặng trong lòng bị dời đi, làm cô có loại xúc động muốn khóc.

Rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi anh.

"A lô? Lan Lan, em có đang nghe không?" Bên kia điện thoại, Tiền Phái Phái hỏi một câu.

"Ừm, em đang nghe."

"Lan Lan giọng nói em sao lại thế này? Em khóc?" Tiền Phái Phái khẩn trương hỏi.

Giản Lan không khóc, chỉ là yết hầu có chút nghẹn ngào, "Không có, chắc chị nghe lầm đấy."

"Những lời chị nói, em ngàn vạn lần phải suy xét cẩn thận một chút. Bằng không hôm nay em đính hôn cùng Lục Nhiều, ngày mai tin tức chửi rửa em liền lên hot search, đây sẽ trở thành vết nhơ cả đời, tẩy rửa mãi cũng không sạch."

"Em biết rồi."

Ngắt điện thoại, Giản Lan cẩn thận hồi tưởng cốt truyện một chút.

Nữ minh tinh tuyến mười tám Giản Lan lưu luyến si mê idol nổi tiếng Lục Nhiều, thật vất vả mới tranh thủ giành được cơ hội hợp tác sản xuất một chương trình tạp kỹ với Lục Nhiều.

Kết quả là trong quá trình quay chương trình đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đạo cụ trên trần rơi xuống dưới, mà đứng phía dưới đạo cụ vừa lúc là Lục Nhiều.

Giản Lan không màng tất cả mà nhào lên đi cứu Lục Nhiều, chân của cô còn bị thương phải ở bệnh viện mấy ngày.

Trong lúc nằm viện, để đạt được cơ duyên của mình, Giản Lan đã ngẫu nhiên phá hủy chuyện yêu đương của Lục Nhiều.

Là một nữ phụ phản diện yêu thầm Lục Nhiều, Giản Lan không biết xấu hổ mà lấy cớ này để uy hiếp, buộc Lục Nhiều đính hôn với mình.

Trước mặt Lục Nhiều có hai lựa chọn, một là ra mắt bạn gái chính thức cho công chúng, khiến người hân yêu thương bị đặt trên đầu sóng ngọn gió, bản thân hân phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng kếch xù, còn làm mất đa số fans.

Hai là tuyên bố với bên ngoài rằng mình vì "báo ân" mới bị bắt đính hôn cùng người mình không thích. Nhưng chỉ trên quan hệ danh nghĩa, sẽ không tiếp xúc thân mật, hơn nữa lúc nào cũng có khả năng kết thúc.

Hai người so sánh, hiển nhiên lựa chọn sau có lợi với hân hơn, fans cũng dễ dàng tiếp thu.

Cứ như vậy, Lục Nhiều cũng có thể bảo vệ bạn gái nhỏ chân chính của hân, đồng thời còn có thể đóng vai người đàn ông đáng thương "vì báo ân mà bị bắt đính hôn".

Mà Giản Lan trong sách là nữ phụ phản diện, chỉ cần có thể cùng Lục Nhiều ở bên nhau, dù bị chửi đến chết cô cũng cam tâm tình nguyện, cho nên mới không màng tới lời khuyên bảo của bạn bè, đánh liều hết thảy cũng muốn đính hôn với Lục Nhiều.

Ngày hôm sau của lễ đính hôn, những tin tức chửi bới như #Giản Lan dùng danh nghĩa ân nhân cứu mạng bức hôn Lục Nhiều#, #Giản Lan không biết xấu hổ# đã được lên hot search, các mối quan hệ xung quanh đều bị cắt đứt hết.

Nếu hiện tại cô đã xuyên qua, đương nhiên không có khả năng khiến chuyện như vậy phát sinh lại lần nữa.

Tra nam Lục Nhiều muốn dùng cô làm đá kê chân? Có mà nằm mơ.

Giản Lan đang chuẩn bị rời đi, bên ngoài lại truyền đến một đạo tiếng bước chân, ngay sau đó cửa phòng nghi bị người bên ngoài đẩy ra.

Tiến vào chính là một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi, đáng vẻ thanh tú sạch sẽ, xem tuổi thì cậu ta chắc hẳn không phải người đại diện, mà là trợ lý bên người Lục Nhiều.

"Anh Nhiều đang sốt ruột chờ ở dưới tầng, cô chạy nhanh qua đi, đi theo sự hướng dẫn của tôi, miễn cho bị paparazzi chụp đến."

Giản Lan nghe xong, đáy lòng nhin không được cười lạnh.

Miễn cho bị paparazzi chụp đến? Phải là ước gì bị chụp đến chứ nhỉ.

Hiện tại không biết có bao nhiêu phóng viên mai phục bên ngoài, đều là Lục Nhiều dùng nhiều tiền mời đến, yêu cầu biến hắn thành người "không tình nguyện", là hình tượng người bị hại, ngay cả bản thảo tin tức phát ra ngày mai cũng đã viết xong.

Chờ cho chuyện này hot lên, Giản Lan liền bị gắn lên cái nhãn "Nữ nhân ác độc", "Nữ nhân tâm cơ", "Không biết xấu hổ", trở thành đá kê chân của Lục Nhiều.

"Đã biết, tôi sẽ đi ngay." Giản Lan bình tĩnh mà nói.

Chờ thiếu niên vừa rời khỏi, Giản Lan lập tức tìm kiếm đồ vật có thể dùng để che đậy ngoại hình ở trong phòng.

Dù sao đây cũng là tiểu thuyết dùng để bôi nhọ cô, nói cách khác, cô chính là nguyên mẫu Giản Lan trong sách, chẳng qua cố tình bị miêu tả thành một kẻ si tình ngu xuẩn.

Giản Lan không rảnh lo hoài niệm dung nhan lúc cô còn chưa trở nên tiêu tụy gầy ốm, dù sao về sau còn rất nhiều cơ hội để xem, trước mắt chạy nhanh đi mới là quan trọng nhất.

Phòng nghỉ có khẩu trang và kính râm, hẳn là thời điểm nguyên chủ tới nơi này mang theo.

Giản Lan đeo hai đồ vật này lên, lặng lẽ dọc theo cầu thang phòng cháy khách sạn đi xuống, từ cửa sau rời đi.

Lục Nhiều căn bản không nghĩ tới cô sẽ đào hôn, cho nên hoàn toàn không phòng bị, Giản Lan thực nhẹ nhàng liền chạy đi ra ngoài.

Trước khi đi, Giản Lan nhìn thoáng qua bên ngoài khách sạn, quả nhiên có rất nhiều phóng viên ở bên ngoài chờ.

Nếu thật sự bị những phóng viên đó chụp ảnh lại, hơn nữa thông qua những bản thảo gian dối kia, cô liền chết chìm trong phí vi phạm hợp đồng kékéch xù.

Giản Lan gọi xe, trở lại chung cư cao cấp nguyên chủ thuê.

Cô không kế thừa ký ức của nguyên chủ, cũng không biết mình ở đâu.

Bất quá trong lúc nguyên chủ nói chuyện phiếm với Tiền Phái Phái trước đây, đối phương đã nói ra nơi ở của cô.

Hai chân Lục Nhiều vắt chéo ngồi trên sofa, sắc mặt càng ngày nặng nề.

Hắn ở đại sảnh đợi hơn hai mươi phút, đã sớm không kiên nhẫn.

"Không phải nói đi lên trang điểm lại sao? Làm sao lại lâu như vậy?"

Trợ lý hắn nói: "Tôi đi lên thúc giục xem sao."

"Được." Thành âm Lục Nhiều mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Trợ lý rất nhanh lại xuống dưới, bất quá theo sau cậu ta cũng không có Giản Lan.

"Cô ta còn chưa tới?" Về mặt Lục Nhiều không vui.

"Giản tiểu thư không ở trong phòng nghỉ, không biết đi đâu, để tôi gọi điện thoại cho cô ta." Trợ lý nhập số điện thoại Giản Lan, bất quá rất nhanh thông báo đối phương đã tắt máy truyền tới, rõ ràng số của cậu ta đã bị đưa vào danh sách đen.

"Anh Nhiều, cô ta cho tôi vào danh sách đen."

Khuôn mặt Lục Nhiều trầm xuống lấy ra di động của mình, nhấn dãy số Giản Lan.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem, nữ nhân này lại muốn làm cái gì hấp dẫn chú ý của hắn.

Kết quả lại phát hiện, số của hắn cũng bị cho vào danh sách đen.

"Anh Nhiều, hiện tại Giản tiểu thư đã trở về, chúng ta giải thích với phóng viên làm sao giờ?" Trợ lý lo lắng hỏi.

Vốn dĩ những phóng viên này nghe nói có tin tức lớn mới tình nguyện đến đây, hiện tại Giản Lan đột nhiên rời đi, đám phóng viên đó đương nhiên đến đây mà không thu hoạch được gì.

Bọn họ bên này khẳng định phải chi ra không ít tiền để trấn an, bằng không vạn nhất phóng viên phát ra tình huống này thì làm sao bây giờ?

Lục Nhiều thiết kế hãm hại ân nhân cứu mạng của mình, một khi những toan tính với ân nhân cứu mạng được phơi bày, thanh danh của hắn không thể cứu vãn.

"Mẹ nó." Lục Nhiều đứng dậy đạp một chân vào bàn, nhin không được chửi một câu.

Điều hắn lo lắng không phải là bỏ tiền ra để trấn an phóng viên, mà là sợ Giản Lan bỗng nhiên đổi ý, công bố sự tình yêu đương của hắn ra ngoài.

Vậy thì tiền đồ của hắn có thể bị hủy hoại hoàn toàn.

Con tiện nhân này.

Dựa theo định vị, Giản Lan tìm được nơi ở của mình, dùng vân tay mở khóa.

Nơi này xác thực thích hợp cho một tiểu minh tinh tuyến mười tám ở, hoàn cảnh an tĩnh, ra vào tiểu khu đều phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc.

Ngôi nhà có hai tầng, phong cách trông rộng, một người ở có vẻ rất trống trải.

Phong cách trang hoàng tổng thể theo hướng giản lược, ngoại trừ hoa cỏ bên ngoài ban công, cơ hồ không có trang trí nào khác.

Giản Lan trước tiên đi dạo khắp nơi trong nhà, làm quen hoàn cảnh một chút, sau đó cô ngồi trên giường, mở máy tính xách tay ra, bắt đầu phân loại thông tin mà cô có bây giờ.

Đầu tiên thân phận của cô là nữ phụ giàu có, nhưng ở nhà cũng không được sủng ái, người được sủng ái chính là em gái cùng cha khác mẹ của cô, chỉ kém cô một tuổi - Giản Vân.

Bạn gái nhỏ của Lục Nhiều chính là Giản Vân, bọn họ biết nhau từ thời đại học, hai người giảng co tình yêu trong thời gian dài, chờ tương lai Lục Nhiều kiếm đủ tiền từ fans, hắn liền không chút do dự ly hôn Giản Lan, cưới Giản Vân.

Phân đoạn này trong sách Giản Lan ấn tượng rất khắc sâu, bởi vì thật sự là quá không biết xấu hổ.

Cô tuy rằng không hãm mộ bất kỳ ai, nhưng cô cũng biết, một thần tượng vừa hút máu fans, vừa trộm yêu đương lừa gạt fans, chuyện này tính chất có bao nhiêu ác liệt.

Thời điểm Lục Nhiều đá văng Giản Lan, còn không quên hất bát nước bẩn lên người Giản Lan, nói điều tra ra tai nạn của chương trình kia là do cô sắp xếp, cho nên mới có thể ly hôn với cô.

Mà Giản Lan trong sách thân là một kẻ si tình chính hiệu, đương nhiên sẽ không phủ nhận bất kỳ lời nói nào của Lục Nhiều, trực tiếp cam chịu làm trò cho phóng viên, cuối cùng bị giới giải trí bài trừ, lại bị Lục Nhiều đuổi ra khỏi nhà, kết cục thực thê thảm.

Buồn cười nhất chính là, tuy rằng để bảo vệ Giản Vân, Lục Nhiều không thể không tạm thời cùng Giản Lan kết hôn, bất quá bọn họ hôn lễ cũng chưa làm, chỉ đi lãnh chứng, lúc sau vẫn trong trạng thái ản hôn. Cho nên thời điểm Lục Nhiều chia tay Giản Lan, không ai biết bọn họ ly hôn, đều cho rằng chỉ là hủy bỏ hôn ước mà thôi.

Dân cư mạng đều chúc mừng idol rốt cuộc thoát khỏi nữ tâm cơ, không ai để ý Giản Lan "vật lạng xê miễn phí" sẽ rơi vào kết cục gì.

Nghĩ đến đây, Giản Lan đã biết đường kế tiếp nên đi thế nào.

Muốn tự mình sống hạnh phúc, cần phải tránh xa đôi câu nam nữ này.

Sửa sang lại suy nghĩ của mình, cô giờ tay khép lại máy tính.

Giản Lan nằm trên giường ngủ một giấc.

Thời điểm cô tỉnh lại trời đã tối.

Lười đi ra ngoài mua đồ ăn, Giản Lan đến tủ lạnh cầm ly sữa chua uống.

Uống xong cô đi tắm rửa, sau đó lên giường ngủ.

Tối gần 11 giờ, dạ dày Giản Lan truyền đến một cơn đau đớn như sóng cuộn biển gầm, đau đến cả người cô đỏ mồ hôi, thân mình đều cuộn tròn lại.

Giản Lan sờ soạng mở đèn lên, tự rót cho mình ly nước ấm, nhưng thân thể vẫn không có chuyển biến tốt hơn.

Buổi tối uống sữa chua quá lạnh cũng không đau đến mức như vậy, phỏng chừng thân thể này vốn dĩ bị bệnh dạ dày nghiêm trọng, không thể chịu đói cũng không thể ăn quá lạnh.

Giản Lan tìm trong phòng một hời, không tìm thấy thuốc dạ dày.

Cô vừa tới nơi này, ai cũng không quen biết, mở ứng dụng trên di động lại phát hiện hiện tại tiệm thuốc gần đây không mở cửa.

Giản Lan chỉ có thể tùy tiện tìm quần áo phủ lên người, đeo khẩu trang, gõ cửa nhà hàng xóm.

Cửa rất nhanh từ bên trong mở ra, mở cửa chính là một thiếu niên thân hình thon gầy, khuôn mặt lạnh lùng, mắt sáng như sao.

"Xin lỗi muộn như vậy còn quá rầy, tôi ở nhà đối diện nhà cậu, xin hỏi nhà cậu có thuốc giảm đau hoặc thuốc dạ dày không? Bụng tôi vô cùng đau đớn." Sắc mặt Giản Lan tái nhợt, hữu khí vô lực mà nói.

Nhìn thấy người gõ cửa là cô, tia không vui trong mắt thiếu niên tan đi, nhưng vẫn như cũ mang theo nhàn nhạt xa cách.

"Chờ một lát." Lạnh giọng nói xong, thiếu niên xoay người về phòng.

Giản Lan dựa vào trên tường, thống khổ mà ôm bụng.

Rất nhanh thiếu niên đã trở lại, đem một hộp thuốc dạ dày đưa cho Giản Lan.

"Cảm ơn em trai, tôi đi về trước uống thuốc." Giản Lan nói xong liền chạy nhanh về nhà mình uống thuốc.

Phó Vọng nâng mắt lên, nhìn về hướng cô rời đi, ánh mắt sâu thẳm.

Sau một lúc lâu, anh nhắm mắt lại, hai tay rũ bên người nắm thật chặt, thậm chí bởi vì dùng quá sức mà run rẩy.

Hai người tuy rằng diện mạo và tên giống nhau, nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược, sao có thể là cùng một người.

Tác giả có lời muốn nói:

Trước tiên giải thích một chút:

1. Nam chính là người tâm thần có chấp cuồng, luôn muốn chiếm hữu giam cầm nữ chính.
2. Tác giả có cảm tình với sạch sẽ, cho nên nữ chính ngoại trừ nam chính sẽ không diễn cảnh hôn, thân mật với bất kì ai, nam chính cũng vậy.
3. Có nhiều cầu lương, buổi tối tốt nhất không nên xem

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mặc Bệnh Có Chấp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hội chứng ghét nam giới

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Hội chứng ghét nam giới

Uống thuốc xong, cơn đau dạ dày giảm bớt không ít.

Chỉ là vừa rồi cô đau đến nỗi cả người đổ mồ hôi lạnh, hiện tại cơ thể dính dính rất không thoải mái, vì vậy Giản Lan cố gắng chống người đi tắm rửa rồi mới lần nữa lên giường nghỉ.

Sáng ngày hôm sau, Giản Lan bị cơn đói đánh thức.

Lần này cô không dám cậy mạnh, rời giường liền gọi một phần cháo nóng hổi, sau đó lại đến cửa hàng tiện lợi dưới tầng mua một túi đồ ăn nhẹ, rau quả và các loại thuốc thông thường khác.

Ăn cháo xong, cô mang chiếc bánh kem nhỏ vừa đặt ở trên mạng, lại lần nữa gõ cửa phòng hàng xóm đối diện.

Cửa phòng rất nhanh mở ra, thiếu niên mặc đồ đen bình tĩnh nhìn cô.

"Em trai, ngày hôm qua thật sự cảm ơn, cái này cho em" Giản Lan đem đưa bánh kem cho anh.

Thiếu niên trước mắt này nhìn đã thấy tuổi không lớn, đoán chừng còn ở đang học đại học nên Giản Lan mới theo bản năng gọi em trai.

Đêm qua chỉ lo đau nên không chú ý tới diện mạo của anh, lúc này nhìn kĩ mới phát hiện em trai này có làn da trắng, đôi mắt hẹp dài, mũi cao thẳng, môi hồng răng trắng, vẻ đẹp như vậy là đủ để ra mắt rồi.

Cùng với đó là chiều cao một mét chín, còn có dáng người vai rộng eo thon, đoán chừng vừa ra mắt là có thể thu được rất nhiều người hâm mộ.

Phó Vọng đang chuẩn bị cúi tay tiếp nhận, ánh mắt nhìn đến chiếc găng tay trắng cô đang đeo, đồng tử bỗng nhiên co rút lại.

Đôi găng tay này vẫn còn mang theo nếp gấp lúc đóng gói, rõ ràng là đồ mới mua.

Anh vẫn luôn chú ý các hoạt động mà Giản Lan tham dự, chưa bao giờ thấy cô mang đôi găng tay này.

Chẳng lẽ là.....

Một suy đoán táo bạo nổi lên trong lòng.

"Tại sao lại đeo găng tay?" Anh nắm chặt tay, khẩu trương hỏi, tim không chịu nổi chế mà đập nhanh hơn.

Trong mắt Giản Lan hiện lên vào phần không được tự nhiên, xấu hổ nói: "Cái này là thói quen cá nhân"

Ảnh hậu Giản Lan có chứng ghét phải nam, điều này ở thế giới trước khi xuyên sách cũng không phải là bí mật.

Chỉ cần đụng vào tay chân của người khác giới một chút, cô liền dễ dàng thấy ghê tởm muốn nôn.

Lại nói tiếp, bệnh này của cô có quan hệ rất lớn tới Tưởng Triều.

Kể từ khi mắc chứng bệnh ghét phải nam, Giản Lan cùng người đàn ông khác bắt tay cũng phải đeo găng, chụp cùng người khác giới hay phối hợp diễn có nhiều tiếp xúc thân tay đều phải quay tá vỊ** hoặc dùng thể thân.

(**) *Quay tá vỊ là kiểu quay lợi dụng góc quay để người xem tưởng như thật, thường dùng trong cảnh hôn*

May là cái cô am hiểu không phải là phim tình cảm mà là các loại phim điện ảnh cho nên cũng không thường gặp phải tình huống này, bằng không sự nghiệp coi như bị hủy hoại.

Điều này lúc trước cô còn bị bôi đen chế giễu, nói là "Ngọc nữ thanh thuần", không biết lập trình tiết vì kim chủ nào.

Lo lắng ngày thường không cẩn thận có tiếp xúc thân thể với người khác giới nên Giản Lan có thói quen hàng ngày là đeo găng tay.

Thấy phản ứng này của Giản Lan, Phó Vọng bỗng nhiên cong môi cười.

Thái độ của anh từ lãnh đạm trở nên thân thiện.

"Chị ơi, tại sao lúc nào chị cũng đeo khẩu trang, chị là minh tinh sao?" Cặp mắt đẹp của anh trong trẻo, ngữ khí đơn thuần vô hại, phảng phất chỉ là sự hiếu kì của một đứa trẻ nhỏ.

Giản Lan theo bản năng sờ khẩu trang, hàm hồ nói "Không phải, chỉ là mấy ngày nay làn da không tốt, không thể gặp người khác mà không đeo khẩu trang"

"Thì ra là như vậy, chị mới chuyển đến bên này sao, có muốn sang nhà em ngồi một lát không?"

Đối diện với đôi mắt sạch sẽ của anh, Giản Lan thể nhưng có chút không đành lòng cự tuyệt.

Thời gian cô hẹn Tiền Phái Phái ước chừng còn hơn một giờ, đến nhà hàng xóm ngồi cũng không chậm trễ, huống chi ngày hôm qua đứa nhỏ này đã giúp mình.

Nghĩ đến đây, Giản Lan liền đáp ứng "Được"

Nhà của thiếu niên bố trí thật sự đơn giản, đồ đạc so với nhà cô ít hơn rất nhiều.

"Một mình cậu ở đây sao?" Giản Lan tùy ý hỏi.

Khi vào cửa cô liền phát hiện tủ giày chỉ có một đôi dép lê.

"Vâng, quan hệ của người trong nhà không tốt lắm" Phó Vọng cúi đầu nói, toàn thân đều bao phủ một tầng bi thương nhàn nhạt.

Giản Lan ngay lập tức nghĩ ra một vở kịch máu chó "Công tử nhà giàu bị bỏ lại bên ngoài, nguyên nhân là do huynh đệ tranh đoạt tài sản"

Có thể ở lại căn phòng lớn như vậy hẳn là xuất thân không tồi, bất quá hào môn vốn là không có đúng sai, việc thiếu niên trước mắt quan hệ không tốt với người nhà cũng có thể lý giải được.

"Cậu nhìn qua tuổi không lớn, hẳn là sinh viên nhỉ?" Giản Lan thấy cảm xúc của anh hạ xuống, vội vàng chuyển đề tài.

Phó Vọng sững sốt một chút, một bộ dạng ôn hòa và vô hại nói "Tôi đang ở đại học A"

Cô coi hẳn là sinh viên, vậy hẳn liền giả bộ mình là sinh viên tốt đi"

"Wow, cur nhiên có thể thi đậu đại học A, cậu thật là lợi hại, xem ra là một học bá" Giản Lan không tiếc lời khen ngợi.

Phó Vọng then thùng cười, thậm chí trên tai còn nổi lên một tầng màu đỏ, rõ ràng là một bộ dạng em trai dễ thẹn.

Giản Lan với anh lại thêm vài phần hảo cảm.

"Cậu học ngành gì, có tiện nói không"

Phó Vọng ngoan ngoãn trả lời "Hóa sinh"

Chính quy của anh là học về tài chính, bất quá sau này lại dốc lòng vì nghiên cứu hóa sinh.

Giản Lan nghe xong càng thấy kinh ngạc.

Trước kia cô tiếp xúc với những người có tiền, họ rất hiếm khi cho con mình đọc "Tứ đại thiên hố*" chuyên nghiệp, rốt cuộc thì ngành này trong mắt nhiều người đều là không có tiền đồ, đương nhiên Giản Lan lại không nghĩ như vậy.

() Ở đây mình cũng không biết, chắc là kiểu nghiên cứu về thế giới, ví dụ: các hiện tượng tự nhiên, bầu trời, Trái Đất..... Ai biết có thể bảo mình sửa lại nha*

Giản Lan cảm thấy mỗi ngành đều có giá trị, không thể chỉ đơn giản là "Tìm được việc" hay "Có thể kiếm nhiều tiền" để phân loại các chuyên ngành.

"Vậy cậu thích ngành này sao?" Cô chớp mắt hỏi

"Thích" Nói đến chuyên ngành của mình, đôi mắt Phó Vọng sáng rực lên.

Giản Lan phảng phất có thể đoán được nguyên nhân thiếu niên này có quan hệ không tốt với người trong nhà, khả năng chính là vì cậu khẳng khái lựa chọn chuyên ngành mình thích, không nghe theo sự sắp xếp của người trong nhà, nên mới bị ngó lơ.

"Có thể làm điều mình thích thật sự hạnh phúc" Giản Lan vén sợi tóc vừa rơi xuống ra sau tai, cười nói.

Ánh mắt cô điểm xuyết vài vết sáng nhỏ, hàng mi cong dài khẽ run, quyến rũ động lòng người.

Cho dù đeo khẩu trang vẫn như cũ, đẹp đến kinh điển.

Làm điều mình thích sao...

Tâm của Phó Vọng chấn động một lát.

Cô có nguyện vọng như vậy, nhưng anh vẫn luôn không biết.

Thu hồi suy nghĩ, Phó Vọng cũng cong khóe môi, lộ ra một nụ cười đơn thuần khiến người khác thật dễ dàng bỏ xuống phòng bị.

Quá mức điên cuồng mê luyện chỉ khiến Lan Lan bị dọa mà rời đi.

Lúc này đây, anh tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm trước kia.

Giản Lan đã thật lâu không ở cạnh anh rồi; trước khi đi, cô và Phó Vọng thêm Wechat của nhau.

Để tránh bị bại lộ thân phận của mình, cô không nói tên đầy đủ với Phó Vọng, chỉ bảo gọi là "Lan Lan", thậm chí cũng chưa nói là chữ nào.

Sau khi Giản Lan rời đi, Phó Vọng nhấn mở chân dung Wechat của cô, không chút do dự đưa vào ghi chú.

Lan Lan.

"Tôi hôm qua chị kiểm tra Weibo, sợ trên hot search thấy em, may mắn là em không hề đồ" Vừa vào cửa Tiền Phái Phái đã kích động nói.

Trước kia lúc chọn nghệ sĩ, Tiền Phái Phái liếc mắt một cái liền nhìn trúng Giản Lan, đoạt lấy cô từ người đại diện khác.

Giản Lan những mặt khác đều khá tốt, cũng rất nghe lời, điều tiếc nuối duy nhất chính là không biết dây thần kinh nào của cô bị lắp sai chỗ mà cô lại điên cuồng say mê Lục Nhiều.

Mặc kệ có phải thật lòng thích hay không, chỉ việc địa vị của cô và Lục Nhiều cách xa nhau, ở trong mắt người khác, cô chính là nữ diễn viên tuyến mười tám không biết xấu hổ lợi dụng để cọ nhiệt.

Giản Lan dựa vào giá trị nhan sắc của mình, thật vất vả thu thập được một chút hảo cảm của người qua đường, nhưng lại bị chính cô làm hỏng, bằng không hiện tại cô không chỉ có chừng này fans.

"Vâng, em suy nghĩ cẩn thận rồi, không thể tự phá hủy tiền đồ" Giản Lan ngồi trên sofa, rót nước cho Tiền Phái Phái.

Tiền Phái Phái cầm lấy tay Giản Lan, không yên tâm hỏi "Em lần này thật sự tỉnh ngộ rồi? Tại sao đột nhiên lại được khai thông?"

Cô ấy sợ Giản Lan lại bị Lục Nhiều lừa, chỉ là tạm thời từ bỏ đính hôn, hai ngày sau sẽ chứng nào tật nấy tiếp tục quấn lấy hấn ta.

"Chị biết tại sao Lục Nhiều nguyện ý đính hôn với em không?" Giản Lan không trực tiếp trả lời vấn đề cô ấy hỏi, mà bắt đầu câu chuyện khác.

"Không phải nói là vì báo đáp ân cứu mạng của em sao?" Tiền Phái Phái nói.

"Sao có thể, anh ta thoát nhìn giống như người có lương tâm sao?"

Tiền Phái Phái muốn nói "Biết hấn không có lương tâm, em còn thích hấn ta" nhưng để tâm đến mặt mũi của nghệ sĩ mình, cô vẫn không đem câu này nói ra.

"Nguyên nhân thật sự mà anh ta đính hôn là sợ em nói ra chuyện yêu đương của anh ta." Giản Lan ưu nhã uống nước, ngữ khí tùy ý giống như chỉ là thảo luận thời tiết, mà không phải là chuyện này đủ để ảnh hưởng đến tiền đồ của nhiều người.

Giản Lan nói xong, Tiền Phái Phái lập tức kinh ngạc há to miệng "Mẹ nó, Lục Nhiều cư nhiên yêu đương? Với ai?"

Hiện tại đúng là lúc sự nghiệp của Lục Nhiều đang phát lên, nếu ở thời điểm này bị lộ ra chuyện yêu đương, sự nghiệp của hấn khẳng định sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Hấn chọn lựa yêu đương lúc này là điên thật rồi, có rất nhiều nữ nhân ngoài kia bắt chước tất cả.

"Em gái em"

"Giản Vân?"

Tiền Phái Phái biết Giản Vân, bởi vì người kia thường xuyên giẫm lên Giản Lan, một kịch bản lặp lại "Em gái lần áp chị", "Cặp chị em này rõ ràng chỉ kém nhau một tuổi, nhìn qua lại giống như kém mười tuổi"

"Trách không được Lục Nhiều lại đáp ứng việc đính hôn dễ dàng như vậy, sự thật là muốn trấn an em, bảo vệ bạn gái nhỏ của hấn, thuận tiện còn có thể dựa vào em, chính mình bày ra bộ dạng bị bức hôn" Tiền Phái Phái lập tức liền rõ ràng hậu quả sau này.

"Vậy em hiện tại tính toán làm thế nào?"

Đôi mắt Giản Lan bình tĩnh không gợn sóng "Em chỉ là thấy bọn họ ở bên nhau, nhưng cũng không có chứng cứ, việc này trước hết cứ vậy qua đi, chỉ cần bọn họ không tới trêu chọc, em cũng lười đối phó hai người đó"

Lục Nhiều cho rằng Giản Lan có ảnh chụp lén, nên hấn mới khấn trương như vậy, vội vã dùng tới việc đính hôn trấn an cô.

Nhưng thực tế trong sách Giản Lan quá ngốc nghếch, chỉ mãi ghen tị, căn bản không nghĩ tới việc chụp ảnh.

"Ừ, fans của Lục Nhiều quá nhiều, nếu em thật sự đem việc này lộ ra, còn không có chứng cứ, phòng chừng fans của hấn xé xác em" Tiền Phái Phái tán đồng nói.

Không biết có phải do ảo giác không, cô ấy cảm thấy Giản Lan tựa hồ khác với trước kia.

Rõ ràng vẫn là gương mặt đó, nhưng khí chất con người giống như là thay đổi, thân nhiên lại thông dong, phảng phất giống như mặc kệ sự tình gì phát sinh, cô cũng đều có thể thành thạo giải quyết.

Nhất định là nhìn lầm rồi, Tiền Phái Phái nghĩ thầm.

Lại tiếp tục hàn huyên hai câu, Giản Lan hỏi lịch trình tiếp theo của bản thân.

Tiền Phái Phái ù rũ cụp đuôi "Ai, trừ bỏ chương trình tạp kỹ với Lục Nhiều, tạm thời không có lịch trình nào khác, chị lại đi tranh thủ cho em"

"Phiền toái chị rồi"

Giản Lan là thật tâm thích đóng phim.

Lấy lại tự do, cô vẫn như cũ muốn đứng vững ở giới giải trí.

Giống như hôm nay cô nói với Phó Vọng, có thể làm việc mình thích là một may mắn lớn trong cuộc sống.

Cùng lúc đó, Phó Vọng nhấn vào một chuỗi dây số.

Bên kia thật nhanh đã bắt máy, microphone truyền đến thanh âm của người đàn ông trung niên.

"Rốt cuộc quyết định về kế thừa gia nghiệp?"

"Không phải" Phó Vọng cười kiêu ngạo, biểu hiện rất khác với khi đơn thuần vô hại trước mặt Giản Lan.

Con trai độc nhất của Phó gia tính tình quái gở, âm tình bất định, đây là việc người trong giới đều biết.

Nếu để Lan Lan nhìn thấy một mặt này của anh, phòng chừng thái độ sẽ hoàn toàn thay đổi.

"Vậy con nhanh chóng kết hôn rồi sinh con trai, bảo nó thay con quản công ty, bằng không qua mấy năm ta già rồi, con không nghĩ đến việc kế thừa gia nghiệp cũng phải trở về kế thừa"

Vốn tưởng rằng sau khi nói vậy sẽ giống như trước kia, nghe được Phó Vọng quyết đoán cự tuyệt.

Nhưng không nghĩ tới Phó Vọng lại cười khê nói "Được, bất quá sẽ phối hợp yêu cầu của ba"

"Có ý tứ gì?" Phó Thanh vội vàng hỏi

"Công ty Kỳ Hạ có nghệ sĩ tên Giản Lan, nhớ rõ cho cô ấy mấy cơ hội"

"Con coi trọng cô ta? Nhưng những lời nhận xét về cô ấy tựa hồ không tốt lắm, con không hề suy xét?" Phó Thanh có ấn tượng với nữ nghệ sĩ này, bởi vì lúc trước chính Phó Vọng đưa Giản Lan vào công ty.

Chỉ là sau khi ký, Phó Vọng bên này không có hành động gì, Phó Thanh liền không quá để bụng với Giản Lan, cũng không có ý chiều cố.

"Không cần suy xét, cô ấy hiện tại và trước kia không giống nhau"

Ánh mắt Phó Vọng nhu hòa, lời nói từ tính ôn nhu, như thể là lời thì thầm của người yêu.

Chỉ là sâu trong ánh mắt lại cất giấu sự chiếm hữu và si mê.

"Vậy đi, tùy con. Bên này vừa lúc có mấy người khá tốt, ta đưa đến làm người đại diện, để cô ấy chính mình chọn" Đối mặt với con của mình, Phó Thanh trước giờ luôn đáp ứng.

"Không cần người tốt nhất, cũng không cần nhiều kịch bản nhưng nhất thiết phải có chất lượng, yêu cầu diễn vai phụ. Còn nữa, nói với người đại diện của cô ấy, đó đề là kịch bản những người khác không muốn" Trong mắt Phó Vọng xẹt qua một tia tối tăm.

Tạm thời không thể để Giản Lan biết có người ở sau lưng giúp cô. Bằng không cô nhất định sẽ không do dự lựa chọn tránh thoát.

Khi đó chính mình lại muốn tiếp cận cô sẽ khó khăn.

"Vì sao?" Dựa theo ý tưởng của Phó Thanh, không nên nhân cơ hội này tranh công sao?

"Ba cứ làm đi" Phó Vọng không giải thích.

Cuối cùng Phó Thanh đáp ứng, ông gọi điện thoại cho trợ thủ của mình để phân phó chuyện này.

Ngắt điện thoại, Phó Vọng đi vào căn phòng duy nhất khóa trong nhà.

Ban ngày khi Giản Lan tiến vào, anh cũng không để cô tới đây.

"Lạch cạch ____"

Bật công tắc lên, ánh sáng chói mắt tức khắc tràn ngập toàn bộ căn phòng, Phó Vọng theo bản năng híp mắt.

Nhìn xung quanh, trong phòng tràn ngập bức họa của một người, cổ trang hay hiện đại đều có.

Sau khi vào nơi này, Phó Vọng cả người thả lỏng.

Anh thích nhất là lấy ra các bức họa kia, ánh mắt từ từ đảo qua người cô, sao đó lại nhìn không được duỗi tay sờ nhẹ gương mặt người đó, ánh mắt cố chấp lại si mê.

Nhìn một lúc lâu, Phó Vọng mới buông bức tranh, anh ngồi trước bàn, lại cầm lấy bút bắt đầu vẽ cùng một người.

Cho dù ai thấy một màn này đều sẽ cảm thấy chủ nhân phòng là người mất trí, hoặc là một người điên đang say mê ai đó.

Tác giả có lời muốn nói: Anh Vọng thật sự là bệnh tâm thần, giấy trước đáng thương, giấy sau liền đột nhiên bùng phát chiếm hữu điên loạn, tin tôi đi, nếu không thể tiếp thu các tình yêu hiện tại rồi khỏi còn kịp.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tiếp diễn

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Bình chọn truyện cho editor thêm động lực nha, dạo này lười quá ~.~

Tiếp diễn

Trong lúc ngủ trưa, Giản Lan bị một tiếng điện thoại đánh thức.

Cô đưa mắt nhìn màn hình, vuốt để trả lời, tiếng nói vừa mới tỉnh ngủ còn mang theo vài phần lười biếng, "A lô?"

"Lan Lan, tin tức cực tốt đây, công ty nhận được vài dự án mới, em có thể tùy tiện chọn một cái." Bên kia đầu điện thoại, thanh âm Tiền Phái Phái tràn ngập hưng phấn.

Con buồn ngủ của Giản Lan lập tức biến mất, ánh mắt trong trẻo.

Cô ngồi dậy, nắm chặt di động, nhíu mày hỏi: "Vì sao?"

Trước kia cô không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, luôn cho rằng cô có thể nhận được những bộ phim hay như vậy là do vận khí tốt, hơn nữa thực lực cũng được đạo diễn tán thành.

Nhưng về sau cô mới biết được, chuyện này hết thảy là do Trương Triều, kỹ thuật diễn của cô chẳng qua chỉ có tác dụng dẹt hoa trên giấy, quan trọng nhất vẫn là có người ở sau lưng chống đỡ cô.

Cho nên lần này Giản Lan nghe thấy được tin tức này, phản ứng đầu tiên không phải là vui vẻ, ngược lại là tâm tính hoài nghi.

"Hình như suất diễn nhân vật quá ít, thù lao đóng phim cũng không cao, những nữ nghệ sĩ của công ty khác đều không muốn nhận, cho nên cơ hội mới đẩy đến chỗ chúng ta, Lan Lan, em đừng nóng giận." Tiền Phái Phái sợ cô tự trọng, không chịu nhận lấy cơ hội người khác không cần.

Tiền Phái Phái nói như vậy, ngược lại làm Giản Lan an tâm.

Cô hiện tại sợ nhất chính là có người sau lưng chống đỡ cô, bởi vì không có người trợ giúp thì không cần hỏi báo, nghĩ đến về sau Trương Triều muốn "hỏi báo", Giản Lan không rét mà run.

Cô sẽ không theo bất kì kẻ nào biến thành chim hoàng yến, cũng sẽ không vì bất kì kẻ nào từ bỏ ước mơ của chính mình,

"Được, buổi chiều em đến công ty thương lượng cùng chị."

"Chị ở quán cà phê tầng mười ba của công ty chờ em."

Giản Lan ngắt điện thoại, nhanh chóng rời giường trang điểm, tùy tiện nấu ít mì làm cơm trưa.

Buổi chiều, cô vừa mới đeo khẩu trang lên mở cửa, liền thấy được Phó Vọng đang chuẩn bị ra khỏi cửa.

"Chị đang định đi làm sao?"

Trong tay Phó Vọng cầm một tập giấy, vừa thấy cô đi ra, khoe môi lập tức gọi lên, trong ánh mắt đen nhánh đầy ý cười, như băng tuyết chợt tan ra.

Tim Giản Lan đập mạnh một chút, thầm nghĩ nụ cười của tiểu thị tươi sạch sẽ này quá thơm, so với cận bã Lục Nhiều tốt hơn một trăm lần.

Nhìn đến em trai đáng yêu như vậy, tâm tình đều chuyển biến tốt.

"Đúng vậy, cậu định đi học sao?"

"Ừm." Phó Vọng hơi gật đầu.

Hau người một trước một sau đi vào thang máy.

Thời điểm Giản Lan đi qua cửa thang máy, chú ý tới Phó Vọng dùng tay ngăn ở cửa thang máy, tức khắc càng có hảo cảm với anh hơn.

Chàng trai lịch thiệp như vậy rất hiếm.

Ở không gian nhỏ hẹp trong thang máy, Phó Vọng phải rất nỗ lực mới có thể khống chế tầm mắt chính mình không phiêu đảng lên người Giản Lan.

"Em trai có bạn gái chưa?" Giản Lan nhìn về phía góc nghiêng tinh xảo của anh, thuận miệng hỏi.

Phó Vọng ngượng ngùng mà cúi đầu, lỗ tai ửng đỏ, "Không có."

Lông mi rũ xuống che khuất ánh sáng chợt lóe lên trong mắt anh.

Cô tự nhiên lại hỏi anh vấn đề này, chuyện này trước kia chưa bao giờ từng có.

Thấy anh ngượng ngùng như vậy, Giản Lan nhin không được ở trong lòng cảm thán một câu, cậu em trai này cũng quá ngây thơ.

Thang máy rất nhanh đến tầng một.

"Tôi đi làm đây, cậu phải cố gắng học đó." Nói xong, Giản Lan vẫy tay với anh, đi ra thang máy.

"Ừm."

Phó Vọng lúc này mới dám ngẩng đầu, làm càn mà đánh giá bóng dáng của cô.

Nếu Giản Lan không cẩn thận quay đầu lại, khẳng định sẽ bị ánh mắt si mê không chút che dấu của anh làm kinh hãi.

Giản Lan gọi xe đến dưới lầu công ty giải trí Tinh Tự.

Trong điện thoại Tiền Phái Phái nói ở quán cà phê tầng mười ba chờ cô, vì thế Giản Lan trực tiếp đi thang máy lên tầng mười ba.

Các quán cà phê lớn trong công ty đều phải đi trực tiếp từ thang máy của bãi đỗ xe nội bộ đi lên, bất quá hiện tại Giản Lan không nóng vội, thật ra không cần quá cẩn thận như vậy.

Cũng may quán cà phê cách thang máy không xa, Giản Lan vừa đến, qua kính nhìn thấy Tiền Phái Phái đang dựa ở vị trí cửa sổ.

"Chị Phái." Giản Lan gỡ khẩu trang và kính râm ra, những lọn tóc quăn màu nâu cam tùy ý xõa ra sau lưng.

Ngay lập tức, một khuôn mặt nhỏ được trang điểm nhẹ nhàng tinh xảo hoàn toàn lộ ra, mắt đào hoa ản tình, đẹp đến người người kinh diễm.

Theo động tác của cô, hương vị nước hoa dễ ngủi phiêu tán trong không trung, là hương hoa rất tươi mát.

Tiền Phái Phái bị động tác đơn giản này của Giản Lan làm cho kinh động.

Trước kia sao lại không phát hiện Giản Lan đẹp như vậy?

Có lẽ vì trước kia trên người Giản Lan có một loại sợ hãi rụt rè không phóng khoáng, đặc biệt là thời điểm đối mặt màn ảnh, loại nhút nhát từ trong xương cốt này sẽ phóng đại vô hạn.

Nhưng hôm nay cô bỗng trở nên tự tin thông dong, làm Tiền Phái Phái không kịp thích ứng.

Xem ra người một khi nghĩ thông, lòng tự khắc sẽ khác, khí chất từ trong ra ngoài liền sẽ một trời một vực.

"Mấy tình huống của những kịch bản đều ở trong này, em nhìn xem thích cái nào." Tiền Phái Phái đưa cho cô một tập giấy đã được sửa sang hoàn chỉnh.

Giản Lan mở tập giấy ra, bên trong mỗi tờ giấy A4 đều đóng dấu mỗi đoạn văn tắt về từng kịch bản.

Có tổng cộng hai bộ cổ trang, một bộ hiện đại và một bộ tiên hiệp.

"Đáng tiếc lịch trình của những bộ phim này lại trùng nhau, bằng không tôi ước gì cô tham gia hết tất cả." Tiền Phái Phái cười nói.

Việc đồng thời chọn nhiều kịch bản như vậy cô không thường gặp, đây vẫn là lần đầu.

Giản Lan đại khái xem qua, liếc mắt một cái nhìn trúng bộ tiên hiệp cuối cùng.

Nhân vật cô được mời đóng trong bộ phim này là nữ số 3 Tà Ngọc Bội, có tuổi thơ thê thảm, phải lưu lạc phong trần, sau lại mai danh ẩn tích tiến vào Tông Môn báo thù.

Khác với những thiếu nữ mơ mộng yêu đương khác, Tà Ngọc Bội chỉ là một người máy báo thù không cảm xúc, nòng lõi dụng vẻ đẹp của mình để lừa gạt hết người đàn ông này đến đàn ông khác, bất quá tất cả đều vì báo thù, không liên quan gì đến tình yêu.

Chỉ là cuối cùng, ý nghĩ tốt đẹp của nàng vẫn còn tồn tại, đem nàng đẩy đến cái chết. Chỉ kém một bước kế hoạch báo thù đã thành công nay lại thất bại, Tà Ngọc Bội ôm hận mà chết, là nhân vật bi kịch làm người ta thổn thức.

"Em muốn cái này." Giản Lan đưa tập giấy vẫn đang mở ra cho Tiền Phái Phái.

Sau khi Tiền Phái Phái nhìn xong, do dự mà nói: "Nhân vật này tương đối phức tạp, còn có một lượng lớn fan nguyên tác, phỏng chừng nếu diễn không tốt sẽ bị chửi chết."

Cô ấy chính là đang suy xét đến kỹ thuật diễn không tốt của Giản Lan, cho nên mới đưa kịch bản này đặt ở mặt sau cùng.

"Em thích diễn nhân vật này."

Giản Lan thích tất cả các nhân vật có nội tâm phức tạp đa chiều.

So sánh với những vai đơn giản không có chiều sâu kia, nhân vật này rất hợp khẩu vị của cô.

"Em thật sự không hề suy xét? Rốt cuộc trước kia em cũng chưa từng nhận đóng nhân vật phức tạp như vậy." Tiền Phái Phái uyển chuyển nói.

Giản Lan trước kia đã đóng qua vài bộ phim, nhưng kỹ thuật diễn thô ráp của cô tất cả mọi người đều rõ như ban ngày.

Cho nên Tiền Phái Phái mới có thể không tự tin về cô như vậy.

"Không cần, chọn cái này đi, tin em."

Hoàn toàn tương phản với Tiền Phái Phái đang lo lắng không thôi, bản thân Giản Lan lại tràn đầy tự tin.

Cô không tin chính mình diễn nhân vật như vậy lại không tốt.

Tuy rằng trước khi xuyên sách sự nghiệp của cô rất thuận buồm xuôi gió, đa số nguyên nhân là do Tường Triều trợ giúp, nếu cô không có thực lực, chỉ dựa vào anh mà đi lên, nhiều lắm chỉ có thể thành bình hoa, dù thế nào cũng không thể trở thành ảnh hậu.

Có thể trở thành ảnh hậu càng chứng minh được cô có thực lực.

"Haizz, lần này nghe em vậy, bất quá em nên lên lút đến chỗ chị luyện kỹ thuật diễn chút đi, bằng không đến lúc đó fan trung thành của nhân vật này chửi bới, chúng ta thậm chí quan hệ xã giao cũng không có, vậy khó sống."

Tiền Phái Phái nghĩ thầm, Giản Lan thật vất vả mới nghĩ thông, không hề quán lầy Lục Nhiều đòi lãng xê, vậy dùng bộ phim này làm phần thưởng cho cô đi.

Không diễn tốt cũng không thành vấn đề, bình hoa kỹ thuật diễn kém tổng so với diễn viên nữ tài năng nhưng kém nổi tiếng còn tốt hơn.

"Yên tâm đi chị Phái."

Thấy Giản Lan tự tin như vậy, không biết vì cái gì, bất an trong lòng Tiền Phái Phái cũng dần dần biến mất.

Đúng lúc này, di động Giản Lan vang lên, mặt trên ghi là "Mẹ".

Biểu tình Tiền Phái Phái trở nên có chút một lời khó nói hết, nhỏ giọng hỏi: "Muốn nhận sao?"

Cô ấy biết một ít sự tình trong nhà Giản Lan, cho nên mới hỏi như vậy.

"Ừm."

Giản Lan đi đến sân phơi ngoài quán cà phê, vuốt màn hình nghe điện thoại.

"Lan Lan, chừng nào con về nhà?"

Giản Lan hàm hồ đáp: "Không biết được."

Trước khi xuyên sách cô là cô nhi bị vứt bỏ, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, về sau lại thành danh, ba mẹ thân sinh tìm tới công đòi tiền, bị cô trực tiếp đuổi đi, lúc ấy còn bị antifan bắt lấy chuyện này mà chửi bới hơn nửa tháng.

Nhưng Giản Lan trước nay không phải là người có tính cách mềm yếu, dù bị toàn cư dân mạng chửi bới, cô như thế nào vẫn là như thế ấy.

Sau khi xuyên sách bỗng nhiên có ba mẹ, tâm tình Giản Lan thực phức tạp, có chút thấp thòm cũng có chút chờ mong.

"Mẹ nghe Vân Vân nói con bắt được nhược điểm của con bé phải không? Các con thân là chị em, không cần thiết đối lập nhau như vậy, nghe mẹ, xóa những bức ảnh con đã chụp, coi như việc này không phát sinh." Mẹ Giản ra lệnh.

Nghe được lời này, Giản Lan như bị hắt chậu nước lạnh vào đầu, tâm tình chờ mong hoàn toàn bị phá hỏng.

Giản Vân rõ ràng cùng cha khác mẹ với cô, chỗ nào được gọi là chị em?

Tuy rằng trong tay Giản Lan cũng không có chứng cứ Giản Vân và Lục Nhiều bên nhau, nhưng cô đương nhiên không chủ động nói ra. Cô sẽ khiến cho Giản Vân và Lục Nhiều cố tình hiểu lầm, cũng làm cho hai người bọn họ có điều cố kỵ, không tới trêu chọc cô.

"Em ấy trước kia đăng tin sai lệch về con, lấy con làm lót chân, thời điểm đoạt tài sản của con tại sao lại không nhớ rõ con là chị em ấy?" Giản Lan sắc bén hỏi lại.

"Con là chị, nhường em gái con một chút thì có làm sao? Vân Vân còn nhỏ, con bé không hiểu chuyện, con cũng không hiểu chuyện ư?" Giọng nói mẹ Giản trầm xuống, mang theo ý vị giáo huấn.

Giản Lan hoàn toàn hiểu rõ, người mẹ ruột của cô là hướng về Giản Vân.

Không hổ danh là tiểu thuyết viết đề bôi nhọ cô, thân nhân cũng không giúp cô.

"Mẹ vì sao lại tìm tới con? Là ba bảo mẹ gọi điện tới?" Giản Lan hỏi.

Chắc chắn không thể là Giản Vân tự tìm tới bà.

Thanh âm bên kia điện thoại có chút hoảng loạn, "Con đừng lo ai đã nói cho mẹ, nhanh xóa những bức ảnh đó đi, đừng xúc phạm tới Vân Vân, con bé chính là em con."

Giản Lan hồi tưởng về cốt truyện của mẹ Giản.

Ở trong sách, mẹ cô Vệ Tĩnh Diễm xuất thân danh giá, ở tuổi thiếu nữ đã vừa gặp đã yêu Giản Kỳ Tường xuất thân bình thường. Bà không màng người nhà phản đối, khăng khăng phải gả cho ông.

Để duy trì sự nghiệp buôn bán của Giản Kỳ Tường, Vệ Tĩnh Diễm cơ hồ tự mình đào nhà mẹ đẻ, đem hết tài sản nhà mình chuyển dời đến trên tay Giản Kỳ Tường.

Có nhiều tiền cùng quyền lực trên tay như vậy, Giản Kỳ Tường chỉ cần có đầu óc là có thể đem về rất nhiều lợi nhuận.

Nhưng sau khi Giản Kỳ Tường phát đạt, ông lập tức bỏ rơi Vệ Tĩnh Diễm, cưới tiểu tam xinh đẹp vẫn luôn theo bên người mình.

Thời điểm mẹ kể vào nhà, còn mang theo một cô con gái chỉ kém Giản Lan một tuổi, tên Giản Vân.

Nói cách khác, lúc trước sau khi Giản Kỳ Tường kết hôn với Vệ Tĩnh Diễm, một bên xài tiền của bà, một bên trộm bao nuôi tiểu tam.

Nhưng dù có như vậy, Vệ Tĩnh Diễm vẫn một lòng yêu Giản Kỳ Tường.

Bà không chỉ không cam tâm tình nguyện ra khỏi nhà, thậm chí còn thường xuyên về nhà tìm Giản Kỳ Tường, nghiêm nhiên đủ tư cách làm một kẻ si tình ngu ngốc.

Giống như hiện tại, Giản Kỳ Tường chỉ cần nói một câu đã khiến cho Vệ Tĩnh Diễm ngoan ngoãn gọi điện thoại cho con gái mình, ra lệnh con gái xóa video bắt lợi với Giản Vân.

"Mẹ, ba đã phản bội mẹ, mẹ vì sao còn ngu ngốc mà nghe ông ta? Thậm chí còn giúp con gái của tiểu tam?" Giản Lan muốn giảng giải cho bà.

Dù sao cũng là mẹ của thân thể này, có thể cứu vớt một chút thì vẫn sẽ cứu vớt.

"Con nghe mẹ nói đi, nhanh xóa những ảnh chụp đó, bằng không ba con nhất định sẽ trách mẹ."

Giản Lan nắm chặt di động, "Ông ta đâu có yêu mẹ, tra nam chính hiệu mà mẹ lại coi như bảo vật. Hiện tại ông ta đã kết hôn cùng người khác, mẹ còn muốn quần lấy ông ta làm gì?"

Hiện tại Giản Kỳ Tường đã sớm kết hôn cùng mẹ Giản Vân, Vệ Tĩnh Diễm vẫn luôn quần lấy chồng trước, vậy bà cùng mẹ Giản Vân có gì khác nhau? Không phải đều là muốn phá hư gia đình người khác sao?

"Ông ấy là ba con, con tại sao lại có thể nói ông ấy như vậy? Mẹ cũng không muốn quần lấy ông ấy, nhưng mẹ quá yêu ba con, rồi ông ấy mẹ sẽ chết."

Vệ Tĩnh Diễm muốn dùng phương thức này làm Giản Lan mềm lòng, xóa bỏ ảnh chụp.

Nhưng nghe thấy câu nói đó, Giản Lan quả thực muốn phì cười.

Cô không nhịn được nói một câu, "Rồi ông ta sẽ chết? Ông ta cầm bình dưỡng khí của mẹ sao?"

"Phốc-----" Phía sau Giản Lan bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười trong sáng.

Giản Lan quay đầu lại, đứng phía sau cô là một thiếu niên mặc áo khoác đen, đầu đội mũ lưỡi trai tràn ngập sức sống, làn da trắng sáng, hẳn là nghệ sĩ cùng công ty.

Khe hở ngón tay cậu kẹp điều thuốc chưa cháy, phòng chừng là muốn đến sân phơi này hút thuốc.

Thiếu niên cao gầy chấp tay trước ngực quơ quơ trước mặt cô tỏ vẻ xin lỗi.

Cậu thật sự không phải cố ý, chỉ là vừa vặn đi đến chỗ này, liền nghe được âm thanh cô hỏi lại câu kia, trong lúc không nhất thời không nhịn được cười ra tiếng.

Tác giả có lời muốn nói: Anh Vọng là một tiểu biến thái ngây thơ _ (: 3 ∟ ∠) _

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Cháp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tiến tổ

Editor: nhà Kẹo Bơ□□

Tiến tổ

Giản Lan bình tĩnh mà xoay người, tiếp tục gọi điện thoại.

"Con không biết chuyện này ảnh hưởng lớn thế nào với Vân Vân sao? Nhanh xóa hết ảnh chụp đi, có nghe thấy không?"

Nghe mẹ cô đúng lý hợp tình giáo huấn, Giản Lan cảm thấy mình căn bản không nên nghe điện thoại của bà.

Trách không được biểu tình Tiền Phái Phái vừa rồi phức tạp như vậy.

"Tín hiệu không tốt, con ngắt máy trước."

Nói xong, Giản Lan trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Cô vốn là xuyên sách tới đây, không kế thừa ký ức nguyên chủ, tự nhiên không có cảm tình gì với "người mẹ" này.

Hơn nữa sau khi nghe xong điện thoại Giản Lan đã nhận thức được, suy nghĩ của Vệ Tĩnh Diễm đã hoàn toàn không thể cứu chữa, vậy cô cứ coi như mình vẫn là trẻ mồ côi như cũ vậy.

Xoay người, Giản Lan mới nhớ tới đằng sau mình có người.

Thiếu niên đội mũ lưỡi trai đem vành mũ hướng lên trên một chút, lộ ra một nụ cười soái khí với cô, trong ánh mắt chứa đựng đầy ánh sao, răng nanh bên trái rất đáng yêu.

Giản Lan lễ phép gật đầu, đi ngang qua cậu.

Trong lòng cô nghĩ, thiếu niên sống đối diện nhà cô vẫn phù hợp với thẩm mỹ của cô hơn, cô thích nhất kiểu mắt hình hẹp dài của anh, không thích kiểu đôi mắt nai tròn như thế này.

Đây là lần đầu tiên Phương Túc Dương hoàn toàn bị xem nhẹ đến như vậy.

Nhớ lại vừa rồi nghe được câu nói kia, cậu lại nhin không được cười.

Những lúc cậu cười luôn luôn rất kỳ lạ. Rất nhiều thời điểm người khác không cảm thấy buồn cười, nhưng không hiểu sao lúc đó lại có thể chọc cậu cười, hơn nữa mỗi lần nghĩ đến đều cười rộ lên.

Phương Túc Dương luôn cảm thấy nữ nhân vừa rồi rất quen mắt, chỉ là trong lúc nhất thời không nghĩ ra đã từng nhìn thấy ở đâu.

Kệ đi, dù sao cùng công ty, sớm muộn gì cũng có cơ hội chạm mặt, không cần vội vàng vào lúc này.

Giản Lan trở lại vị trí cũ ngồi xuống.

Về mặt Tiền Phái Phái lo lắng mà nhìn cô.

"Làm sao vậy?" Ánh mắt Giản Lan lóe lên, xinh đẹp đến nỗi làm người ta không thể dời mắt.

"Lan Lan, em không bị thuyết phục đấy chứ?" Tiền Phái Phái khẩn trương hỏi.

Là người đại diện kiêm bạn bè của Giản Lan, Tiền Phái Phái rất rõ ràng quan niệm tình yêu hiện tại của Giản Lan xem ra chịu ảnh hưởng rất lớn từ mẹ cô.

Cả hai mẹ con giống nhau đều là kẻ "si tình", nói không dễ nghe chính là cả hai đều là liếm cầu*

(*) *Liếm cầu "舔狗"*: Đây là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liếm si dùng mặt nóng dán mông lạnh.

Vì dụ như trong một mối quan hệ bình thường, người con gái không thật sự thích anh ta lắm, luôn cư xử không nóng không lạnh với anh ta. Nhưng người con trai đó lại luôn cư xử hết sức chiều chuộng, luôn nghe theo lời cô gái đó, chỉ vì gia thế của cô ấy mà không bởi vì tình yêu, thì hành động đó gọi là "liếm cầu", như chó liếm vậy. Cho luôn vậy đuôi và tuân theo mệnh lệnh miễn có đồ ăn ngon. Hoặc những phận bề tôi ngày xưa luôn nhún nhường nịnh bợ trước người quyền quý cũng gọi là liếm cầu. (nguồn: dembuon.vn)

Cho nên Tiền Phái Phái rất lo lắng, sau khi nói chuyện điện thoại xong, Giản Lan lấy lại tình yêu của mình với Lục Nhiều, lại nhin không được hy sinh bản thân.

"Yên tâm đi, em không khóc như vậy." Giản Lan không rồi rắm vì chuyện mẹ con này quá lâu, trực tiếp nói sang chuyện khác, "Hợp đồng khi nào ký?"

"Hai ngày này sẽ ký, bộ phim lập tức bắt đầu quay, vừa lúc xong chương trình tạp kỹ em đã tham gia."

Vì tai nạn lần trước, chương trình tạm thời hoãn lại một thời gian, chờ Giản Lan diễn xong bộ phim này, vừa vặn có thể tiếp tục tham gia chương trình kia.

"Được, đến lúc đó chị gọi điện cho em"

Hai người lại thương lượng chi tiết một hồi, Giản Lan lúc sau cảm kích bản rồi đi.

Ký xong hợp đồng, Giản Lan chính thức vào nhóm đóng phim.

Bộ phim tiên hiệp cô nhận vai có tên là "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu", chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết kiếm hiệp.

Đạo diễn biên kịch đều là người nổi tiếng trong nghề, các fans tiểu thuyết rất chờ mong ở bộ phim, nếu diễn không hợp tâm ý, rất dễ dàng bị ném đá.

Tiền Phái Phái giới thiệu: "Nam chính là Quý Trạch. Theo như phương tiện truyền thông nói thì anh ta có kỹ thuật diễn tương đối tốt, tính cách cũng nổi tiếng là hòa đồng."

Chỉ là hầu hết mỗi người trong giới giải trí đều giả bộ để nổi tiếng, ai biết tính cách thật sự của anh ta là gì.

"Ừm, vậy những người khác thì sao?" Giản Lan ngược lại không đem anh ta để trong lòng.

Cô chỉ cần đóng phim tốt là được, những việc khác một mực mặc kệ.

"Nữ chính là Tề Thiên Viện, cô ấy đã từng đóng một bộ cổ trang rất nổi tiếng, số lượng fans rất đông, kỹ thuật diễn không có trở ngại. Còn lại còn có những vai diễn phối hợp với em, trên cơ bản cũng chỉ là vai phụ người qua đường."

"Đã biết." Trong lòng Giản Lan đại khái hiểu rõ.

Lúc sau cô bắt đầu nghiêm túc đọc kịch bản, đúng bút nhớ nhiều màu đánh dấu các phần tâm trạng và cảm xúc khác nhau.

Thấy cô nghiêm túc như vậy, Tiền Phái Phái yên tâm không ít.

Chỉ là thời điểm bắt đầu quay lại xảy ra một chút phiền toái nho nhỏ.

Ngoại trừ từ vụ scandal với Lục Nhiều, cơ hồ không ai biết Giản Lan, cô có thể coi là nữ diễn viên tuyến mười tám.

Nếu không phải vì người nào đó, cô cũng không thể với tới vai nữ số 3 này.

Thời điểm đến phiên Giản Lan hóa trang, chuyên viên trang điểm đều bị Quý Trạch gọi đi, không ai giúp cô trang điểm.

Nhìn thấy sắp phải khởi động máy quay phim nhưng vẫn không ai hóa trang cho cô, Tiền Phái Phái vội muốn chết.

"Đề nghị đi tìm người đến đây." Tiền Phái Phái nói xong liền rời đi.

"Không cần." Giản Lan giữ chặt cô ấy.

Tiếp theo cô tự soi gương bắt đầu hóa trang, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Tuy rằng trình độ của cô kém hơn chuyên viên trang điểm, bắt quá đối với một vai phụ diễn không nhiều thì như vậy đã quá đủ rồi.

Trong lòng Tiền Phái Phái có chút hụt hẫng.

Cuối cùng cô ấy cũng không nói gì, chỉ ở trong lòng kiên định phải làm việc thật tốt, nhất định phải làm Lan Lan trở nên nổi tiếng.

Ở giới giải trí, nếu bạn không nổi tiếng, ai cũng đều có thể dẫm lên bạn, loại cảm giác này quá ngọt ngào.

Hóa trang xong, nhân viên đoàn phim hỗ trợ tạo hình chụp ảnh.

Giản Lan đăng mấy tấm ảnh vừa chụp lên Weibo của cô.

Rất nhanh liền đến phiên cô diễn.

Đây là cảnh nhân vật cô đóng vai – Tả Ngọc Bội và nam chính gặp mặt lần đầu tiên.

Để thành công vào dòng họ báo thù, Tả Ngọc Bội quyết định lợi dụng bản tính giả vờ thiện lương trời sinh của mình, nàng sẽ được các trưởng lão của dòng họ đánh giá cao trong tương lai.

Thời điểm ở cùng nam chính, nàng giả ý rơi xuống nước khiến nam chính cứu giúp.

Lúc sau, nàng lại lợi dụng khả năng khống chế tâm lý nam nhân chuẩn xác của mình, làm tâm nam chính sinh ra thương tiếc với nàng, đưa nàng vào dòng họ.

Nhậm Đạo vốn cảm thấy nhân vật Tả Ngọc Bội được nhiều người vô cùng yêu thích nhất định sẽ bị hủy hoại trên tay Giản Lan.

Rốt cuộc căn bản trước kia Giản Lan không hề có năng lực, lúc diễn tính cách nhân vật đều làm người xem cảm thấy quá giả tạo. Lần này lại diễn nhân vật phức tạp như vậy, hiệu quả khẳng định có thể so sánh với hiện trường tai nạn xe hơi.

Bất quá Giản Lan là người phó tổng điều tới, trong lòng Nhậm Đạo bất mãn cũng không có biện pháp, cùng lắm chỉ có thể bảo biên kịch xóa một ít đất diễn của Tả Ngọc Bội, hậu kỳ lại cắt nối biên tập xử lý một chút, tận lực không khiến các fans tiểu thuyết quá thất vọng.

Kết quả không nghĩ tới, cảnh diễn đầu tiên của Giản Lan lại khiến cho Nhậm Đạo kinh diễm một phen.

Giản Lan đóng vai Tả Ngọc Bội người mặc váy áo rộng mỏng bằng lụa, đang đứng chờ nam chính trên con đường về nhà của dòng họ.

Tư dung nàng mỹ lệ, ngũ quan tuyệt đẹp, như viên ngọc trên châu, nói là đẹp như tiên nữ cũng không quá.

Chưa nói đến bất kỳ kỹ thuật diễn nào, diện mạo cô đều tuyệt đối phù hợp với hình tượng Tả Ngọc Bội trong lòng các fans của tiểu thuyết "Truyện thuyết chín ngày Linh Tiêu".

Trong quá trình chờ đợi nam chính, trong mắt Tả Ngọc Bội dần dần bị hận ý cùng hung ác thay thế, những chi tiết nhỏ như vậy Giản Lan đều diễn đạt yêu cầu.

Nhậm Đạo ngồi trước máy quay nhìn thấy chi tiết này, thiếu chút nữa nhịn không được ở thời điểm này lên tiếng khích lệ.

Tả Ngọc Bội ở nơi tối tăm nhìn thấy nam chính đi qua, không chút do dự nhảy xuống nước, ngay trang thành bộ dáng vô ý rơi xuống nước đang giãy dụa.

Nhưng nam chính đang ở trên bờ đi ngang qua lại chưa nhảy xuống cứu nàng.

"Cát--- Quý Trạch anh làm sao vậy? Tại sao không nhảy xuống?"

Quý Trạch mặc đồ cổ trang, mặt như viên ngọc vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi đạo diễn, tôi vừa rồi chưa nhập trạng thái."

Giản Lan chỉ có thể tiếp tục ở dưới nước đợi.

Nhậm Đạo yêu cầu cao, vì vậy cảnh này không được quay trên mặt đất mà thực sự được quay trong nước.

Hôm nay còn vừa lúc trời đầy mây, đợi trong hồ nước lạnh lẽo, Giản Lan lạnh đến mức hàm răng đều phát run.

Nhưng để không ảnh hưởng đến hiệu quả diễn xuất, cô chỉ có thể làm bộ như không có việc gì.

Lần diễn thứ hai.

Quý Trạch quên kịch bản.

Lần thứ ba, Quý Trạch nói anh ta không chuẩn bị tốt để xuống nước.

Lần thứ tư.....

Người ở đây đều có thể nhìn ra được Quý Trạch cố tình làm khó để Giản Lan.

Vốn dĩ diễn một lần là có thể xong, bởi vì vấn đề của Quý Trạch, phải diễn bảy tám lần mới có thể xong.

So sánh với sự có lệ của Quý Trạch, Giản Lan mỗi lần diễn đều hoàn toàn nghiêm túc, dường như căn bản không thấy được Quý Trạch nhắm vào mình.

Nhậm Đạo không muốn có mâu thuẫn với Quý Trạch nổi tiếng, cuối cùng vẫn không nói gì, bắt quá trong lòng lại đem anh ta liệt vào danh sách đen.

Quan sát kỹ thuật diễn của Giản Lan, Nhậm Đạo bảo biên kịch thêm lại những cảnh Tả Ngọc Bội đã bỏ trước đó, còn cố ý thêm hai cảnh nữa.

Trách không được phó tổng bên kia cực lực đề cử Giản Lan, hóa ra do kỹ thuật diễn gần đây của cô tiến bộ lớn như vậy, lại vô cùng chuyên nghiệp, cùng những bình hoa "diễn gì cũng không được nhưng làm ra vẻ hạng nhất" hoàn toàn không giống nhau.

Nếu diễn viên như vậy mà không nổi tiếng thì quả thực không hợp lý.

Thời điểm được Quý Trạch cứu lên từ trong nước, Giản Lan không chỉ phải chịu đựng rét lạnh thấu xương, còn phải chịu đựng cảm giác ghê tởm khi tiếp xúc tứ chi với người khác phái.

Giản Lan từ chối nhân viên đoàn phim lấy khăn sùi ảm cho cô, kiên trì diễn nốt phân cảnh này.

Tả Ngọc Bội dựa vào trước ngực nam chính, biểu hiện e lệ lại đơn thuần, rất dễ dàng khơi dậy sự thương tiếc của nam chính, được nam chính mang về nhà, xin trưởng lão cho nàng ở nhờ lại đây.

Thời điểm Quý Trạch ôm cô, trong lòng khinh thường cô cười lạnh.

Khoảng thời gian trước còn sống chết không bỏ quán lấy Lục Nhiều, hiện tại lại câu dẫn anh ta? Thật là không biết xấu hổ.

Xem ra cô rất thích hợp diễn loại nhân vật hồ ly tinh câu dẫn người này.

Phân cảnh này đoạn khó nhất là ở chỗ Tả Ngọc Bội khống chế tâm lý nam nhân.

Tính cách Tả Ngọc Bội vốn dĩ mê hoặc quyến rũ, sau khi gặp được nam chính, nàng lại muốn biểu hiện thành tiểu bạch hoa nhu nhược đáng thương, đơn thuần vô hại, không thể biểu hiện ra bất kỳ tính công kích nào.

Không hề nghi ngờ, Giản Lan diễn rất khá, về mặt cô đủ để cho bất kì nam nhân nào sinh ra tâm lý thương tiếc.

"Cát, xong-----"

Nhậm Đạo vừa mới nói xong, Giản Lan liền không chút do dự rời khỏi vòng ôm của Quý Trạch, nhiều thêm một giây cũng không chịu đựng nổi.

Trong lòng ngực đột nhiên trống không, Quý Trạch trong nhất thời không phản ứng được, ngây ngẩn cả người.

Cho nên vừa rồi Giản Lan nép vào trong lòng ngực anh ta chỉ vì đóng phim thôi sao? Cũng không giống như anh ta nghĩ, nhân cơ hội câu dẫn anh ta?

Khẳng định chỉ là giả bộ thôi, rốt cuộc Lục Nhiều đã nói phải cẩn thận với Giản Lan, nữ nhân này không đơn giản, vì mục đích của mình không từ thủ đoạn.

Nói không chừng cô sẽ cố ý sắp xếp người chụp hai người bọn họ tạo scandal, anh ta vẫn nên cẩn thận một chút cho chắc.

Diễn xong cảnh này, vừa lúc tới thời gian nghỉ ngơi giữa trưa.

Tiền Phái Phái cầm khăn tiến đến, muốn bao quanh người Giản Lan giúp cô sưởi ấm, lại bị người sau cự tuyệt.

"Từ từ đã."

Giản Lan tìm được thùng rác nằm trong góc, nôn ọe một lúc.

"Lan Lan, em không sao chứ?" Tiền Phái Phái bị cô làm cho hoảng sợ, vội vàng đi đến.

"Không có việc gì."

Vừa rồi ở trong lồng ngực Quý Trạch lâu như vậy, Giản Lan đã sớm ghé tởm, chỉ vì để không ảnh hưởng đến diễn xuất, cố nén đến bây giờ mới biểu hiện ra bên ngoài.

Chờ cô nôn xong, Tiền Phái Phái đưa cho cô bình nước súc miệng, lo lắng hỏi: "Tại sao đột nhiên lại nôn? Có phải ở trong hồ lâu quá lạnh đến đóng băng không?"

Quý Trạch vừa lúc đi ngang qua dừng lại bước chân, trong lòng hiện ra áy náy nhàn nhạt.

"Không có, chỉ là vừa rồi phải ôm lâu quá, làm em có chút ghé tởm." Cô không thêm đề ý mà nói.

Nghe xong câu nói áy náy Quý Trạch hoàn toàn đen như đáy nồi, một chút áy náy cũng hoàn toàn biến mất.

Anh ta nhìn không được đi ra, lạnh giọng nói một câu: "Nếu chán ghét quá thì đừng có đi đóng phim."

Thật là đạo đức giả, cho rằng anh ta nguyện ý ôm cô ư?

Nói xong, Quý Trạch khuôn mặt đen thui xoay người rời đi.

Giản Lan bị chửi không thể hiểu nổi???

Tại sao lại nghe lời người khác nói chuyện chứ? Có bệnh à.

Giản Lan tiếp nhận khăn lông từ tay Tiền Phái Phái, tự lau khô, rồi thay quần áo.

"Em và Quý Trạch có thù oán với nhau sao?" Trong lúc ăn cơm hộp, Giản Lan nhìn không được hỏi.

Tiền Phái Phái lắc đầu, nghĩ một lúc nói: "Không có, bọn em trước đây chưa từng hợp tác qua. Nếu phải nói có gì liên hệ thì Quý Trạch và Lục Nhiên được cùng một công ty quản lý, khả năng quan hệ cá nhân bọn họ không tồi?"

"Kệ đi, dù sao em diễn không nhiều lắm, diễn xong sẽ đi ngay." Giản Lan không muốn so đo với loại người không phong độ như này quá nhiều, phòng chừng về sau cũng không có liên quan gì.

"Bất quá kỹ thuật diễn ngày hôm nay của em thật sự quá xuất sắc, trước kia kỹ thuật diễn không biểu hiện ra ngoài, khẳng định là bởi vì không nhận được vai tốt. Vừa rồi khi em được cứu từ trong hồ, thời điểm câu dẫn nam chính, một người phụ nữ như chị ở bên cạnh nhìn còn thấy động tâm. Em trời sinh để ăn chén cơm này, tương lai nhất định có thể nổi tiếng." Đôi mắt Tiền Phái Phái sáng lên, tán thưởng nói.

"Vâng, em sẽ nỗ lực." Điều Giản Lan chưa nói chính là cô không phải trời sinh có thể theo nghề này, kỹ thuật diễn hiện tại là kết quả của vô số ngày đêm mài dũa.

Cô không tính là đặc biệt có thiên phú, nhưng tuyệt đối xem như nỗ lực, là loại người rất kiên định.

Buổi chiều diễn xong, Giản Lan trước tiên về khách sạn nghỉ ngơi.

Sau khi buổi tối tắm rửa xong, di động của cô vang lên.

Tay phải Giản Lan cầm khăn lông lau tóc, dùng tay trái mở khóa di động.

Mở ra liền thấy hai tin nhắn Wechat của Phó Vọng.

"Chị không ở nhà sao?"

"Tôi vừa muốn tìm chị mượn đồ, nhưng gõ cửa không thấy ai đáp lại."

Phó Vọng đương nhiên biết cô không ở nhà, sở dĩ nói như vậy, đều là chỉ để lấy cớ nói chuyện phiếm với cô mà thôi.

Nghĩ đến nụ cười sạch sẽ của thiếu niên, tâm tình Giản Lan tốt lên không ít.

Quý Trạch đúng là dạng nam nhân chó đực, so sánh với cún con đối diện nhà cô còn kém xa.

Cô rất nhanh trả lời: "Ừm, tôi vừa đi công tác. Muốn mượn cái gì?"

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Vọng: Mượn trái tim của em --- lọt vào top 100 lời tỏ tình âu yếm nhất.

Đoạn đóng phim này sẽ không viết quá dài, chương sau liền kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mặc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đóng máy

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Đóng máy

"Mượn ít công cụ, tôi vừa tìm người dưới tầng mượn rồi."

Thời điểm đánh ra những chữ này, Phó Vọng căn bản không ở nhà, mà đang ở trong phòng thí nghiệm.

Giản Lan: "Vậy là tốt rồi."

"Chị thường xuyên đi công tác sao?"

"Ừm, yêu cầu công việc mà."

"Vậy chị phải chú ý thân thể, dạ dày không tốt, nhất định phải ăn cơm đúng giờ, bằng không dạ dày sẽ đau."

Giản Lan nhú mày, dùng ngón tay gõ màn hình di động, không biết nên đáp lại như thế nào.

Trước khi xuyên sách, quan hệ xã giao của cô đều bị Tường Triều khống chế, căn bản không có cơ hội nói chuyện phiếm với người khác phái trên WeChat.

Ngẫu nhiên kết bạn với nam sinh trên WeChat, nếu bị Tường Triều nhìn thấy, anh đều sẽ nổi điên.

Do dự nửa ngày, Giản Lan mới lại trả lời một câu: "Cảm ơn cậu quan tâm, tôi biết rồi."

Phó Vọng nhìn được những lời này, khóe môi hơi hơi gợi lên.

Cô vẫn giống như trước kia, không giỏi nói chuyện phiếm với nam nhân, ngữ khí nhấn tin so với nói chuyện mặt đối mặt ngượng ngao hơn nhiều.

Nhắn tin xong, Phó Vọng đi nhìn Weibo của Giản Lan, lưu lại những bức ảnh cô đã đăng lên hôm nay.

Trước kia anh chưa từng lưu bất kì ảnh chụp hay video của Giản Lan, bởi vì anh biết, Giản Lan kia không phải người anh muốn tìm kiếm.

Ngoại hình thì giống nhau như đúc, nhưng lại là hai người hoàn toàn bất đồng.

Hiện tại cô rốt cuộc đã trở lại.

Lúc sau, Phó Vọng buông di động, chuyên tâm làm thí nghiệm.

Thời gian đã khuya, phòng thí nghiệm trống rỗng chỉ có một người là anh.

Phó Vọng không ngại phiền mà thực hiện thí nghiệm lại nhiều lần, hoàn toàn không cảm thấy buồn tẻ.

Ngày đó những lời nói với Giản Lan là lời nói thật, anh thực sự thích chuyên ngành này, cũng rất thích làm nghiên cứu khoa học.

Hơn nữa, cũng là vì việc này anh mới có thể quen cô.....

May mà hiện tại Lan Lan cũng chưa bài xích anh.

Anh có thể từ từ tiến tới.

Hôm nay, Giản Lan chụp một vài bức ảnh Tả Ngọc Bội câu dẫn những nam nhân khác nhau trong dòng họ để thu hoạch kinh nghiệm diễn.

Ở trước mặt những nam nhân khác nhau, nàng phải biểu hiện ra những tính cách không giống nhau.

Gặp được sư huynh cao lãnh, Tả Ngọc Bội liền dùng bộ mặt hồn nhiên và sống động đã động hấn.

Gặp được sư đệ ngây thơ, nàng liền biểu hiện thành thực sẵn sàng, chiều cố mọi lúc mọi nơi.

Quý Trạch nhìn thấy thời điểm Giản Lan "câu dẫn" người khác cũng tận tâm tận lực như vậy, trong lòng đối với cô bất mãn càng sâu.

"Quý Trạch, đến phiên anh diễn."

"Ừm." Quý Trạch lạnh mặt đi qua.

Cảnh này là phần giữa cốt truyện. Nam chính ngẫu nhiên phát hiện Tả Ngọc Bội mình cứu về không trung thực, vì vậy tới tìm nàng giăng co.

Để cho nam chính không phá hoại kế hoạch, Tả Ngọc Bội khóc như hoa lê đài vũ, nhu nhược đáng thương mà cầu xin hấn buông tha nàng.

"Sư huynh, ta biết chàng đã chứng kiến những gì ta làm, nhưng ta không có tài năng tu luyện. Nếu ta muốn trở thành đệ tử của trưởng lão trong nhà, chỉ có thể làm như vậy."

Thời niên thiếu của Tả Ngọc Bội quá thê thảm, từng bị trọng thương, cho nên tốc độ tu luyện của nàng vẫn luôn chậm chạp không đi lên, nếu muốn mau chóng tiến vào cửa trong, tiếp cận kẻ thù, nàng chỉ có thể lấy sức mạnh tu luyện từ người khác.

Quý Trạch lạnh mặt, cười khẩy nói: "Sớm biết lòng dạ nàng như vậy, ta lúc trước đã không nên tiến cử nàng vào dòng họ."

"Cát---Biểu tình của Quý Trạch không đúng, quay lại."

Tính cách nam chính thiện lương chính trực, cho nên nhìn thấy Tả Ngọc Bội như vậy, phản ứng của hấn không phải là trào phúng khinh thường, mà là phần nộ hận không thể rên sắt thành thép, đồng thời còn tồn tại ý nghĩ dẫn nàng quay lại con đường đúng đắn.

Quý Trạch một lần nữa điều chỉnh một chút, nhưng lần này có vẻ ác ý quá nặng.

"Cát-----Quý Trạch, anh đừng nghiêng răng nghiêng lợi như vậy, quay lại."

"Cát-----Quý Trạch, anh làm sao vậy?"

Phân cảnh này phải quay đi quay lại rất nhiều lần mới có thể hoàn thành.

Chỗ không giống với lần trước chính là lần này Quý Trạch không phải cố ý, chỉ đơn giản là kiểm soát tâm trạng nhân vật kém, còn mang tâm tư khinh thường với diễn viên Giản Lan, biểu hiện hết trên mặt nhân vật.

Khi nói đến độ chuyên nghiệp, anh ta còn kém xa Giản Lan.

Trong nhiều ngày liên tiếp, mỗi lần phối hợp diễn với Giản Lan, Quý Trạch đều mắc lỗi, phải diễn lại nhiều lần mới có thể xong.

Mọi người đều cho rằng anh ta đang nhắm vào Giản Lan, trong tối ngoài sáng nhắc nhở anh ta nhiều lần, bảo anh ta không cần vì ân oán cá nhân mà chậm trễ tiến độ mọi người, phải bảo trì thái độ chuyên nghiệp.

Bởi vì việc này, vài nhân viên đoàn phim đều tỏ thái độ lãnh đạm với anh ta không ít.

Trong lúc ăn trưa hôm nay, nữ chính Tề Thiên Viện ngồi bên cạnh Giản Lan.

"Lan Lan, cậu và Quý Trạch có mâu thuẫn sao?" Tề Thiên Viện tò mò hỏi.

Ngay từ đầu cô ấy đã không có cảm giác gì với Giản Lan, bất quá trong khoảng thời gian này tiếp xúc, cô ấy phát hiện cô không chỉ có kỹ thuật diễn tốt, người cũng rất dễ ở chung, căn bản không đáng ghét như trên mạng nói, cho nên hai người trở thành bạn bè của nhau.

"Nếu tớ nói, trước kia căn bản không quen biết anh ta, cậu tin không?" Giản Lan thờ dãi nói.

Thấy vẻ bất đắc dĩ trên mặt Giản Lan, Tề Thiên Viện đã hiểu ra.

"Thật vất vả cho cậu rồi, cái vòng tròn này chính là như vậy, cho dù có người sử dụng tên tuổi lớn của mình bắt nạt hậu bối, ai cũng không có biện pháp ngăn chặn, ai bảo anh ta nổi như thế chứ, Bất quá anh ta là đàn ông mà ngày đầu quay còn cố ý bắt cậu ngâm trong nước lạnh, thật sự quá hèn, lại còn luôn chậm trễ tiến độ của mọi người. Tớ hy vọng về sau sẽ không hợp tác với anh ta nữa." Tề Thiên Viện vỗ bả vai Giản Lan.

Quý Trạch vừa lúc đi ngang qua nơi này, nghe thấy câu nói đầy thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu.

Gần đây anh ta căn bản không có ý làm khó dễ Giản Lan, sự thật là trạng thái không tốt, nhưng cho dù có nói ra đi nữa phỏng chừng cũng không ai tin.

Ai bắt anh ta ngày đầu tiên quay đã cố ý làm khó dễ Giản Lan cơ chứ, đã để lại ấn tượng này cho người ta.

Rốt cuộc cũng tới ngày quay phim cuối cùng.

"Đại sư huynh, đại sư tỷ, vài vị trưởng lão đang ở nơi rèn luyện chờ, chúng ta mau chóng xuất phát đi." Một vị tiểu sư đệ nói.

Danh hiệu huynh đệ trong dòng họ đều dựa vào sức mạnh tu luyện để sắp xếp, không phải dựa theo thời gian gia nhập dòng họ.

Cho nên đệ tử nữ chức cao nhất Tả Ngọc Bội, ngoại trừ nam chính thì những đệ tử khác trong dòng họ đều phải gọi nàng là "Đại sư tỷ".

"Ừm."

Tới nơi rèn luyện, các trưởng lão và sư phụ đệ tử ngồi cùng nhau, thảo luận chi tiết về những cách rèn luyện.

Mất thấy kẻ thù gần trong gang tấc, Tả Ngọc Bội sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Mấy ngày hôm trước nàng đã hi sinh sắc đẹp, câu dẫn một đệ tử nam khác, hẹn hán hôm nay đổi vị trí, cho nên hiện tại nàng vừa khéo ngồi bên cạnh kẻ thù.

Nhưng nháy mắt trong lúc Tả Ngọc Bội đang định ra tay, nam chính đột nhiên lao tới, chắn trước mặt kẻ thù nàng.

Tả Ngọc Bội nhanh chóng thu tay lại, nhưng mũi kiếm đã đâm vào ngực nam chính, chỉ kém chút nữa đã lấy mạng hắn.

"Vì sao?" Thanh âm Tả Ngọc Bội khê run, không dám tin tưởng hỏi.

"Ông ấy có ân oán với ta, ta không thể nhìn nàng giết hắn. Nàng không thể hóa giải thù hận trong lòng, một khi đã như vậy, ta với nàng trở thành kẻ thù." Sắc mặt nam chính tái nhợt, hữu khí vô lực mà nói.

Nếu Tả Ngọc Bội độc ác vào lúc này, thanh kiếm đâm lên trước một ít, hoàn toàn có thể đồng thời giết nam chính và hai kẻ thù.

Nhưng nàng lại mềm lòng.

Từ khi vào dòng họ Linh Tiêu, sư huynh càng yêu thương nàng hơn, quan tâm mọi lúc mọi nơi.

Nếu không có sư huynh, nàng căn bản không có khả năng đi đến ngày hôm nay.

Nàng có thể dùng hết thủ đoạn tâm cơ, lại không thể lòng lang dạ sói, lấy oán trả ơn.

Trong nháy mắt Tả Ngọc Bội đang do dự. vị trưởng lão kia đã phản ứng lại, trực tiếp vurun một chưởng đánh Tả Ngọc Bội, phản nộ quát: "Hỗn lảo, cư nhiên dám làm tổn thương tôn trưởng?"

Tả Ngọc Bội bị trưởng lão một chưởng đánh bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống mặt đất, đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn.

Nàng dùng cánh tay muốn chống dậy đứng lên, nhưng vừa mới đứng dậy, liền vô lực mà lần nữa té ngã trên mặt đất.

Tả Ngọc Bội bò trên mặt đất một lúc, bỗng nhiên trên môi lộ ra một nụ cười, "Tả Khâu Xa, năm đó ông vì trả nợ cò bạc, bán thê tử và con gái vào lầu xanh, nhiều năm như vậy ông có từng một khắc cảm thấy áy náy bất an?"

Máu đỏ tươi không ngừng tràn ra khóe miệng, nàng lại hồn nhiên không thêm để ý, chỉ dùng cặp mắt tràn ngập truân hận gắt gao nhìn chăm chăm Tả Khâu Xa.

Tả Khâu Xa tức khắc sùng sốt, trong mắt hiện ra tia chột dạ.

Ông theo bản năng hô nhỏ: "Là con."

"Là ta. Tả Khâu Xa ông thật đúng là lợi hại, có thể từ dân cò bạc hai bàn tay trắng lại ngồi lên vị trí hôm nay. Hiện giờ bên cạnh ông có kiều thê mỹ thiếp, sợ là đã quên mất vợ cả rồi....."

Tả Khâu Xa, ta chúc ông có bóng ma ám ảnh, không thể tu luyện thêm, sau khi chết xuống mười tám tầng địa ngục, đời đời kiếp kiếp không được chết

già." Ánh mắt Tà Ngọc Bội oan độc dừng trên người ông, như hận không thể xé thịt uống máu.

Nhìn tầm mắt những người khác dừng ở mình không thích hợp, Tà Khâu Xa vội vàng chính nghĩa nghiêm nhiên mà nói: "Hỗn lảo, chết đến nơi còn dám yêu ngôn hoặc chúng. Ta thân là sư thúc của ngươi, hôm nay sẽ thế sư phụ ngươi dọn dẹp."

"Tà Khâu Xa, ông đáng chết." Thân Tà Ngọc Bội bị trọng thương, sinh mệnh dần bị xói mòn.

Khâu Xa đứng bên trái đánh ra một đòn trí mạng, ý thức dần dần tiêu tán, nàng cười điên cuồng: "Tà Khâu Xa, ông không chết từ tế được, ông nên xuống địa ngục....."

Cùng với tiếng hét tuyệt vọng lại bất đắc dĩ, Tà Ngọc Bội ôm hận mà chết, chết không nhắm mắt, hận ý và không cam lòng trong ánh mắt làm người khác run sợ.

Cốt truyện đến đây kết thúc.

"Cát-----Giản Lan diễn cực kì xuất sắc, ánh mắt đúng chỗ, cảm xúc rất viên mãn, xong."

"Chúc mừng cô đã đóng máy."

Giản Lan từ trên mặt đất bò dậy, dùng khăn lông lau vết bẩn trên mặt, đi tới hướng Nhậm Đạo.

"Giản Lan, cô lưu lại phương thức liên hệ đi, một người bạn của tôi sắp có một bộ phim mới, đến lúc đó nếu cô có thời gian có thể đến đó thử vai."

Nhậm Đạo hiện tại hoàn toàn công nhận kỹ thuật diễn của Giản Lan.

Ông có dự cảm sau khi bộ phim được công chiếu, vai Tà Ngọc Bội do Giản Lan đóng khẳng định sẽ không làm các fans tiểu thuyết thất vọng.

Phong chừng bộ phim này cũng vì nhân vật này mà nổi tiếng lên không ít.

Hơn nữa Giản Lan rất chuyên nghiệp, bị người nhằm vào nhiều lần như vậy đều có thể không chịu ảnh hưởng mà đóng phim, Nhậm Đạo là người tài năng, rất nguyện ý giới thiệu mấy cơ hội khác cho cô.

Quý Trạch bên cạnh kinh ngạc đến ngây người tại chỗ.

Anh ta không muốn cũng không thể không thừa nhận rằng vừa rồi anh ta đã bị kỹ thuật diễn của Giản Lan làm cho kinh ngạc, hoàn toàn bị cuốn vào những cảm xúc cừ hận bí ẩn, thật lâu vẫn chưa hồi phục.

May mà vừa rồi không có suất diễn của anh ta, bằng không biểu hiện của anh ta nhất định sẽ có vấn đề.

Kỹ thuật diễn của Giản Lan cư nhiên tốt như vậy, hơn nữa trong lúc quay phim, dù lên lút cô cũng không một lần tìm anh ta.

Chẳng lẽ anh ta thật sự hiểu lầm cô?

Không có khả năng, Lục Nhiều sẽ không lừa anh ta.

Khi Giản Lan trở lại khách sạn, thu thập mọi thứ xong xuôi, đang chuẩn bị rời đi, liền thấy Quý Trạch đứng trước cửa.

Quý Trạch nhử mày, ánh mắt phức tạp nhìn cô, nhìn không được hỏi: "Cô không có gì muốn nói với tôi sao?"

Mất thấy đã kết thúc bộ phim, Giản Lan cư nhiên lại không muốn trao đổi phương thức liên hệ với anh ta?

Giản Lan lạnh lùng nhìn anh ta một cái rồi thu hồi tầm mắt, kéo rương hành lý vòng qua anh ta rồi đi.

Đi được vài bước lại đột nhiên nhớ tới cái gì, dừng lại bước chân, "Đúng là có câu muốn nói."

Quý Trạch trầm nghĩ quả nhiên là như vậy, khoe môi hơi gọi lên, hăm hăm chứa khinh thường.

Rốt cuộc là cũng không nhận được.

Giản Lan tạm thời buông rương hành lý, xoay người bước vài bước tới anh ta, mắt đảo hoa híp lại, cười đến xinh đẹp động lòng người.

Trong lúc nhất thời, Quý Trạch không tránh khỏi ngây ngốc.

Kỳ thật Giản Lan lớn lên rất xinh đẹp, kỹ thuật diễn cũng tốt, nếu cô thật sự muốn leo cao, anh ta không phải không thể giúp cô.

Đương nhiên yêu cầu chính là về sau cô không thông đồng với những người khác.

Thời điểm đi đến trước mặt Quý Trạch, nụ cười tươi tắn trên mặt Giản Lan đã biến thành nụ cười lạnh.

"Điều tôi muốn nói chính là tôi hoài nghi nào anh bị ngấm nước, sớm trở về khám bệnh đi, đừng gây họa cho người khác."

Nói xong, cô xoay người kéo rương hành lý, tiêu sái rời đi.

Cô cảm thấy đầu óc Quý Trạch khẳng định có lỗi hồng.

Vô lý nhắm vào cô, phân cảnh đơn giản như vậy cũng phải diễn nhiều lần, thiếu chút nữa làm chậm trễ hành trình tiếp theo của cô, cầu nam nhân này ít nhiều cũng bị liệt não.

Không hổ danh là bạn Lục Nhiều, đều làm người ta chán ghét.

Ý cười trên khóe môi Quý Trạch nháy mắt cứng đờ, sự tự tin trên mặt hoàn toàn tan vỡ.

Anh ta hiện tại có ngu cũng biết rằng Giản Lan không có hứng thú với anh ta, cũng không muốn nhờ anh ta để treo cao.

Cho nên những lời lúc trước Lục Nhiều nói với anh ta, căn bản là giả, Giản Lan không phải dạng người này.

Anh ta từ trước đến nay tự cho mình là chính trực, bằng không cũng sẽ không cố tình nhắm vào Giản Lan để đàn áp bầu không khí của ngành giải trí.

Kết quả đến cuối cùng, anh ta mới phát hiện mình nhìn lầm người, vậy chẳng phải anh ta đang khi dễ hậu bối có thiên phú sao?

Trong lòng Quý Trạch có chút hụt hẫng, chỉ là thời điểm anh ta đuổi theo, Giản Lan đã ở trong thang máy rời đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Lan Lan: Mời các vai ác tự giác xếp hàng lấy bảng số theo thứ tự chờ bị vả, không cần chen ngang, cảm ơn _ (: 3 J <) _

Chương sau bắt đầu ngọt ngọt, anh Vọng bắt đầu xuất chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mặc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Mèo con

Editor: nhà Kẹo Bơ□□

Mèo con

Lên máy bay, Tiền Phái Phái nhỏ giọng nói "Lan Lan, chị hỏi bạn trong giới, cậu ta nói Lục Nhiều đã quen Quý Trạch từ rất lâu trước kia, quan hệ cá nhân không tồi, chắc là lần này vì Lục Nhiều nên Quý Trạch mới nhắm vào em"

"Hai cầu nam nhân, không cần phải xen vào bọn họ" Giản Lan mang bật mắt lên, lười biếng ngáp một cái.

Một cầu nam nhân khua môi múa mép, lấy oán trả ơn.

Một cầu nam nhân khác vì không có bằng chứng nên nói mấy câu, hại cô ngâm nước lạnh lâu như vậy, còn làm chậm trễ việc cô đóng phim.

Đều không phải người tốt.

"Lan Lan, ngày kia em tham gia chương trình tạp kỹ cùng Lục Nhiều, không có vấn đề gì chứ?" Tiền Phái Phái vẫn là có chút lo lắng.

Chương trình này khá đặc thù, toàn bộ hành trình phát sóng trực tiếp, nếu đến lúc đó Giản Lan không cẩn thận biểu hiện sự yêu thích với Lục Nhiều, khẳng định sẽ bị fan Lục Nhiều ném đá.

Giản Lan nghe vậy, đột nhiên tháo bật mắt, một đôi mắt trong suốt đẹp đẽ kinh ngạc nhìn về phía cô ấy "Nhanh như vậy?"

Cô còn chưa làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý với cầu Lục Nhiều đâu.

"Ừ, em ngàn vạn đừng cường điệu, cũng đừng muốn lảng xê, chúng ta không cần sức hút kiểu này" Tiền Phái Phái không yên tâm mà dặn dò.

Giản Lan chớp chớp mắt, nghiêm túc suy xét đến tính khả thi của vấn đề nào đó.

"Chị nói, hiện tại hủy hẹn có kịp không?"

Tiền Phái Phái lắc đầu, lúc sau lại gật đầu.

Trong ánh mắt sáng lên của Giản Lan, cô ấy bình tĩnh nói "Nếu em có một ngàn vạn, hơn nữa không sợ đắc tội người quản lý rồi bị phong sát, quả thật là có thể"

Giản Lan một lần nữa ngả lưng ra, tự ngã xuống mà thở dài "Không sao, em liền hiến thân vì nghệ thuật một lần vậy"

Ai trên thế giới này có thể khiến cô bối rối, còn chưa có người tự tin thế đâu.

Tiền Phái Phái tuy rằng không hiểu vì sao gần đây thái độ của Giản Lan với Lục Nhiều chuyển biến nhanh như vậy. Bất quá chỉ cần Giản Lan có thể cách xa Lục Nhiều, cách xa fans Lục Nhiều, chính là chuyện tốt nhất.

Sau khi xuống máy bay, hai người trước tiên ngồi lên xe Tiền Phái Phái đã chuẩn bị về chung cư.

Mới vừa lên xe, di động Giản Lan vang lên, là điện thoại ba cô gọi đến.

Cô từ chối hai lần, bên kia vẫn như cũ bám riết không tha gọi đến.

Cuối cùng, Giản Lan bất đắc dĩ nhận điện thoại.

"Ngày kia tham gia chương trình tạp kỹ, con đừng thân thiết quá với bạn trai của em gái, cũng đừng dùng những tấm ảnh đó uy hiếp cậu ta, người nhà chúng ta không làm những chuyện bỉ ổi như vậy"

"Đã biết đã biết" Giản Lan trả lời cho có lệ.

Trong lòng cô yên lặng phản đối, ông từ đâu ra mặt nói những lời này? Chuyện bỉ ổi ông làm còn ít sao?

"Nhanh xóa những ảnh chụp đó, lúc hết chương trình tránh xa bạn trai em gái con, bằng không đừng về nhà" Ngữ khí Giản Kỳ thực tự tin, như là biết như vậy có thể dọa sợ Giản Lan.

Giản Lan gần như không thể chịu được "Vì sao ba nghĩ rằng có thể uy hiếp con bằng cách không cho con về nhà?"

Cô ước gì không cản trở về căn nhà ba người kia.

Tra nam không ăn cơm cứng, mẹ kế tiểu tam, em gái trà xanh, cô điên rồi mới muốn gặp bọn họ.

Bất quá nói đạo lý với người không có đạo đức cũng không có ý nghĩa, chỉ lãng phí thời gian và lời nói.

"Được được, con cúp máy đây"

Nói xong, Giản Lan không cho ông bất kỳ cơ hội gì đáp lại, liền ngắt điện thoại.

"Chuyện này không sao chứ?" Tiền Phái Phái hỏi

"Không có việc gì, bọn họ không quấy nhiễu được em"

Cô đã quyết định không lui tới người một nhà này, chờ tới khi ba mẹ già rồi, cô đứng hạn cho bọn họ tiền, tìm người chăm sóc là được, còn lại thì mặc kệ.

Thậm chí sự chăm sóc về tinh thần, bọn họ cũng chưa cho cô, cũng đừng nghĩ nhận được từ cô.

Tiền Phái Phái đi rồi, Giản Lan nằm trên sofa xem TV.

Cô nhớ rõ, chương trình quay kế tiếp có tên "Chạy trốn trong bí mật", kỳ trước quay ở một biệt thự kín, toàn bộ đều phát sóng trực tiếp, cuối cùng lại cất nôi ra bản đã biên tập.

Giản Lan nhát gan, thời điểm đọc sách đã bỏ qua đoạn viết về chương trình này, cho nên căn bản không biết nội dung cụ thể là gì. Chỉ biết sau khi quay, nguyên chủ bị chê giễu, thanh danh thật thảm.

Cô mơ hồ nhớ rõ trong sách đã nhắc tới, lần đầu quay chương trình, trong phòng rất lạnh, lại thiếu đồ ăn, đó là khó khăn mà tổ biên tập đã sắp xếp trước đó.

Vì thế Giản Lan đặt mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, đưa đến cửa nhà, tính toán ngày hôm sau khi quay chương trình, đem mấy thứ này đến, lại đem thêm vài bộ quần áo.

Chẳng sợ ngay cả khi cô không tỏa sáng ở chương trình này, ít nhất cũng lấp đầy bụng, làm ấm cơ thể, không thể ủy khuất chính mình.

Lúc này TV vừa lúc phát tin về bộ phim truyền hình đang hot thời gian trước, nam chính là Lục Nhiều.

Giản Lan không quen biết Lục Nhiều, cho đến lúc nhìn phản diện viên chính ở khúc đầu mới biết.

Tuy rằng Lục Nhiều là cầu nam nhân, nhưng không thể không thừa nhận rằng giá trị nhan sắc của hắn thật cao, trách không được có thể trở thành người nổi tiếng như vậy.

Lúc này, đột nhiên có tiếng người gõ cửa.

Giản Lan đeo khẩu trang, mở cửa.

Đứng ở cửa nhà cô chính là em trai nhà đối diện.

"Nhà chị có bộ sạc nào thừa không? Sạc của em để ở trường học" Phó Vọng đứng ở cửa, rũ mắt không dám nhìn cô, tai phớt hồng, nhìn qua giống như đã ngây thơ lại còn ngượng ngùng.

"Có, bắt quá tôi phải tìm thử, cậu vào ngồi trước đi" Giản Lan tránh người ra, để anh tiến vào chờ.

"Làm phiền rồi" Phó Vọng ngồi xuống ghế sofa, đáng ngồi thực quy củ.

Giản Lan rót cho anh một ly nước trái cây, sau đó đi đến ngăn tủ bên cạnh tìm kiếm.

Ngày đó khi cô sắp xếp đồ vật, hình như đã thấy một bộ sạc, chỉ là không nhớ rõ cụ thể nó ở đâu trong ngăn kéo.

Giản Lan quay người, Phó Vọng theo bản năng nhìn bóng dáng cô.

Chỉ là anh vừa ngẩng đầu liền thấy được tin tức về bộ phim trên TV.

Trước kia Giản Lan vẫn luôn quán lấy Lục Nhiều để lãng xề, Phó Vọng vì vậy mới chú ý đến Lục Nhiều một chút, cho nên liếc mắt một cái là có thể nhận ra hắn.

Lúc ấy, anh sẽ không vì chuyện này mà nổi giận.

Nhưng hiện tại không giống nhau, anh không có khả năng cho phép Giản Lan hiện tại thích người khác.

Như vậy anh sẽ điên mất.

"Chị thích nam minh tinh này sao?" Thanh âm Phó Vọng trầm thấp, ý cười khóe môi lạnh nhạt đi không ít, khuôn mặt thanh tú nhiễm vài phần lệ khí, ánh mắt thâm thúy dừng trên người cô.

Giản Lan quay đầu lại nhìn thoáng qua "Ai cơ? Lục Nhiều à?"

"Ừ" Phó Vọng vẫn cười như cũ, chỉ là ý cười không có trong đáy mắt.

"Không thích, mau giúp tôi chuyển kênh, người này làm cay mắt quá" Giản Lan không chút che dấu sự ghét bỏ của chính mình.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy hiện tại Phó Vọng nhìn cô có phần kỳ quái, còn có phần dọa người.

"Được" Lệ khí quanh thân Phó Vọng nháy mắt tan đi, lại không hề phục bộ dáng ngây thơ vô hại trước đó.

Anh cầm lấy điều khiển từ xa chuyển sang kênh khác.

Giản Lan âm thầm lắc đầu, cảm thấy chính mình vừa rồi chắc là nhìn nhầm rồi.

Em trai ngoan như vậy, sao có thể có ánh mắt dọa người.

Cô tiếp tục tìm đồ sạc trong phòng.

"Chị thích mèo sao?" Phó Vọng thấy móc treo hình mèo trên di động cô.

Giản Lan lần này không quay đầu lại, thuận miệng đáp "Rất thích, bắt quá tôi thường xuyên đi công tác, không có thời gian chăm sóc"

Nếu có thể, cô muốn mỗi ngày ngủ cạnh hai chú mèo, trái ôm phải ấp.

Mày Phó Vọng khế nhúc nhích.

"Em đã đặt mua hai chú mèo, ngày mai liền đưa đến, nếu chị thích có thể đến nhà em xem"

Giản Lan kinh hi quay đầu lại, đôi mắt đào hoa liền sáng lên "Thật ư, có ảnh chụp không? Mèo gì vậy?"

Đối với con mắt sáng xinh đẹp của cô, cảm Phó Vọng căng thẳng, tốc độ tim đập đột nhiên nhanh hơn.

"Em không giữ, bất quá mai là có thể thấy được" Bàn tay anh đặt trên xô pha nắm chặt lại, con người đen cũng không bình tĩnh.

Kỳ thật anh căn bản không mua mèo, sao có ảnh chụp.

Bất quá nếu cô thích, ngày mai khẳng định có thể đưa mèo tới.

"Được đó, chờ khi mèo tới rồi, tôi nhất định đến nhà cậu xem" Tâm tình Giản Lan tốt ngấm lên vài tiếng.

Một lát sau, cô rút cuộc tìm được đồ sặc ở góc trong ngăn kéo.

Cô đưa đồ cho Phó Vọng.

"Cảm ơn chị" Cười nói xong, Phó Vọng liền rời đi.

Anh về nhà mình lập tức gọi điện thoại cho trợ lý.

"Buổi sáng ngày mai mua hai con mèo đưa đến đây, cần loại mèo béo lông dài, tốt nhất là thích dính người" Thanh âm Phó Vọng không trong trẻo giống như vừa nãy mà trầm thấp hơn rất nhiều.

Anh nhìn móc treo điện thoại của Giản lan là loại mèo này, nhưng cũng không biết tên chúng loại.

"Phó Vọng, ngài nói là loại này sao?" Trợ lý Chu không rõ Phó thiếu luôn chán ghét thú cưng vì cái gì đột nhiên muốn nuôi mèo, bất quá đây không phải điều nên hỏi.

Trợ lý Chu đã gửi mấy tấm ảnh chụp lại đây.

"Cái thứ tư và cái thứ sáu" Phó Vọng chọn hai loại giống con mèo trên móc treo nhất.

"Vâng, tôi liền đi mua ngay, ngài còn cần đồ vật gì khác không?"

"Đồ dùng cho mèo đều mang đến đây"

"Vâng"

Sáng sớm ngày hôm sau, trợ lý Chu liền đưa tới rất nhiều đồ dùng cho mèo, chậu cát mèo, bát đựng thức ăn và thức ăn cho mèo đều mang tới.

Anh ta còn mang đến hai con mèo Ragdoll.

Con mèo từ trong bao đi ra, theo bản năng tìm người gần chúng nó nhất - Phó Vọng.

Dựa theo phân phó của Phó Vọng, trợ lý Chu cố ý chọn con mèo dính người, một chút đều không sợ cuộc sống, nhìn người liền muốn lại gần muốn sờ muốn ôm.

Chỉ là khi mèo sắp tới gần, Phó Vọng nhanh chóng lui vài bước về phía sau, kéo ra khoảng cách với chúng.

"Nhanh cái lông sắt vào" Phó Vọng nhú mày, không vui nhìn hai con mèo.

Anh thực chán ghét loại vật nhỏ này.

Trợ lý Chu sừng sốt một chút, vội vàng đồng ý "Vâng"

Phó thiếu nếu không thích sao lại bảo anh ta đi mua mèo, lại còn là hai con.

Bất quá trợ lý Chu đã sớm thành thói quen với âm tình bất định của Phó Vọng, tính tình hi nộ vô thường.

Anh ta đi ra cửa, yêu cầu người phục vụ dọn lông sắt vào trong.

Anh ta mua một cái chuồng mèo lớn làm bằng gỗ cứng với khung có thể treo lên, quá đủ sống với hai con mèo.

Lông sắt lắp đặt xong, Phó Vọng để trợ lý Chu đem hai con mèo vào, toàn bộ hành trình một chút cũng không chạm vào chúng nó.

Chờ khi trợ lý và người phục vụ đều rời đi, Phó Vọng gõ cửa nhà đối diện.

Giản Lan lúc này vừa mới tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng đeo khẩu trang đi mở cửa.

Bất quá vừa thấy Phó Vọng đứng ngoài cửa, cô lập tức thanh tỉnh.

"Mèo tới rồi sao?" Cô hứng phần nói, mắt đào hoa đầy chờ mong.

Cô mặc một chiếc váy ngủ quây, một mảng da thịt trắng nõn tinh tế lộ ra ngoài, làm người không rời được mắt.

"Ừ" Phó Vọng hơi gật đầu.

Ánh mắt chạm đến đường viền cổ áo xinh đẹp và xương quai xanh tinh xảo của cô, yết hầu anh khẽ thất lại, ánh mắt tối đi vài phần.

Rất muốn lấy áo khoác che đi cô.

"Cậu chờ tôi một chút, tôi lập tức chuẩn bị xong"

Giản Lan đóng cửa lại, nhanh chóng đổi quần áo, rồi rửa mặt, sau đó đi theo Phó Vọng đến nhà anh.

Hai con mèo trong lồng sắt nhìn người mới đến, lập tức tò mò nhìn lại, dùng đôi mắt xanh đánh giá Giản Lan.

"Có thể thả chúng nó ra không? Tôi muốn sờ"

"Ừ, có thể" Phó Vọng nói xong, không dấu vết lùi hai bước.

Giản Lan mở lồng sắt, hai con mèo Ragdoll lông xù lập tức chạy tới.

Chúng nó thân mật cọ cọ ống quần Giản Lan, phát ra tiếng kêu meo meo.

Nội tâm Giản Lan phát ra tiếng hét lớn, thanh máu lập tức về không.

Cô ngồi xổm xuống, một tay vuốt ve con mèo.

Con mắt hai màu, là màu xanh đẹp như búp bê.

Cô đều rất thích!

Như thế nào lại là tiểu khả ái dính người như vậy, ô ô cô rất thích.

Giản Lan ngồi trên sofa, trái ôm phải ấp, một hồi sờ sờ con này, một hồi cọ cọ con kia.

Hai con mèo cũng thích ở bên cô, vừa rồi người kia không thích chúng nó, còn những người khác không thể thoát khỏi chúng nó.

Này cũng quá đáng yêu đi, a a a muốn chết.

Giản Lan ôm hai con mèo quần lấy nhau, không buông tay được.

Phó Vọng ngồi xuống bên người Giản Lan, thử thăm dò vươn tay sờ con mèo trong lòng cô.

Tâm anh nhấc lên, ánh mắt khản trương nhìn cô, chờ phản ứng.

Giản Lan không có biểu hiện kháng cự, vẫn như cũ đắm chìm trong vui sướng của hai con mèo.

Ánh mắt Phó Vọng mềm đi vài phần, lại sờ đầu hai con mèo.

Có thể yên bình ở cạnh cô, thật sự là quá khó được.

Xem ra mua mèo là quyết định đúng.

Bọn họ rất gần nhau, tuy rằng không phải là dán bên nhau, nhưng Phó Vọng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô, còn có mùi nước hoa dễ ngửi trên cơ thể cô, làm tâm hần không chịu nổi mà kinh hoàng, làm màng tai thật đau.

Tác giả có lời muốn nói:

Mèo: hừ, đồ nam nhân dối trá, bất quá chỉ là chơi giả tạo

Phó Vọng biệt danh Vọng nhãi con, là một nhãi con ăn giấm _(3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chấp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Tẩy trắng

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Tẩy trắng

"Nuôi mèo thật tốt, đáng tiếc ngày mai tôi lại phải đi công tác, không có biện pháp nào để ở lại chơi với bọn chúng." Giản Lan tiếc nuối mà nói.

Tưởng tượng đến những ngày tiếp theo không có cơ hội được vuốt lông mèo, cô liền càng không thể buông tay hai tiểu khả ái này.

"Ngày mai phải ra sân bay sao?" Phó Vọng thấp giọng hỏi.

"Ừm."

"Để tôi đưa chị đi."

Giản Lan nghe vậy liếc mắt nhìn về phía anh, hơi xấu hổ khi tiếp thu ý tốt của anh, "Có phải quá phiền cho cậu không? Vẫn là thôi đi."

"Không vấn đề gì, tôi cũng vừa lúc muốn đến sân bay giải quyết chút việc, tiện đường thì đưa đi."

Cuối cùng, thấy tình hình không thể từ chối, Giản Lan đành đáp ứng.

Sau khi Giản Lan trở về, Phó Vọng không chút do dự cầm hai con mèo lên, ném chúng vào lồng sắt.

Bất quá nề tình hai chúng nó vừa rồi biểu hiện không tồi, anh khen thưởng chúng bằng một túi đồ ăn vặt lạnh và một túi đồ khô.

Giản Lan đang ở trong phòng thu thập hành lý, Tiền Phái Phái bỗng nhiên gọi điện thoại cho cô.

Mới vừa nhận máy, thanh âm Tiền Phái Phái truyền tới: "Lan Lan, em mau xem Weibo, một trang báo đã chụp được em và Quý Trạch ở chung một chỗ, em đang bị bôi đen trên mạng tin nóng kia."

Giản Lan nghe vậy, vội vàng mở Weibo ra.

Khi vào mục tin nóng, quả nhiên tìm được nhiều đề tài nhắc đến cô.

#Bạn gái cũ Lục Nhiều theo đuổi Quý Trạch#

Nhấn vào đề tài này, điều đầu tiên hiện ra chính là những lời nói láo của trang báo đó trên Weibo.

@ Bá bá giới giải trí V: Nhân viên đoàn phim chụp được ảnh sau khi Giản Lan đóng máy vẫn còn quần lấy kim bài Quý Trạch, biểu tình Quý Trạch rõ ràng không đúng, hẳn là bắt cóc đi đi. Mọi người khả năng đã quên Giản Lan là ai rồi đúng không, để tôi nhắc lại một chút. Trước đây cô ta vẫn luôn bám lấy Lục Nhiều để lăng xê, còn có tin nói rằng đã gặp qua Lục Nhiều ôm cô ta đi bệnh viện, hừ hừ thực thực ở bên nhau, như vậy hiện tại Giản Lan đã quảng bạn trai cũ Lục Nhiều, bắt đầu theo đuổi Quý Trạch? /ăn đura/

Phía dưới đăng mấy tấm hình, trong ảnh là Giản Lan đang cười với Quý Trạch.

Góc độ chụp hình rất tốt, vừa lúc thấy được núm đồng tiền như hoa của cô, còn có bộ dáng nhũ mày không kiên nhẫn của Quý Trạch.

Những tấm ảnh đăng sau là ảnh Lục Nhiều ôm Giản Lan đi bệnh viện.

Giản Lan xem qua bình luận, trên cơ bản tất cả đều là fans Lục Nhiều và Quý Trạch đang ra sức xâu xé cô.

"Cô ta không xứng có quan hệ gì với Nhiều ca của chúng ta, xin đừng hiểu lầm cảm ơn."

"Người đại diện Nhiều ca nên bị đánh! Vì sao còn phải cho Nhiều ca của chúng ta tiếp tục tham gia chương trình tạp kỹ này, đây không phải đang cấp cho người kia cơ hội lăng xê bất chính sao?"

"Giản Lan vì sao không biết xấu hổ như vậy, tôi muốn chửi bậy, một Lục Nhiều còn chưa đủ, còn không buông tha ca ca của chúng ta."

"Trạch của tôi đang chuẩn bị có bộ phim mới "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu", đừng có bôi nhọ nó."

"Mọi người không cần nhìn là được, miễn cho người nào càng quán lấy càng nghiện, tiếp tục hút máu ca ca."

"Lan Lan, em nhìn thấy Weibo chưa?" Tiền Phái Phái hoang mang rối loạn hỏi.

"Ừm, thấy rồi."

Kiếp trước Giản Lan cũng đã bị bôi nhọ thành quen, cho nên lần này bị chửi trên mục tin nóng trong lòng cũng không hề dao động, thậm chí còn cảm thấy không hề xấu hổ.

Những hình ảnh này đều chỉ có thể đứng thứ 30 trong những đề tài nóng nhất, vẫn là mức độ tin tức liên quan đến Lục Nhiều và Quý Trạch.

Trước khi xuyên sách có nhiều người đăng bài bôi nhọ không có bằng chứng về cô, chính là đều có thể lọt vào top 3 những tin nóng nhất. Đương nhiên những bài đăng bôi nhọ đó không được bao lâu sẽ bị Tường Triều triệt hạ.

Xem ra hiện tại cô thật sự còn chưa quá nổi tiếng, nói không chừng không mang khẩu trang kính râm đi trên đường cũng chưa chắc có người nhận ra.

"Bà nó chứ, em và Quý Trạch đứng một chỗ nói chuyện sao lại bị chụp được? Trong tay em có đồ vật nào chứng minh mình trong sạch không? Nếu không có cũng chỉ có thể bỏ tiền để bỏ bài đăng, ngàn vạn lần không thể ảnh hưởng đến chương trình tạp kỹ ngày mai."

Tốt nhất là có thể nói rõ làm sáng tỏ, vừa có thể tẩy trắng, còn có thể mang đến một đợt sóng mới.

Nhưng nếu không có biện pháp làm sáng tỏ thì cũng chỉ có thể áp nó xuống.

Giản Lan có chút do dự, "Trong tay em thật ra có bản ghi âm, nhưng phòng chừng nếu công khai sẽ bị chửi chết."

Trước kia cô bị bôi nhọ quá nhiều, cho nên dưỡng một thói quen nhỏ, trên cơ bản mỗi lần nói chuyện với người ngoài đều sẽ mở bút ghi âm, miễn cho người đó bắt được nhược điểm.

"So với hiện tại vẫn tốt hơn, em mau đưa bản ghi âm cho chị, để chị tìm fans nói đỡ cho em."

Giản Lan chuyển bản ghi âm cho Tiền Phái Phái.

Tiền Phái Phái vốn không đem lời nói Giản Lan để trong lòng, cô cảm thấy chỉ cần chứng minh rằng đó không phải âm thanh của Giản Lan như vậy chuyện này khẳng định có thể an ổn qua đi.

Kết quả, cô click mở ghi âm liền nghe được---

"Cô không có gì muốn nói với tôi sao?"

"Thật ra tôi có câu muốn nói."

"Tôi muốn nói chính là, tôi hoài nghi đầu óc anh có bị ngấm nước không, nhanh một chút trở về đi, đừng gây họa cho người khác."

Tiền Phái Phái...

Trước khi mở ra cô không nghĩ sẽ nó kích thích như vậy.

Vẫn là không công khai thì tốt hơn, bằng không fans Quý Trạch có thể sẽ xé nát Giản Lan.

"Trước tiên giả chết trong một khoảng thời gian, xem bên kia Lục Nhiều và Quý Trạch nói như thế nào, nói không chừng hai bọn họ sẽ cho ra một bước đi đột phá." Giản Lan đã rất quen thuộc với việc xử lý tình huống kiểu này.

Hiện tại gỡ bài hiệu quả cũng không tốt, rốt cuộc thì cũng đã có nhiều người thấy được, ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến chương trình ngày mai.

Cũng may trong chuyện này đương sự còn hai người nữa, xem hai bọn họ sẽ nói gì, cô lại quyết định đáp lại như thế.

Nếu Lục Nhiều và Quý Trạch ra mặt làm sáng tỏ, hiệu quả khẳng định so với việc cô tự hồ đồ làm sáng tỏ tốt hơn nhiều.

"Được, chị trước tiên sẽ liên hệ nhóm quan hệ công chúng chuẩn bị sẵn sàng."

Ngắt điện thoại, Giản Lan tiếp tục bình tĩnh thu thập hành lý.

Không bao lâu sau, Tiền Phái Phái nhắn một tin WeChat cho cô nói rằng Lục Nhiều và Quý Trạch đã phản hồi lại.

Giản Lan mở Weibo ra.

@ Lục Nhiều V: Những bức ảnh trên mạng kia chẳng qua là bị thương cùng tổ khách, tôi mang cô ấy tới bệnh viện thôi. Hy vọng người nào đó không cần ác ý đòi lãng xề, tự giải quyết cho tốt."

Giản Lan:???

Tên trộm chó Lục Nhiều này vẫn còn là người sao? Tự nhiên lại đề cập đến sự việc ân cứu mạng trước kia, liên quan gì tới chuyện này? Hàm ý rằng cô cố ý dỗi lằng xê?

Quả nhiên bình luận phía dưới rất khó coi.

"Trái tim của Nhiều ca đang bị tổn thương rất nặng nề, tính cách của nữ diễn viên nào đó thật làm người ta thất vọng buồn lòng."

"Đáng nhẽ Nhiều ca không nên giúp cô ta."

"Chương trình ngày mai có thể không cho Giản Lan đến được không, @Nhóm Chương Trình "Chạy trốn trong vương quốc bí mật" nếu ngày mai Giản Lan tham gia, chúng tôi sẽ không xem phát sóng trực tiếp của chương trình nữa."

"Không muốn hủy hoại danh tiếng "Chạy trốn trong vương quốc bí mật" thì nhanh đuổi Giản Lan đi!"

"+1, đuổi Giản Lan đi nhanh! Ghê tởm muốn chết."

Hiện tại Giản Lan cảm thấy tiếc nuối nhất một việc chính là thời gian xuyên sách của cô chậm một bước.

Nếu xuyên vào nguyên chủ trước lúc cứu Lục Nhiều thì tốt rồi, cô nhất định sẽ không do dự lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt, tuyệt đối không đi cứu hắn.

Người nông dân và con rắn bắt quả chính là như vậy.

Giản Lan lại nhìn bình luận Quý Trạch, cô đã chuẩn bị tinh thần Quý Trạch cũng giống như Lục Nhiều, nhân cơ hội dẫm vào chân cô, kết quả lại không nghĩ rằng---

@ Quý Trạch V: Ngày đó nhân vật của Giản Lan đóng máy xong, tôi làm cùng tổ diễn viên với cô ấy, nói vài câu cáo biệt cũng đâu tính là quá phận? Xin nhà báo không cần loạn lên bôi nhọ người vô tội.

Lúc trước Quý Trạch và Lục Nhiều cơ hồ đồng thời vào nghề, vị trí hai người không phân cao thấp.

Cho nên lời đáp lại của anh ta lần này cũng lên mực tin nóng.

"Xin mọi người chú ý tới bộ phim mới của Trạch ca "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu", kỹ thuật ca ca diễn siêu tốt."

"A Trạch của chúng ta rất ôn nhu, dù bị người đáng ghét bám lấy cũng không tức giận."

"Lầu trên có bệnh à? Idol nhà bạn đã nói là chỉ cùng tổ diễn viên, bạn còn nói Lan Bảo chúng tôi bám lấy lằng xê? Ai còn hiếm lạ chuyện lằng xê như bạn hả?"

"Trời ơi, cái loại người như Giản Lan cũng có fans ư?"

Thời điểm Giản Lan nhìn thấy người kia bình luận nói giúp cô, ý tưởng trong nội tâm cũng giống với bình luận này.

Cô mà cũng có fans?

Hắn là Tiền Phái Phái mua fans cho cô đi.

Lúc sau, Tề Thiên Viện theo dõi tài khoản Weibo của cô, đồng đặc đứng về phía cô: @Giản Lan là diễn viên kiên định nhất chuyên nghiệp nhất mà tôi từng gặp, những lời nói trên mạng không thỏa đáng nên mọi người đừng tin. Tiếc thế mà nói, thời điểm tôi và Giản Lan cáo biệt, tại sao tài khoản đó lại không chụp ảnh chúng tôi, là vì tôi không đủ nổi tiếng sao?"

"Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy minh tinh khen ngợi nữ số 3 đấy."

"Tin tưởng ánh mắt của chị, tin tưởng đoàn phim "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu""

"Là fan tiểu thuyết, tôi rất chờ mong vào nhân vật Tả Ngọc Bội, hận thù đến nỗi biến thành cỗ máy báo thù không tình người, giấu lại thấy thật đáng thương."

"Không nghĩ tới Giản Lan lại tham gia vào bộ phim này đấy, chị vì loại người này mà nói chuyện, quá làm người ta thất vọng rồi."

"Lầu trên ai phiên bạn nói nhiều như vậy, đến đây chứng minh sự tồn tại à?"

Giản Lan yêu thích Weibo Quý Trạch và Tề Thiên Viện, cũng tỏ vẻ cảm tạ.

Tiếp theo, cô trực tiếp đáp lại: @Lục Nhiều, ngày đó tôi bị đạo cụ rơi xuống gây chấn thương, cảm ơn anh đã dẫn tôi đi bệnh viện.

Lúc đó là cô đang ở với Tiền Phái Phái, cô nhào lên đẩy Lục Nhiều ra, chính mình lại bị đạo cụ rơi xuống gây thương tích.

Cô mới vừa đáp lại, nhiệt độ liền lập tức bị đẩy lên cao, thật giống như trong chỗ tối có một đám fans chuyên môn chờ cô phản bác.

"Lục Nhiều được Giản Lan cứu một mạng, nhưng bên đó lại hoàn toàn không nói đến chuyện này, thậm chí còn bắt người ta lảng xê mình. Đồ phụ nữ cáo già."

"Tôi đánh chết cô ta, Giản rác rưởi. Cứu Nhiều ca với, Nhiều ca xứng đáng bị cô ta hút máu lảng xê sao?"

"Lâu trên, đừng cho Nhiều ca bị đen lây, lần này Giản Lan xác thật chuyện xấu gì cũng chưa làm, sự kiện trước đây, cô ấy căn bản không chủ động nhắc đến mình đã cứu Nhiều ca mà."

"Nói thật tôi có điểm đau lòng cho Giản Lan, cứu người còn chọc đến một thằng khốn. Thời điểm Lục Nhiều phản bác không thể nói rõ ràng sự tình được sao?"

"Ồmmmm, Lúc Nhiều trả lời rất kì quái, tự nhiên không giúp ân nhân cứu mạng của mình còn ném đá thêm?"

"Chỉ là người qua đường nhưng cảm giác tính cách Lục Nhiều có điểm bội bạc."

"Tôi đã xem tạo hình của Lan Bảo chúng ta, rất chờ mong bộ phim mới của Lan Bảo "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu", bọn phụ nữ rần rết các cô thật sự không ghen tị đấy chứ?"

"Oa, tôi đã nhìn thấy tạo hình của Giản Lan rồi, đây còn không phải là Đại sư tỷ trong lòng tôi sao, ngồi hóng chờ bộ phim mới này"

Tắt Weibo đi, Giản Lan gọi điện cho Tiền Phái Phái.

"Chị Phái, chị tìm thấy những người fans lợi hại này ở đâu vậy?" Giản Lan buồn cười hỏi.

Như thế này cũng quá chuyên nghiệp.

Những bình luận xấu đều bị đè ép xuống, tất cả lưu lại đều là bình luận ủng hộ cô và bộ phim mới của cô.

Ai không biết còn tưởng cô mua chuộc toàn cư dân mạng, cư nhiên lại có nhiều fans chân tình giúp cô nói chuyện như vậy.

"A? Chị còn chưa tìm được fans đâu, em tìm được ở đâu vậy?" Tiền Phái Phái kinh ngạc.

"Những người đó không phải chị tìm tới sao? Chị nhìn Weibo mà xem." Giản Lan nói.

Lúc này, đề tài #Giản Lan cứu Lục Nhiều lại bị phản bội# đã nằm trong top mười mục tin nóng, so với trước được chú ý hơn nhiều.

Lúc Tiền Phái Phái tò mò lên mạng xem, nhìn thấy bình luận an ủi Giản Lan và tẩy trắng cho cô xuất hiện khắp nơi.

Anti bị ép tới không thể lên tiếng.

Tiền Phái Phái càng xem càng kinh ngạc, cô nhin không được hỏi: "Lan Lan, em giải thích rõ cho chị, có phải em câu được nhân vật lớn nào không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Lan Lan: Em không phải, em không có, chị đừng có nói bừa!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chạm tay

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Chạm tay

Giản Lan hiện tại cũng rất bất ngờ.

Trước kia cô đã hỗn loạn ở giới giải trí lâu như vậy, đối với những việc này hiểu biết rất rõ.

Đôi khi, không phải bạn ở bên chính trực là có thể nhất định tẩy trắng, còn cần phải lợi dụng năng lực đồng tiền.

Hiện tại, rõ ràng có người đã dùng năng lực đó giúp cô.

"Không có đâu chị Phái, em chỉ là diễn viên tuyến mười tám, có thể tiếp cận ai được." Giản Lan cũng không nhớ rõ trong sách nhắc tới việc cô tiếp cận vị đại lão nào.

"Để chị gọi công ty bên kia một chút."

Tiền Phái Phái nhanh chóng bấm điện thoại, lúc này mới hiểu được những chuyện vừa mới trải qua.

"Lan Lan, tra được rồi, là người hợp tác với em lúc trước - Nhậm Đạo, ông ấy chủ yếu muốn tăng độ hot của bộ phim mới, thuận tiện giúp em tẩy trắng một đợt."

Nghe thấy tin tức này, Giản Lan yên tâm không ít.

Tuy số fans của cô tăng đến hơn vài vạn, bất quá lợi nhất vẫn là đoàn phim "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu", mục tin nóng lần này cũng mang đến không ít sức nóng cho bộ phim.

Hơn nữa chuyện này ngay từ đầu là do hai người trong bộ phim tạo ra, đều ảnh hưởng đến hai nhân vật quan trọng, cho nên Nhậm Đạo tiêu tiền tẩy trắng cũng không kỳ quái.

Có bức ảnh kia cùng fans làm sáng tỏ, Giản Lan tại sự việc lần này xem như đã được tẩy trắng hoàn toàn.

Cùng lúc đó, bên kia Lục Nhiều bị bắt ra làm sáng tỏ Weibo: Xin lỗi, tôi mới phát hiện những gì tôi đăng trên Weibo mang hàm ý khác, điều tôi muốn nói chính là trang báo kia không cần ác ý bám lấy lãng xê, kết quả lại bị hiểu nhầm là nhắc đến Giản Lan, @Giản Lan, tôi ở đây xin lỗi cô, thực xin lỗi.

Giản Lan nhìn không được ở trong lòng xì một tiếng khinh miệt, thật đúng là biết giả vờ.

Những điều Lục Nhiều đăng lên Weibo có ý tứ gì, chính trong lòng hắn biết rõ ràng.

Lúc ấy khi sự việc mới xảy ra trong chương trình, Lục Nhiều lập tức tiêu tiền đè ép tin tức xuống, cho nên rất ít người biết Giản Lan đã cứu hắn.

Chỉ là sau này Giản Lan lại dùng chuyện yêu đương uy hiếp Lục Nhiều, để bảo vệ Giản Vân, Lục Nhiều mới nhớ tới chính mình còn có ân nhân cứu mạng.

Đương nhiên sau khi nhớ tới, điều hắn nghĩ đến không phải là báo ân, mà là lợi dụng ân sủng cứu mạng.

Loại người vô si như vậy, Giản Lan hận không thể đánh chết mắng chết hắn.

Chỉ là hiện tại cô còn chưa thể quang minh chính đại xé rách mặt Lục Nhiều, ai bảo cô chỉ là bình hoa cơ chứ.

Vì thế Giản Lan trả lời Weibo Lục Nhiều, đăng một câu lễ phép mà mới lạ nói: Chờ mong ngày mai hợp tác.

Một biểu tình cũng không có, đủ để cho người đọc biết cô không có phương diện ý tứ kia với Lục Nhiều.

Đăng xong, bình luận phía dưới cũng lười xem, cô trực tiếp tắt di động, đi vào phòng bếp làm cơm tối, thuận tiện dùng cá hồi và thịt bò làm cơm mèo cho hai tiểu khả ái nhà hàng xóm.

"Nếu con muốn giúp Giản Lan, vì sao không dứt khoát trở về kế thừa công ty?" Phó Thanh nghĩ trăm lần cũng không ra.

Trực tiếp kế thừa công ty, không phải có thể càng giúp cô tốt hơn sao?

Hơn nữa vì cái gì mỗi lần giúp Giản Lan đều không cho cô biết, còn phải đem công lao đẩy đến trên đầu người khác.

"Không muốn." Phó Vọng không chút do dự cự tuyệt.

Anh không muốn kinh doanh công ty, chỉ muốn làm nghiên cứu khoa học, tập trung vào Giản Lan.

Kinh doanh công ty là loại việc lãng phí thời gian, anh mới không muốn làm.

"Nếu con không trở lại kế thừa gia nghiệp, lần sau ba không giúp cô ấy nữa."

Phó Vọng hoàn toàn không bị uy hiếp, anh cười nhạo một tiếng, không thèm để ý mà nói: "Con có thể tự tiêu tiền của mình giúp cô ấy."

Không kế thừa gia nghiệp thì các loại tiền thưởng độc quyền và tiền lời đầu tư trong tay anh cũng không ít, hoàn toàn đủ để giúp Giản Lan dọn sạch chướng ngại.

Phó Thanh...

Có một đứa con trai là thiên tài nghiên cứu khoa học, hoàn toàn không cần gia tộc trợ giúp là cái thể nghiệm gì.

"Được rồi, cô ấy bên kia ba sẽ phái người theo dõi, nếu có tin xấu lập tức gõ xuống. Bất quá, con phải nhanh lên, ba con tuổi đã cao, có mỗi một đứa con trai là con, lại không có biện pháp dạy con quản lý công ty." Phó Thanh cuối cùng vẫn thỏa hiệp, trước khi ngắt điện thoại, còn không quên dặn dò Phó Vọng nhanh chân.

"Đã biết."

Bỏ đi động ra, Phó Vọng nhìn về hai con mèo béo bên kia, lại cho chúng một ít đồ ăn vặt nữa.

Buổi tối cửa nhà anh bị một người gõ vang.

Phó Vọng lập tức mở cửa ra.

"Chào buổi tối em trai, tôi làm com cho mèo, có thể cho chúng ăn không?" Giản Lan đưa hộp giữ nhiệt tới trước mặt, cười nói.

Lông mi cô cuộn lại mà nhỏ dài, theo đôi mắt xinh đẹp cong lên, như là hai lông vũ nhỏ.

"Đương nhiên có thể." Nháy mắt nhìn thấy cô, đôi mắt đen Phó Vọng sáng lên.

Giản Lan mở com mèo ra, đưa cho hai con mèo Ragdoll.

Trải qua buổi sáng "thân mật giao lưu", hai con mèo hiện tại đã rất thích cô, vừa đến liền vây quanh chờ cô vuốt ve.

"Em trai, hai bé mèo này có tên không?" Giản Lan ôm chúng vuốt ve, liền buông chúng xuống, cho chúng ăn com.

Phó Vọng đang nhìn lên bóng dáng của cô, bỗng nhiên nghe thấy cô hỏi chuyện, sững sốt một chút mới lấy lại tinh thần.

Anh trầm tư một lát, thấp giọng nói: "Gọi là Hoa Lớn và Hoa Nhỏ."

Đây là tên anh vừa mới nghĩ ra.

"Phốc---" Giản Lan trực tiếp cười ra tiếng.

Đây là tên gì vậy, cũng quá có lệ đi.

Không nghĩ tới phương diện đặt tên của em trai này lại kém như vậy.

Hoa Lớn Hoa Nhỏ cũng cảm thấy tên chúng không dễ nghe, dường như kháng nghị kêu lên meo meo.

Giản Lan còn tưởng rằng chúng thật sự tên như vậy, một tay vuốt một con mèo, trấn an nói: "Hoa Lớn Hoa Nhỏ ngoan ngoan ăn com."

Hai con mèo kêu đến càng nóng nảy.

"Chúng nó làm sao vậy? Thích tên này như vậy sao? Giống như đang rất vui vẻ."

"Ừm." Phó Vọng ngồi xổm xuống bên người cô, duỗi tay sờ hai con mèo.

Hoa Lớn Hoa Nhỏ run lên một chút, nháy mắt không còn động tĩnh, ngoan ngoãn nằm bò ăn com.

"Oa, chúng nó rất thích cậu đó." Giản Lan hâm mộ mà nói.

Cô cảm thấy hai con mèo này nghe lời Phó Vọng khẳng định là vì thích anh.

Hoa Lớn đang muốn kêu meo một chút tỏ vẻ không tán đồng, đối diện với tầm mắt u hân của Phó Vọng, tức khắc không dám hé miệng.

Nhưng thời điểm đối mặt với Giản Lan, ánh mắt Phó Vọng lại khôi phục trong suốt đơn thuần.

Giản Lan ngượng ngùng khi ở lại quá lâu, chờ hai con mèo com nước xong, cô mang hộp giữ ấm trở về.

Trước khi đi, cô hẹn với Phó Vọng thời gian ngày mai xuất phát.

Ngày hôm sau, Giản Lan kéo va li đi đến.

Phó Vọng đã ở cửa chờ.

"Làm phiền em trai rồi, tôi khóa cửa trước, lập tức xong ngay."

Nhìn thấy va li cô không nhỏ, anh theo bản năng duỗi tay muốn giúp cô xách.

Lúc này, Giản Lan vừa vặn khóa cửa xong, đang muốn xách va li, lại vừa lúc chạm lấy tay anh.

Phó Vọng tức khắc đơ tại chỗ, lỗ tai hơi phấp hờn, tim đập như sấm vang.

Yết hầu anh lên xuống hai lần, ánh mắt thâm sâu dừng ở hai tay đang chạm vào nhau của bọn họ, một cử động cũng không dám làm.

Cứ như vậy trong một lúc, anh cảm giác lòng bàn tay của mình đã ra mồ hôi.

Giản Lan nhìn chăm chăm vào hai bàn tay họ đang nắm lấy nhau một lúc, không đầu không đuôi hỏi một câu: "Cậu là em trai hay em gái thế?"

Nếu anh thật sự là em trai, vì sao cô nắm lấy tay anh lại hoàn toàn không cảm giác được bất kì chỗ nào không ổn?

Phó Vọng ngược mắt nhìn cô, khẽ cười một tiếng: "Chị nói xem."

Thanh âm anh trầm thấp từ tính, âm cuối cổ tình cao lên, tai cô nghe được rõ ràng, rõ ràng là giọng nam.

Giản Lan nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú tính xảo của anh trong chốc lát, thử thăm dò vờn một tay khác vỗ vỗ ngực anh.

Rất bằng phẳng, còn rất cứng.

Cô bỗng nhiên cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

Trên người em trai rõ ràng có đặc thù nam tính, thân hình cao lớn, yết hầu lộ ra, bàn tay cũng lớn hơn cô nhiều.

Thấy thế nào cũng không thể nghi ngờ là nam nhân.

Cầm Phó Vọng căng thẳng, môi gắt gao mím chặt, ánh mắt nhìn về phía cô sâu không thấy đáy.

Vừa rồi trong nháy mắt kia, chính anh thiếu chút nữa nhìn không được bắt lấy tay cô, đem cô kéo vào trong lồng ngực.

"Tại sao lại như vậy?" Giản Lan không tự giác mà nói ra nghi vấn của mình.

Từ khi cô bị mắc hội chứng ghét phái nam, chưa bao giờ xuất hiện một lần ngoại lệ.

Dù ở trước mặt Tường Triều cũng vậy.

Cho nên khi Tường Triều nhốt cô ở biệt thự, chỉ có thể giam cầm cô, lại không thể động vào.

"Làm sao vậy?" Khóe môi Phó Vọng hơi nhếch lên, tự trấn định nói chuyện với cô, hy vọng có thể dời đi lực chú ý của cô, nắm tay nhau thêm một lúc.

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng anh rốt cuộc mới hiểu được vì sao Giản Lan lại hoài nghi giới tính của mình.

Bọn họ cầm tay nhau lâu như vậy, Lan Lan lại một chút phản ứng cũng không có.

Đây là việc trước kia chưa từng có.

Ở trước kia, nếu anh mạnh mẽ kéo tay cô, cô sẽ nhịn không được nôn ọe.

Để không cho cô khó chịu, về sau anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô, cái gì cũng không thể làm.

Nhưng hiện tại Lan Lan có thể bình yên vô sự mà nắm tay anh, nghĩa là chứng ghét phái nam của cô đã được chữa khỏi sao?

Giản Lan tạm thời không nghĩ đến việc nói ra chứng ghét phái nam của cô, cho nên không biết giải thích như thế nào.

"Không có việc gì, đi lên xe trước đi."

Cô chủ động buông tay anh ra.

Tim Phó Vọng hơi có chút mất mát, bất quá trên mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười ôn hòa thuần khiết như cũ.

Anh bình tĩnh tiếp nhận va li của cô, dường như vừa rồi cái gì cũng chưa phát sinh.

Giản Lan nghiêm túc mà nhìn về bóng dáng anh, thân hình thiếu niên cao gầy, vai rộng eo thon, hai chân thẳng tắp thon dài.

Hơn nữa anh thực ôn nhu, còn thích nuôi mèo, khác hoàn toàn với Tường Triều, cho nên không cần lo lắng tương lai anh sẽ giống Tường Triều, làm ra những chuyện điên cuồng.

Tiếp xúc nhiều với Phó Vọng có phải chứng ghét nam giới của cô sẽ hoàn toàn chữa khỏi không?

Nếu căn bệnh này không trị được, lúc đóng phim sẽ rất phiền toái, còn sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới biểu cảm của cô.

Hiện tại có cơ hội rất tốt ở trước mắt, cô đương nhiên muốn thử.

Trong lòng Giản Lan có một ý tưởng.

Tác giả muốn nói: Đã xuất hiện, phiên bản trái giới tính của loại truyện "Chứng ghét nữ giới của tổng tài bá đạo chỉ có nữ chính mới có thể chữa khỏi" đã xuất hiện.

Editor góp lời: Bật mí cho một tí chương sau nè

Phó Vọng nâng cánh tay, đang định đẩy cô ra, liền nghe được một tiếng cười vang lên bên tai, ngay sau đó có người nhẹ nhàng thổi khí bên lỗ tai, phong tình vạn chủng nói "VẬY CẬU NGUYỆN Ý CÙNG TÔI KHÔNG, EM TRAI?"

☆(☺_☺)☆ Có ai hóng không, bình chọn truyện nè~~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Cháp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đẹp

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Đẹp

Tới bãi đỗ xe ngầm, Phó Vọng đặt hành lý ở cốp, vòng ra trước ngồi ở vị trí điều khiển.

"Tôi có thể ngồi ghế phụ không?" Giản Lan hỏi.

"Được" Phó Vọng còn mong mà không được.

Giản Lan mở cửa xe, ngồi xuống vị trí ghế phụ.

"Em trai không có bạn gái đúng không?" Giản Lan giống như chỉ vô tình hỏi.

Cặp mắt xinh đẹp đào hoa kia, sự khản trường và thấp thỏm trong đó đều không giấu được.

"Không có"

Lông mày Phó Vọng khẽ nhúc nhích, không rõ ý tứ của cô, bắt quá vắn thành thật trả lời.

"Vậy cậu có người mình thích không?" Giản Lan lại hỏi

Cô hỏi xong cũng chưa chờ được câu trả lời, Phó Vọng đột nhiên cúi người ép lại đấy, đôi tay chống trên người cô, nhìn qua giống như đem cô ôm vào trong ngực, thân mật khăng khít.

Giản Lan bị cả thân hình anh bao phủ, mũi tràn ngập hơi thở mát lạnh dễ ngủ trên người anh, còn kèm theo hương vị hormone nam tính.

Nhiệt độ anh cũng cao hơn so với cô, hơi thở nóng bỏng phả ra.

Lông mi Giản Lan khẽ run, trong chớp mắt hô hấp rối loạn.

Khoảng cách bọn họ còn chưa đến một gang tay, chỉ cần cô hơi ngẩng đầu là có thể đụng tới cái cằm tinh xảo của anh.

"Cùm cụp"

Phó Vọng giúp cô thắt dây an toàn.

"Người mình thích, cũng không có" Lúc này Phó Vọng mới ngẩng đầu nhìn cô, nụ cười sạch sẽ đơn thuần, con ngươi hẹp dài vẫn thanh khiết trong sáng, bộ dáng như cũ là kiểu vô hại mà Giản Lan quen thuộc nhất.

Chỉ là sâu trong nội tâm, khát vọng chiếm hữu và tình yêu cơ hồ muốn phá tung.

Khoảng cách bọn họ gần quá, làm anh sắp không khác chế được xúc động muốn ôm cô vào lòng.

Như vậy sẽ dọa cô mất.

Anh không xác định được chính mình còn có thể có cơ hội lần thứ ba hay không.

Phó Vọng cưỡng bách chính mình bình tĩnh lại, đang chuẩn bị xoay người ngồi thẳng thì lúc này, Giản Lan bỗng dè lại cánh tay căng chặt của anh "Đừng nhúc nhích"

Tâm Phó Vọng run lên, nghe lời mà dừng lại, chờ câu tiếp theo của cô "Làm sao vậy?"

Giản Lan chỉ là tùy ý chạm vào cánh tay anh, không nghĩ tới nhìn qua thì gầy yếu thể nhưng cánh tay lại có cơ bắp và rất rắn chắc.

Lúc này bởi vì tay anh dùng sức nên đã đem tay áo sơ mi hơi chuyển động, nhìn qua trông rất nổi bật.

"Em trai biết tôi sao?" Giản Lan nói, lại dùng một tay khác tháo xuống khẩu trang của chính mình, lộ ra một khuôn mặt nhỏ kinh diễm động lòng người.

Mắt sáng môi đỏ, quả thực có tính công kích, làm người ta nhìn một lần về sau liền khó quên.

Đồng tử Phó Vọng co lại, hô hấp cũng cứng đi, mắt không chớp nhìn chăm chăm cô.

Dung nhan này anh đã miêu tả trên giấy hàng vạn lần, nhưng mỗi lần nhìn đều bị kinh diễm.

Đó là bởi vì anh đã khắc nó vào trong xương cốt, đã hình thành bản năng tình yêu.

Giản Lan từ đôi mắt đen nhánh của anh thấy được sự kinh diễm, còn có một ít cảm xúc phức tạp mà cô không làm rõ được.

"Không biết"

Phó Vọng đoán không ra ý của Giản Lan, liền chọn một đáp án an toàn nhất.

Câu trả lời của anh nằm trong dự kiến của Giản Lan.

"Vậy cậu cảm thấy tôi đẹp sao?" Giản Lan hơi gọi khéo mắt, trong mắt nổi lên ý cười.

Dung mạo của cô, lại có tính mang theo ý câu dẫn, rất ít người có thể cưỡng lại được.

Tại Phó Vọng phiếm hồng, nuốt nước miếng "Đẹp"

Bộ dáng anh biểu hiện ra ngoài hoàn toàn giống một sinh viên ngây thơ có chút vụng về, không có một tí tâm cơ nào.

Đây chính là điều Giản Lan yên tâm.

Cô bỗng sát lại vào người anh một chút.

Nước hoa trên người cô bay vào chớp mũi, Phó Vọng khản trương đến nỗi gân xanh trên trán đều hiện rõ, tay chống ở ghế đã sớm nắm thành quyền.

Cứ tiếp tục như vậy, anh sợ chính mình sẽ hoàn toàn không nhịn được.

Phó Vọng nâng cánh tay, đang định đẩy cô ra, liền nghe được một tiếng cười vang lên bên tai, ngay sau đó có người nhẹ nhàng thổi khí bên lỗ tai, phong tình vạn chủng nói "Vậy cậu nguyện ý cùng tôi không, em trai?"

Thanh âm nhu mì, giống như hồ ly tinh câu dẫn người, đặc biệt cao nhẹ khiến tâm ngứa.

Phó Vọng hoàn toàn bất động tại chỗ, hô hấp dồn dập, tim đập kịch liệt giống như tùy thời có thể phá tan lồng ngực để bay ra, thậm chí máu cả người đều sôi trào.

Con ngươi đen nhánh run đến lợi hại, giống như không có cách để điều chỉnh tầm nhìn.

Là ảo giác sao?

Vì sao anh lại nghe được Giản Lan nói như vậy? Lại còn nói với anh.

Không có khả năng, điều này không phù hợp với hiện thực.

Nhìn thấy anh vẫn không nhúc nhích ở đó, trong lòng Giản Lan thờ dài.

Thật là một em trai đơn thuần sạch sẽ, cô có phần không đành lòng xuống tay.

"Cậu cứ từ từ nghĩ, khi tôi trở lại thì cho tôi đáp án" Đôi tay Giản Lan đặt trên vai anh, ôn nhu đẩy anh trở về ghế điều khiển.

Phó Vọng một lần nữa ngồi trở lại, mi mắt rũ xuống, che khuất cảm xúc quay cuồng.

Hơn nửa ngày sau anh mới lấy lại tinh thần, khởi động xe rời khỏi gara ngầm.

Anh cảm thấy vừa rồi khẳng định là đang nằm mơ.

Có lẽ gần đây quá mệt mỏi đi.

Giản Lan cũng không nóng vội, dọc đường đi đều không mở miệng thêm lần nào.

Sau khi đến nơi, Giản Lan đeo khẩu trang và kính râm rồi mở cửa xuống xe.

Phó Vọng giúp cô mang hành lý xuống dưới.

"Bạn tôi ở bên kia chờ, tôi đi trước đây" Giản Lan chỉ về một hướng.

Phó Vọng nhìn cô một cái, hơi gật đầu.

Anh hiện tại còn hoài nghi hiện thực, cho nên nhìn qua có phần trì độn.

Giản Lan đi đến trước, cách anh rất gần, dường như muốn tiến vào trong lồng ngực anh vậy.

Phó Vọng cúi đầu, ánh mắt trầm u nhìn cô.

"Trên đường trở về chuyên tâm lái xe, chuyện tôi nói với cậu có thể chậm rãi suy xét, không cần nóng vội" Giản Lan dè dặt tiếng nói.

Những lời này xoay hai vòng ở trong đầu Phó Vọng mới khiến anh tỉnh táo lại.

Chính là lúc này, Giản Lan đã kéo hành lý rời đi.

Phó Vọng vừa lúc nhìn thấy bóng dáng cô biến mất ở giữa biển người.

Cho nên vừa rồi không phải ảo giác, đều là sự thật?

Lan Lan chủ động nói muốn ở bên anh.

Là sự thật, không phải ảo giác.

Đôi mắt đen của Phó Vọng lập tức như chứa sao trời, trong lòng lại mừng như điên.

Anh nhanh chóng lấy di động ra, nói máy đến dãy số của Giản Lan.

Bên kia thật nhanh đã bắt máy "Alo?"

Giản Lan nhận được điện thoại liền nhìn thoáng qua phía sau.

Chỉ là sân bay người đến người đi, cô đã không nhìn thấy thân ảnh của người thiếu niên.

Phó Vọng đang chuẩn bị trực tiếp đáp ứng cô, nhưng lại cảm thấy không gấp gáp mặt nói có vẻ không đủ chính thức, vẫn là chờ cô trở lại rồi nói sau.

Cuối cùng, anh nắm chặt di động, thanh âm khẽ run "Thuận buồm xuôi gió"

Giản Lan nghe được thanh âm khản trương, nhin không được nở nụ cười.

Em trai thật đáng yêu, còn thật dễ thẹn thùng.

"Ừ, đã biết, nếu gần đây cậu có thời gian, có thể xem phát sóng trực tiếp《Chạy trốn trong vương quốc bí mật》 nha"

Nếu cô thật sự ở bên Phó Vọng, về sau việc anh biết thân phận của cô chỉ là sớm muộn, căn bản không giấu được.

"Tôi nhất định xem" Phó Vọng trầm giọng đáp ứng.

Cho dù cô không nói, anh cũng nhất định sẽ xem.

Cúp điện thoại, Phó Vọng cũng không trực tiếp lái xe rời đi, mà là đứng tại chỗ trong chốc lát, muốn chờ nhịp tim kích động bình phục lại.

Trạng thái quá mức hưng phấn hiện tại không thích hợp lái xe, yêu cầu hoãn lại một chút.

Thời điểm đang nhắm mắt dựa vào xe bình phục tâm tình, một mùi hương nồng đậm xông vào mũi, làm anh theo bản năng lui về sau hai bước.

Anh mở to mắt, liền thấy một nữ sinh vồng hồng* dùng vẻ mặt hoa si nhìn chăm chăm anh.

() chỉ người nổi tiếng trên mạng*

"Tiểu ca ca, tiểu ca ca, anh vươn tay đi, em cho anh một món đồ"

Bên cạnh còn có một nam sinh quay video cho bọn họ.

Phó Vọng nhường mảy, không chút che giấu sự chán ghét của mình.

"Cút"

Mặt anh phủ một tầng chán ghét, ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói không kiên nhẫn.

Lúc này Phó Vọng hoàn toàn không giống bộ dáng vô hại trước Giản Lan, hoàn toàn là con người khác.

Nữ sinh kia xấu hổ, kiên trì nói "Tiểu ca ca, chúng em đang quay video, anh phối hợp một chút được không"

Cô ta vừa rời chú ý tới Phó Vọng bởi vì diện mạo và khí chất của anh thật sự nổi bật. Còn chiếc xe anh lái nhìn qua là một phiên bản giới hạn, ít nhất cũng bảy con số.

Nếu chính mình có thể cùng anh quay video đăng lên mạng, khẳng định sẽ là độ hot lớn.

Cô ta rất tự tin vào mị lực của chính mình.

Phó Vọng vòng qua nữ sinh này, đi tới nam sinh đang quay mình.

"Xóa video đi" Môi mỏng thẳng tắp, từ trên cao nhìn xuống người kia, mang theo sự áp bách.

Nam sinh kia nhìn anh một cái, đối diện với ánh mắt lạnh lùng có chút e ngại, nhưng vẫn khẳng khái nói "Dựa vào cái gì?"

"Muốn tôi báo người xử lý sao?"

Phó Vọng còn không đến mức động thủ với một đứa bé, nên chỉ mở miệng uy hiếp.

Thời điểm anh dùng đôi mắt lạnh băng nhìn người nam sinh, thật khiến người ta liên tưởng đến động vật máu lạnh, có cảm giác tê dại da đầu.

Cuối cùng nam sinh kia vẫn đáp ứng, xóa đoạn video vừa rời ngay trước mặt anh.

Phó Vọng trở lại xe rồi lái rời đi.

Trên đường trở về anh vẫn luôn suy nghĩ, vì sao thái độ của Giản Lan với anh lại đột nhiên thay đổi.

Dường như từ khi bọn họ ngẫu nhiên chạm vào tay nhau.

Vậy giả thuyết là, đối với việc chạm vào tay anh mà không có phản ứng khác thường là việc mang ý nghĩa đặc biệt với Lan Lan.

Có lẽ, cũng không phải giống như lúc đầu anh nghĩ rằng chứng ghét nam giới của Lan Lan đã hoàn toàn trị được.

Thời gian chờ đèn đỏ, Phó Vọng gọi điện thoại cho trợ lý Chu.

"Tra một chút xem thời điểm mấy hôm trước đóng phim, Giản Lan có ở phim trường nôn không"

"Được, Phó thiếu"

Tác giả có lời muốn nói: Vọng nhãi con, anh cao hứng sớm quá rồi _(3" ∠)_

Chương 10: Trình tạt kỹ

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Chương trình tạt kỹ

Phó Vọng mới vừa dừng xe lại, Chu trợ lý bên kia cũng đã tra ra kết quả.

"Phó thiếu, theo như nhân viên công tác nói, xác định đã nhìn thấy Giản Lan ở phim trường nôn mưa, còn có người đi qua hỏi tình huống của cô ấy như thế nào, cô ấy chỉ nói là lúc đó ăn uống không tốt nên đau bụng."

Ánh sáng trong mắt Phó Vọng hơi tối đi, trầm nặc một lát, giọng khàn khàn nói: "Đã biết."

Ngắt điện thoại, anh không vội vã lên lầu, một mình ngồi trong bóng tối trên xe thật lâu.

Đột nhiên hơi muốn hút thuốc.

Nhưng lúc trước bởi vì Lan Lan không thích khói thuốc, anh đã bỏ thuốc từ lâu, trên xe cũng không có bao thuốc nào.

Khủy tay Phó Vọng chống lên tay lái, mặt vùi vào lòng bàn tay.

Lúc trước ở trong xe, khi Lan Lan lần đầu tiên nói câu đó với anh, phản ứng đầu tiên của anh là tưởng chính mình xuất hiện ảo giác, bằng không sao có thể nghe được cô nói ra câu nói mà anh đã tha thiết mơ ước bấy lâu kia.

Về sau lúc Lan Lan gần đi, lại nói với anh một lần nữa, bảo anh nhất định phải suy xét, anh mới dám tin tưởng đó là sự thật.

Nhưng lúc ấy anh không nghĩ tới những nguyên nhân khác, còn tưởng rằng cô thực sự thích mình.

Tâm tình vui sướng lúc ấy cả đời này anh khả năng sẽ không bao giờ quên.

Kết quả đến cuối cùng, chỉ là anh ảo tưởng mà thôi.

Lan Lan muốn ở bên anh cũng không phải vì yêu thích, mà là bởi vì chỉ có đụng chạm tay chân với anh mới không có cảm giác ghê tởm.

Không, Lan Lan không phải muốn cùng anh ở bên nhau.

Lời cô nói là "Cùng cô", chứ không phải "Cùng cô ở bên nhau".

Cẩn thận cân nhắc lại ý nghĩa trong đó, vẫn là có chút bất đồng.

Ý tứ của Lan Lan càng giống như muốn bao nuôi anh, giống như mua một món đồ chơi vậy.

Cô lại coi anh là như vậy.

Phó Vọng không tiếng động cười khổ, trong mắt hiện ra chua xót.

Trước kia anh coi Lan Lan như chim hoàng yến, hiện tại lại trái ngược.

Thế gian này thật sự kỳ diệu.

Bất quá như vậy cũng tốt, tốt hơn so với quan hệ không chút liên hệ như trước kia, cũng tốt hơn so với việc bài xích kháng cự anh.

Chỉ cần Lan Lan không bài xích anh, dù coi anh là em trai cũng được, đồ chơi cũng thế, anh đều có thể tiếp thu.

Một ngày nào đó, cô sẽ hoàn toàn thuộc về anh.

Một tiếng thờ dài rất nhanh tiêu tán trong không khí.

Phó Vọng mở cửa xe, dường như không có việc gì mà đi lên lầu.

Ngắt điện thoại, Giản Lan rất nhanh đến chỗ Tiền Phái Phái, cùng nhau đợi ở sảnh chờ.

"Lan Lan, toàn bộ hành trình chương trình đều được phát sóng trực tiếp, em lúc nào cũng phải cẩn thận, biểu hiện không hoàn hảo cũng không thành vấn đề, quan trọng nhất chính là ngàn vạn lần đừng gây ra lỗi lầm." Tiền Phái Phái khẩn trương dặn dò.

Rất nhiều người sẽ theo dõi chương trình "Chạy trốn trong vương quốc bí mật", cho nên nếu thật sự gây ra việc gì không tốt cũng không thể tẩy trắng theo hướng "Hết thầy đều do chương trình sắp xếp".

"Ừm, yên tâm, em sẽ không gây lỗi." Giản Lan ngược lại rất bình tĩnh.

Trước khi cô xuyên sách chưa từng tham gia chương trình tạp kỹ, bởi vì cô không cần dựa vào chương trình mà tăng độ nổi tiếng, các loại hạng mục khác đều phải xếp hàng chờ cô sắp xếp, làm sao có thời gian tham gia loại chương trình này.

Cho nên Giản Lan tự giao cho chính mình một nhiệm vụ đơn giản - làm một con cá mập an ổn, bình yên vượt qua chương trình này.

"Chị Phái, nếu em nói em muốn bao nuôi một tiểu thịt tươi, chị sẽ nghĩ như thế nào?"

Tiền Phái Phái nháy mắt mở to hai mắt, cũng may cô còn nhớ rõ đề thấp tiếng nói: "Lan Lan, em đây là đang khiêu chiến đúng không? Tuy rằng hiện tại em cũng có một ít fans, nhưng cũng không thể làm càn, nếu bị người chụp lại thì xong. Em đừng làm chị sợ, em sẽ không bao nuôi thật đấy chứ?"

"Không có, đùa chị đấy. Đi thôi, trước tiên đến đoàn làm phim đã."

Đối với chuyện này cô tự biết phải đúng mực.

Cô ở giới giải trí lăn lộn lâu như vậy, việc vì sao cần bảo vệ những chuyện riêng tư cô rõ hơn bất kì ai.

Giản Lan và Tiền Phái Phái trên cơ bản là đến trước, chào hỏi tổ tiết mục, sau đó liền ở phòng chờ vài vị khách mời khác.

Không bao lâu sau, những người còn lại dần tới.

Ngoại trừ Lục Nhiều còn có hai nam nghệ sĩ, trong đó có thiếu niên cùng công ty lần trước Giản Lan đã gặp ở sân phơi, tên Phụng Túc Dương, vì tham gia một số chương trình mà có không ít fans.

Một vị khách nam nữa tên Đàm Tiêu, là con trai của một nghệ sĩ nổi tiếng, mới vào nghề không lâu, tới giới giải trí chỉ là tùy tiện chơi.

Còn lại hai vị khách nữ là Yến Thanh Nghiên và Hường Uyển.

Yến Thanh Nghiên cũng xuất hiện lần đầu tiên ở một chương trình hát nhảy, trong giới nghệ sĩ mới quả thực không tồi.

Mà Hường Uyển thì đóng vai chính trong nhiều bộ phim cổ trang, tuy không quá ăn khách nhưng cũng dựa theo những bộ phim này mà kiếm được không ít fans.

Để so sánh thì Giản Lan là người kém nhất trong số những người ở đây.

Thừa dịp chờ, Giản Lan lặng lẽ quan sát diện mạo Lục Nhiều một chút, đích xác rất xuất sắc, thậm chí so với trên TV còn đẹp trai hơn một chút.

Bất quá cũng không thay đổi được sự thật việc hắn là một cậu nam nhân.

Toàn bộ hành trình Lục Nhiều đều bảo trì cao lãnh, không hề nói chuyện với ai, chỉ là khi nhìn thấy Giản Lan, trong mắt xẹt qua một tia chán ghét.

"Còn nhớ rõ tôi không? Lần trước chúng ta đã gặp nhau ở công ty." Phụng Túc Dương chủ động chào hỏi Giản Lan.

Lần trước quay phim bị gián đoạn một chút, có hai khách mời không tiện lịch phải rời khỏi chương trình, phải mời thêm hai vị khách mới.

Phụng Túc Dương và Yến Thanh Nghiên đều là mới tới.

"Ừm." Biểu hiện Giản Lan rất lãnh đạm.

Hiện tại đã bắt đầu quay, cô sợ nếu mình thân cận quá với Phụng Túc Dương sẽ bị fans của cậu đìm chết.

Người đại diện Phụng Túc Dương vẫn luôn đưa ra ánh mắt ra hiệu, muốn cậu chú ý một chút.

Bất quá Phụng Túc Dương hoàn toàn không tuân theo ám chỉ của người đại diện, còn cố ý đi đến bên người Giản Lan, nụ cười sạch sẽ như ánh mặt trời, "Thêm WeChat đi."

"Được."

Giản Lan không tiện từ chối, liền lấy ra di động cho cậu phương thức liên hệ.

"Hừ." Hương Uyển vừa lúc đi qua người bọn họ, khinh thường mà hừ một tiếng.

Giản Lan:???

Cô hẳn là không có thù oán gì với người này đi.

Toàn bộ quá trình đều được phát sóng trực tiếp, các bình luận cũng tăng lên rất nhanh.

"Tại sao tổ tiết mục không đuổi Giản Lan đi?!! Không thể nhìn được, ghê tởm."

"A a a Đàm Tiêu đẹp trai quá đi!"

"Nếu tôi không nghe lầm, Hương Uyển vừa rồi hừ lạnh một tiếng?"

"Lầu trên không cần gây war, tôi tại sao không nghe thấy được, Uyển Uyển chúng ta chỉ bị cảm thôi."

"Giản Lan thật phiền, vừa lên tới đã câu dẫn ca ca chúng ta."

"Mất lầu trên không có vấn đề gì chứ? Rõ ràng là Phương Túc Dương chủ động tìm Giản Lan chúng tôi mà? Lan Bảo của chúng tôi mới không muốn tiếp anh ta đâu..."

Tiền Phái Phái bên cạnh vẫn luôn chú ý bình luận, trong lòng tán thưởng: Không nghĩ tới Nhậm Đạo tìm được fans lợi hại như vậy, có những người này nói giúp Giản Lan trong toàn bộ quá trình thì không còn gì phải lo lắng, có tiền thật tốt."

Lần trước hiện trường quay phim xảy ra vấn đề, hiện tại cũng chưa chuẩn bị tốt, cho nên lần này dứt khoát trực tiếp quyết định đến địa điểm quay phim thứ hai.

Nơi này rất hẻo lánh, sau khi xuống máy bay, còn phải ngồi xe của tổ tiết mục.

Mất thấy khung cảnh hai bên đường ngày càng hoang vắng, Yến Thanh Nghiên tuổi nhỏ nhất không nhịn được hỏi: "Đạo diễn, chúng ta sẽ không phải đi núi sâu rừng già quay phim đây chứ?"

Thanh âm đ*o diễn từ tai nghe truyền ra: "Yên tâm, so với núi sâu rừng già còn đáng sợ hơn."

Khuôn mặt nhỏ của Yến Thanh Nghiên tức khắc suy sụp.

Cô có loại dự cảm xấu.

Tối buổi tối, đoàn người mới tới được địa điểm quay phim.

Chính xác là còn đáng sợ hơn núi sâu rừng già thật.

Bởi vì gần đó ngoại trừ hai căn biệt thự cũ nát thì cơ hồ hoang tàn vắng vẻ, làm người ta liên tưởng đến địa điểm quay phim kinh dị.

Gần đó thậm chí còn có mấy nấm mồ, không biết là tổ tiết mục bố trí trước hay là mồ thật.

Trên mặt khách mời đều xuất hiện biểu tình sống không còn gì lý thú.

"Đạo diễn tìm thấy nơi như thế này nhất định là tìm rất lâu rồi /cười lắc lư con cá ngưi"

"A a tôi nhìn thấy toàn thân liền nổi da gà, bảo vệ tốt hai ca ca của tôi đây nhé."

"Thương ca ca phải đi nơi quay phim khủng bố như thế này."

"Đạo diễn, nhiệm vụ chúng ta là gì?" Phương Túc Dương hỏi.

"Sống sót, trốn thoát khỏi đây." Đạo diễn cười tủm tỉm, một nụ cười khó hiểu.

Yến Thanh Nghiên và Giản Lan không nhịn được rung mình một cái.

"Vậy quy tắc trò chơi đâu?"

"Đi vào sẽ biết."

Trước khi đi vào, di động của khách mời đều bị tịch thu, mỗi người còn phải cầm lấy một bao nhỏ.

Sáu khách mời ở tình huống còn chưa hiểu rõ, đẩy ra cửa sắt rỉ sắt đi vào.

Trong sân chỉ có ánh sáng mờ nhạt, cái gì cũng không thấy rõ lắm. Toàn bộ biệt thự bị che khuất trong bóng tối, giống như một con thú ngủ đông.

Để cho hiệu ứng chương trình chân thật hơn, người quay phim cũng không có, chỉ có các cameras tự động ở các góc.

Khi vị khách mời cuối cùng vừa mới đi vào, cánh cổng liền không hề dự liệu mà đóng lại, truyền tới một tiếng "Phanh".

Phuong Túc Dương thiếu chút nữa bị hù chết, cậu quay đầu lại thử đẩy cửa ra, lại hoàn toàn bất động.

Bên ngoài giống như còn truyền tới âm thanh khóa lại.

"Mẹ nó, chúng ta giống như bị nhốt bên trong vậy." Phuong Túc Dương nhìn như sắp bị dọa khóc.

Lúc này, loa trong nhà đột nhiên phát ra âm thanh: "Sau khi trời tối, bên ngoài sẽ xuất hiện vài đồ vật bản thiêu, mong các vị mau chóng về nhà."

"Vậy trời vẫn chưa tối sao? Chúng ta chạy nhanh vào nhà rồi nói sau." Yến Thanh Nghiên nổi một tảng da gà, dẫn đầu kéo hành lý đi vào trong nhà.

Giản Lan đứng ở dưới lầu, đánh giá sơ bộ nơi này.

Nhìn qua giống như một biệt thự khép kín, tường rất cao, cũng không biết ngoại trừ cổng bên ngoài còn có lối vào khác không.

Chỉ là sắc trời đã tối, hiện tại hiển nhiên không phải thời cơ tốt để thăm dò.

Thời điểm đẩy cửa đi vào, Phuong Túc Dương dùng tay che lại mắt, chỉ lộ ra một ít, chuẩn bị che chắn nhìn đến cái gì không tốt.

Cậu sờ soạng mở đèn.

Còn tốt, trong phòng cái gì cũng không có, sạch sẽ, bố trí thật ấm áp, không khác nhà bình thường bao nhiêu.

"Ha, làm tôi sợ nhảy dựng." Phuong Túc Dương nghĩ mà sợ vỗ vỗ ngực.

"Trước tiên nhìn xem tổ đạo diễn chuẩn bị đồ vật gì cho chúng ta đi." Hường Uyển nói.

Những người khác đều không ý kiến, mọi người cùng nhau ngồi trên ghế sofa, từng người mở ra túi của mình.

"Tôi có một bảng hiệu bằng gỗ, một con gấu bông có giấy trừ tà màu vàng trên nó." Yến Thanh Nghiên nhú mày nói.

Gấu bông rất đáng yêu, nhưng trên trán lại dán giấy trừ tà màu vàng, thấy thế nào cũng thật khiếp người.

Cô lấy bảng hiệu ra, nhanh chóng dán lên túi của mình.

"Tôi cũng vậy." Phuong Túc Dương cũng lấy ra bảng hiệu của mình gắn lên túi.

Ba người khác đều tò mò trong bao quần áo của mình cũng có đồ vật giống nhau.

Chỉ có Giản Lan sững sốt một chút, không đáp lại.

"Giản Lan, cô có cái gì vậy?" Phuong Túc Dương quay đầu lại hỏi.

"Giống mọi người thôi." Giản Lan đặt bảng hiệu lên bàn.

Cô học theo động tác của mọi người, gắn lên túi, nhìn qua cũng như rất sợ hãi con gấu bông kia.

Mọi người cho rằng cô bị dọa sợ, cho nên không ai đem bước nhạc đệm này để trong lòng.

Chỉ có bản thân Giản Lan biết trên trán gấu bông của cô không dán giấy trừ tà.

Cô không biết điều này nghĩa là gì, bất quá hiển nhiên không có khả năng tổ tiết mục phạm sai lầm, hẳn là có ý nghĩa gì đó, chỉ là tạm thời chưa rõ ràng mà thôi.

"Trên tám thẻ được khắc gì vậy?" Lần này lên tiếng hỏi chính là Lục Nhiều.

Sáu người đặt tám thẻ gỗ lên bàn, mặt trên đều khắc ba hàng dấu "-" và "--", chỉ là mỗi người đều có một số điểm bất đồng.

"Đây là có ý tứ gì? Bất chúng ta đếm các dòng? Sẽ không đơn giản như vậy." Phuong Túc Dương nói.

Giản Lan và Đàm Tiêu nhủu mày một lát, cơ hồ đồng thời lên tiếng: "Bát quái đồ.*"

**:Bát quái đồ gồm tám quẻ, là hình ảnh sắp xếp các thành một vòng tròn theo một trật tự nhất định. Có hai loại là Tiên thiên Bát quái và Hậu thiên Bát quái. Phương vị của Bát quái theo Thiên văn ngược với phương vị trên mặt đất. (nguồn: Wikipedia)*

Nói xong, hai người ngừng đầu liếc mắt nhìn đối phương một cái, lại nhanh chóng rời đi tầm mắt.

Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên đều dùng ánh mắt khiếp sợ lại sùng bái nhìn bọn họ.

Lúc này, hàng loạt bình luận thắc mắc nổi lên.

"??? Tham gia chương trình còn phải biết cả bát quái đồ? Cho nên nghệ sĩ hiện tại phải cạnh tranh lớn như vậy sao? Mẹ tôi cũng không muốn vào nghề."

"????? Kiến thức kỳ quái gia tăng rồi."

"Ha ha ha các cô nhìn biểu tình Túc Túc và Nghiên Nghiên thật đáng yêu quá đi."

"Chúc mừng Giản Lan và Đàm Tiêu giải được câu đố, đạt được mê muội +1, mê đệ +1"

Phía sau màn hình, đạo diễn nhìn về người chuẩn bị đạo cụ bên cạnh, sững sờ: "Cư nhiên lại có hai khách mời hiểu được hàm ý này? Một tôi còn cố ý để lại sách phong thủy cho bọn họ làm manh mối, hiện tại hoàn toàn không cần dùng."

"Bát quái? Vậy trên quẻ có nghĩa gì? Tôi mệnh sát, có huyết quang tai ương sao?" Về mặt Phương Túc Dương nghiêm túc hỏi.

Cậu xem trên TV những thứ đoán mệnh đều là nói những lời này.

"Con mẹ nó chứ mệnh sát."

"Tôi thấy Túc Túc là mệnh ngu si ấy ha ha ha."

"Không hiểu có chỗ nào buồn cười, bạn thật là vô duyên."

Giản Lan trước tiên nhìn về phía Đàm Tiêu, thấy vẻ mặt anh lạnh nhạt, không có ý giải thích.

Cô bắt đầu đi mà mở miệng nói: "Không có, đây chỉ là bát quái đồ cơ bản thôi, nhìn không ra những điều phức tạp trong này."

Nghĩ cũng biết đây chỉ là thử thách trong chương trình, đương nhiên sẽ không quá khó kiểm soát.

"Hơn nữa, chúng ta có sáu quẻ bát quái, không biết còn hai quẻ đi đâu rồi." Giản Lan nói.

Có lẽ đây sẽ là một bước đi đột phá.

"Trước tiên tìm đồ ăn và chỗ ở đi" Hướng Uyển ở thời điểm này đột nhiên chuyển đề tài.

"Ừm." Mọi người đối với việc này không có ý kiến.

"Chúng ta chia hai người một đội đi, tôi luôn thấy nơi này có điểm quỷ dị." Yến Thanh Nghiên đề nghị nói.

Tuy rằng bên trong nhìn như căn nhà bình thường, nhưng trong góc phòng lại đặt bàn bát quái, cờ chiếu hồn, còn có các loại lá bùa, lại kết hợp lời giới thiệu "đồ vật bản thủ" lúc trước, khó tránh khỏi sẽ làm cả người cảm thấy không thoải mái.

"Tôi đi cùng Lan Lan." Phương Túc Dương vội vàng đứng bên người Giản Lan, muốn ôm chặt lấy đùi cô.

Xung hô của cậu với Giản Lan đã từ "Giản Lan" thăng cấp thành "Lan Lan".

Yến Thanh Nghiên nhìn về người hiểu về bát quái đồ còn lại Đàm Tiêu, "Tôi có thể đi cùng anh được không?"

Đàm Tiêu lãnh đạm gật đầu.

Dư lại Lục Nhiều và Hướng Uyển, tự nhiên liền thành một đội.

Mọi người chia làm ba đội, phân ra thăm dò trong biệt thự.

Đi được một lúc, đột nhiên truyền tới một tiếng thét chói tai.

"A!"

Thanh âm này là của Hướng Uyển.

Phương Túc Dương và Giản Lan vội vàng quay đầu lại, chạy đến chỗ có thanh âm vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chấp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nội quy trong nhà

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Có ai còn đang thức không ☞ .ᄇᄇ_ᄇ?. ☞

Nội quy trong nhà

Lúc Phương Túc Dương và Giản Lan chạy đến nơi, liền nhìn thấy Hường Uyển đang nửa dựa vào lồng ngực Lục Nhiều, run rẩy nắm chặt lấy quần áo hắn.

Lục Nhiều tuy rằng không thích nhưng để tỏ ra là một quý ông, cũng chỉ có thể cứng người an ủi cô ta.

"Làm sao vậy?" Yên Thanh Nghiên và Đàm Tiêu cũng kịp thời chạy đến.

Hường Uyển chỉ vào căn phòng bên cạnh nhưng cũng không nói gì.

Những người khác còn tưởng rằng ý tứ của cô ta là bảo bọn họ vào đó thăm dò.

"Trong phòng có chuyện gì?" Phương Túc Dương thử thăm dò đẩy cửa phòng ra, mới vừa nhìn thấy đồ vật bên trong liền lập tức bị dọa đến té ngã lộn nhào.

"Đừng vào, đừng vào!"

Phương Túc Dương ngồi dựa ở góc tường, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, trán không ngừng tuôn ra mồ hôi lạnh.

Cậu thật sự rất nhát gan, nhưng người đại diện lại cảm thấy như vậy lại càng thú vị, bắt cậu phải tham gia chương trình tạp kỹ này. Cậu cũng không có biện pháp, chỉ có thể miễn cưỡng tham gia.

"Sợ mà còn đòi vào xem." Giản Lan đưa cho cậu một tờ khăn giấy.

Sau đó cô đi qua, híp mắt, kéo then chốt cửa, đóng lại cánh cửa.

"Để ngày mai đến xem lại sau."

"Ừ ừ ừ." Yên Thanh Nghiên gật đầu ngay lập tức, cô cũng rất nhát gan.

"Hường Uyển có bệnh à? Vì sao không nói với người khác bên trong có đồ vật đáng sợ gì? Lại còn cố ý bảo người khác vào xem?"

"Uyển Uyển cũng bị dọa sợ mà? Không thấy cô ấy nói không ra lời sao?"

"A a a đừng ôm anh Nhiều của chúng tôi, Hường Uyển cut đi."

"Khô thân Túc Túc, bị dọa đến mặt trắng bệch kìa."

"Giản Lan thật tốt bụng, còn đưa khăn giấy cho Túc Túc nữa."

"Mọi người có phát hiện gì không?" Giản Lan nói.

Đàm Tiêu lấy ra một tờ giấy, "Chúng tôi phát hiện ra cái này."

Vài vị khách mời cũng nhìn qua.

Dòng thứ nhất trên mặt giấy chính là "Nội quy trong nhà".

1. Phòng được treo bảng bát quái trên tầng hai đều an toàn, bên trong không có manh mối.
2. Người tìm được manh mối có thể lấy được một phần đồ ăn.
3. Người cả ngày không tìm được manh mối nào yêu cầu 10 giờ tối có mặt tại phòng khách nhận trừng phạt, rặng sáng kết thúc trừng phạt.

"Chúng ta vừa mới đến thì có thể tìm ra được manh mối gì?" Lục Nhiều nhíu mày.

"Chỉ có thể tiếp tục vào sáng sớm ngày mai thôi." Giản Lan không muốn muộn như vậy mà phải tìm manh mối ở căn biệt thự kỳ quái này.

Hương Uyển cắn môi dưới, vẫn không rời khỏi vòng ôm của Lục Nhiều như cũ, "Nhưng trên giấy ghi là nếu không có manh mối sẽ bị trừng phạt, hơn nữa chúng ta cũng không có đồ ăn."

Giản Lan nhìn đồng hồ treo trên phòng khách biệt thự, "Hiện tại đã hơn 10 giờ, không ai phải nhận trừng phạt, hẳn là ngày đầu tiên không tính."

"Vậy đồ ăn phải làm sao bây giờ?" Hương Uyển lại hỏi.

Yến Thanh Nghiên cũng nói: "Chúng tôi vừa vào phòng bếp xem qua, chỉ tìm được một túi lương khô."

Dụng ý của tổ tiết mục thật rõ ràng, nếu không muốn ăn thứ này phải ngoan ngoãn tìm kiếm manh mối vào ban đêm.

"A, chỉ có cái này?" Trên mặt Hương Uyển lộ ra vài phần ghét bỏ.

Cô ta không muốn ăn loại đồ ăn khô khốc đó đâu.

"Tôi mang đồ ăn theo, đang để trong va ly đây."

Mọi người cùng nhau trở lại phòng khách.

Giản Lan mở rương hành lý của mình ra, từ bên trong lấy ra một túi đồ vật.

Vừa rồi chỉ lo thăm dò quy tắc, thiếu chút nữa quên để đồ ăn vào tủ lạnh, còn may trong hành lý đều là hàng vận chuyển, bên trong có túi chườm đá cho nên thức ăn cũng chưa hư.

"Wow, Lan Lan cô cứ nhiên mang theo nhiều đồ ăn như vậy, tôi đói bụng lắm rồi." Yến Thanh Nghiên hận không thể nhào lên ôm lấy va ly của cô.

Phương Túc Dương vốn còn uể oải, nhìn thấy thức ăn tức khắc hai mắt tỏa sáng, sống lại ngay tại chỗ, "Bây giờ có thể ăn được rồi đúng không?"

Giản Lan đưa cho mỗi người một túi đồ ăn vặt, "Chỉ có cái này, lượng calo khá cao."

"Ai quan tâm chứ, tôi sắp chết đói rồi."

Hai người đều không để ý đến điểm này.

Yến Thanh Nghiên và Phương Túc Dương ăn đến nước mắt lưng tròng, từ khi máy bay hạ cánh đến bây giờ bọn họ chưa chạm vào một chút thức ăn nào, còn tưởng rằng biệt thự có sẵn đồ ăn nóng hổi chờ họ, kết quả chỉ có lương khô đáng thương.

Hu hu hu làm nghệ sĩ thật khổ.

Nhìn thấy cảnh này, đạo diễn nhìn về phía nhân viên công tác: "Ai đã cung cấp tin tức cho Giản Lan?"

Mọi người đều đồng loạt lắc đầu.

"Thật là kỳ quái." Chắc chắn cô không định mang theo nhiều đồ ăn như vậy.

Đây là chương trình truyền hình, không phải sinh tồn trên hoang đảo, ai lại nghĩ phải mang đồ ăn?

Nhưng cho dù có người tiết lộ trước, cũng không phải nói với Giản Lan. Đạo diễn chỉ có thể suy ra tất cả đều là do Giản Lan có đam mê mang theo đồ ăn mỗi khi ra ngoài.

Giản Lan cầm một phần thịt viên ức gà, lại lấy thêm mì sợi và thịt bò, định nấu hết.

"Mọi người muốn ăn gì thì tự chọn, tôi muốn nấu mì sợi, có ai muốn ăn cùng không?"

"Tôi tôi tôi, tôi muốn ăn." Yến Thanh Nghiên lập tức giơ tay, trên tay còn cầm lát khoai tây.

Phương Túc Dương cũng hòa theo, "Tôi cũng muốn."

Giản Lan nhìn về phía ba người còn lại.

"Đàm Tiêu, anh có muốn ăn không?"

Đàm Tiêu lãnh đạm gật đầu.

Hương Uyển vội vàng nói: "Buổi tối tôi không thể ăn gì, một túi ngũ cốc nhỏ là được rồi."

Cô ta khinh thường Giản Lan, cũng không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với Giản Lan.

Lục Nhiều cũng không muốn ăn đồ Giản Lan nấu, nhưng thật sự đói đến sắp là đi, cuối cùng cầm một phần đồ ăn vặt.

Giản Lan vào phòng bếp nấu mì, Yên Thanh Nghiên ở bên cạnh giúp đỡ.

Những người khác lên tầng xem tình huống bên trên.

Thịt viên nấu với mì sợi, lại hòa quyện với hương vị của nước sốt đậm đà, mùi hương lập tức lan tỏa ra ngoài.

Phương Túc Dương buông đồ vật chạy xuống tầng.

Lúc này Giản Lan đã bung bốn bát mì ra.

Đói bụng cả một ngày, đồ ăn nóng hôi hổi đối với mọi người đều tràn ngập dụ hoặc.

Hơn nữa bên trên còn rưới nước sốt thịt bò tươi thơm nồng, khiến người nhìn thấy muốn chảy nước miếng.

"A a a, tôi đến ăn mì thịt bò đây." Phương Túc Dương chạy nhanh hơn bất kỳ lúc nào trong cuộc đời.

Những người khác cũng lục đục xuống lầu.

Giản Lan và Yên Thanh Nghiên ngồi cạnh nhau, vui vẻ ăn mì thịt bò.

Cô vốn dĩ không phải kiểu người nhin ăn dễ dàng đẹp, hơn nữa cô hiện tại lại mắc bệnh dạ dày, mỗi bữa đều phải ngoan ngoãn ăn cơm.

Yên Thanh Nghiên mỗi ngày đều phải tập nhảy cực khổ, tiêu hao rất nhiều calo cho nên trên cơ bản cô muốn ăn gì thì ăn nấy, không phải lo béo.

"Món này ngon quá, Lan Lan mua sốt ở đâu vậy?" Yên Thanh Nghiên nhin không được hỏi.

"Không phải mua, tôi tự làm."

Mua bên ngoài không có thịt bò, vẫn là tự mình làm thì đầy đủ hơn, lại còn tốt cho sức khỏe.

"Cô giỏi thật đấy, còn ngon hơn bên ngoài nấu."

"Lan Lan cô quả thực là Bò Tát sống, về sau tôi sẽ gọi cô là Lan Bò Tát." Trong mắt Phương Túc Dương hàm chứa một tia nước mắt, từng miếng từng miếng ăn mì, hận không thể nuốt cả đôi đũa vào miệng.

Làn sóng bình luận đang bùng nổ.

"Ha ha ha nhìn như trẻ con đói vậy, còn khóc nữa."

"Tôi vẫn luôn cho rằng Phương Túc Dương là người cao lãnh, không nghĩ anh ấy mít ướt như vậy."

"Vì sao lại là Lan Bò Tát mà không phải nữ Bò Tát (câu hỏi của một người miền Nam)/ đầu chó"

"Chỗ nào buồn cười vậy?"

Đàm Tiêu sau khi nói cảm ơn liền vui đầu ăn mì.

Hương Uyển và Lục Nhiều chỉ có thể nhìn thèm thưởng.

Thời điểm đói như vậy ngũ cốc làm sao có thể so được với mì thịt bò thơm ngào ngạt nóng hôi hổi.

Hai người đều hối hận vô cùng.

Hương Uyển ăn ngũ cốc xong, nói với Giản Lan: "Lan Lan. Cô nấu ngon quá, có thể..."

Ngụ ý của cô ta chính là muốn Giản Lan nấu thêm một phần cho cô ta.

Dù sao Giản Lan không phải muốn làm "dâu hiền vợ đảm" sao, giúp cô ta nấu thêm một phần cũng không phiền toái.

Lục Nhiều không có can đảm mở miệng, nhưng trong lòng cũng chờ đợi Giản Lan sẽ nấu thêm một phần, lần này hẳn khẳng định sẽ không cự tuyệt.

"Mì mịn, dai lại rất thơm, mùi sốt thịt bò nắm hương hấp dẫn, còn có cả một viên thịt bò to, làm người ăn một lần liền thỏa mãn. Ăn cùng với thịt viên ức gà, ngon lại không béo, cô không muốn ăn thật sự rất tiếc." Giản Lan nói xong, phảng phất muốn cho cô ta tức giận mà còn cắn thêm một miếng to.

Vừa rồi cô hỏi Hường Uyển có muốn ăn không, Hường Uyển đã tự mình nói không cần.

Hiện tại muốn ăn thì tự đi mà làm, lại còn mặt dày sai khiến cô làm lại, da cũng thật sự quá dày.

Hường Uyển vốn dĩ đang rất đói, bị Giản Lan đáp trả như vậy, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu.

"Ha ha ha, làm nghệ sĩ thật quá khó khăn, còn phải biết làm mì nữa."

"Có người xem phát sóng trực tiếp cũng muốn lập tức đi ăn mì gói."

"Nhìn thấy hình ảnh mì ăn liền với sốt thịt bò thơm lừng, viên thịt bò lớn thế kia, nước sốt cũng từ khóe miệng chảy ra."

"Chỉ là người qua đường nhưng tôi thấy Hường Uyển thật sự giả tạo, ngay từ đầu không ăn, hiện tại lại còn muốn làm phiền mọi người làm lại lần nữa."

"+1, hơn nữa thái độ nhõ và còn cao cao tại thượng."

"Uyển Uyển vốn không biết làm việc nhà, cô ấy vẫn luôn là công chúa nhỏ trong nhà, nhờ người khác giúp đỡ thì có sao?"

"Lầu trên à, nói cho cô biết Lan Bảo của chúng ta cũng xuất thân nhà giàu đấy."

Ăn mì xong, Phương Túc Dương và Yên Thanh Nghiên chủ động đi rửa bát.

Trước khi đi ngủ mọi người tụ lại thảo luận những tin tức đã thu thập được.

"Trên lầu chỉ có năm phòng ngủ, trên cửa đều treo bảng bát quái, cho nên chúng ta cần có một phòng hai người ngủ."

Đàm Tiêu vừa dứt lời, Yên Thanh Nghiên liền ôm lấy Giản Lan, "Tôi ngủ cùng Lan Lan."

Như vậy cô mới có cảm giác an toàn.

Giản Lan không ý kiến, vì thể phân chia phòng ngủ đã xong.

Sáu người từng người về phòng mình nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, ngoại trừ Đàm Tiêu và Giản Lan thì ai cũng bị thâm quầng mắt.

Giản Lan tùy tiện buộc tóc lên, lọn tóc quăn nâu cam bị cột lên sau đầu, lộ ra một gương mặt tinh tế trắng như ngọc.

Cô thậm chí còn chưa trang điểm, chỉ tùy ý tô một lớp son môi thêm phần khí sắc.

Nháy mắt nhìn thấy Giản Lan, sắc mặt Hường Uyển liền trầm xuống, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia chán ghét.

"Ngày hôm qua mọi người nghe được tiếng bước chân không?" Phương Túc Dương hỏi.

Yên Thanh Nghiên vội vàng gạt đầu, vẻ mặt sợ hãi: "Tôi nghe thấy tiếng động giống như có trẻ con chạy trên hành lang, lại có tiếng gõ cửa, dọa chết người."

Tối qua cô thử nhỏ giọng gọi Giản Lan, bất quá người sau ngủ quá say, hoàn toàn không nghe thấy.

Yên Thanh Nghiên ngại quấy rầy cô, cứ như vậy sợ hãi nửa buổi tối, sau nửa đêm mới ngủ.

Phương Túc Dương nhìn về phía Đàm Tiêu.

"Tôi không ngủ với anh." Đàm Tiêu quyết đoán lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách với cậu.

"Túc Túc nhà chúng ta bị ghét bỏ rồi, hu hu hu."

"Về ghét bỏ trên mặt Đàm Tiêu không cần quá rõ ràng đâu, cho anh ấy một chút mặt mũi chứ."

"Da Lan Bảo thật đẹp, nói là vô cùng mịn màng cũng không sai nhỉ?"

"Thật sự ý, Hường Uyển trang điểm tí mi cũng không đẹp bằng."

Bữa sáng vẫn là mì thịt bò như cũ, lần này tất cả mọi người đều ăn.

"Chúng ta bắt đầu tìm kiếm manh mối đi, miễn cho buổi tối bị trừng phạt." Giản Lan nói.

"Hay là chúng ta vào căn phòng hôm qua nhìn thử xem?"

Yến Thanh Nghiên vừa nói xong, Phương Túc Dương liền theo bản năng run cầm cập.

"Bên trong có cái gì?" Đàm Tiêu hỏi.

"Tôi khuyên mọi người không nên đi xem." Sắc mặt Phương Túc Dương tái nhợt.

"Máu sao?" Giản Lan hỏi.

"Ngược lại không phải là máu, là một thứ rất đáng sợ, không thể tiếp ứng." Phương Túc Dương nhú mày, thậm chí không muốn hồi tưởng quá nhiều.

Giản Lan nhẹ nhàng thở ra.

Cô không sợ thứ làm người lạnh cả sống lưng hay càng nghĩ càng thấy khủng khiếp, cô chỉ sợ máu, còn là cực kì sợ hãi.

Cho nên cô có thể xem được một ít phim kinh dị nước ngoài, ngược lại không thể xem phim nội địa.

"Để tôi đi xem." Giản Lan đi tới căn phòng.

"Cùng đi đi."

Đàm Tiêu chủ động đến trước Giản Lan, thời điểm đẩy cửa ra, còn theo bản năng dùng cánh tay che chắn cho cô một chút.

Bình luận lúc này đang điên cuồng.

"A a a cặp đôi bát quái đã hành động!"

"Đây có thể là theo bản năng bảo vệ, nhưng mà cũng thật quá dễ thương đi."

"Nữ nghệ sĩ nào đó không cần hề thấy nam nhân là dính vào được không, ca ca chúng tôi chỉ là tương đối ôn nhu mà thôi, không có ý gì khác."

Bình luận hiện lên ngày càng nhiều, Phó Vọng vừa vặn đang xem phát sóng trực tiếp tức điên người, hai tay rũ bên người nắm thật chặt, hận không thể lập tức đi đến địa điểm quay chương trình mang Giản Lan đi.

Lan Lan chỉ có thể là của anh.

Ai cùng đừng hòng đoạt đi.

Phó Vọng gọi điện thoại, bảo bên kia an bài một ít fans có nhiệm vụ chen ép fans ghép đôi Giản Lan với người khác.

Vì thế trong bình luận có rất nhiều kiểu như thế này:

"Nam nghệ sĩ nào đó mới không cần bám theo Lan Bảo chúng tôi, các cô trà đũa cũng thật lợi hại."

"Lan Bảo chúng tôi xinh như vậy, ai cũng không xứng đôi."

"Cái này mà cũng có thể hiểu làm sao?"

"Giản Lan cư nhiên cũng có fans chân tình thật lòng ư? Tôi không nhìn lầm chứ?"

"Hi hi, tôi chúc những người nói xấu Lan Bảo chúng tôi sớm ngày xuống địa ngục, không người hỏi thăm nhé."

Có nhóm người này gia nhập, bình luận bắt đầu hỗn loạn lên, cuối cùng những bình luận ghép đôi bị trôi xuống dưới.

Mây Phó Vọng đang nhứ chặt lúc này mới giãn ra.

Hoa Lớn Hoa Nhỏ ở trong lồng kêu meo meo hai tiếng.

Phó Vọng đứng dậy cho chúng một túi đồ ăn vặt, sau đó cứng đờ mà vuron tay, học theo bộ dáng Giản Lan xoa xoa đỉnh đầu chúng.

Sức lực anh rất lớn, nói là xoa không bằng nói là vỗ đầu mèo.

Meo meo.

Hoa Lớn Hoa Nhỏ ghét bỏ mà dịch thân mình không cho anh chạm vào.

Phó Vọng không tức giận, thậm chí còn nửa ngồi xổm kiên nhẫn nói chuyện cùng chúng: "Đang tức giận sao?"

Meo.

Cũng không biết hai con mèo béo này có nghe hiểu không.

Tác giả có lời muốn nói: Vọng nhai con ăn dấm ăn dấm, anh cũng muốn bực lộ ra rồi _ (: 3 J <) _

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Cháp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Quê đoái

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Quê Đoái

Đàm Tiêu đẩy cửa ra, liếc mắt một cái liền thấy được đồ vật trong phòng.

"Sao vậy?" Giản Lan bị cánh tay của anh chắn nên không nhìn được bên trong có gì.

"Là một con búp bê mặc váy cưới, thật quý dị" Đàm Tiêu híп mắt nói.

"Đề tôi nhìn xem" Lòng hiếu kì của Giản Lan nổi lên, trực tiếp chui qua cánh tay của anh ta.

Đối diện với cánh cửa có một cái tủ lớn, ở giữa bàn thờ Phật có một con búp bê mặc váy cưới, mắt mở to, gất gao nhìn chăm chăm người ở cửa, trên mặt mang theo ý cười vụn vụn đầy quý dị, không biết là vui hay buồn.

Loại búp bê mô phỏng xuất hiện đơn lẻ thế này thật dọa người, chưa nói đến việc bị cố ý đặt ở giữa bàn thờ, càng khiến người ta sợ hãi.

Bất quá Giản Lan lại không sợ loại đồ vật này.

Cô nhẹ nhàng thờ ra.

Lúc này bình luận tràn ngập sắc thái ngạc nhiên kinh hãi.

【Mẹ kiếpppppp, tôi mẹ nó thiếu chút nữa bị con búp bê này hù chết】

【Thật chân thật, có cảm giác rất xấu về điều này】

【Giống như giấy tiếp theo nó liền sống lại vậy, làm tôi không thoải mái chút nào】

【Tại sao tôi lại cảm thấy Giản Lan một chút cũng không sợ, thậm chí trên mặt còn viết: Đây là nó ư? 】

Kênh phát sóng trực tiếp không thể giám sát tất cả các phòng, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy nơi khách đang ở, hình ảnh được chụp từ camera.

Nói cách khác, nhóm khách mời có thể nhìn thấy đồ vật thì bọn họ mới có thể thấy.

"Cô không sợ?" Đàm Tiểu kinh ngạc hỏi.

"Tôi sợ máu, không sợ thứ này" Giản Lan giống như không có việc gì, tiếp tục đi ở trong phòng tìm kiếm manh mối.

Cô không biết trùng phạp buổi tối là cái gì, nhưng cũng biết không phải là cái gì tốt, có thể tránh thì liền tránh đi.

"Hôm qua khi mọi người đến đây, phòng này có điều gì đặc biệt không?" Giản Lan hô lên với người ngoài cửa.

"Ngày hôm qua cửa không đóng, tôi nhất thời tò mò, liền mở đèn nhìn thoáng qua, sau đó liền bị dọa sợ" Trong lòng Hường Uyển vẫn có chút không thoải mái khi nghĩ lại về đồ vật kia.

Giản Lan nghĩ thầm, tổ tiết mục rõ ràng muốn dẫn bọn họ lại đây, nơi này hẳn là cửa thứ nhất, đáng lẽ phải có manh mối mới đúng.

Cô tìm kiếm khắp phòng, cuối cùng tìm được một quyển sách phong thủy trong ngăn kéo tủ.

Sau đó lại tìm thấy một bức ảnh chụp trong lòng ngực của con búp bê mặc váy cưới.

Ảnh chụp đã sớm phai màu, mặt trên hoa văn dường như đã bị xóa bỏ, chỉ để lại một mảnh trắng lớn và hình dáng mơ hồ.

Mơ hồ có thể nhìn thấy đây là một gia đình, người đang ngồi chính là trưởng bối, có sáu người vây quanh, 3 nam và 3 nữ.

Chưa cần xem quyển sách phong thủy kia Giản Lan cũng đã biết rõ thân phận của sáu người.

Quê của cô tình cờ là một trong những quê bát quái, đại diện cho...

Nghĩ đến con gấu nhỏ không có biểu tượng màu vàng, Giản Lan đặt lại cuốn sách phong thủy, giả vờ như không hề nhìn thấy nó.

"Tôi tìm được manh mối" Giản Lan cầm ảnh chụp đi ra phía cửa.

Cô vừa đi ra, những người khác lập tức lại gần vây quanh.

"Đây là ảnh chụp tôi phát hiện trong tay con búp bê kia, có lẽ có manh mối gì đó"

Giản Lan vừa nói lời này, Phương Túc Dương vốn dĩ đang muốn cầm lấy bức ảnh lập tức thu hồi tay, phảng phất giống như chạm vào sẽ dính lời nguyền, dường như chạm một chút sẽ bị bám lấy bởi đồ vật không sạch sẽ.

"Lan Lan, lá gan của cô cũng lớn quá đi, đồ vật quý dị như vậy cũng dám chạm vào" Vẻ mặt Yến Thanh Nghiền đầy ý sùng bái.

Chưa đợi Giản Lan nói lời khiêm tốn, Hường Uyển liền không khách khí hỏi "Bức ảnh này đã cũ thành như vậy, nhìn giống như có manh mối sao? Nó nói cho chúng ta biết cái gì?"

Mấy người khác đều nhìn về phía cô ta với vẻ mặt kì quái.

Hường Uyển lúc này mới phát hiện chính mình nhằm vào điểm quá rõ ràng, cô ta nhanh chóng bổ sung "Tôi, tôi chính là quá sót ruột, không có ý gì khác."

"Nhìn kĩ mà nói, trên bức ảnh tổng cộng có tám người, người ngồi hẳn là cha mẹ, còn lại có 6 người vừa lúc là 3 nam và 3 nữ" Giản Lan nói xong thì nhìn về phía những người khác.

"Sau đó thì sao?" Phương Túc Dương nghi hoặc hỏi.

Yến Thanh Nghiền phản ứng lại, ghét bỏ nhìn anh ta "Vậy mà anh không nhận ra sao, chúng ta không phải vừa lúc là 3 nam 3 nữ sao?"

"Thì ra là thế!" Phương Túc Dương trừng lớn đôi mắt, đột nhiên nắm lấy cằm, biểu hiện khoa trương.

Giản Lan thầm nghĩ, anh ta không đi làm diễn viên thật sự đáng tiếc.

【A ha ha ha trăm triệu không nghĩ tới, Tổ Tổ thực sự đóng vai trò là linh vật】

【Ha, chỉ có tôi để ý vừa rồi Giản Lan bỏ quyển sách kia vào ngăn kéo sao? Chắc không phải là đạo cụ vô dụng đi?】

【Tôi dường như đã thấy mặt trên của bát quái đó, hẳn là rất quan trọng mới đúng, lại bị xem nhẹ như vậy sao?】

【Sử dụng sự can đảm còn gì, còn không phải đại đột, kéo chân mọi người】

【Lan Bảo của chúng ta tìm được đạo cụ, muốn dùng thế nào thì dùng như thế, các người không phục thì bảo người của các người đi tìm manh mối đi, xem bọn họ có dám hay không.】

"Chỉ là chúng ta là ai trên bức ảnh kia, không thể phân định rõ" Yến Thanh Nghiên nhún mày nói.

Đàm Tiêu theo bản năng liếc mắt nhìn Giản Lan một cái, lại rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Giản Lan đem ảnh chụp để ở trên bàn phòng khách, sau đó lại chỉ ra bên ngoài "Tôi muốn đi nhìn trong viện xem sao, có ai cùng tôi không?"

"Chúng ta cùng nhau đi"

Lục Nhiều đề nghị, mọi người đều không ý kiến.

Tuy rằng như vậy thì hiệu suất rất thấp, nhưng ít ra lại an toàn.

Đối với những người đang xem trực tiếp, với việc khách mời đều cùng nhau hành động, hiển nhiên cũng càng thuận tiện để bọn họ xem hơn.

Mọi người ở bên ngoài đi một vòng, cũng không phát hiện đồ vật đặc biệt gì, chỉ là ở sau biệt thự phát hiện ra một cái cửa nhỏ, nhìn qua như là hố chó.

Yến Thanh Nghiên "Người nhà này nuôi chó sao? Nhưng tôi cũng không thấy đồ vật dùng cho chó"

Hương Uyển "Thời gian đã qua lâu như vậy, hiện trường cũng là tổ tiết mục vừa bố trí, không có cũng bình thường"

Vì thế mọi người lại cùng nhau về biệt thự.

Tầng một tổng cộng có bốn phòng, ngoại trừ phòng phát hiện ra con búp bê kia thì bên ngoài còn có phòng bếp, buồng vệ sinh, cùng với một phòng kho.

Phòng bếp sạch sẽ, cái gì cũng không có.

Chỉ có một cái bát nhìn qua rất kì quái, so sánh với những vật khác thì cái bát nhìn qua vừa cũ nát lại tồi tàn đến đáng thương.

"Cái này hẳn là bát đựng thức ăn cho chó đi, không nghĩ đến tổ tiết mục lại làm chi tiết đến vậy" Hương Uyển cười nói.

"Đến phòng vệ sinh nhìn xem đi"

Trên đường đi tới phòng vệ sinh, bên trong dường như truyền đến tiếng bước chân lộc cộc.

Yến Thanh Nghiên và Phương Túc Dương theo bản năng né ra phía sau.

Giản Lan và Đàm Tiêu đi về trước, đẩy cửa ra.

Thứ đầu tiên đập vào mắt chính là dấu chân máu trên mặt đất, kéo dài đến góc tường, lại chảy dọc theo bức tường.

Cuối dấu chân, một con búp bê quý dị bước trên trần nhà đang tò mò nhìn bọn họ. Thấy có người tiến vào, nó còn lộ ra một nụ cười khiếp người.

"A a a!!!"

Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên cùng Hương Uyển, ba người đồng thời thét chói tai, thiếu chút nữa dọa Giản Lan nằm sấp xuống.

Đàm Tiêu đỡ cô một chút "Có sao không?"

Giản Lan rút tay ra khỏi cánh tay của anh ta, cảm tạ nói "Không có việc gì, cảm ơn"

Quả nhiên, bị Đàm Tiêu chạm vào một chút cô sẽ thấy không thoải mái.

Xem ra ngoại lệ duy nhất chỉ có Phó Vọng.

Vứt bỏ suy nghĩ này, Giản Lan nhìn về phía con búp bê kia, không biết nó làm như thế nào lại đập lên trần nhà được mà không bị rơi xuống.

"Giúp tôi mang một cái ghế cao" Cô nói với người bên cạnh.

Cô nhớ rõ trước đó ở phòng bếp đã thấy một cái ghế cao.

Đàm Tiêu sững sốt một chút, sau đó không nói gì, xoay người đi lấy ghế.

Giản Lan lúc này mới phản ứng lại, cô vừa rồi cư nhiên dám sai khiến Thái Tử gia đi lấy đồ.

Người này rốt cuộc từ trước đến nay đều không cho ai mặt mũi, rốt cuộc thì anh ta trong vòng hỗn loạn này không phải vì muốn nổi tiếng, mà chỉ là muốn tùy tiện chơi, đương nhiên không sợ đắc tội với ai.

May thay anh ta cũng không tức giận.

Ghế được di chuyển tới nơi, Giản Lan đạp lên trên, bàn tay hướng tới con búp bê kia, túm bím tóc đang rũ xuống của nó, muốn kéo xuống dưới.

Đàm Tiêu???

Những vị khách quý khác?? Tôi khuyên cô đừng làm thế.

Nhân viên công tác thật cẩn thận hỏi đạo diễn đang đen mặt "Đạo diễn có muốn ném mạnh mồi xuống không?"

"Mau ném xuống, chờ lát nữa đạo cụ đều bị cô ấy làm hỏng rồi"

Hiện tại tâm tình đạo diễn chính là hối hận, cực kì hối hận, vì sao lại muốn đặt một cái ghế cao ở trong phòng bếp.

Giản Lan vừa mới kéo xuống hai lần, một chiếc chìa khóa đột nhiên rơi xuống từ trong lồng ngực búp bê.

【Ha ha ha vì sao tôi lại muốn cười, Giản Lan rốt cuộc là sinh vật kì quái gì vậy】

【Những khách mời khác đều bị hù chết sao? Cô ấy cư nhiên có thể mặt không đổi sắc bắt lấy đồ vật kia】

【Đạo diễn: Cho cô, mạnh mồi cho cô, mau buông đạo cụ ra cho tôi】

【Giản Lan có thể bận tâm đến cảm thụ người khác một chút không? Cô ấy không sợ nhưng người khác thì sợ đó】

【Nhanh chóng giải mã câu đố mới có thể sớm chạy thoát, nếu cô muốn cho idol cô ở biệt thự kia cả đời, vậy thì coi như tôi chưa nói gì】

Đàm Tiêu giúp cô đỡ ghế, trong lúc nhất thời không đi được.

Lục Nhiên đi qua nhặt chìa khóa lên.

Sau khi tìm được chìa khóa, mọi người đại khái nhìn các phòng khác trong biệt thự, đều không có đồ vật khủng bố gì.

Tầng hai ngoại trừ năm phòng ngủ bên ngoài, còn có hai phòng để đồ.

Tầng ba là một gác mái nhỏ, phòng trên khóa, tạm thời không thể mở ra.

"Tầng một có một phòng kho, tầng hai có hai phòng để đồ, chúng ta hai người một đội, điều tra ba phòng này đi"

"Được"

Hương Uyển vẫn như cũ cùng đội với Lục Nhiên, bọn họ lựa chọn kiểm tra phòng kho tầng một, bởi vì nơi đó nhiều đồ nhất, nhìn qua giống như dễ có manh mối.

Còn lại bốn người ở tầng hai.

Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên còn không tìm được manh mối gì, bọn họ lại là hai người có lá gan nhỏ nhất, sợ buổi tối bị trừng phạt, lúc này đương nhiên liều mạng tìm manh mối.

Giản Lan có vẻ bình tĩnh hơn, khi đang chuẩn bị vào một phòng, Đàm Tiêu ngăn cản cô, chỉ tới một góc yên tĩnh, ý bảo cô đi qua nói chuyện.

Giản Lan hô to với người trong phòng "Phương Túc Dương, tôi đi toilet, anh đi tìm trước đi"

"OK" Phương Túc Dương không quay đầu lại, tiếp tục chuyên tâm tìm manh mối.

Giản Lan đi tới cầu thang hẻm lạnh, Đàm Tiêu theo sát sau đó.

Anh tắt micro của mình.

"Cô cũng tắt đi"

Giản Lan nghe lời tắt đi, sau đó hỏi "Sao vậy?"

Đàm Tiêu đến gần cô, cuối cùng khi cách cô rất gần thì dừng lại, hạ giọng mờ mờ.

【A a a a cặp đôi tin đồn đến với tôi!】

【Mở mic đi, đừng tắt đi bây giờ chứ】

【Anh anh anh, ở góc này thật sự không định đi tới góc tường sao?】

Tác giả có lời muốn nói: Vọng nhai con:??? Có phải tôi đã chết không?

Muốn biết trước bát quái nghĩa là gì thì mọi người có thể tra "Văn vương bát quái", rất nhanh sẽ có đáp án. Không tra cũng không sao, chương sau sẽ chú thích rõ hơn.

Tôi muốn lặng lẽ hỏi một câu, các bảo bối cảm thấy mấy chương mới này như thế nào _(3" ∠)_

Lời editor: Aaaaa, mấy chương dạo này phải dịch nhiều thuật ngữ khó quá, cho tui xin tí vote làm động lực vớiiiii (人ノωノ)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bảng ghi hình

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Bảng ghi hình

"Tôi đã nhìn thấy đồ vật cô muốn cất giấu, là một quyển sách."

Đuôi lông mày Giản Lan khẽ nhếch, vẫn chần chừ như cũ, "Ừm, vậy thì sao."

Bí mật về món đồ chơi giấu bông kia chỉ có mình cô biết, cho nên cô không sợ Đàm Tiêu đoán ra được mục đích thực sự của cô.

"Quyển sách kia có phải nói về phong thủy bát quái không?"

Giản Lan không đưa ra ý kiến.

"Cô không nói tôi cũng đoán được phần nào rồi, bởi vì tổ đạo diễn không có khả năng không cho chúng ta giữ lại manh mối này, trước đó bọn họ cũng không biết tôi và cô hiểu được cái này."

"Ừm, anh đoán đúng rồi."

Nếu anh đã nói đến đây thì Giản Lan muốn giấu cũng không được nữa.

Rốt cuộc chỉ cần Đàm Tiêu lục soát ngăn kéo kia, lấy quyển sách ra xem thì sẽ biết được đáp án.

"Cho nên tại sao cô lại muốn giấu sách đi? Cô hoài nghi trong số sáu người có người không cùng phe với chúng ta sao?"

"...Đúng vậy."

Thậm chí có thể người lạc loài đó chính là cô.

Thân mình Đàm Tiêu lại lần nữa dè dặt xuống, thấp giọng nói: "Kỳ thật tôi cũng nghi ngờ như vậy đó, em gái nhỏ ạ."

Nếu không phải trong mọi người có "kẻ phản bội", đạo diễn hẳn sẽ không nói với bọn họ là "Sống sót, chạy thoát", chỉ cần nói thẳng chạy thoát là đủ rồi.

Nếu theo như giả thuyết này thì trong biệt thự này tồn tại nguy hiểm.

Giản Lan sững sờ:???

Đột nhiên chuyển thành phong cách đùa giỡn là sao?

Nhìn thấy vẻ khiếp sợ trên mặt cô, Đàm Tiêu lúc này mới nhận ra xưng hô của mình tựa hồ có điểm kỳ quái.

Trên mặt anh xẹt qua một tia xấu hổ, ngay sau đó nói: "Quê bài của cô là Đoái, còn không phải là em gái nhỏ sao? Của tôi lại là Cấn nữa."*

*: Theo bát quái đồ thì chức vị quê Đoái ngang bằng quê Cấn.

"Tôi phải gọi anh là em trai? À không đúng, trong ảnh chụp thì bé trai lớn hơn bé gái một chút."

Giản Lan đang nghiêm túc suy nghĩ sự việc, cũng không chú ý tới kiểu xưng hô này còn có một ý tứ khác.

Đàm Tiêu trong nháy mắt không được tự nhiên, theo bản năng dời ánh mắt đi.

Anh nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Cô hẳn cũng biết thân phận sáu người chúng ta rồi nhỉ."

"Ừ, Lục Nhiều là anh cả, Phương Túc Dương là anh hai, anh là em trai út. Hướng Uyển là chị cả, Yến Thanh Nghiên là chị hai, tôi là em gái út."

Đây là kiến thức cơ bản nhất của bát quái đồ.

Chấn là nam lớn nhất, Khảm là nam ở giữa, Cấn là nam bé nhất, Tốn là nữ lớn nhất, Ly là nữ ở giữa, Đoái là nữ bé nhất.

Sáu quẻ của mỗi người vừa lúc tương ứng với các chức vị này.

Còn hai quẻ Khôn, Càn đại diện cho cha và mẹ.

Trong mắt Đàm Tiêu xẹt qua một tia tán thưởng: "Không sai, tôi nghi ngờ người kia là một trong bốn bọn họ, chỉ là tạm thời chưa tìm ra manh mối. Chưa đến lúc cần thiết thì chưa cần lấy ra quyển sách kia, kẻ thù nắm giữ càng ít thông tin càng tốt."

"Ừ, anh nói đúng."

Giản Lan rất muốn hỏi anh vì sao anh lại cảm thấy cô và anh nhất định chung phe?

Bạn nhỏ à, anh cũng quá dễ dàng tin tưởng tôi quá rồi đây.

"Đi thôi, tiếp tục đi tìm manh mối."

"Được."

Giản Lan và Đàm Tiêu đi vào hai căn phòng khác nhau cùng bạn chung đội tìm kiếm manh mối.

Nhìn thấy đồ vật ở trong căn nhà to như thế này, Giản Lan không biết nên xuống tay từ đâu.

Cô chưa từng chơi kiểu trò chơi trốn thoát phòng kín, không biết tìm manh mối như thế nào.

"Phương Túc Dương, anh tìm được gì chưa?"

"Có mấy ngăn kéo bị khóa lại tạm thời không thể mở ra, bắt quá tôi tìm được cái này."

Phương Túc Dương đưa cho cô một khung ảnh trống không.

"Đây là cái gì?"

"Cô nhìn kỹ đi, bên dưới góc phải khung ảnh có một mảnh giấy nhỏ, nhìn qua rất giống bị xé từ một quyển sách, hẳn là ám chỉ chúng ta cái gì. Manh mối khác tôi tạm thời chưa tìm được."

Giản Lan:!!!

Cô mới vừa thương lượng với Đàm Tiêu xong, không thể để lộ quyển sách kia ra ngoài.

Kết quả nhanh như vậy đã tìm được manh mối liên quan.

Mảnh giấy nhỏ bằng móng tay này rõ ràng bị xé từ quyển sách kia, mặt trên còn ghi số trang "38".

"Cái này anh cũng có thể phát hiện ra ư?"

"Đúng thế, tôi chính là cao thủ chơi trốn thoát phòng kín mà." Phương Túc Dương cười đến đắc ý, hoàn toàn quên bộ dáng sợ hãi của mình lúc trước.

Về sau hai bọn họ tìm kiếm trong phòng cả buổi sáng cũng không tìm được manh mối khác.

Buổi trưa tụ họp lại, mọi người đưa ra những đồ vật đã tìm được, tập hợp tin tức.

"Tôi tìm được một mảnh nhỏ trò chơi ghép hình, cảm giác sẽ có tác dụng." Yến Thanh Nghiên đưa mảnh nhỏ ra.

"Đây là mảnh giấy tôi tìm được, cũng không biết quyển sách ở đâu."

Đàm Tiêu liếc mắt nhìn Giản Lan một cái, "Tôi không tìm được manh mối."

Lục Nhiều và Hường Uyển cũng không tìm được manh mối nào.

Giản Lan cảm thấy nếu đã tìm được số trang thì việc giấu diếm cũng không cần thiết nữa. Cô liền đi vào căn phòng lúc trước đưa quyển sách kia lên.

"Vốn dĩ tôi muốn giữ cho những vị khách không tìm thấy manh mối ngày hôm nay, nhưng nếu đã tìm thấy mảnh giấy nhỏ kia thì trực tiếp xem manh mối này có ý tứ gì đi." Để không cho người khác hoài nghi, cô còn tự tạo ra một cái cớ dễ dàng làm người khác tin tưởng.

"Trên mảnh giấy này viết 38, giờ đến trang 38 nhìn xem."

Giản Lan lật đến trang 38, quả nhiên nhìn thấy bên dưới góc phải thiếu một chỗ nhỏ, vừa lúc ăn khớp với mảnh giấy kia.

Cô nhìn thoáng qua, quả nhiên mặt trên viết chú thích về tám quẻ này.

"Hóa ra quẻ của tôi gọi là quẻ Khảm, tôi là nam ở giữa, nghĩa là đứa con trai thứ hai?"

"Tôi có quẻ Ly, đứa con gái thứ hai."

Cuối cùng mọi người cũng biết thân phận của chính mình.

Phản bình luận lại bùng nổ lần nữa.

"Hóa ra Lan Bảo chúng ta còn muốn giữ cho khách mời không tìm được manh mối, cô ấy nghĩ thật chu đáo."

"Vậy vì sao hiện tại đột nhiên lại lấy ra? Tôi nghĩ phải có âm mưu gì đó."

"Âm mưu cái đầu cô ý, quyển sách dày như vậy cô có muốn chậm rãi đọc không? Lan Bảo tìm được số trang biết được manh mối cụ thể ở đâu mới đưa sách ra chứ."

Buổi chiều ăn cơm xong, mọi người luân phiên đổi phòng tìm kiếm.

Lần này Đàm Tiêu tìm được một hộp khóa trong ngăn bí mật của một căn phòng tầng một, vừa lúc có thể dùng chìa khóa roi ra từ con búp bê kia, lấy ra được một đoạn băng ghi hình.

Hường Uyển vẫn chưa thu hoạch được gì.

Hiện tại cô ta là khách mời duy nhất chưa tìm được manh mối.

"Hiện tại mọi người có muốn xem băng ghi hình không?" Đàm Tiêu hỏi.

Hiện tại trời đã tối, khả năng sẽ có người sợ không dám xem.

"Tôi muốn xem bây giờ." Giản Lan đã hiểu được phần nào phong cách chủ yếu của tổ tiết mục, cảm thấy tổ tiết mục sẽ không làm ra chuyện gì quá kinh hãi, cũng không có đồ vật liên quan tới máu, cho nên trời tối cũng có thể xem.

"Chúng ta trước tiên đừng xem, ngày mai hãy xem." Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên cùng nhau lui về phía sau.

Lục Nhiều và Hường Uyển cũng không muốn xem.

"Vậy hôm nay mọi người chuẩn bị cơm tối đi, tôi và Đàm Tiêu sẽ xem băng ghi hình."

"Được, cứ như vậy nhé."

Hường Uyển không muốn làm việc, nhưng cô ta không dám một mình đơn độc hành động, chỉ có thể cùng mọi người đi vào phòng bếp.

Bất quá cô ta vào phòng bếp cũng chỉ để trang trí, căn bản không có ý định hỗ trợ.

Phòng khách chỉ còn lại Đàm Tiêu và Giản Lan.

Đàm Tiêu đưa băng ghi hình vào thiết bị, sợ những khách mời khác nghe được lại sợ hãi, còn cẩn thận mà tắt tiếng.

Hai bọn họ ngồi bên hai sường ghế sofa, cách không xa cũng không gần.

Mở đầu đoạn video là hình ảnh một cô bé đang chơi cùng chú gấu bông, nhìn qua rất hài hòa ấm áp.

Nhưng rất nhanh, cô bé đột nhiên bắt đầu nổi điên, không hề báo trước mà tay đâm chân đá gấu bông nhỏ, thậm chí còn dùng kéo và dao nhỏ cắt cánh tay, chọc nát mắt nó.

Động tác của cô bé rất thô bạo, giống hệt những video ngược đãi động vật, vừa tra tấn vừa cười mang theo ý vị cổ tích đen tối, làm người xem rất không thoải mái.

Đặc biệt đến cuối cùng, cô bé đột nhiên nhìn về bọn họ phía ngoài ti vi, nở một nụ cười méo mó.

Màn hình tối sầm, băng ghi hình đã chiếu xong.

Đàm Tiêu nhú mày.

Giản Lan không hề dao động.

Cô đi qua lấy băng ghi hình ra.

"Có vẻ như không phát hiện được gì." Giản Lan nói.

"Sáng mai lại mở băng ra xem một lần nữa."

"Ừm, chỉ có thể làm vậy thôi."

Các khách mời khác rất nhanh trở lại từ phòng bếp.

Hương Uyển chạy nhanh tới hỏi: "Có phát hiện gì không?"

Giản Lan lắc đầu, "Không có phát hiện gì mới, nhưng nội dung quả thật rất đáng sợ."

"A? Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi không tìm được manh mối." Hương Uyển giống như sắp khóc.

Tuy rằng Giản Lan không quá thích cô ta, nhưng tốt cuộc hiện tại bọn họ cũng đều là khách mời.

Giản Lan đi đến phía dưới camera, nói với tổ tiết mục: "Xin hỏi có thể đưa manh mối về quyền sách kia cho khách mời khác được không?"

Thanh âm đó*o diễn từ loa truyền đến: "Thời điểm tìm được manh mối vị khách mời kia ở đó mới có thể đưa."

"Ở ngoài cửa có tính không?"

"Không tính."

Lúc Giản Lan tìm được ảnh chụp và sách, trong phòng chỉ có Đàm Tiêu, những người khác đều đứng ngoài cửa chờ, cũng chưa dám nhìn một cái.

Nếu như vậy thì manh mối có thể chuyển nhượng được cũng chỉ có chìa khóa kia, bởi vì khi đó những người khác đều ở cửa, miễn cưỡng xem như ở chung chỗ.

"Haizz, sớm biết rằng như vậy cô nên bảo tôi đi lấy quyền sách kia, chính cô lấy làm gì?" Hương Uyển nhin không được oán giận, ngữ khí không tốt.

Giản Lan:???

Cô lại không biết trước quy tắc của tổ tiết mục, tại sao Hương Uyển còn oán giận cô, giống như người sai là cô vậy.

Hơn nữa vốn dĩ cô là người tìm được manh mối, chẳng liên quan gì tới Hương Uyển.

Hương Uyển tại sao có thể mặt dày mà nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy?

"Tôi cho cô manh mối của tôi." Lục Nhiều đưa chìa khóa giao cho Hương Uyển.

Kỳ thật hắn cũng không muốn giao, những đề giữ hình tượng "Bảo vệ phụ nữ", hắn không thể không giao ra.

Bằng không nhất định sẽ bị anti.

"Cảm ơn anh, Lục Nhiều, vẫn là anh tốt nhất." Hương Uyển cảm kích mà nói, thuận tiện ám chỉ liếc mắt nhìn Giản Lan một cái, ý tứ khinh bỉ rất rõ ràng.

"Không cần cảm ơn, việc nên làm thôi."

Nội tâm Giản Lan:??? Các người có phải đã quên mất chìa khóa kia là tôi tìm được không?

Thôi kệ, cô lười so đo với hai người đầu óc không bình thường này.

"Ăn cơm trước đi, nghỉ ngơi sớm một chút."

"Vẫn là anh tốt nhất? Đây là lời nói của Uyển Uyển sao?"

"Có một nói một, Hường Uyển thật sự có bệnh, Giản Lan muốn chủ động nhường manh mối cho cô ta, kết quả cô ta không chỉ có không cảm kích, còn oán trách người ta."

"Hường Uyển cho rằng mình là mẹ thiên hạ chắc, ai cũng phải nhường cô ta."

"Lầu trên đừng nói Giản Lan cao thượng như vật nữa được không, manh mối đấy cũng vô dụng với Uyển Uyển thôi, dựa vào cái gì mà phải cảm kích cô ta."

"Fan Uyển Uyển thì cút đi, chìa khóa kia cũng là do Lan Bảo chúng tôi lấy được, làm gì có quan hệ gì với Lục Nhiều và Hường Uyển? Có bản lĩnh cô bảo Hường Uyển đừng nhận đi."

Hôm nay bọn họ tìm được sáu manh mối, vốn dĩ phải có đồ ăn, nhưng thời điểm chuông công vang lên, mọi người đều không quá muốn đi lấy.

Dù sao đồ ăn Giản Lan mang đến cũng đã đủ, đồ ăn cô làm vẫn mang cho họ cảm giác tương đối an toàn hơn.

Buổi tối, từng vị khách mời sớm tắm rửa rồi lên giường.

Phòng khách chỉ còn một mình Lục Nhiều.

Ai cũng không biết hẳn phải trải qua cái gì, dù sao ngày hôm sau trạng thái hẳn nhìn qua thật không tốt, cả người đều tiêu tụy, xem ra sợ tới mức không nhẹ.

Băng ghi hình ngày hôm qua lại được lần nữa mở lên.

Lần này bật tiếng lên.

Xem xong, màn hình đen xuống.

"Mẹ nó, quá mẹ nó khiếp người." Phương Túc Dương nổi lên một thân da gà.

"Đừng nói chuyện."

Đàm Tiêu mơ hồ nghe được cái gì đó, ngắt lời cậu.

Phương Túc Dương lập tức câm miệng.

Đàm Tiêu cẩn thận nghe xong, sau khi kết thúc hình như còn có một thanh âm kích thích nào đấy.

Anh nghe không quá rõ, liền tua lại một lần nữa.

Lần này đã nghe rõ.

"Tầng hai có một căn phòng, âm thanh mở khóa của ngăn kéo giống như vậy, mật mã hẳn là 2324." Đàm Tiêu nói.

"Chúng ta mau đi xem đi."

Hường Uyển dẫn đầu, giành mở ngăn kéo trước.

Bên trong có thiết bị ghi âm, bên cạnh có tờ giấy nhỏ nhắc nhở bọn họ dùng thứ này như thế nào.

Bất quá trên đó chỉ nói dùng như thế nào chứ không nói phải ghi âm cái gì.

"Đây xem như là một manh mối nhỉ?" Hường Uyển cao hứng mà nói.

Thật tốt quá, lần này cô ta tìm được manh mối trước, buổi tối sẽ không bị trừng phạt.

Những vị khách mời khác đều có biểu tình một lời khó nói hết.

Đây rõ ràng là Đàm Tiêu phát hiện trước, lại bị Hường Uyển đoạt công lao.

"Ừm, chúng ta mau phân công tìm manh mối để ghi âm đi." Giản Lan không muốn ở cùng cô ta, liền chủ động đi sang phòng khác.

"Con mẹ nó chứ, Hường Uyển có thể không biết xấu hổ một chút sao? Liền quang minh chính đại như vậy đoạt mất manh mối của người khác?"

"Đàm Tiêu là đàn ông, Uyển Uyển là phụ nữ, lại nhát gan nữa, làm như vậy cũng có sao đâu?"

"Cô là phụ nữ thì cô có lý à? Đừng làm vạ vạ tam quan của chúng tôi nữa đi. Đúng là fan và thần tượng thì giống y hệt nhau."

"Hường Uyển trước kia xây dựng hình tượng "Ôn nhu thiện lương", lần này thì phá hỏng rồi, rõ ràng là con quỷ cái ích kỷ."

"Haizz, thích Uyển Uyển ba năm, lần này cô ấy thật sự quá làm người ta thất vọng rồi, không làm mà đòi có ăn, còn Giản Lan luôn bị anti lần này lại biểu hiện rất tốt."

"Đồng ý, biểu hiện lần này của Giản Lan thật sự quá hút fans, cô ấy cho cảm giác rất đáng tin, còn chiều cổ người khác."

Mọi người phân công nhau đi tìm đầu mối mới.

Giản Lan không cẩn thận làm rơi đồ đặc làm bẩn tay, liền đi xuống nhà vệ sinh rửa một rửa tay.

Sau khi cô rửa tay xong, vừa ngẩng đầu đột nhiên cảm thấy trong gương có điểm không thích hợp.

"Mọi người lại đây nhìn xem, trong gương hình như có cái gì đó?" Giản Lan không hiểu phương diện này, cho nên gọi mọi người cùng nhau lại đây nhìn xem

Những người khác đều vây quanh lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Lan Lan: Tôi hoài nghi Hường Uyển nhiều hoặc ít bị liệt não:D

Câu chuyện này khả năng sẽ không khủng bố như vậy, nhưng tôi đảm bảo tình tiết tuyệt đối hoàn chỉnh phong phú, kết cục chương trình tôi đã nghĩ ra, những người đẹp hãy tin tôi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Gương hai mặt

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Anh nam chính đã trở lại ở chương này a~~

Gương hai mặt

"Có cái gì vậy?" Yến Thanh Nghiên hỏi.

"Không thấy rõ lắm, nhưng vừa rồi lúc ngẩng đầu tôi đột nhiên cảm giác có cái gì nhìn chăm chăm chúng ta, cảm giác có lông"

Phương Túc Dương vốn dĩ muốn nhìn sát gương, nghe thấy câu nói ấy liền thu người, chạy nhanh trốn ở phía sau.

Đàm Tiêu yên lặng đặt ngón tay để trên gương, nhìn đầu ngón tay của mình trong gương, nhều mày nói "Đây là gương hai mặt"

"Có nghĩa là gì?"

"Bên trong có thể nhìn chúng ta, chúng ta không nhìn được phía bên trong"

Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy da đầu tê dại, lòng bàn chân lạnh đi, nhin không được lùi sau hai

bước.

Bọn họ vì sao lại muốn tham gia trò chơi này, ô ô ô.

Hương Uyển lần này không đoạt công lao, thành thật đứng ở phía sau.

"Làm thế nào để nhìn vào bên trong?"

"Lấy một cái đèn bàn để sát vào thử xem"

Đàm Tiêu vừa nói xong, Giản Lan cũng mang đèn bàn lại đây.

"Tôi làm cho?" Đàm Tiêu nghĩ thầm, dù sao cô cũng là con gái, đồ vật sau gương khẳng định không phải thứ gì tốt đẹp.

"Không có việc gì, tôi không sợ"

Giản Lan mở đèn, để ánh sáng chiếu vào gương, sau đó xuyên thấu qua.

Quả nhiên, bên trong lại là con búp bê quý dị màu đỏ, cười khó hiểu, trông khiếp người.

Hơn nữa nó ở rất gần gương, con người liền đối diện với đôi mắt Giản Lan.

"A!" Hương Uyển không nhịn được nhìn thoáng qua, vừa thấy con búp bê kia cô ta liền nhìn không được bắt đầu thét chói tai.

Một tiếng kêu như vậy khiến người vốn dĩ không sợ gì – Giản Lan đột nhiên bị hoảng.

"Cô đừng đột nhiên kêu ra tiếng, làm tôi sợ muốn chết" Giản Lan vỗ ngực.

May thay cô không có bệnh tim, bằng không khẳng định bị Hương Uyển hù chết.

"Câm miệng, sợ thì đừng nhìn" Đàm Tiêu nhú mày nói với Hương Uyển bằng giọng điệu không mấy vui vẻ.

Cả quãng thời gian tham gia chương trình, trên cơ bản anh cũng không nói được mấy câu với các khách mời khác, thái độ vẫn luôn lãnh đạm, đây vẫn là lần đầu nói nặng lời.

"Tôi nhìn lại xem" Giản Lan cầm đèn bàn, định lại nhìn kĩ xem có manh mối gì không.

Kết quả đèn trong tay bị Đàm Tiêu cầm đi.

"Để tôi"

"Được" Giản Lan kì thật bị Hương Uyển dọa, hiện tại có phần sợ hãi.

【Cp bát quái lại phát cầu lương!!!】

【 Là người hâm mộ của Đàm ca, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy tốt với khách mời nữ như vậy. 】

【Người lãnh đạm như vậy lại vì Lan Lan mà quyết liệt với Hương Uyển!!! Đây chính là tình yêu a. 】

【 Nói nhỏ một chút, tại sao tôi thấy Hương Uyển càng ngày càng xấu】

【 Các người vì sao đều nhắm vào Uyển Uyển của chúng tôi, cô ấy làm gì sao? 】

Đàm Tiêu cầm đèn bàn, híp mắt nhìn kĩ gương mặt kia.

Bỏ qua con búp bê khiếp người kia thì manh mối vẫn tương đối dễ tìm.

Còn búp bê cầm một tấm bảng, mặt trên có khắc một đoạn nhạc.

"Hình như là một bản nhạc"

"Tác phẩm nào vậy"

"Không biết" Đàm Tiêu lắc đầu nói với Giản Lan "Giúp tôi tìm giấy bút, tôi chép lại bản nhạc"

"Được"

"Tôi đi tìm cho, tôi chưa giúp được gì" Yến Thanh Nghiên xung phong nhận việc.

Phuong Túc Dương cũng đi cùng cô ấy.

Hai người bọn họ nhanh chóng mang giấy bút đến, sau đó đem đoạn bản nhạc Đàm Tiêu đã sao chép xuống"

"Đoạn nhạc này hẳn là có liên quan đến máy ghi âm kia, chúng ta tìm xem có loại nhạc cụ nào hay không đi"

"Được"

Trước đó khi bọn họ tới đây rửa tay cũng không phát hiện con búp bê này. Hẳn là sau khi tìm được thiết bị ghi âm mới phát hiện manh mối.

"Tôi biết rất nhiều nhạc cụ, xem ra chờ lát nữa có thể đưa bản ghi âm cho tôi" Hường Uyển tìm được cơ hội để thể hiện, trong giọng nói không dấu được sự tự tin.

Thậm chí cô ta còn khinh thường liếc Giản Lan một cái.

Ai mà không biết Giản Lan không có tài năng gì, ngoại trừ một khuôn mặt, từ đầu đến cuối rõ ràng là một bình hoa.

Fans Hường Uyển rốt cuộc có thể xoay người, nhanh chóng tạo đà cho Hường Uyển.

【 Uyển Uyển chính là mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, không giống nữ nghệ sĩ bình hoa nào đó. 】

【Chờ mong chờ mong, cuối cùng cũng có cơ hội cho mọi người thấy một Uyển Uyển】

【Không biết sẽ là nhạc cụ gì, hi vọng là dương cầm, Uyển Uyển đánh dương cầm siêu hay, khí chất siêu tuyệt vời, quả thực chính là tiểu tiên nữ hạ phàm. 】

"Được rồi"

Biểu tình những người khác đều là một lời khó nói hết.

Yến Thanh Nghiên lần đầu xuất hiện trong chương trình chuyên về ca hát và cũ đạo, phương diện nhạc cụ so với Hường Uyển còn chuyên nghiệp hơn nhiều, bất quá cô ấy cũng lười tranh với Hường Uyển.

Mọi người phấn công đi tìm nhạc cụ, chỉ là việc này khá khó khăn, tìm một buổi sáng cũng không thấy.

Nhưng thật ra Yến Thanh Nghiên lại tìm được một mảnh nhỏ của trò chơi ghép hình.

Rốt cuộc thì buổi chiều Lục Nhiều tìm được nhạc cụ ở một góc hẻo lánh.

"Tôi tìm được rồi"

Hường Uyển cao hứng vươn tay, sợ bỏ lỡ cơ hội thể hiện lần này "Cho tôi đi, bảo đảm một lần là có thể giải được"

Những người khác cũng đã đi tới.

Biểu tình của Lục Nhiều có chút phức tạp, sau đó anh ta từ sau đồng hồ lấy nhạc cụ ra.

Là kèn xô na*.

**hay còn gọi là kèn bầu (cảm ơn bạn TrươngManVi đã chỉ ra nhaa $\geq \sim \leq$)*

Tươi cười trên mặt Hường Uyển tức khắc cứng đờ.

Nhạc cụ này cô ta sẽ không thổi.

"Không có dương cầm, đàn violon hay nhạc cụ nghiêm chỉnh khác sao?" Hường Uyển hỏi.

"Cô nghĩ gì vậy? Nơi này là biệt thự bị ma ám giữa rừng núi hoang vắng, cô nghĩ là buổi hòa nhạc à? Hơn nữa tại sao kèn xô na lại không phải nhạc cụ nghiêm chỉnh? Kèn xô na ăn gạo nhà cô à?" Phuong Túc Dương không nhịn được nói mấy câu.

Trong đầu Hường Uyển có phải trống không? Sợ là cương thi mở não cô ta ra cũng sẽ thất vọng rồi đi.

【Ha ha ha mặt Hường Uyển tái đi rồi. 】

【Đây là tổ tiết mục thần kì gì vậy, cư nhiên khiến khách mời thổi kèn xô na】

【Nhìn Túc Túc đổi thật thoải mái a】

【Tôi cũng không rõ, Hường Uyển có tư cách gì ghét bỏ kèn xô na? Kèn xô na cũng là nhạc cụ nổi tiếng mà, rất khó học. 】

Đúng lúc này, biệt thự đột nhiên có thông báo vang lên "Phát nhiệm vụ, khi trời tối sẽ có cơ hội sử dụng di động, mọi người có thể đến cửa lấy di động."

"Xem ra ý của tổ tiết mục là bảo chúng ta dùng di động tìm khúc nhạc kèn xô na này" Yến Thanh Nghiên nói.

Thế cũng tốt, tính ra không ai có thể thổi kèn cũng sẽ dùng được cách khác để giải quyết.

Chỉ là quá trình này có chút dài dòng.

"Đến hơn nửa đêm, ai sẽ đi nhận di động?" Hường Uyển nói như vậy, ánh mắt lại nhìn về phía Giản Lan và Đàm Tiêu, ý tứ rõ ràng.

Hường Uyển chờ bọn họ chủ động mở miệng nói đi lấy.

"Đề tôi" Giản Lan nói.

"Thật tốt quá, buổi tối hôm nay cô đi lấy điện thoại lại đây đi, lấy hộ tôi nữa" Ngữ khí Hường Uyển coi như là điều đương nhiên, thậm chí còn mang theo ý vị mệnh lệnh, không hề có ý cảm ơn.

Giản Lan liếc mắt nhìn Hường Uyển một cái "Tôi nói là, tôi tới thổi kèn xô na"

Trước kia cô đã diễn nhiều nhân vật kì quái, để đóng tốt những nhân vật đó, cô đã học qua nhiều thứ.

Thổi kèn xô na, đúng ra cô cũng biết.

"Lan Lan, cô không nói giỡn chứ?" Phương Túc Dương mở to mắt, vừa như không dám tin, lại có phần muốn cười.

Anh ta không tưởng tượng ra được cư nhiên có nữ minh tinh sẽ thổi kèn xô na.

"Tôi nhìn như nói giỡn sao?"

Giản Lan đưa lòng bàn tay ra, ý bảo Lục Nhiều đưa cho cô.

Lục Nhiều bán tín bán nghi đưa kèn xô na cho Giản Lan.

"Đừng đưa, rõ ràng là manh mối anh tìm được" Hường Uyển không nhịn được nói.

Những người khác đều nhìn về phía cô ta.

Đặc biệt là Đàm Tiêu, không chút che dấu sự không vui và chán ghét trong mắt.

"Đàm ca, nghe thấy không, lần sau anh tìm được manh mối thì đừng chủ động nói ra" Phương Túc Dương vỗ vai Đàm Tiêu.

Nghe anh ta nói vậy, mặt Hường Uyển trắng xanh, không giấu được vẻ xấu hổ.

Yến Thanh Nghiên theo bản năng kéo dần khoảng cách với Hường Uyển, sợ bị sự ngu ngốc của cô ta truyền nhiễm

【Hường Uyển thật sự khiến người ta chán ghét, chính mình lấy manh mối của người khác, lại cho rằng người ta cũng giống mình không biết xấu hổ? 】

【Chỉ có tôi thấy ngữ khí vừa rồi của Hường Uyển làm người khác không thoải mái sao? Giản Lan cũng không phải nô lệ của cô ta, dựa vào đâu lại phải nghe theo mệnh lệnh giúp cô ta lấy di động? Chỉ vì cô ta là công chúa bị bệnh? 】

【Giản Lan nếu thổi kèn xô na, tôi sẽ đứng chống ngược ăn bàn phím. 】

【Hường Uyển vừa mới không được, Giản Lan liền nhảy ra, có thể dùng võ thể hiện chính mình như vậy không? Giống chú hề vậy. 】

【Mẹ kiếp Giản Lan đừng loạn a, kèn xô na không phải muốn thổi liền thổi được, nhờ đâu kích hoạt thứ gì đó đồng đội thì làm sao bây giờ? 】

Giản Lan lấy được đồ thì đi về phòng có thiết bị ghi âm, dựa theo chỉ thị mở thiết bị ra.

Vừa rồi không nhìn kĩ khúc phổ, lúc này cô mới phát hiện hình như là một đoạn trong ca khúc 《A Hundred Birds Paying Homage to the Phoenix》.

Trước kia trong các hôn lễ sẽ thường xuyên thổi khúc này, lại nhớ đến con búp bê tìm thấy được trong căn phòng thứ nhất, trên người còn mặc áo cưới.

Đây hẳn cũng là manh mối, chỉ là, vì sao một cô bé như vậy lại mặc áo cưới?

Gác lại suy nghĩ của mình, Giản Lan hít sâu một hơi, lưu loát thổi một đoạn kèn xô na.

Theo sau đó, cửa ngăn tủ truyền đến một tiếng "Cùm cụp" rồi tự động mở ra.

Cái này đương nhiên không phải là thiết bị ghi âm thật sự có thể không chế cửa tủ, mà là nhân viên ở phía sau hậu trường nghe được đoạn nhạc, cho rằng đã đạt cấp độ nên để cửa tủ mở ra.

"Trời đất, Lan Lan, cô cư nhiên thật sự biết thổi kèn xô na, lại còn nghe khá hay nữa" Phương Túc Dương vỗ tay đầu tiên.

"Nghe không giống như người mới học, Lan Lan cũng quá tuyệt vời" Đôi mắt Yến Thanh Nghiên sáng lấp lánh, mang theo vẻ sùng bái nói.

Biểu tình của Hứa Uyển càng khó nhìn, xấu hổ lại khô sở, còn kèm theo sự ghen ghét.

Dựa vào cái gì cô lại có nhiều cơ hội biểu hiện như vậy, quá không công bằng.

【Người đứng chống ngược ăn bàn phím đâu? Lan Bảo của chúng ta chính là như vậy, không gì không làm được. 】

【Thình chú ý tới biểu tình của Hường Uyển, tôi thấy xấu hổ thay cô ta. 】

【Vì sao tôi lại muốn cười to, hiện tại sự cạnh tranh của nghệ sĩ lớn vậy sao? 】

【Là một người nghệ sĩ phải hiểu Chu Dịch, nấu ăn tốt, biết viết văn, còn biết thổi kèn xô na, nếu không sẽ không có mặt mũi ra mặt? /doge 】

Một blogger xem phát sóng trực tiếp đã đem clip này của Giản Lan và một số đoạn cut khác biên tập lại, đăng lên mạng.

Có fans của khách mời, hơn nữa phía sau lại có người đẩy độ hot của Giản Lan nên lượt chia sẻ video rất nhanh đã vượt qua trăm vạn.

#Giản Lan làm nghệ sĩ quá khó khăn# Đề tài này trực tiếp lên top 1 hot search.

Vốn dĩ mọi người xem đề tài còn tưởng rằng Giản Lan rất thâm, sôi nổi đi vào chuẩn bị mắng.

Kết quả nhấn mở video liền thấy rất hài hước?

【Trước khi nhấn mở video tôi không nghĩ sẽ cười nhiều đến thế, thiếu chút nữa cười phun ra】

【Làm ơn nói cho tôi vì sao một nghệ sĩ lại biết nhiều thứ như vậy, để chúng ta cười chết sao? 】

【Ngay từ đầu tôi thấy Giản Lan chỉ là đáp phần cho nhan sắc, hiện tại biến thành người có kỹ năng, đây là nghệ sĩ tôi thấy lợi hại nhất. 】

【Nếu ngày nào đó Giản Lan không đóng phim còn có thể đi thổi kèn xô na, làm đầu bếp, viết văn, đoán mệnh cho người khác/doge】

【Giản Lan thật sự là một nữ nghệ sĩ tài năng. 】

【Các người đừng vì kỹ năng của Lan Bảo mà quên cô ấy là thịnh thế mỹ nhân a!!! Xem ảnh tạo hình trước đó của Lan Bảo nhà tôi đi [hình ảnh] 】

【Là người qua đường đơn thuần, đứng đầu hot search, kim chủ của Giản Lan là ai vậy? 】

Đề tài này sinh ra nhiều lần sóng khác, fans của Giản Lan lập tức nhảy vọt lên hơn mười vạn.

Khách mời bị nhốt trong biệt thự vẫn như cũ hoàn toàn không biết gì về việc trên mạng.

"Tôi đi xem trong ngăn tủ có cái gì"

Giản Lan nói xong thì đi đến chỗ ngăn tủ.

Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên theo bản năng che mắt lại, phòng trừ việc nhìn thấy đồ vật đáng sợ.

Ngăn tủ mở ra, đồ vật bên trong đều lộ ra trước mắt.

Rất nhiều con búp bê lớn nhỏ, bị xé rách đến thiếu tay chân, có chỗ còn lộ ra sợi bông lớn ở bên trong.

Điểm giống nhau là đôi mắt đều to đến dọa người, con người lại quý dị, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Trên người búp bê còn bôi thuốc màu đỏ, giống như máu, cũng không dọa người những khiến người ta cảm thấy âm tà.

Giản Lan kéo mạnh đồng búp bê, phát hiện ra băng ghi hình thứ hai và chìa khóa.

Trong đó có một con búp bê khó chạm vào, Giản Lan phát hiện sau lưng nó có một túi tiền, liền kéo nó ra, cô tìm thấy một mảnh ghép nhỏ ở bên trong, nhìn qua như một bộ với cái Yến Thanh Nghiên tìm được.

Lần này tìm thấy ba mảnh mới, hơn nữa trước đó thấy thiết bị ghi âm, khúc phổ, kèn xô na, mặt khác còn thấy mảnh ghép của trò chơi xếp hình, tổng cộng bảy cái.

"Cái này đủ mạnh mẽ cho tất cả chúng ta"

Giản Lan lấy ba đồ vật ra, Hường Uyên chỉ cảm thấy trên mặt mình nóng rát, hồi hận không thôi.

Sớm biết rằng hôm nay thuận lợi như vậy, cô tay trước đó liền không cướp mảnh mới, đỡ bị trào phúng.

Nửa buổi chiều tiếp theo, mọi người đều không tìm được mảnh mới mới.

Ăn cơm chiều xong, sáu khách mời ngồi ở phòng khách xem TV, lẳng lặng chờ trời tối.

Khoảng tám giờ tối bên ngoài cửa truyền đến tiếng chuông.

Giản Lan chuẩn bị ra ngoài lấy di động.

"Cùng nhau" Đàm Tiêu chủ động đuổi theo.

Giản Lan gật đầu.

"Chúng ta cũng đi, nói không chừng có thể giúp đỡ" Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên tuy rằng sợ hãi, nhưng cũng không muốn hai người kia đơn độc mạo hiểm đi, nên liền cũng đi theo.

Lục Nhiều và Hường Uyên vì dễ hòa nhập với tập thể nên không thể không đi, bất quá hai người vẫn luôn đi sau cùng.

Trong viện có ánh sáng mờ mờ, miễn cưỡng có thể chiếu sáng đường từ cửa biệt thự đến cổng, bất quá hai bên đều một mảnh đen nhánh, ai cũng không biết trong bóng đêm cất giấu cái gì.

Rút kinh nghiệm từ ban ngày nên mọi người đều đi rất cẩn thận.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân quanh quẩn trong sân.

Tới nơi, cửa sắt vẫn khóa như cũ, chỉ có cửa nhỏ mở ra, ước chừng lớn bằng ba bàn tay.

Từ cửa nhỏ nhìn ra bên ngoài có thể thấy một chiếc kệ treo có 6 chiếc điện thoại trên đó.

"Lấy như thế nào đây?" Lục Nhiều hỏi.

Đã hơn nửa đêm, duỗi tay ra bên ngoài cửa đều khiến người ta liên tưởng đến một ít thứ không tốt.

Ví như tay bị thứ gì bắt lấy...

"Trực tiếp lấy là được, hần là không sao" Những người khác còn đang do dự, Giản Lan đã trực tiếp tùy ý lấy về 6 chiếc di động, giống như chỉ đơn giản là lấy nó từ trên bàn.

Yến Thanh Nghiên và Phương Túc Dương liếc nhìn nhau, đồng thời giơ ngón tay cái lên, lá gan của Lan Lan thật sự lớn.

Sau khi lấy được di động, sáu người cùng nhau về biệt thự.

Đàm Tiêu đi cuối cùng xoay người lại nhìn.

Nơi cửa nhỏ có một đứa trẻ nhỏ đang nằm bò, đôi mắt rất lớn, mặt trắng bệch, môi đỏ tươi, đang đối diện với bọn họ cười, không biết là người thật hay là thú bông.

"Bang!" Đàm Tiêu đóng cửa nhỏ lại.

Đến biệt thự, Phương Túc Dương liền chạy nhanh khóa cửa lại.

"Hô, tôi không bao giờ muốn ra ngoài buổi tối nữa"

"Phương Túc Dương, tới đây đi"

"Đến ngay đây"

Có Đàm Tiêu ngồi ở phòng khách dưới tầng, Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên một chút cũng không sợ, thậm chí còn an tâm chơi trò chơi.

Hương Uyên nhận được tin của người đại diện và hình chụp hot search của Giản Lan trên Weibo.

Những hình chụp đó, ngoại trừ khen ngợi Giản Lan khi thảo luận với các khách mời khác, còn lại với cô ta đều là sự trào phúng.

Có quá nhiều người bôi đen, fans của cô ta cũng không khống chế được.

【Hương Uyên quả thực chính là khách mời xấu hổ nhất kỳ này. 】

【Sẽ không còn ai thích công chúa ích kỉ Hương Uyên kia nữa đi? /ngghi vắn/ngghi vắn/】

【Tại sao các người đều bị Giản Lan mê hoặc? Sao cô ta so được với Uyên Uyên của chúng ta】

【Fan của Uyên Uyên đừng nhảy ra đây, idol của nhà các người biểu hiện như thế nào ai cũng thấy, mọi người không bị mù được chưa? 】

Người đại diện còn khuyên Hương Uyên ở chung hòa bình với Giản Lan.

Hương Uyên thiếu chút nữa không nhận được ném điện thoại văng ra xa.

Cái loại người như Giản Lan, dựa vào gì bảo mình ở chung với cô?

Hương Uyên vốn muốn mượn chương trình lần này để thu thêm người hâm mộ, kết quả ngược lại làm Giản Lan hot.

Chính cô ta không nổi thì không nói, còn đánh mất rất nhiều người hâm mộ, bị mắng thảm.

Hương Uyên không thể chịu được khẩu khí này.

Sau khi lấy được điện thoại, trước tiên Giản Lan hàn huyên vài câu đại khái với Tiền Phái Phái.

Bởi vì chương trình so với tưởng tượng khá thuận lợi nên cũng không có quá nhiều điều cần dằn dò.

Lúc sau, Giản Lan gọi đến một dãy số.

Cô đem điện thoại để bên tai, tắt mic, đẩy cửa vào phòng ngủ.

Sau khi vào phòng liền không có cameras quay chụp nữa.

Lúc này, Phó Vọng vừa mới tắm rửa xong, vừa lau tóc vừa xem trực tiếp.

Mới thấy Giản Lan cầm điện thoại gọi, di động bên cạnh máy tính của anh bỗng nhiên vang lên.

Động tác của Phó Vọng ngừng lại, đôi mắt khẽ nhúc nhích.

Sẽ là Lan Lan gọi cho anh sao?

Anh cầm lấy di động, mặt trên ghi "Lan Lan"

Đồng tử của Phó Vọng co thắt, tim đột nhiên điên cuồng đập nhanh, dường như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Tay anh run run tiếp điện thoại.

Bên kia truyền đến tiếng nói quen thuộc của Giản Lan.

"Alo, em trai ở nhà sao?"

"Ừ" Phó Vọng sợ cô nghe ra được cảm xúc kích động của mình, không dám nhiều lời.

"Vậy cậu hiện tại tiện gọi video không?"

Tay Phó Vọng đột nhiên run lên, thiếu chút nữa vứt khăn lông trên tay ra ngoài.

Tai anh nóng lên, trầm mặc một lát mới tự trấn định nói đồng ý "Có thể"

Giản Lan ngắt điện thoại, gọi video sang.

Phó Vọng bật máy tính để kết nối.

Giản Lan tùy ý nhìn màn hình, sau đó liền thấy Phó Vọng mặc áo tắm đen dài lông lẻo, tóc còn dính nước, bọt nước trong suốt chảy dọc theo hầu kết, cơ ngực và cơ bụng như ẩn như hiện, rõ ràng vừa mới tắm xong.

"Em trai, mặc quần áo hần hoi đi"

Tác giả có lời muốn nói:

Vọng nhải con: Lan Lan khẳng định nhớ ra, nhất định là như thế XD

Kết chương thật sự 【đặc biệt đặc biệt xuất sắc】, nhưng có phần khủng bố, kiến nghị các bảo bảo nhất gan không xem vào buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mặc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15-1: Quan tài (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Quan tài (1)

"Xin lỗi." Phó Vọng hoảng loạn mà sửa sang lại áo tắm dài, còn buộc chặt đai lưng lại.

Cái này, ngoại trừ xuong quai xanh bị lộ ra bên ngoài, những bộ phận khác đều không thể nhìn thấy.

"Cậu đang bận sao?" Giản Lan vừa gọi video vừa thu thập đồ đạc.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hai ngày nữa hẳn là có thể quay phim xong.

"Không có." Phó Vọng ngồi ngay ngắn trên sofa, mắt đen chớp, cũng không nháy mắt mà nhìn cô, khăn trương đến độ giống như học sinh nhỏ đối mặt với giáo viên kiểm tra.

Đây là cuộc gọi video đầu tiên của anh với cô.

Anh không biết nên làm thế nào, trong lòng hoảng đến muốn chết.

Cuối cùng, Giản Lan nửa dựa vào đầu giường nằm xuống, chuyên tâm gọi video cùng anh.

"Xem "Chạy trốn trong vương quốc bí mật" chưa?"

"Đang xem"

"Trước đây tôi nói với cậu sự việc kia, cậu suy xét kỹ chưa?"

"Ừm."

Giản Lan hỏi một câu, Phó Vọng thành thật mà đáp một câu, ngoan đến không thể tin được.

Thấy anh vẫn không nhúc nhích, đáng ngồi cứng đờ, Giản Lan bỗng nhiên nổi lên tâm tư trêu đùa anh.

"Sao cậu bất động vậy? Không phải giấu trong nhà một người bạn gái nhỏ sợ bị tôi phát hiện đấy chứ?" Đôi mắt đào hoa của cô cong lên, trong mắt hàm chứa ý cười.

Phó Vọng vội vàng nói: "Không có, tôi không có bạn gái."

"Vậy cậu làm gì mà cứ luôn che trước màn hình thế?"

"Tôi, tôi khăn trương." Phó Vọng nhấp môi, hầu kết lẩn lộn hai lần, lỗ tai nổi lên sắc ửng đỏ.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện lồng ngực anh trên dưới phập phồng thật nhanh, hô hấp rõ ràng rối loạn.

Hết thấy trước mắt đều mang cho anh một cảm giác không chân thật đến mãnh liệt, tốt đẹp như trong mộng.

Phó Vọng ngây thơ như vậy, Giản Lan có hơi chút ngại ngùng xuống tay với anh.

Nhưng ai bảo chúng ghét nam giới của cô chỉ có thời điểm ở bên Phó Vọng mới không phát tác cơ chứ.

Cho nên cô chỉ có thể che dấu lại tâm tư nhỏ mọn ấy và bình tĩnh lại.

"Hai ngày sau tôi có thể trở về, cậu sẽ không trộm chuyển nhà đi đâu nhỉ?"

"Sẽ không, tôi sẽ chờ chị." Một lần nữa đối mặt với đôi mắt xinh đẹp của cô, trong lồng ngực Phó Vọng quay cuồng cảm xúc cơ hồ muốn áp xuống cũng không được.

Tim đập đến mức như muốn phát điên, giống như có hàng ngàn nhịp trống dày đặc vang lên bên xương sườn, một chút lại một chút, chấn động đến mức màng tai phát đau.

Đôi tay anh nắm chặt thành quyền, thậm chí bởi vì quá dùng sức mà nhẹ run.

Kế tiếp Giản Lan sẽ nói gì? Sẽ nói bảo anh làm bạn trai cô sao?

Phó Vọng ngừng thở, lẳng lặng chờ, chưa bao giờ khẩn trương chờ mong giống thời thời khắc này.

Nghe được những lời này của anh, Giản Lan mới yên tâm.

Kế tiếp, cô rút cuộc nói ra mục đích thực sự của mình.

"Có thể cho tôi xem mèo không? Tôi nhớ chúng."

"...Có thể."

Phó Vọng sửng sốt một chút, nhịp tim điên cuồng dần dần chấn tĩnh, sau đó anh bình tĩnh đứng dậy rời khỏi sofa.

Chỉ là trong nháy mắt rời khỏi màn hình trước mặt, mặt anh tức khắc nổi lên một tầng lệ khí, đôi mắt âm u tựa hồ nước lạnh lẽo.

Lan Lan rút cuộc là muốn gặp anh, hay là muốn gặp mèo?

Tại sao anh lại cảm thấy cô lòng vòng nhiều như vậy cũng chỉ là muốn mượn cơ nhìn mèo, cũng không phải vì anh.

Phó Vọng rất muốn tổng hai con mèo béo kia ra ngoài.

Hoa Lớn Hoa Nhỏ nhìn thấy ánh mắt khủng bố của anh, rúc vào nhau run bần bật.

Cũng may cuối cùng Phó Vọng vẫn bình tĩnh lại, ôm hai con mèo béo vào trong ngực, một lần nữa ngồi trên ghế sofa.

Thời điểm ngồi trở lại trước màn hình, anh đã khôi phục bộ dáng ôn hòa ngoan ngoãn.

Giản Lan rõ ràng so với vừa rồi kích động không ít, nụ cười cũng thêm vài phần ấm áp, "Hoa Lớn Hoa Nhỏ, các em nhớ chị không?"

"Mèo meo meo~ Ngoao~"

Hoa Lớn Hoa Nhỏ cũng phát hiện cô trên màn hình, vui vẻ mà kêu meo meo.

Chúng không muốn bị chủ nhân ôm, vẫn là người trong màn hình ôm thoải mái hơn, mềm như bông.

Hơn nữa chủ nhân rất kỳ quái, lúc ôn nhu lúc lại khủng bố, hù chết mèo ta đây.

Về mặt Giản Lan tươi cười nhìn hai bé mèo, ôm chặt chắn trước người, tưởng tượng chần thành thân hình hai bé mèo béo mềm.

Thật muốn nhanh chóng quay phim xong, tiếp tục cuộc sống trái ôm phải ấp hai bé mèo quá.

"Chị lập tức có thể trở về cùng các em"

"Meo meo."

"Trở về làm cơm mèo cho các em."

"Meo meo."

Bọn cô một người hai mèo cứ "chị chị em em", hoàn toàn đã quên mất sự tồn tại của Phó Vọng.

Anh trở thành người dư thừa nhất.

Hàn khí quanh thân Phó Vọng càng ngày càng nặng, anh chau mày, vẻ vô hại đơn thuần trên mặt thiếu chút nữa không thể duy trì được.

Cho dù như vậy, Giản Lan cũng hoàn toàn không phát hiện điểm không thích hợp của anh.

Điều này đủ để chứng minh, sau khi hai con mèo này xuất hiện, Giản Lan căn bản không dành ra tâm tư chú ý đến anh, coi anh hoàn toàn trở thành phông nền.

Sau khi gọi video xong, Phó Vọng lập tức quăng mèo vào lồng sắt.

Hoa Lớn Hoa Nhỏ hoa mắt mà chờ đồ ăn nhẹ.

Nhưng Phó Vọng chỉ lạnh lùng nhìn chúng, hừ lạnh một tiếng rồi đi ra.

Còn muốn đồ ăn vặt? Tưởng bở.

Hai cái tiểu hổn đản.

Giản Lan vừa ngắt video, cửa đã bị gõ vang lên.

Cô đi qua mở cửa.

Người đứng trước cửa là Đàm Tiêu.

Giản Lan lúc này mới nghe thấy tầng một giống như truyền đến tiếng khóc của Phương Túc Dương.

Cô hỏi: "Làm sao vậy?"

"Phương Túc Dương bị lựa chọn." Đàm Tiêu nói.

"Lựa chọn cái gì?"

"Hôm nay tất cả khách mời đều tìm được manh mối, cho nên hệ thống tùy cơ chọn một người ở phòng khách nhận trừng phạt."

"Còn có thể như vậy?" Giản Lan đóng cửa lại, từ trong phòng đi ra.

Cô đi theo Đàm Tiêu xuống lầu.

Về mặt Phương Túc Dương sống không còn gì luyến tiếc, trò chơi cũng không chơi, chỉ ngồi trên sofa ôm gối khóc.

Giản Lan hỏi Đàm Tiêu bên cạnh, "Anh có biết đêm qua lúc Lục Nhiều nhận trừng phạt đã xảy ra gì không?"

"Có, tôi nhìn video." Đàm Tiêu vừa mới nhận được di động liền nhìn video đem qua.

Nhìn thấy được Lục Nhiều xác thật bị dọa không nhẹ.

"Thế nào?"

"Vẫn là con búp bê đó chạy loạn trong phòng." Trải qua miêu tả đơn giản của anh, cảnh tượng khủng bố gì đó đều không quá đáng sợ.

Đàm Tiêu phát giác ra gì muốn nói lại thôi, Giản Lan hỏi: "Anh nghĩ tới cái gì?"

"Nếu chỉ để trừng phạt khách mời, nếu tất cả khách mời đều tìm được manh mối, vậy không cần thiết phải tùy cơ chọn ra một người. Tổ tiết mục làm như vậy rất giống như cố ý dẫn đường cho chúng ta chú ý ở phân đoạn này."

"Đúng vậy, tổ tiết mục chỉ không trực tiếp nói cho chúng ta phân đoạn này rất quan trọng."

"Tôi nay tôi sẽ ở lại."

"Tôi cũng vậy."

Hai bọn họ lần này thương lượng cũng không tắt mic cho nên tổ đạo diễn và khán giả đều nghe được rõ ràng.

Đạo diễn: "Dùng ý chúng ta rõ ràng như vậy sao?"

Biên tập: "Hắn là không đầu, những khách mời khác cũng chưa đoán được."

Bình luận:

【Tôi nay tôi sẽ ở lại đây, đây gọi là hồ vãn kết hợp cùng sỏi xám, cặp đôi bát quái lại phát đường.】

【A a a, Đàm ca và Lan Bảo thật sự xứng đôi, mong hai người sớm ở bên nhau. 】【

【Có mà cặp đôi hám danh thì có, người như Giản Lan chỉ biết bám lấy lăng xê sao mà xứng được với Đàm ca của tôi?】

【A, là người như Đàm Tiêu không xứng với Lan Bảo chúng tôi chứ?】

【Fans Giản Lan và Đàm Tiêu có thể ngừng tranh cãi được không? Túc Túc chúng tôi vẫn đang khóc bên cạnh kia.】

Giản Lan dường như nghe thấy di động vang lên hai lần.

Cô đi tới góc chết camera lấy di động ra, kết quả nhận được một thông báo gọi nhờ.

"Làm sao vậy em trai?"

Bên kia rất mau trả lời: "Không có gì, chú ý an toàn."

"Yên tâm "

Trả lời xong, Giản Lan đóng lại di động.

Phó Vọng cũng buông di động, nhắm mắt lại, che khuất dục vọng chiếm hữu và ghen ghét đến điên cuồng.

Điều anh vốn muốn nói cho Giản Lan chính là, bảo cô và Đàm Tiêu duy trì khoảng cách.

Nhưng thời điểm gọi đi trong nháy mắt liền hối hận.

Nếu chính mình trở nên giống như trước, ý đồ khống chế xã giao của Lan Lan, sẽ chỉ làm cho Lan Lan cảm thấy anh là người điên, sợ hãi anh, trốn tránh anh.

Cho nên anh cần thiết khắc chế dục vọng khống chế của mình.

Ít nhất trước khi Lan Lan yêu anh, anh cần phải nguy trang thật kỹ.

Phương Túc Dương còn tưởng rằng Đàm Tiêu và Giản Lan ngồi ở phòng khách là cố ý an ủi anh, cảm động đến rối tinh rối mù.

"Hai người thật sự tốt quá, tôi rất cảm động."

"Anh đừng khóc nữa." Giản Lan đưa cho cậu một tờ khăn giấy.

Phương Túc Dương nhận lấy, khóc đến nước mắt lưng tròng, "Lan Lan cô thật quá ôn nhu."

Kỳ thật ý Giản Lan là cậu khóc quá sớm, điều kinh khủng nhất rốt cuộc vẫn chưa tới.

Nhưng thấy cậu đáng thương như vậy, cô cuối cùng vẫn không nói ra nửa câu sau.

Cách mười giờ còn gần 1 tiếng, Giản Lan đi tắm rửa rửa mặt, trở về vừa lúc 10 giờ.

Cô nằm chán mà ngồi chờ trên ghế sofa.

Chờ đến 11 giờ, vẫn không có động tĩnh.

Cô ngáp một tiếng, "Phát sinh gì chưa?"

"Không có, hẳn là phải đợi một lúc nữa." Đàm Tiêu nói.

Những con búp bê dọa người trong video cũng là sau 11 giờ mới bắt đầu xuất hiện.

Dụng ý của tổ tiết mục hẳn là để nhóm khách mời lo lắng đề phòng, rốt cuộc không biết gì mới là nỗi sợ lớn nhất,

"Tôi buồn ngủ quá, ngủ trước một lát." Giản Lan nằm trên sofa, cầm lấy chiếc chăn nhỏ bên cạnh, ngả đầu lên gối.

Phương Túc Dương lo lắng đề phòng, tinh thần hoảng loạn???

Đàm Tiêu dựa vào chỗ dựa lưng trên sofa đơn bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Phuong Túc Dương trộm sờ đến bên cạnh anh, ôm gối ngồi trên tay vị sô pha.

"Làm gì?" Về mặt Đàm Tiêu ghét bỏ, thân mình hướng bên cạnh né tránh.

"Tôi sợ, dựa gần anh sẽ không sợ." Phuong Túc Dương nũng nịu như cô vợ nhỏ.

Đàm Tiêu tuy rằng ghét bỏ, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, mặc kệ cậu.

【Cặp đôi Tiểu Dương cũng thật quá hấp dẫn đi! 】

【Đàm ca mặt ngoài ghét bỏ, lại không đuổi Túc Túc đi, vậy thật sự không phải là tên kiêu ngạo ngoài miệng chê nhưng thân thể lại thành thật sao?】

【Kiêu ngạo cái đầu cô, bait này mà cũng cắn à?】

Đợi đến 11 giờ rưỡi, vẫn như cũ không có việc gì phát sinh.

Lúc này Phuong túc Dương đã hơi thả lỏng cảnh giác.

Cậu lấy di động ra, đang định chơi game nâng cao tinh thần, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến một âm thanh vang ra.

Lộc cộc, lộc cộc...

Nghe giống như tiếng bước chân.

"Đàm ca, anh có nghe được âm thanh---" nào không.

Phuong Túc Dương còn chưa nói xong, liền nghẹn trong cổ họng.

Cậu hoảng sợ mà chỉ vào hướng cửa sổ.

Đàm Tiêu nhìn theo tay cậu, nhìn thấy cảnh tượng nơi cửa sổ, hô hấp cũng đình chỉ trong một cái chớp mắt.

Chỉ thấy trên cửa sổ có rất nhiều búp bê tay dài ngắn khác nhau, mặc đồ màu hồng, đôi mắt khoét một lỗ hồng lớn, mặt trắng như tờ giấy, môi hồng như máu, rất giống người giấy đám tang.*

*:

□

Chúng được dán trên kính cửa sổ, tò mò mà nhìn vào trong phòng.

"Có nên kêu Lan Lan dậy không?" Phuong Túc Dương hỏi.

"Trước tiên không cần, chúng hẳn là không vào được."

Trong video đêm qua, những con búp bê đó mở cửa sổ chạy vào, ở trong phòng khách đuổi theo Lục Nhiều mọi lúc mọi nơi, đem hấn dọa chết khiếp.

Nhưng hôm nay Đàm Tiêu cố ý khóa lại cửa sổ, mấy thứ này hẳn là không vào được.

Kết quả anh vừa dứt lời, nơi cửa sổ truyền đến một tiếng "cùm cụp", khóa tự động mở.

Sau đó cửa sổ tự động đẩy sang một bên, nhóm búp bê mặt trắng vui sướng điên cuồng mà chạy tiến vào, ở trong phòng khách nơi nơi nhảy nhót.

Tốc độ chúng không chậm, rất nhanh liền chạy tới chỗ Phuong Túc Dương.

Phuong Túc Dương bị dọa đến thất thanh, một âm tiết cũng không thể phát ra chỉ lo tán loạn tránh né khắp nơi.

Đàm Tiêu đang chuẩn bị gọi Giản Lan dậy, còn chưa đợi anh hành động, liền có một con búp bê nhảy lên sô pha Giản Lan đang ngủ, sau đó vươn hai cánh tay nhẹ nhàng lay cô.

Đang sau hậu trường.

Đạo diễn: "Đứng vậy không chế con búp bê kia đi, đi đến trước mặt Giản Lan, chờ cô ấy trợn mắt, tôi không tin lần này không thể dọa đến cô ấy."

Giản Lan bị choáng tỉnh, cô mơ mơ màng màng mà mở mắt ra, liền nhìn thấy nơi gần trong gang tấc trước mặt mình có một búp bê mặt trắng có diện mạo quý dị, cười với cô, cơ hồ sắp dán đến mặt cô.

"Mẹ kiếp!" Cô thỉnh linh bị hoảng sợ, kinh hô ra tiếng.

Đạo diễn cười, thậm chí rút cuộc cũng có thể dọa đến người.

Kết quả giây tiếp theo, đạo diễn liền cười không nổi.

Bởi vì Giản Lan theo bản năng một quyền dâng lên, đâm văng đầu búp bê.

Đầu trên mặt đất lộc cộc xoay hai vòng mới rút cuộc dừng lại.

Nhóm đạo cụ bị một màn trước mặt này làm cho sợ ngây người, quên mất tiếp tục điều khiển búp bê.

Cho nên búp bê trong phòng khách đều đồng loạt dừng động tác, ngốc nghếch mà đứng tại chỗ.

Phương Túc Dương và Đàm Tiêu cũng hoàn toàn sững sốt.

【Ha ha ha ha mẹ nó tôi cười đến đầu rớt ra rồi.】

【Cảnh báo quay đầu.】

【Người điều khiển búp bê: Lúc đó tôi sợ hãi cực kỳ.】

【Tôi cảm giác mặt đạo diễn hẳn là đang đen thui rồi, gặp gỡ một khách mời sát thủ đạo cụ ha ha ha ha ha ha.】

【Giản Lan rút cuộc là thiếu nữ xinh đẹp mạnh mẽ vô định kim cương nào thế?】

"Lan Lan?" Phương Túc Dương lo lắng mà hô một tiếng.

Giản Lan lúc này mới hoàn toàn thanh tỉnh, nhớ tới đây là ở trong chương trình.

Cô sợ nhất là bất ngờ kiểu này.

Thời điểm cô vừa mới tỉnh lại, căn bản không hề phòng bị, đột nhiên nhìn thấy thứ đồ kia, đương nhiên bị hoảng sợ.

Phản ứng lúc này đây nhưng lại thật ra không sợ.

"Mấy thứ này từ đâu ra?" Giản Lan hỏi.

Đàm Tiêu chỉ chỉ cửa sổ.

Giản Lan hiểu ra.

Cô nhìn con búp bê đáng thương mất đầu trên người mình, trong lòng còn có điểm ngượng ngùng.

"Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Cô rời khỏi ghế sofa, một lần nữa lắp lại đầu cho búp bê.

Lần đầu tiên còn đặt ngược, đầu hướng về phía sau, nhìn qua càng mẹ nó dọa người.

Đạo diễn như suy tư gì: "Lần sau có đạo cụ kiểu này phải lắp đầu thật kỹ."

"Vâng ạ."

Sau đó Giản Lan lại nhỏ đầu nó ra lắp lại.

Chuẩn bị xong cô nhẹ nhàng vỗ đầu nó, "Thực xin lỗi."

Búp bê đột nhiên nhếch miệng cười, miệng đầy máu nói: "Không có gì."

Mẹ kiếp! Còn có thể nói!

Giản Lan bị nó hoảng sợ, thân thể nhanh hơn đại não làm ra phản ứng, lại một quyền đánh bay đầu búp bê.

Cô trầm mặc một lát, một lần nữa nhặt đầu búp bê lên, lắp chỉnh tề.

"Thực xin lỗi."

Búp bê không phản ứng.

Cô vỗ đầu búp bê, "Thực xin lỗi."

Vẫn không có phản ứng.

Giản Lan vô tội mà nhìn về phía Phương Túc Dương và Đàm Tiêu, chỉ búp bê trước mặt, "Nó, nó hình như hỏng rồi."

【Đầu cô bị văng ra ba lần, không hỏng mới có quý.】

【Bồi thường! Cần bắt cô ấy bồi thường ha ha ha ha.】

【Chỉ có tôi cảm thấy Giản Lan làm như vậy có chút giả tạo sao? Có cái gì mà sợ đến thế?】

【Cô mẹ nó thử ở trong biệt thự ma quái vừa tỉnh ngủ liền nhìn thấy búp bê đáng sợ như vậy xem, búp bê kia còn đột nhiên mở miệng nói chuyện với cô là loại cảm giác gì sẽ biết, đừng nói mấy câu ngớ ngẩn nữa. 】【

【+1, không thấy Phương Túc Dương là một đại nam nhân còn bị dọa khóc sao?】

Phương Túc Dương nhanh chóng chạy đến bên người Giản Lan trốn tránh, chỉ có như vậy cậu mới có cảm giác an toàn.

Đàm Tiêu tìm búp bê cách mình gần nhất, hỏi: "Mày có thể nói sao?"

Búp bê không phản ứng.

"Anh thử vỗ đầu nó xem."

Động tác Đàm Tiêu cứng đờ mà vỗ đầu nó.

"Có thể." Búp bê nghiêng đầu đáp lời.

"Mày là ai?"

"Tao là ma."

"Mày tới làm gì?"

"Tôi hù dọa chúng mày."

Đàm Tiêu hỏi mấy vấn đề cũng chưa tìm thấy đáp án mình muốn.

Giản Lan đi đến bên người anh, ngồi xổm xuống, hỏi búp bê kia: "Mày biết người trong ảnh chụp không?"

Cô lấy ảnh chụp tìm được lúc trước từ trong ví ra.

Lúc này nhìn kỹ mới phát hiện, trên ảnh chụp, một bàn tay của người mẹ đặt trên đầu cô con gái út.

Chỉ là ảnh chụp quá mờ, ngay từ đầu bọn họ cũng chưa chú ý tới chi tiết này.

Xem ra bức ảnh này ám chỉ bọn họ phương pháp khiến búp bê mở miệng là sờ đầu, kết quả bị Giản Lan đánh bại đánh bại đoán ra được.

Nghĩ lại thì ảnh chụp này và việc búp bê vỗ đầu liền nói chuyện còn cung cấp manh mối thứ hai - búp bê ma là cô con gái út, cũng chính là quẻ Đoái đối xứng với Giản Lan.

【Mẹ kiếp, Giản Lan cư nhiên lại mang đồ vật tà ma như vậy trên người, trâu bò thật.】

【Tôi cảm thấy tiểu ma này còn rất dễ thương /che mặt. 】【

【Con ma này thật thành thật a ha ha ha ha ha, tao chính là đến hù dọa bọn mày.】

Ngay sau khi Lan Lan lấy bức ảnh ra, nhóm đạo cụ liền nhấn nút.

Vì thế những con búp bê kia bắt đầu gào khóc, "Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi, tôi đau quá."

"Đừng khóc đừng khóc, tao không đánh mày, vừa rồi là ngoài ý muốn."

Ánh mắt Giản Lan khẽ nhúc nhích, cố tình dẫn suy nghĩ mọi người theo hướng "Người búp bê sợ là cô".

Nhưng cô cảm giác người khiến những con búp bê này thật sự sợ hãi không phải cô, mà là người trong ảnh chụp.

Đám búp bê kia vẫn đang khóc không thể ngăn được.

Chúng vừa khóc vừa muốn chạy ra bên ngoài, nhìn qua là muốn chạy trốn.

Giản Lan trực tiếp tiến một bước xa lên, đóng cửa sổ lại.

"Đều không được đi, nói rõ ràng sự tình đi."

Cô cầm lên một con búp bê gần mình nhất, tìm một vòng trên người nó, không tìm được manh mối.

"Đều lại đây, xếp thành hàng."

Nhóm búp bê hai mặt nhìn nhau, không ai nghe lời.

"Nếu không tao sẽ đá bay đầu chúng mày đấy."

Nhóm búp bê khóc lóc vây lại.

Giản Lan kiểm tra từng cái, cuối cùng phát hiện trên người một con búp bê có một mảnh nhỏ trò chơi ghép hình.

Hơn nữa đã có ba mảnh, vừa lúc có thể tạo thành một đồ án hoàn chỉnh.

Manh mối hiện tại có một phần trò chơi ghép hình hoàn chỉnh, còn có một chìa khóa, một băng ghi hình.

Mục tiêu của những khách mời khác là sống sót chạy thoát.

Như vậy nhiệm vụ cô là gì?

Giản Lan hỏi: "Nói cho tao, ma sẽ làm gì?"

Nhóm búp bê tranh nhau trả lời: "Ma sẽ dọa người, sẽ giết người."

"Một đám trứng thối ngu ngốc, dứt nhanh đi." Giản Lan nói, mở cửa sổ ra, thả chúng ra ngoài.

Cô đã biết nhiệm vụ của cô, là "giết" những khách mời khác.

【Đây là lũ ma đáng yêu ngoan ngoãn đáng thương nhất mà tôi từng thấy】

【Tôi cảm thấy biểu hiện vừa rồi của Giản Lan có chút kỳ quái, cô ấy giống như đã biết cái gì đó.】

【 Các cô cũng quá dễ mất Giản Lan rồi đấy? Đã quên trước kia cô ta chính là bình hoa chỉ biết la liếm lăng xê sao? 】

【Ha ha ha fans Giản Lan đừng khiến idol các cô thêm giả tạo thêm được không, tôi nhìn cũng thấy xấu hổ thay.】

Sau khi thả đám búp bê đi, Giản Lan lại lặng lẽ nhét bức ảnh kia vào trong ví, không cho những khách mời khác thấy.

"Hiện tại chúng ta có trò chơi ghép hình hoàn chỉnh, một chìa khóa, một băng ghi hình. Hôm nay còn muốn tiếp tục tìm kiếm không?" Giản Lan hỏi.

"Ngày mai đi, tôi không chịu được nữa." Phương Túc Dương vội vàng nói.

"Được, vậy ngày mai."

Lúc này đã 12 giờ, ba người về phòng ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh dậy ăn qua bữa sáng, sáu vị khách mời tụ tập ở phòng khách xem cuốn băng ghi hình kia.

Phía trước là một mảnh hắc ám, qua khoảng năm phút đồng hồ, hình ảnh đột nhiên xuất hiện.

Là một cô bé mặc quần áo hồng đang ở rừng núi hoang vắng chôn thứ gì đó.

Cô bé cầm xẻng nhỏ, đào một xẻng đất bên cạnh, ném vào hố, sau đó lại tiếp tục.

Hình ảnh âm u, giống như được quay vào lúc chạng vạng, lại kết hợp với hoàn cảnh hoang vắng xung quanh làm người cảm thấy khiếp sợ đến hoảng loạn.

Băng ghi hình rất nhanh kết thúc.

"Tôi chưa nhìn ra cái gì." Yến Thanh Nghiên nói.

Những người khác cũng không hiểu gì.

Sau đó bọn họ xem lại hai lần nữa.

Đến lần xem cuối cùng, Giản Lan bỗng đột nhiên nhớ tới, "Bối cảnh này hình như ở gần biệt thự."

Chính là vài năm mô bên cạnh biệt thự.

Cho nên cô bé này không phải chôn hổ mà là mô?

"Mẹ kiếp, thật là." Phương Túc Dương hồi tưởng lúc mới xuống xe nhìn thấy chỗ đó, lập tức nổi da gà.

"Nhưng băng ghi hình này muốn nói cho chúng ta biết cái gì? Cô bé kia giết người?"

"Không biết nữa."

Đúng lúc này, bên ngoài cửa bỗng nhiên bị gõ vang, ngoài cửa truyền đến giọng nói của một cô bé: "Anh ơi, chị ơi, anh chị mở cửa cho em với."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chấp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-2: Quan tài (2)

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Quan tài (2)

Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên bị dọa đến giật mình một cái.

Hai người bọn họ không hẹn mà cùng trừng lớn đôi mắt, nuốt một ngụm nước miếng.

Cô bé ngoài cửa kia, sẽ không phải vai chính trong băng ghi hình chứ?

"Đi xem đi." Giản lan mở cửa biệt thự ra, đứng trong sân, cũng không tùy tiện tới gần cổng.

Cô sợ lại có đồ vật gì xông ra hù dọa cô.

Đàm Tiêu đứng bên cạnh cô, những người khác cũng đi từ biệt thự ra.

Sáu vị khách mời lúc này đều đứng trong sân, bọn họ có thể nhìn rõ được khe hở phía dưới cổng lớn, có đôi chân bé gái, đi giày và ống quần giống băng ghi hình như đúc.

Đừng nói bọn họ không có chìa khóa, cho dù có chìa khóa, cũng không dám lúc này mở cửa cho cô bé.

Cô bé gõ cửa một lúc lâu, không nghe được đáp lại, cô bé dường như tức giận, "Hừ, anh chị không mở cửa cho em, em sẽ tự mình tiến vào."

"Bọn chị không có chìa khóa, không thể mở cửa cho em." Giản Lan nói.

"Nói dối! Anh chị nhất định gạt em, anh chị có chìa khóa. Em thật sự sẽ đi vào."

Phương Túc Dương nhỏ giọng nói một câu: "Nếu con bé có thể giúp chúng ta mở cổng, chúng ta liền đồng loạt lao ra đi."

Cậu không muốn ở lại nơi mà quái này thêm một phút giây nào nữa.

"A a a a!!!"

Hương Uyển bắt đầu hét chói tai.

"Cô kêu gì?" Phương Túc Dương khó chịu nhìn về phía Hương Uyển, sau đó dọc theo tầm mắt cô ta vừa thấy bên ngoài, cũng hét chói tai theo.

Biểu hiện cậu là khoa trương nhất, nhắm mắt nhìn thấy trên đầu tường, nước mắt liền trực trào ra, trực tiếp té ngã lộn nhào lùi về trong biệt thự.

Giản Lan ngẩng đầu nhìn lại.

Trên cổng lộ ra vẻ mặt nửa người trên của cô bé, cô bé bắt khuỷu tay chống trên mặt cổng, tò mò mà nhìn người trong phòng.

Nhìn kỹ, mặt cô bé xác thật rất giống bé gái trong băng ghi hình, mặc một bộ quần áo màu hồng, buộc tóc hai bím.

Bất đồng chính là cô bé trong băng ghi hình trông rất đáng yêu, cô bé trước mắt này không khác những con búp bê ma tối qua lắm, mặt trắng bệch, máu đỏ tươi màu máu, giống người giấy.

Hơn nữa, cô bé nằm bò trên cửa, nhưng chân còn ở dưới cửa.

Mà cái cổng này ít nhất phải cao hai ba mét.

Nghĩ đến cảnh tượng khả năng xuất hiện ngoài cửa, Giản Lan luôn không sợ gì cũng cảm thấy da đầu tê dại.

【A a cứu tôi với cứu tôi với!!!】

【Cái loại ma này thật mẹ nó dọa người.】

【Cô bé sẽ không treo tường vào đúng không, mẹ nó chứ, ôm chặt Túc Túc.】

【Đừng sợ, con nhãi ranh này dám vào Lan Lan cũng đá văng đầu nó.】

"Vì sao em lại muốn đi vào?" Giản Lan ngẩng đầu hỏi.

Bình tĩnh nghĩ lại, phòng chừng cặp chân ngoài cửa kia là đạo cụ, hoặc là một cặp chân cô bé khác.

Mà cô bé trên mặt cửa kia hẳn là treo cây tiến vào.

Khẳng định không phải loại ma quái trong tường tượng của cô kéo dài thân mình, thăm dò cảnh tượng bên trong.

Tượng tượng như vậy, Giản Lan liền không sợ nữa.

"Em muốn gặp anh chị." Cô bé mở to mắt, cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

"Hiện tại em đã gặp được, đi nhanh đi." Yên Thanh Nghiền tránh ở phía sau Giản Lan, lấy hết can đảm nói.

Cô bé trên cửa quay đầu nhìn cô, lại cười khanh khách lên, thanh âm bén nhọn chói tai.

"Anh chị không ngoan, em muốn chôn anh chị xuống, hi hi."

"Nhét anh chị vào cái hộp nhỏ, vùi vào trong đất, anh chị sẽ ngoan."

Lời nói này của cô bé thật dễ dàng làm người ta liên tưởng đến nội dung bên trong băng ghi hình.

Đàm Tiêu và những khách mời khác còn đang nghe cô bé nói, ý đồ đạt được càng nhiều manh mối.

Giản Lan nhìn cô bé kia, bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Từ lúc bắt đầu, cô phát hiện gấu bông của mình mặt trên không dán giấy trừ tà vàng, liền suy đoán thân phận của mình không giống với người khác, hơn nữa theo bản năng che giấu điều này.

Tại biệt thự này, thân phận ngoại trừ người bình thường, chỉ có một khả năng – ma.

Lúc sau trên ảnh chụp ám chỉ - vũ búp bê ma sẽ nói chuyện, chứng minh cô con gái nhỏ nhất chính là búp bê ma.

Mà cô được chọn quê Đoái, đại biểu cô là cô con gái út.

Thực dễ dàng đưa đến cho cô một kết luận, cô chính là ma.

Nhưng nếu cô là ma, cô bé trước mắt là cái gì?

Điều này không phải mâu thuẫn sao?

Cho nên nói, vô luận là gấu bông ngay từ đầu, hay là ảnh chụp lúc sau, tựa hồ đều có ý hướng dẫn cô biến chính mình thành ma.

Như vậy, cô bé trước mắt này xuất hiện là muốn làm gì?

"Em gọi chúng ta là anh chị, vậy trước kia em cũng ở nơi này sao? Có em trai em gái không?" Hường Uyển nhìn Giản Lan, bỗng nhiên mở miệng hỏi. Cô ta cảm thấy Giản Lan đại diện cho em gái út, mà con "ma" nằm bò trên cửa tủi vừa lúc cũng rất nhỏ, không khác tuổi cô bé trong ảnh chụp lắm. Nói không chừng Giản Lan chính là ma.

Nếu thật sự như vậy thì thật tốt quá.

Cô bé nghĩ một lúc, khờ dại nói: "Đúng rồi, em ở đây. Nhưng em chỉ có anh chị thôi."

Nghe xong những lời này, Giản Lan dường như đã hiểu rõ.

Cô bé này đột nhiên xuất hiện là để cho người khác nghi ngờ cô.

Cứ như vậy, cô cảm thấy chính mình là ma, những khách mời khác cũng cảm thấy cô là ma, nội bộ bọn họ tự nhiên sẽ đấu đá lẫn nhau.

Trách không được ngay từ đầu đạo diễn nói, chương trình này quay xong cũng mất khoảng một tuần.

Hiện tại mới ngày thứ ba, bọn họ cũng đã lục soát hết manh mối trong biệt thự, hóa ra đến cuối cùng là để bọn họ lại nội chiến.

Nhóm khách mời có di động có thể quan sát hướng đi đối phương mọi lúc, tình hình nội chiến sẽ rất thú vị.

"Giản Lan, cô chính là ma, có phải hay không?" Hường Uyển đặc ý mà nói.

Nghe thấy thế, Phương Túc Dương không rảnh lo sợ hãi, lập tức từ biệt thự chạy ra tới.

Yến Thanh Nghiên cũng kinh ngạc mà nhìn cô.

"Tôi cảm thấy tôi không phải." Giản Lan buông tay, lắc đầu.

Hiện tại cô cũng không rõ ràng lắm thân phận của mình.

Nói cô là ma cũng có điểm kỳ quái, rốt cuộc cũng không giải thích được quan hệ giữa cô và cô bé này.

Nói cô là người lại giống như thiếu manh mối nào đó nữa.

Thật giống như một mảnh ghép hoàn chỉnh, bị mọi người tìm một khối, một khối vẫn cố tình là mấu chốt nhất.

"Tôi tin cô không phải." Đàm Tiêu là người đầu tiên đứng ra nói.

Giản Lan có chút xấu hổ.

Bởi vì khi cô ngay từ đầu cảm thấy chính mình là ma, còn cố ý giấu diếm thân phận, cùng hợp đội với Đàm Tiêu.

Nghiêm khắc mà nói, cô xem như lừa gạt anh.

Nhưng anh lại tin nhiệm cô như vậy.

"Nhưng cô bé này nói em ấy ở nơi này, còn nói em ấy không có em trai em gái, chứng minh ma chính là cô em gái út, còn không phải Giản Lan thì là ai?" Hường Uyển hùng hổ dọa người.

"Cô đưa bức ảnh kia cho tôi."

Cô ta muốn nhân cơ hội này hoàn toàn cô lập Giản Lan.

Giản Lan mở ra bọc nhỏ của mình, giao ảnh chụp cho cô ta.

Hường Uyển nhìn kỹ trong chốc lát, nói: "Mọi người xem, em gái út trong ảnh chụp, còn nhỏ tuổi hơn em trai út, việc này chứng minh, cô ta chính là ma... Từ từ, mọi người nhìn chỗ này đi, trên đầu cô bé có một bàn tay."

"Mẹ kiếp, cô đang nói cái gì? Cái gì trên đầu có một bàn tay?" Phương Túc Dương thiếu chút nữa bị miêu tả của cô ta dọa khóc.

"Có người đang sờ đầu cô bé, hừm, mọi người tự xem đi." Hường Uyển đưa ảnh chụp cho các khách mời khác.

Mọi người truyền nhìn một vòng.

"Con búp bê đêm qua kia, sờ đầu sẽ nói chuyện, vậy không phải chứng minh búp bê ma là cô bé trong ảnh chụp, cũng chính là Giản Lan sao?" Hường Uyển cảm thấy khả năng trinh thám của mình quả thật tuyệt vời.

Chỉ cần có thể cô lập Giản Lan, như vậy mấy ngày kế tiếp sẽ là năm khách mời bọn họ cùng nhau hành động. Giản Lan tự mình hành động.

Cứ như vậy, người xem khẳng định sẽ không xem Giản Lan, mà sẽ chỉ xem năm bọn họ.

Xem Giản Lan còn hot như thế nào nữa.

Xem xong ảnh chụp, Đàm Tiêu vẫn như cũ lựa chọn đứng về phía Giản Lan, "Tôi tin cô không phải ma, nhất định có hiểu lầm."

"Tôi cũng tin." Phương Túc Dương là người thứ hai nói.

Yến Thanh Nghiến liếc mắt nhìn Giản Lan một cái, có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

"Trước mặt kệ tôi có phải ma hay không, chúng ta trước tiên tìm những manh mối còn lại đi." Giản Lan nói.

Có thể chứng minh thân phận của cô, máu chót nằm ở trên người gấu bông kia.

Chỉ cần cô không chủ động nói ra, hẳn là sẽ không có người phát hiện.

Cô còn có thời gian phán đoán thân phận của mình.

"Đúng vậy, chúng ta đi tìm manh mối trước." Lúc Phương Túc Dương nói chuyện, nhìn thoáng qua cổng, lại phát hiện cô bé kia đã biến mất.

Chân dưới cửa cũng không thấy.

"Chúng ta thật sự muốn hành động cùng ma sao? Nếu cô ta đột nhiên thương tổn chúng ta thì làm sao bây giờ?" Hường Uyển lo lắng mà nói.

"Cô suy nghĩ nhiều quá rồi." Phương Túc Dương liếc mắt nhìn cô ta một cái.

Đây là chương trình, lại không phải bọn họ thật sự ở biệt thự ma quái, có cái gì mà sợ?

"Phương thức ma giết người khẳng định không phải trực tiếp công kích, cụ thể là phương thức gì, chúng ta còn không biết. Bằng không vừa rồi ngoài tường là ma nào, vì sao còn không vào giết chúng ta?"

Đàm Tiêu sờ đi kiên nhẫn mà phân tích như vậy, xung là vì giúp Giản Lan rửa sạch hiềm nghi.

Sau khi anh nói xong, Hường Uyển cuối cùng câm miệng.

Nhưng Giản Lan vì lời nói của Đàm Tiêu nghĩ tới một chuyện khác.

"Ma" không thể trực tiếp giết bọn họ, vậy nghĩa là ma có đồ vật sợ hãi.

Lại liên hệ lúc trước, nhất được "Nội quy trong nhà" nói rằng, phòng treo quẻ bát quái là an toàn.

Chứng minh ma khả năng sợ đạo sĩ dùng đồ vật này.

Gấu bông của năm người kia đều dán giấy trừ tà, khả năng là vì việc này nên ma không thể xuống tay với mọi người, cho nên muốn mượn tay cô.

Nhưng nếu cô là ma, vậy dựa theo giả thiết này, hẳn cũng không thể đụng tới những giấy trừ tà đó mới đúng.

Nếu cô không phải là ma, vậy vì sao cô phải giúp ma hành động?

Vậy rõ ràng là bẫy, làm cô nghĩ lầm mình là ma, do đó thương tổn đồng đội, giúp ma tạo bẫy.

Có bằng chứng này, hiện tại trong lòng Giản Lan càng theo thiên hướng tin tưởng chính mình là người.

【Giản Lan rõ ràng là ma còn gì? Cô ta được chọn là em gái út, con bé bên ngoài kia còn không phải em gái út sao?】

【A a a Đàm ca thật hồ đồ, anh không thể vì thích Giản Lan mà không lí do che chở cô ta, suy xét đến cảm thụ các khách mời khác được không?】

【Túc Túc anh đừng bị con yêu nữ kia mê hoặc, mau cách xa cô ta!!!】

【Đột nhiên có cảm giác Hường Uyển có điểm đáng thương, điều cô ấy nói rõ ràng là đúng lại không ai tin.】

【Haizz, Giản Lan EQ cao, nếu ở bên ngoài, trong cuộc sống sẽ rất cáo già. Người thẳng tính như chúng ta, có gì nói đó, dễ dàng bị hại.】

【Cô xác định là cô thẳng tính mà không phải thiếu đầu óc đấy chứ?】

Sáu vị khách mời đi đến cửa gác mái tầng ba, dùng chìa khóa tìm được trong ngăn tủ mở cửa.

"Kéo kẹt" một tiếng, cửa gỗ cũ xưa bị đẩy ra.

Ở giữa phòng đặt một quan tài.

Điểm đặc biệt của căn phòng này là rất lạnh lẽo, mang cho người ta một loại cảm giác âm trầm, nổi hết da gà.

Nhìn đến thứ này, biểu tình mọi người đều không tốt lắm.

Vẫn như cũ Đàm Tiêu và Giản Lan cùng nhau đi tới trước mặt.

Hai bọn họ liếc nhìn nhau, rất có ẩn ý mà mỗi người một bên, bắt đầu đẩy quan tài.

Động tác này làm Phương Túc Dương khiếp sợ.

"Đừng, nếu chạy ra thứ kinh dị nào thì làm sao bây giờ?"

Giản Lan cũng không quay đầu lại mà nói: "Yên tâm, chúng ta đây là chương trình thực tế kinh dị, không phải chương trình thực tế trộm mộ."

"Có đạo lý, để tôi giúp mọi người đây." Phương Túc Dương lập tức máu chiến.

Lời nói của Lan Lan không bao giờ không có đạo lý.

Cô hiểu biết nhiều, nói cái gì cũng đúng.

"Đây không được, hẳn là cần mở khóa phần trên ra." Đàm Tiêu chỉ vào tám cái lỗ trên quan tài nói.

Tám lỗ nhỏ hình chữ nhật, làm thành một vòng tròn.

"Độ lớn của cái này hình như không quá khác què của chúng ta lắm, hơn nữa bát quái đồ cũng có vừa lúc 8 què." Giản Lan nói.

"Nhưng chúng ta chỉ có sáu què, còn thiếu hai cái."

"Đi, đi tìm hai què còn lại."

Khách mời lẫn lộn cả buổi sáng, cuối cùng tìm được một cái hộp.

Ghép bốn khối ghép hình lại, hộp tự động mở ra, bên trong có khắc ba gạch "Càn".

Còn thiếu một què nữa.

Đúng lúc này, Phương Túc Dương gõ vào đầu nói: "Tôi nhớ ra rồi, ngoài cửa giống như có một thẻ bài."

Lúc ấy cậu bị dọa đến tê liệt ngã xuống mặt đất, tầm mắt thấp hơn so với những vị khách mời khác, vừa lúc nhìn thấy trên người cô bé kia rơi xuống một thứ gì đó.

Lúc này hồi tưởng lại, đồ vật rơi xuống hình dạng rất giống một tấm thẻ gỗ.

Nhóm khách mời đi đến cổng lớn, Giản Lan cong hạ thân, dùng dây thép tìm được trong phòng lấy què còn lại.

Cứ như vậy, đã thu thập được hết 8 què.

Tám tấm gỗ mới vừa thu thập được, Hường Uyển đã đoạt chúng đi.

Cô ta gấp không chờ nổi mà đưa 8 què đến quan tài, muốn thể hiện một phen.

Kết quả sau khi lắp vào vẫn không có việc gì phát sinh.

Đẩy đẩy quan tài, vẫn bất động.

Cô ta nhìn về camera trong phòng, "Đạo diễn, có phải có lỗi gì không?"

Không có tiếng đáp lại.

Vậy vấn đề thuộc về phương diện mạnh mới, tổ đạo diễn đương nhiên sẽ không nhắc nhở.

"Làm như thế nào? Nếu không gọi điện thoại cho tổ đạo diễn?" Hường Uyển nói.

Giản Lan nhìn không được, nói: "Bát quái đồ không đặt như thế này, quẻ Chấn đứng đầu, đứng ở phía đông, thuận theo thứ tự kim đồng hồ là Tốn, Ly, Khôn, Đoái, Càn, Khảm, Cấn."

Biểu tình Hường Uyển trở nên khó coi không ít.

Vì sao mỗi lần cô ta muốn biểu hiện tốt một chút đều sẽ bị Giản Lan đoạt mất sự chú ý?

"Vậy cô đang muốn nói là hướng đông ở đâu?" Ngữ khí Hường Uyển tức giận mang theo sự ghen ghét nồng đậm.

Bọn họ ở căn biệt thự hoang vu này đã lâu như vậy, ai còn nhớ rõ phương vị?

Cô ta cũng không tin Giản Lan biết.

"Tổng cộng có tám lỗ, thử từng cái là biết ngay." Lại không phải việc quá phiền toái.

Hường Uyển nháy mắt không còn lời nào để nói, sắc mặt vừa trắng vừa đen.

【Trời đất, Hường Uyển thật sự xấu hổ, mỗi lần muốn thể hiện đều sẽ bị vả vào mặt.】

【Cảm giác toàn bộ giá trị nhan sắc, IQ và EQ đều nghiền áp Hường Uyển, tuy rằng Giản Lan là ma, nhưng còn đáng yêu hơn so với người nào đó.】

【Ha ha ha vì sao vấn đề đơn giản như vậy Hường Uyển cũng không thể nghĩ ra? Thật sự ngu ngốc.】

Cô thử từng vị trí trên quan tài, thử đến lần thứ tư thì trên quan tài phát ra một âm thanh thanh thúy "cùm cụp."

Lúc sau, nắp quan tài tự động đẩy ra.

Giản Lan và Đàm Tiêu đồng loạt nhìn vào, chỉ nhìn thấy bên trong rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

"Đây là có ý tứ gì?" Phương Túc Dương hỏi.

Về cơ bản họ đã lục soát toàn bộ căn biệt thự này, hiện tại hẳn là không còn manh mối khác.

Cho nên phá giải bí mật quan tài chính là mấu chốt để bọn họ chạy thoát.

Mọi người trầm mặc, hai mặt nhìn nhau.

Giản Lan suy đoán, mặt trên quan tài lấp quẻ bát quái, hẳn là có tác dụng trấn áp.

Thứ trấn áp chính là con ma thật sự.

Vấn đề hiện tại chính là đi đâu để tìm con ma này.

Hường Uyển chỉ vào quan tài, như suy tư gì mà nói: "Lúc trước con ma kia nói muốn cất chúng ta vào hộp, chính là nói đến cái này?"

"Cho nên chỉ cần chúng ta đem ma, cũng chính là Giản Lan cất vào trong quan tài, khẳng định là có thể đi ra ngoài."

Ánh mắt tràn ngập ác ý của cô ta nhìn về phía Giản Lan, ý tứ thực rõ ràng, muốn cất Giản Lan vào trong quan tài.

Bọn họ có tổng cộng năm người, Giản Lan vô luận thế nào cũng không thể chạy thoát.

"Cô điên rồi, trước không nói đến việc Giản Lan có phải ma hay không," Phương Túc Dương kiên quyết phản đối, "Vạn nhất đạo cụ bị làm lỗi, Lan Lan bị khóa ở bên trong không ra được thì làm sao giờ?"

Chỉ là quay chương trình mà thôi, sao có thể yêu cầu khách mời khóa trong quan tài, vậy cũng quá nguy hiểm.

"Vậy anh nói làm sao bây giờ? Anh muốn ở đây nhưng tôi thì không." Tiếng nói Hường Uyển sắc nhọn.

"Chính cô sao không nhảy vào trong quan tài thử xem?"

Phương Túc Dương vừa mới nói ra những lời này, Giản Lan liền kéo lấy quần áo của cậu.

Phản ứng lúc này của cậu cùng với những lời vừa thốt ra có điểm quá khích.

Nhưng cậu thật sự rất tức giận, cho nên mới không lựa lời.

Nếu Lan Lan và Hường Uyển có mâu thuẫn, Hường Uyển cũng không đến mức phải đưa ra kiểu đề nghị này đi?

Nhốt khách mời trong quan tài, còn là quan tài trang bị khóa, cô ta nghĩ kiểu gì vậy?

Không sợ sẽ xảy ra chuyện gì sao?

"Tôi không phải ma." Hường Uyển nhỏ giọng nói một câu.

【Trước tiên không nói việc khác, nhưng Hường Uyển lại có thể bảo khách mời vào trong quan tài, tôi cảm thấy thực nực cười.】

【Người nào đó muốn giữ hình tượng "Ôn nhu thiện lương" cũng không nổi nữa.】

【Trong biệt thự hoang vu ma quái, bắt nhốt người khác vào trong quan tài, cô ta nghĩ thế nào vậy?】

Trong lúc hai người đang giằng co, Yến Thanh Nghiền vẫn luôn bảo trì trầm mặc bỗng nhiên do dự mà mở miệng: "Cái kia... Tôi cùng Lan Lan ở một phòng, đêm qua Lan Lan ở dưới tầng, tôi không cẩn thận làm rơi bao của cô ấy. Sau đó nhìn thấy --- gấu bông của cô ấy không dán giấy trừ tà."

Nói xong, cô dùng khẩu hình môi nói với Giản Lan "Xin lỗi."

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng.

Ở ngay lúc này, những lời này không thể nghi ngờ sẽ khiến cho mọi người nghi kỵ.

Người sợ hãi giấy trừ tà, chỉ có ma.

Gấu bông của năm người kia đều có giấy trừ tà, chỉ có mỗi Giản Lan không có, rõ ràng không thích hợp.

Thấy những khách mời khác nhìn về phía cô, Giản Lan trực tiếp thừa nhận, "Đúng vậy, trên mặt gấu bông của tôi không có giấy trừ tà, từ lúc bắt đầu đã không có."

Cô giấu diếm nữa cũng không có ý nghĩa, bởi vì chỉ cần mọi người đi xem gấu bông của cô, chuyện này có thể được xác minh.

【Chết tiệt! Giản Lan thật sự là ma sao?】

【Vậy manh mối cô ta cất giấu cũng đã nói ra hết tất cả.】

【Giản Lan thật tâm cơ, nếu không phải bị Nghiền Nghiền phát hiện, có phải còn muốn tiếp tục giấu đi không? Tôi sợ nhất là sống chung cùng với dạng người này.】

【Lâu trên ơi cô đừng giả tạo thêm nữa được không? Đây mẹ nó chỉ là trò chơi thôi. Chơi cùng với kiểu người không có đầu óc như Hường Uyển thật không thú vị, vẫn là chơi cùng cao thủ như Lan Bảo mới có tính khiêu chiến.】

Tác giả có lời muốn nói: Manh mối trên cơ bản đã tìm được hết, đoán xem kết cục câu chuyện này là gì nè _(: 3 J <)_

【Các bảo bối nhất định phải nhớ rõ bình luận nha, cho tui một cơ hội phát bao lì xì được không.】

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mặc Bệnh Cổ Chấp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cái bẫy

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

ヽ("▽")/ Bọn mình đã trở lại rồi đâyyyyy!!!!

Như bọn mình đã thông báo trước đó, vì kì thi học kì nên nhà Kẹo Bơ quyết định sẽ tạm dừng đăng truyện cho đến hết tháng 6 và khi trở lại sẽ có bạo chương, chuẩn bị sẵn dép hóng đi nha.

Kì thi của các bạn thế nào rồi, có thể chia sẻ ở đây nha.

Chắc là vì những lời chúc trước đó nên bọn mình đã thi khá tốt nè, vì lúc trước ôn thi k rep comment được nên giờ nhà mình gửi lời cảm ơn đến tất cả những lời chúc trước đó nha.

Chỉ là một chút xàm xí ngắn trước khi đọc truyện nên chuyên mục chia sẻ xin dừng tại đây ♡3♡

(3 (3 (3 (3 3 3 3)

Cái bẫy

Về đặc ý trên mặt Hường Uyển không thể nào che giấu được.

Cô ta vui sướng khi thấy có người gặp họa: "Gấu của chúng ta đều dán bùa, chỉ có cô không có, điều đó chứng minh cô chính là ma, chỉ có ma mới sợ thứ này."

"Tôi không thể là ma được, nếu tôi thật sự là ma, vậy cô bé ở ngoài cửa kia là ai?" Giản Lan bình tĩnh mà phân tích.

Hường Uyển không thể trả lời vấn đề này, liền lờn lẹo mà nói: "Con bé tượng trưng cho cô, con bé chính là cô, các người đều là ma."

"Mấy con búp bê kinh dị lúc trước kia không có sinh mệnh, chúng ta có thể coi chúng là từ oán khí mà hóa thân. Nhưng cô bé sáng nay rõ ràng chính là nhân bản của cô bé trong băng ghi hình, nói cách khác, con bé mới là ma chân chính. Cho nên Giản Lan hẳn là giống chúng ta, đều là người thường." Đàm Tiêu nói.

"Còn một số bằng chứng để tôi suy đoán—nếu cô bé kia có thể vào nhà, con bé hẳn phải sớm vào mới đúng, nhưng con bé chỉ nằm bò trên cửa mà không tiến vào, thứ tiến vào chỉ có mấy con búp bê. Chứng minh ma thì không vào được, nếu Giản Lan thật sự là ma, vậy cô ấy không thể xuất hiện ở chỗ này."

"Nói không chừng Giản Lan là một con ma đặc biệt?" Hường Uyển nói.

"Cô không có chứng cứ." Đàm Tiêu đáp trả.

Phương Túc Dương cũng đứng về phía Giản Lan, "Không sai, Lan Lan chắc chắn là người."

Lục Nhiều: "Nhưng cô ta không thể giải thích được chuyện của con gấu bông."

Cứ như vậy, sáu người bọn họ chia làm hai phe.

Có Phương Túc Dương và Đàm Tiêu bảo vệ Giản Lan, Hường Uyển dù rất muốn nhốt Giản Lan vào trong quan tài cũng không được.

"Các anh đừng hành động theo cảm tính nữa được không? Chứng cứ đã bày ra trước mắt rồi, tại sao các anh vẫn không tin." Hường Uyển muốn thuyết phục bọn họ.

"Đây không tính là bằng chứng, căn bản không thể chứng minh Giản Lan là ma." Phương Túc Dương kiên trì che chở Giản Lan.

"Chúng ta soát lại manh mối trước đi." Giản Lan mở miệng.

Cô luôn cảm thấy hình như những manh mối có được đều bị quán quanh vào nhau, lộn xộn, cố tình không thể tìm ra sợi mở đầu.

Nếu có thể tìm được sợi mở đầu kia, vấn đề hẳn sẽ được giải quyết dễ dàng.

"Có cái gì mà soát lại, câu chuyện này rất đơn giản, người trong nhà đối xử tệ với cô bé kia, cho nên cô bé biến thành ma tới tìm bọn họ lấy mạng, giết hết bọn họ rồi chôn dưới đất." Hường Uyển vô cùng tự tin, cô ta cảm thấy khả năng trinh thám của mình nhất định chính xác.

Yến Thanh Nghiên bổ sung một chút: "Gia đình này có sáu người con, lại chỉ có năm căn phòng, bởi vì chỉ có cô bé kia không được yêu thương, cô bé chỉ có thể ở tại căn gác mái cũ nát này."

Nóc nhà của biệt thự nghiêng cho nên nóc nhà gác mái không bằng phẳng, có chỗ rất thấp, hơn nữa cửa sổ bé, không thể lọt được bao nhiêu ánh sáng cho nên đem lại cho người ta cảm giác áp lực.

Gia đình này tình nguyện bắt cô bé ở một nơi như vậy, đều không có cô bé ở phòng tiện ích hoặc phòng kho rộng rãi, đủ để chứng minh địa vị cô bé trong nhà vô cùng thấp.

"Còn có cả hồ chó và cái bát cũ nát, khả năng có liên quan đến cô bé." Lục Nhiều ở thời điểm này cũng lên tiếng.

"Hơn nữa, trong băng ghi hình thứ nhất, cô bé ngược đãi mấy con gấu bông, có khả năng là học từ người nhà, trẻ con sẽ bắt chước hành động của người lớn. Có lẽ người nhà đối đãi như vậy với con bé, cho nên con bé sẽ đối đãi như vậy với con gấu bông."

Lục Nhiều tuy rằng nhân phẩm kém, nhưng đầu óc của hắn không hề ngu ngốc.

Trải qua tổng kết của ba người Hường Uyển, hiềm nghi trên người Giản Lan tựa hồ còn lớn hơn nữa.

Ánh mắt Lục Nhiều đột nhiên lóe lên, "Con gấu bông...Gấu bông của chúng ta có phải đại diện cho bản thân chúng ta không? Bằng không vì sao lá bùa lại dán trên con gấu mà không phải trực tiếp đưa chúng ta? Cho nên nếu chúng ta ném gấu bông của Giản Lan vào trong quan tài thì có thể chạy thoát?"

"Có lý." Hường Uyên vội vàng phụ họa.

Tuy rằng không thể nhốt Giản Lan vào trong quan tài cho hả giận nhưng có thể làm cho cô bị đảo thái trước cũng không tồi.

Đàm Tiêu và Phuong Túc Dương lập tức canh giữ ở cửa, phòng ngừa có người ra ngoài lấy gấu bông của Giản Lan.

"Tất cả chỉ là suy đoán, cô bé kia là ma, nhưng Giản Lan không nhất định là cô bé kia." Đàm Tiêu ngăn ở cửa, nhanh chóng nói.

"Quê của cô ta là quê Đoái, đại diện chính là cô bé kia." Hường Uyên ngữ khí khẳng định.

Đàm Tiêu lạnh lùng nhìn cô ta một cái, "Ai nói quê tương ứng với thân phận thì nhất định đại diện cho sáu người chúng ta? Có chứng cứ để chứng minh không?"

Anh vừa nói như vậy mọi người mới nhớ lại.

Có tổng cộng sáu người, ba nam ba nữ, vừa lúc tương ứng với sáu người con trên ảnh chụp.

Sự trùng hợp này làm cho người ta dễ dàng liên tưởng đến thân phận bọn họ chính là sáu người con này.

Nhưng điều này không hề có chứng cứ, chỉ là suy đoán của bọn họ mà thôi.

Hường Uyên nói như lẽ đương nhiên: "Điều, điều này không phải rất rõ ràng sao, chúng ta có sáu người, mà trên ảnh chụp cũng vừa lúc có sáu người."

"Đây chỉ là tổ tiết mục thiết kế ra để che mắt chúng ta," Đàm Tiêu nhìn về phía Giản Lan, "Nếu chúng ta có sáu người như ảnh chụp, vậy thứ ở ngoài cửa kia là ai?"

Vấn đề này của Đàm Tiêu không ai trả lời được.

Giải thích hợp lý nhất chính là tổ tiết mục cố ý dẫn đường cho bọn họ, làm cho bọn họ tự cho mình là sáu người con trong biệt thự.

Những manh mối khác đều yêu cầu phá giải mật mã, hoặc là tìm được trong chỗ bí mật. Chỉ có bốn quyển sách phong thủy với manh mối số trang được đặt trực tiếp ở bên ngoài, đảm bảo khách mời chỉ cần nghiêm túc tìm liên nhất định có thể tìm được.

Cẩn thận nghĩ lại thì mục đích cố ý hướng dẫn bọn họ kỳ thật rất rõ ràng.

【Mẹ nó, tại sao tôi lại cảm thấy những lời Đàm ca nói rất có lý?】

【Uyển Uyển thông minh quá, lập tức có thể suy ra hết tất cả sự việc, chỉ số thông minh thật cao, ngưỡng mộ.】

【Fans Uyển Uyển nghiêm túc sao? Chuyện cô bé bị người nhà suy đoán?】

【+1, chủ đề của chương trình căn bản không phải trinh thám, mà là chạy thoát được không? Loại trình độ suy đoán này ai cũng làm được, đừng có thổi phồng lên.】

"Băng ghi hình đầu tiên nói cho chúng ta biết cô bé không chỉ bắt chước hành vi người lớn mà còn," Giản Lan ngược mắt, thanh âm kiên định, "Hiện tại cô bé hại người làm thú vui. Thứ cô bé ngược đãi nhìn như gấu bông, nhưng thật ra là con người, có lẽ đây là búp bê ma báo thù."

Tại căn biệt thự này gấu tượng trưng cho người, trên gấu bông dán bùa hộ mệnh, cũng có thể bảo hộ người tương ứng.

Cô bé kia rất hưởng thụ quá trình ngược đãi người, cho nên mới cười vui vẻ như vậy.

"Đúng rồi, trong ngăn tủ kia có rất nhiều gấu, không chỉ có bảy cái!" Phuong Túc Dương ngay lúc này đột nhiên nhớ tới điểm này.

Lúc trước Giản Lan thối kèn xô na mở ra ngăn tủ kia, bên trong có rất nhiều gấu bông đều bị xé rách tả tơi.

Cô bé trong băng ghi hình thích ngược đãi gấu bông, gấu bông trong ngăn tủ, hoặc là nói người, khả năng đều bị cô bé phá hủy.

Nếu nói cô bé kia chỉ vì báo thù thì chỉ cần giết bảy người là được rồi. Nhưng số lượng gấu rách nát không chỉ dừng lại ở bảy cái.

"Cha mẹ và anh vị cô bé tổng cộng mới có bảy cái, vậy gấu bông còn lại là ai?" Yến Thanh Nghiền run giọng hỏi.

Cô nhìn về những người khác, có dự cảm không tốt lắm.

Dừng lại một lát, thanh âm Giản Lan bình tĩnh vang lên: "Là chúng ta. Nói cách khác là những người đi vào căn biệt thự này."

Cô nói xong câu này, trong phòng lâm vào một khoảng yên tĩnh.

Phương Túc Dương hít vào một ngụm khí lạnh.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, có cảm giác da đầu tê dại.

Giản Lan tiếp tục giải thích: "Búp bê ma giết người làm thú vui, nhưng những người đi vào biệt thự đều có bùa hộ mệnh—chính là lá bùa trên gấu bông, cho nên búp bê ma không thể động thủ. Nó nghĩ ra cách khiến một người trong đó nghĩ lầm mình là ma, đồng thời làm mọi người cũng hoài nghi người đó, như vậy sáu người sẽ chia làm hai phe giết hại lẫn nhau."

Cho nên từ lúc bắt đầu bọn họ đã bước vào cái bẫy, trở thành con mồi của người khác.

【Tôi cảm thấy lời Giản Lan nói rất có lý.】

【Cô ta chắc chắn là ma, hiện tại chỉ đang lừa lẻo mà thôi, bằng không sao giải thích được chuyện con gấu bông.】

【Nếu Giản Lan thật sự là người, gấu của cô ta không có bùa hộ mệnh, cô ta sớm đã bị ma giết, cho nên cô ta nhất định là ma.】

"Cô không có bùa vậy sao không bị búp bê ma giết chết?" Hường Uyển hỏi.

"Ai nói tôi không có?"

Giản Lan rút cuộc giải thích tất cả.

Hóa ra sợi mở đầu vẫn luôn ở bên người cô.

Nếu cô chỉ vì con gấu không dán bùa mà hoài nghi thân phận chính mình, như vậy máu chốt đánh tan hoài nghi này chính là trên gấu bông.

Hôm qua cô từ trong ngăn tủ đựng gấu bông rách nát tìm được một mảnh trò chơi ghép hình nhỏ.

Mà mảnh nhỏ kia tìm được trong gấu bông cất trong tủ.

Cho nên cô không phải không có bùa mà bùa cô bị giấu đi.

Lúc ấy bùa mọi người đều dán trên trán gấu bông, cô theo bản năng thấy gấu của mình hông có, sau lại sợ bị hoài nghi nên cố ý không đi kiểm chứng.

"Bùa của cô ở đâu? Hôm qua tôi thực sự không thấy, cô giấu đi rồi sao?" Yên Thanh Nghiên hỏi.

Giản Lan lắc đầu, "Không có, nếu tôi đoán không sai thì lá bùa hẳn là giấu sau lưng gấu bông."

Cô đúng là chưa kiểm tra chỗ này của gấu bông.

"Náo loạn này giờ, đây đều là suy đoán của cô thôi, không có bằng chứng." Hường Uyển nhẹ nhàng thở ra, lại lần nữa mở miệng trào phúng.

Cô ta sợ suy đoán của Giản Lan chính xác.

Bởi vì cứ như vậy, không chỉ không thể cô lập được Giản Lan mà lại cho Giản Lan cơ hội nổi tiếng.

Đây là kết quả Hường Uyển không muốn thấy nhất.

"Bằng chứng chính là con gấu bông kia." Giản Lan nhìn về phía Lục Nhiều và Phương Túc Dương, "Hai anh có thể đi vào phòng tôi một chuyến, xem sau lưng gấu bông của tôi có giấu túi tiền, bên trong đựng bùa được không?"

"Được." Phương Túc Dương quyết đoán đáp ứng.

Lục Nhiều do dự một lát rồi cũng đi theo.

"Không có khả năng có lá bùa." Hường Uyển chém đinh chặt sắt mà nói.

Cô ta suy đoán hoàn mỹ như vậy, Giản Lan nhất định là ma.

Phương Túc Dương và Lục Nhiều đồng loạt lên lầu hai, vào phòng Giản Lan và Yên Thanh Nghiên, liếc mắt một cái thấy túi Giản Lan trên bàn.

Lục Nhiều mở túi ra, lấy gấu bông, lần qua lộn lại nhìn mấy lần, cũng chưa tìm thấy cái gì khác thường.

"Giống như không có bùa."

"Đề tôi nhìn xem." Phương Túc Dương nhìn trong chốc lát, cũng không phát hiện ra lá bùa.

Bất quá cậu vẫn còn nhớ rõ lời nói của Giản Lan, vì thế liền bắt đầu sờ soạng lung tung sau lưng gấu bông, cuối cùng thật sự tìm được một túi tiền bị che

giấu.

Miệng túi bị khâu, vừa lúc giấu ở hoa văn vải, cho nên không dễ dàng phát hiện.

"Ở chỗ này." Cậu bắt tay vói vào túi tiền, móc ra một lá bùa.

Giấu kĩ như vậy thảo nào Giản Lan không thể tự tìm được.

Phương Túc Dương và Lục Nhiều cầm gấu của Giản Lan trở về.

"Gấu của Lan Lan có bùa bị giấu ở sau lưng." Phương Túc Dương lấy ra lá bùa kia.

Hương Uyển hoài nghi nhìn về phía Phương Túc Dương, nghi ngờ hỏi: "Anh sẽ không bao che cô ta nhỉ?"

"Lục Nhiều cũng có ở đó, cô không tin có thể hỏi anh ta."

"Là tìm được sau lưng gấu bông." Lục Nhiều nói.

Hương Uyển nhất thời xấu hổ, thiếu chút nữa tức giận đến hết lên.

Tại sao suy đoán của Giản Lan lại đúng chứ.

Việc này sẽ làm nổi bật Giản Lan, lại còn bị cô đè chặt xuống nữa.

"Manh mối này giấu thật sự rất kĩ, nếu không phải hôm qua lúc tìm trong ngăn kéo tôi tìm thấy mảnh ghép hình trên gấu bông thì cũng sẽ không phát hiện túi tiền bị giấu." Giản Lan giải thích.

Mảnh trò chơi ghép hình đều làm từ gỗ ở trong một đồng mềm như bông nên xúc cảm rất đột ngột, làm người ta sinh ra cảm giác bất đồng.

Nhưng lá bùa thì mềm oặt, giấu trong gấu bông căn bản không dễ phát hiện.

"Xem ra đây là ám chỉ tổ tiết mục tạo ra, chỉ là hôm qua chúng ta chưa chú ý đến." Phương Túc Dương tổng kết.

Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại Giản Lan đã rửa sạch hàm nghi của mình.

【Mẹ nó!!!!, tình thế đảo ngược?】

【Đợi chút đợi chút, tôi chưa phản ứng kịp, vậy Giản Lan thật sự không phải ma sao?】

【Rõ ràng không phải, gấu của Lan Bảo cũng có bùa, chứng minh mọi người đều bị lừa.】

【Tổ tiết mục thật ác, ngay từ đầu đã ám chỉ sai với khách mời, là muốn nhìn bọn họ đầu đá sao?】

【May mắn vừa rồi không nghe theo chủ ý của Hương Uyển, bằng hông tất cả mọi người đều chờ bị nhốt ở biệt thự đi.】

【Nhỏ giọng nói một câu, Hương Uyển rõ ràng nhắm vào Lan Bảo, là bởi vì ghen ghét cô ấy sao?】

"Bây giờ chúng ta làm gì?" Mờ miệng chính là Yên Thanh Nghiên, cô xấu hổ mà nhìn về Giản Lan.

Hiện tại Yên Thanh Nghiên hơi không biết đối mặt với Giản Lan thế nào.

Chỉ bởi vì cô nói ra chuyện gấu bông của Giản Lan mà thiếu chút nữa hại Giản Lan bị hiểu lầm.

Tuy rằng đây chỉ là trò chơi, nhưng hành vi của cô cũng coi như là "phản bội" Giản Lan, tự nhiên sẽ cảm thấy xấu hổ.

Bất quá thái độ Giản Lan vẫn như thường, hình như cũng không tức giận với cô.

"Chúng ta trước tiên xem xét đám gấu bông đi."

Đề nghị của Giản Lan không ai có ý kiến gì.

Suy đoán vừa rồi của cô làm tất cả mọi người tin phục, mọi người theo bản năng coi cô là người chỉ huy.

Tuy rằng Hương Uyển không phục lắm nhưng cũng không thể phản bác gì.

Bọn họ cùng đến căn phòng kia.

Giản Lan xem xét lại phát hiện tổng cộng có mười mấy thú bông giấu túi tiền, còn có hơn 50 gấu bông thì không.

Lục Nhiều: "Ti lệ vừa lúc là 5:1"

Đàm Tiêu: "Vậy chứng minh những người trước kia vào biệt thự hẳn đã hông thể chạy thoát."

Phương Túc Dương: "Nhưng mà vì sao? Sáu người bị chia làm hai phe, giết hại lẫn nhau, cuối cùng vẫn phải có một số người thắng chạy thoát mới đúng chứ."

Lời nói của ba bọn họ làm Giản Lan này ra một suy nghĩ.

Tác giả có lời muốn nói: Chứng cứ mấu chốt chứng minh Giản Lan không phải ma có hai cái, một là con búp bê ma thật không thể vào nhà, một cái khác chính là túi tiền giấu trong gấu bông (cái này ở chương 14 có nhắc đến nha) _ (: 3 J / _

Editor nhắn nhủ: chương sau là anh n9 xuất hiện rồi nha, kiên nhẫn chờ anh Vọng nè ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đưa gả

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Đưa gả

Giản Lan nói: "Tất cả mọi người đều không ra ngoài được, có lẽ bởi vì chỉ cần sáu người bắt đầu tự giết lẫn nhau, cuối cùng chắc chắn sẽ không thoát khỏi tòa biệt thự này"

"Quan tài ở trên tầng kia hẳn là mấu chốt để xử lý ma, hơn nữa rất có thể nó chỉ có một lần để mở ra"

Cứ như vậy, tất cả đều có thể giải thích được.

Giữa sáu người, cho dù là một đội năm người kia thắng, hay là một người thắng đi chẳng nữa thì đều có hậu quả - sẽ có một hoặc một vài người phải đi vào, quan tài đóng lại.

Cuối cùng người thiệt vẫn là đồng đội của bọn họ, mà con ma thật sự vẫn như cũ còn sống.

Quan tài cũng không thể mở ra lần nữa, bọn họ mất đi vũ khí duy nhất để đối phó với ma, việc bị tiêu diệt cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Đây chính là nguyên nhân mà tất cả bọn họ đều không thoát khỏi biệt thự được.

"Nhiều người đến biệt thự như vậy, chưa có đội nào thành công đi ra ngoài sao? Cái này giống như chuyện cười vậy" Hường Uyển nghi ngờ nói.

"Nên thời điểm có một người bị vạch trần thân phận là 'ma', phản ứng đầu tiên của mọi người đều là phòng bị. Có chiếc quan tài có thể giết người và 'ma' kia, người sợ 'ma', cái gọi là 'ma' cũng sợ người, tất cả mọi người đều nghĩ muốn thật nhanh giết đối phương, căn bản không có khả năng bình tĩnh để suy xét mọi việc" Giản Lan nói.

"Hơn nữa, vừa rồi nếu không phải nhờ Đàm Tiêu và Phương Túc Dương ngăn cản, hiện tại chúng ta hẳn là đã bị ném vào chỗ nào đó, sau đó chúng ta sẽ dẫm lên vết xe đổ của những người khác, trở thành 'chuyện cười' trong lời của những người sau"

Hường Uyển nhất thời không nói được gì.

Cô ta không thể không thừa nhận, điều Giản Lan nói là đúng.

Nếu không có hai người kia vẫn luôn giúp đỡ, hiện tại Giản Lan chắc chắn đã bị loại.

"Cái quan tài kia dùng thế nào?" Yến Thanh Nghiên hỏi.

Giản Lan và Đàm Tiêu nhìn nhau, cả hai đều có cùng suy nghĩ.

Cô (Giản Lan) nói: "Nếu để con gấu vào đó có thể giết người, như vậy tương tự nếu để con búp bê ma vào thì sao?"

Nghĩ đến mấy con búp bê kia, Yến Thanh Nghiên cảm thấy hơi hoảng loạn "Ý cô là con búp bê mặc bộ váy cưới kia? Thêm cả hai con búp bê trong phòng?"

"Đúng vậy, trước tiên nhìn xem có thể gỡ ba con búp bê xuống hay không"

Lúc trước khi bọn họ xem căn phòng kia, phát hiện có thể lấy được con búp bê mặc váy cưới.

Sau đó lại nhìn vào gương hai mặt ở tầng một, lại nhận ra không thấy con búp bê ở mặt sau kính, chỉ có thể nhìn được một tấm rèm.

Hắn là ban đầu ở mặt sau gương có một tấm rèm, sau khi bọn họ tìm được manh mối, tấm rèm sẽ tự động buông xuống che đi con búp bê.

Dụng ý của việc làm này nói không chừng là muốn nói cho bọn họ đừng đụng vào con búp bê này.

"Nếu chúng ta làm vỡ mặt gương, liệu có phải bồi thường tổ tiết mục không?" Phương Túc Dương nhỏ giọng hỏi

Đạo diễn và tổ đạo cụ..... Đúng vậy.

Vốn dĩ trên trần nhà vệ sinh tầng một cũng có một con búp bê, nhưng không biết từ lúc nào đã biến mất.

"Xem ra chúng ta chỉ cần ném con búp bê kia vào trong quan tài là được" Giản Lan nói.

Như vậy cũng tốt, không cần làm vỡ gương, cũng không cần tốn sức trèo lên để lấy búp bê, khó khăn cũng giảm bớt.

"Vậy có thật sự cần phải làm như vậy không?" Tưởng tượng đến việc cầm đồ vật kia, Yến Thanh Nghiền liền có cảm giác da đầu mình đang run lên.

Suy nghĩ của những người khác so với cô ấy cũng giống nhau.

"Tự tôi đi lên lấy xuống là được, nó cũng không nặng" Giản Lan nói.

Vừa rồi cô thử xê dịch bàn thờ Phật một chút, phát hiện con búp bê đó nhẹ dịch chuyển, cô có thể dễ dàng nâng nó lên.

"Đề tôi đi, loại chuyện này không thích hợp với con gái" Đàm Tiêu liếc mắt nhìn Giản Lan một cái.

Nói xong, anh tự mình đi vào căn phòng kia.

"... Vậy thì giao cho anh"

Kỳ thật Giản Lan cảm thấy không có gì là không thích hợp cả, con búp bê đó trong mắt cô không khác gì những con búp bê bình thường khác.

Bất quá nếu Đàm Tiêu đã có ý tốt, cô đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Giản Lan đứng ở cửa nhìn anh.

Đàm Tiêu vừa lấy con búp bê đó ra khỏi bàn thờ Phật, bốn phía đột nhiên vang lên tiếng nhạc ồn ào.

Tiếng kèn xô na và tiếng trống vang lên inh ỏi.

Những người phía dưới bất ngờ nghe thấy một loạt âm thanh hỗn loạn, thiếu chút nữa ngất xỉu.

"Tiếng gì vậy?" Phương Túc Dương hoảng sợ, ngay lập tức che tai.

"Nhạc đám cưới" Giản Lan nghe ra đó là bài Bách Điều Triều Phụng.

Đến lúc này, mọi việc đều đã rõ ràng.

Cô gái này không phải con ruột của gia đình này, mà lấy thân phận "con dâu nuôi từ bé", cho nên cô gái mới bị xa lánh và ngược đãi, mới mặc váy cưới khi tuổi còn nhỏ như vậy.

Tưởng tượng đến việc sắp có một con búp bê ma "lấy chồng", vài khách mời liền cảm thấy lạnh sống lưng, lông tơ cũng dựng hết lên.

"Đàm Tiêu cần đi ra" Giản Lan nhắc nhở.

"Mau nhắm mắt vào" Phương Túc Dương là người đầu tiên che mắt, ngồi xổm xuống cạnh tường, rõ ràng là bị dọa sợ.

Anh ta một chút cũng không muốn nhìn thấy con búp bê này.

Những người khác cũng nhắm mắt theo.

Giản Lan yên lặng đi phía sau Đàm Tiêu lên tầng.

【Mẹ nó, âm nhạc phát bắt ngờ quá, còn vang như vậy, tôi thiếu chút nữa đã điếc rồi】

【Bảo vệ đạn mạt? Tôi không ngờ đồ vật ma này lại xuất hiện trong tay Đàm ca】

【Cp bát quái cùng nhau đưa búp bê xuất giá, không hiểu sao tôi lại thấy ngọt】

【Có bệnh à, lúc nào cũng ăn đường, muốn đến bệnh viện xem lại đầu óc không?】

Đi đến tầng ba, Đàm Tiêu để cô dâu búp bê vào trong quan tài.

Con búp bê mềm mại nằm trong quan tài, mặt trắng môi đỏ hướng về phía ngoài, ánh mắt trống rỗng lại lạnh lẽo.

Một tiếng "cùm cụp", quan tài tự động đóng vào.

Tám thẻ bài gỗ phía trên vẫn đặt tại chỗ như vậy, giống như trận pháp thần bí ngày trước, để tiêu diệt tất cả những điều xấu xa trên thế gian này.

Giản Lan thử đẩy quan tài một lần nữa, phát hiện không đẩy ra được.

Xem ra suy đoán của cô là đúng rồi.

Đồ vật bị mất để lại vào quan tài thì nó sẽ tự động đóng lại, mà sau đó cũng sẽ không mở ra lần hai.

Nháy mắt sau khi quan tài đóng, âm nhạc trong căn biệt thự ngừng lại, lần nữa yên tĩnh trở lại.

Nhóm khách mời tập hợp ở tầng một.

"Cổng lớn vẫn chưa mở ra" Phương Túc Dương không dám đi ra ngoài, cũng chỉ dám từ cửa sổ nhìn lên ra ngoài.

"Chờ một lát nữa, hẳn là sẽ sớm mở thôi" Giản Lan kiên nhẫn ngồi trên ghế sofa.

Nhân lúc các khách mời không chú ý, cô gõ tin nhắn gửi Phó Vọng.

"Đêm nay tôi trở về"

Vài giây sau Phó Vọng đã trả lời "Máy giờ máy bay hạ cánh? Tôi đi đón"

"Vẫn chưa xong, tôi sẽ nói cho cậu sau"

"Được, tôi chờ chị"

Giản Lan đoán đứa nhỏ này chắc là đồng ý với cô chuyện trước khi đi kia.

Nghĩ đến việc có thể chữa khỏi bệnh ghét nam giới, tâm tình cô vô cùng tốt đẹp.

"Thật vậy sao? Tại sao tôi cảm giác mọi việc không đơn giản như vậy? Có phải là nghĩ sai rồi không?" Đến lúc này rồi mà Hường Uyển vẫn nghi ngờ Giản Lan.

Giống như cô ý khiến Hường Uyển xấu hổ, sau khi cô ta nói câu đó, trong sân đột nhiên có động tĩnh.

Radio phát ra âm thanh "két két", theo sau là một thông báo "Ngày gần đây, thành phố chúng ta đã xảy ra một vụ lạm dụng trẻ em rất nghiêm trọng, nạn nhân lấy thân phận "con dâu nuôi từ bé" vào Thạch gia, nhưng lại bị người nhà đó ngược đãi đến chết, trước khi chết trên người cô bé có dấu vết bị xâm hại. Bây giờ, người nhà Thạch gia đã trốn thoát. Xét thấy tính chất vụ án, bất kì ai cung cấp manh mối về Thạch gia sẽ được thưởng 5 vạn nhân dân tệ..."

Hường Uyển nghe xong xấu hổ cầm nín, giả vờ như vừa nãy chưa nói gì.

"Cho nên, kì thật sáu người chúng ta đến đây là vì điều tra manh mối?" Phương Túc Dương cuối cùng cũng ngộ ra.

"Hẳn là vậy, có điều khi chúng ta vào đã bị mê hoặc bởi ma, quên đi thân phận và mục đích của mình, nghĩ rằng mình là chủ biệt thự và con họ, thiếu chút nữa tự giết lẫn nhau" Yên Thanh Nghiền bổ sung một câu.

"Có lẽ trước chúng ta cũng có nhiều người vì tiền thưởng mà đến điều tra manh mối, nhưng lại vĩnh viễn bị nhốt tại nơi này" Lục Nhiều thở dài.

Khi đến đây con búp bê ma mặc váy cưới, đó chính là bắt đầu cho mọi khổ cực của quãng đời còn lại, cho nên sau khi biến thành ma, bị oán niệm tác động nên tiếp tục mặc bộ váy ấy.

Giản Lan đang trầm tư, lúc này công biệt thự truyền đến tiếng "chỉ", chậm rãi mở ra.

"Chúng mừng các khách mời đã thành công thoát khỏi" Thanh âm của đạo diễn trong tai nghe truyền đến.

Phuong Túc Dương lập tức nhảy cao ba lần, khuôn mặt đỏ bừng vì vui mừng và kích động "A a a cuối cùng cũng đã xong, vừa rồi tôi đã nghĩ nếu không chạy thoát, tôi liền chui qua lỗ chó, may mà không cần"

Anh ta tình nguyện chui ra bằng lỗ chó, cũng không muốn tiếp tục ở lại biệt thự này.

May mắn là người đại diện của anh ta chỉ kí một hợp đồng, bằng không sẽ bị hù chết.

"Khi anh nói chui ra bằng hổ chó, tiểu cô nương kia vừa lúc chờ ở bên ngoài đó" Yến Thanh Nghiên đùa giỡn nói.

"Mẹ nó, đừng làm tôi sợ, tôi vẫn nhớ mấy cảnh tượng kia" Phuong Túc Dương nhanh chóng che lỗ tai, vô cùng hận khả năng nhớ lâu của bộ não mình.

Tưởng tượng đến cảnh mình khổ sở chui qua hổ chó, kết quả vừa ngẩng đầu, cô gái nhỏ mặt trắng môi đỏ liền đứng trước mặt, âm trầm cười, anh ta còn nghĩ đến việc xúc động muốn chết tại chỗ.

【 Ha ha ha thảo nào khi phát hiện chuông chó, ánh mắt Túc tức không thích hợp, hóa ra đây chính là nguyên nhân 】

【 Cuối cùng chúng ta cũng được cười Túc Túc, bảo vệ Túc Túc đáng yêu đến mức khoe cả chiếc răng nanh nhỏ luôn 】

【 Có ai chú ý tới việc tổ tiết mục đã chuẩn bị không? Trước đó Giản Lan thổi một khúc nhạc kia, còn có bối cảnh âm nhạc vừa rồi, đều là khúc nhạc được chơi khi kết hôn 】

【 Mong chờ bản đã chỉnh sửa được chiếu, có nhiều chi tiết như vậy, khẳng định sẽ hot 】

【 Lần này Lan Bảo biểu hiện quá tốt, vợ tôi có thể làm mọi việc a XD 】

【 Trước kia ai nói Lan Bảo chỉ nổi bằng scandal? Khẳng định tất cả đều là công ty an bài, Lan Bảo của chúng ta không cần cộ nhiệt bất kì ai cũng có thể hot!!! 】

【Ha ha ha Hy vọng ai đó có thể tổng hợp khoảnh khắc Hường Uyển bị Lan Bảo vả mặt, tôi thật muốn xem】

Buổi ghi hình đã kết thúc, các khách mời đều về phòng mình thu thập đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Trước kia khi quay các chương trình khác, mỗi kì đều có các khách mời luyến tiếc không muốn rời đi.

Nhưng lúc này, tất cả mọi người đều ước có thể rời đi sớm một chút, không ai còn tâm trạng lưu luyến.

Giản Lan lấy hành lí của mình chuẩn bị ra ngoài, lại thấy Yến Thanh Nghiên gọi mình lại.

"Lan Lan, thật xin lỗi "

"Sao vậy?" Về mặt Giản Lan mờ mờ, không rõ tại sao cô ấy đột nhiên lại nói vậy.

Yến Thanh Nghiên cắn miệng, rồi rầm nói "Hôm nay tôi không nên tiết lộ bí mật về con gấu nhỏ của cô"

"Không sao đâu, trò chơi mà thôi" Giản Lan hồn nhiên đáp.

"Tôi có thể thêm Wechat của cô không?"

"Có thể"

Thêm Wechat xong, Giản Lan vẫy tay với Thanh Nghiên, sau đó liền kéo theo hành lí ra cổng.

Kết quả khi cô vừa mới đi ra, liền đụng phải Đàm Tiêu đang đứng ở cửa.

"Có việc gì thế?" Giản Lan hỏi

Đàm Tiêu không nói chuyện, đưa màn hình di động của mình ra.

Về mặt anh rất không tự nhiên, còn cố tình đánh mặt về góc tường, chính là không nhìn Giản Lan.

Giản Lan cúi đầu, thấy trên màn hình là một mã quét Wechat hai chiều.

Cô lấy di động ra quét mã.

"Được rồi, đã quét xong"

"Ừ" Một câu dư thừa thêm Đàm Tiêu cũng không nói, lãnh đạm quay người rời đi.

Khi Giản Lan mang theo hành lý xuống tầng vừa lúc gặp Lục Nhiều.

Lục Nhiều theo bản năng nhú mày, đáy mắt lộ ra vẻ chán ghét, nghĩ thầm Giản Lan khẳng định lại quán lấy mình.

Trước đó có camera ghi lại, cô lại không muốn bị anti cho nên hẳn là vẫn chịu đựng.

Hiện tại camera đã đóng, Giản Lan cũng nên hiện rõ bản tính của mình chứ.

Lần này, cô liệu có nhân cơ hội lấy ảnh chụp để uy hiếp hắn không?

Kết quả, Giản Lan trực tiếp đi qua hắn.

Lục Nhiều theo bản năng ngăn cản "Từ từ"

Giản Lan để hành lý lên bục cầu thang, không kiên nhẫn xoay người nhìn về phía hắn "Làm gì vậy?"

Lục Nhiều bước nhanh xuống tầng, bình tĩnh đứng cạnh người cô "Cô đã xóa ảnh chụp chưa?"

"Chỉ cần anh và Giản Vân không động đến tôi, ảnh chụp này sẽ không công khai" Giản Lan nói xong, khi nhắc hành lý lên, lại nói tiếp "Nếu Giản Vân vẫn uy hiếp tôi, vậy anh và cô ta chờ được lên hot search đi"

Tuy rằng cô cũng không có ảnh chụp, nhưng cô không ngại dùng cái đó để uy hiếp hai người này.

"Cô khẳng định cô có năng lực ấy? Hay là cô thật sự có kim chủ? Giản Lan, tôi thật sự đã xem thường cô" Lục Nhiều nhắc đôi môi mỏng, khinh thường nói.

Gần đây Giản Lan nổi tiếng, được tìm kiếm nhiều, lại bị nói sau lưng là có kim chủ sủng ái, Lục Nhiều hoàn toàn không thể tin được.

Trách không được tại sao gần đây lại đang hoang như vậy, thì ra là có hậu trường.

Giản Lan thấp giọng mắng "Bệnh thần kinh", sau đó không chút lưu luyến rời đi.

Đây vẫn là lần đầu tiên có người ở trước mặt mắng hắn, hơn nữa người này lại là người mà hắn khinh thường nhất – Giản Lan.

Mặt Lục Nhiều đỏ bừng, lửa giận cũng không nhịn được, hắn ta rất khó chịu, cuối cùng không kiềm được mắng câu thô tục, sau đó đi tới cổng biệt thự.

Trên đường đến sân bay, Giản Lan gửi thông tin chuyến bay cho Phó Vọng.

"Tôi đi đón chị"

"Được"

Ở biệt thự mà quái ba ngày, Giản Lan mệt không ít, cho nên vừa lên máy bay, cô đã đeo bịt mắt nằm ngủ.

Hai tiếng bay rất nhanh đã trôi qua.

Trước tiên Giản Lan bảo Tiền Phái Phái không cần đón cô, xuống máy bay xong cô trực tiếp tìm Phó Vọng.

Tương tự đến việc sẽ sớm có thể thấy một bông hoa lớn và hai bông hoa nhỏ đáng yêu kia, Giản Lan nhất thời cảm thấy những vất vả mấy ngày nay đều xứng đáng.

Vừa xuống máy bay cô đã gọi điện thoại cho Phó Vọng.

"Em trai, tôi xuống máy bay rồi, cậu đang ở bãi đỗ xe à?"

Còn chưa nghe được tiếng đáp lại, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc "Giản Lan"

Giản Lan bỏ điện thoại xuống, quay đầu lại nhìn, kinh ngạc nói "Đàm Tiêu?"

"Cô ở đâu? Tôi đưa cô về" Về mặt Đàm Tiêu hơi mất tự nhiên, hiển nhiên là lần đầu yêu cầu như vậy.

"Không cần đâu, tôi đã hẹn với bạn rồi?"

Trong lòng Đàm Tiêu mâu thuẫn một chút, sau đó anh thấp giọng nói "Chú ý an toàn"

Anh cũng không cưỡng cầu, nói xong liền đề chiếc mũ lưỡi trai xuống thấp, trở lại xe quản lý.

"Chị?" Giọng nói của Phó Vọng trong loa vang lên.

Giản Lan lúc này mới nhớ ra mình còn chưa cúp máy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Vọng nhai con: Vợ của tôi cần người khác đưa sao?

Chương trình chấm dứt a, tặng hoa tặng hoa ~~~ Nếu các bảo bối thích kiểu này, lần sau ta sẽ viết tiếp phong cách như này nha

Chương sau sẽ được cập nhật sớm thôi

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Cháp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đáp ứng

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Đáp ứng

"Ừm, tôi đang nghe, vừa rồi đồng nghiệp đang ở đây nói vài lời." Giản Lan giải thích.

Phó Vọng không nói thêm câu gì, chỉ hỏi vị trí của cô.

Sau khi ngắt điện thoại, mặt Phó Vọng lập tức nhiễm một tầng lạnh lẽo.

Người tên Đàm Tiêu kia giống như muốn cùng anh tranh đoạt Lan Lan.

Anh tuyệt đối sẽ không cho phép Lan Lan bị bắt lượn kẻ nào cướp đi.

Giản Lan đi tới bãi đỗ xe, còn chưa đi xa đã nhìn thấy thiếu niên cao gầy đang đi tới.

Phó Vọng đi đến trước mặt cô, thuận tay tiếp nhận hành lý của cô.

"Có thuận lợi không?"

"Tất cả đều thuận lợi."

"Vậy là tốt rồi."

Sau khi lên xe, cô vẫn ngồi vị trí ghế phụ như cũ.

Phó Vọng mong chờ cả quãng đường cũng không chờ được cô chủ động đề cập đến việc ở bên nhau.

Trở lại chung cư, Giản Lan về căn phòng lúc trước, nói với Phó Vọng: "Em trai, buổi tối cậu có rảnh không?"

Phó Vọng sững sốt một chút, hơi gật đầu, "Ừm."

"Buổi tối đến nhà tôi ăn cơm đi? Tôi tự mình xuống bếp."

Mắt Phó Vọng sáng lên trong chớp mắt, nhịp tim đột nhiên gia tốc.

Anh áp xuống sự vui sướng trong lòng, tận lực bình tĩnh mà thấp giọng nói: "Được."

"Buổi tối gặp lại." Giản Lan vẫy tay với anh, sau đó liền về phòng trước.

Chơi trò chơi chạy thoát mấy ngày, trở về lại còn ngồi xe, về sau lại ngồi máy bay, Giản Lan đã sớm mệt mỏi muốn chết.

Cho nên cô mới không có tinh lực nói với Phó Vọng chuyện kia.

Sau khi vào nhà, Giản Lan ném quần áo vào máy giặt, sau đó đi tắm rồi nghỉ ngơi.

Ngủ đến chạng vạng, cô thu thập một ít đồ dùng, vừa lúc chuẩn bị cơm tối.

Lúc này Tiền Phái Phái gọi điện thoại cho cô.

"Lan Lan, em còn nhớ Nhậm đạo bên "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu" không?"

"Còn nhớ."

"Ông ấy liên hệ chị, nói là bạn ông ấy có một bộ phim mới thiếu nữ chính, thời gian thử vai là ba ngày sau, nếu em thấy hứng thú có thể đi thử xem." Trong thanh âm Tiền Phái Phái khó nén được kích động, đây vẫn là lần đầu cô lấy được một cơ hội tốt như vậy cho Giản Lan.

Thực sự là nữ chính sao?

Giản Lan cực kỳ kinh ngạc.

Không phải cô coi thường chính mình, mà là danh tiếng hiện tại của cô tìm nữ phụ số 2 cũng khó, huống chi là việc trực tiếp tìm cô đi diễn vai nữ chính.

Phòng chừng là nể mặt mũi của Nhậm Đạo mới cho cô cơ hội.

"Thế loại phim là gì? Nếu bên này em không có chuyện gì bất ngờ thì chị giúp em hẹn trước buổi thử vai đi." Giản Lan nói.

Ba ngày sau mới đi thử vai, bắt đầu quay chắc còn phải chờ lâu nữa, cô cũng có đủ thời gian nghỉ ngơi.

"Bối cảnh hiện đại, mang sắc thái hơi kỳ ảo, phim tình cảm lãng mạn, địa điểm quay phim ở đại học A."

Vừa nghe đến là phim tình cảm, không phải kiểu phim chỉ có nam chính như lần trước, Giản Lan trong lòng có chút rối rắm.

Hiện tại chứng ghét nam giới của cô còn chưa được chữa tốt, nếu đến phim trường không quay được cảnh thân mật, chậm trễ tiến độ mọi người thì phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng. Điều này khiến cô rất băn khoăn.

"Có cảnh hôn, giường chiếu gì đó không?"

Tiền Phái Phái cười, "Lan Lan, em choáng váng à? Phim tình cảm nào mà không có cảnh hôn chứ? Chị nhìn qua kịch bản rồi, cảnh hôn không ít đâu."

"Có thể tá vạ không?"

"Lan Lan, có chuyện gì vậy? Sao em lại hỏi về điều này?" Tiền Phái Phái nghi hoặc hỏi.

"Trước đây em đã trải qua vài chuyện không tốt, diễn cảnh thân mật với người khác phái sẽ rất khó chịu. Chị còn không nhớ lần trước hợp tác cùng Quý Trạch em nôn thành cái dạng gì rồi sao?"

Cô vừa nói như vậy khiến Tiền Phái Phái mới nhớ ra.

Lúc trước cô còn tưởng rằng là mấy ngày đó thân thể Giản Lan không tốt, nhưng tựa hồ cũng chưa thấy Giản Lan có bệnh trạng gì ngoài nôn mửa, không giống như bị bệnh.

Hóa ra là không thể tiếp xúc với người khác phái.

Tiền Phái Phái tuy rằng tò mò, nhưng nghe cô nói là "chuyện không tốt", sợ chạm vào chuyện riêng tư của cô liền không hỏi thăm nữa.

"Thật sự không thể quay?"

"Thật sự."

"Vậy bỏ qua vai diễn cũng quá đáng tiếc, chị sẽ tranh thủ với bên kia một chút, nói không chừng còn có cơ hội." Tiền Phái Phái tuy rằng nói như vậy nhưng thật sự trong lòng không có chút tự tin nào.

Chủ yếu là bởi vì qua chương trình thực tế độ nổi tiếng của Giản Lan đã tăng lên một đợt nhưng số fans vẫn không thể so với những nữ diễn viên khác. Có thể có cơ hội thử vai đã là rất khó, nếu còn đưa ra ít yêu cầu khác, phòng chừng bên kia sẽ lập tức từ chối.

Bất quá mặc kệ kết quả thế nào cũng phải thử một chút.

"Ừm, phiền chị nhé."

Giản Lan làm xong bữa tối, đi tới nhà Phó Vọng gọi sang ăn cơm.

Nói chuyện điện thoại với Tiền Phái Phái xong, cô càng thêm cảm thấy vẫn nên sớm chữa khỏi chứng ghét nam giới, nếu không không thể lẩn lộn ở giới giải trí.

Cho nên hôm nay cần thiết phải đề cập với Phó Vọng về chuyện này một chút.

Những món Giản Lan làm chính là một bữa cơm gia đình rất bình thường, tôm xào trứng, thịt kho tàu cà tím, sườn heo chua ngọt, còn có món canh bí đao hầm xương sườn.

"Không biết cậu thích ăn cái gì nên mỗi thứ làm một ít."

Giản Lan ngồi bên cạnh Phó Vọng, cách anh rất gần, đầu gối hai người gần như đụng vào nhau.

Cô vừa mới ngồi xuống đã khiến nhịp tim Phó Vọng bắt đầu không chịu khống chế mà tăng tốc.

Môi mọng của anh hơi mím, cảm căng chặt, lời đáp lại đều đã quên hết.

Thấy anh khần trương như vậy, Giản Lan cũng khần trương theo.

Trong lúc ăn cơm, hai người không ai nói chuyện.

Lúc sau khi Giản Lan đi rửa chén, Phó Vọng cũng đi vào giúp đỡ.

Hai bọn họ vẫn yên lặng làm việc, không có giao lưu gì.

Thân hình Phó Vọng cao, chỉ cần anh hơi rũ mắt là có thể nhìn thấy cần cổ thiên nga trắng nõn thon dài của Giản Lan, nhìn qua thật ngon miệng.

Làm người ta rất muốn cắn một ngụm, hương vị khẳng định không tồi.

Đôi mắt Phó Vọng càng ngày càng âm u, Giản Lan vẫn luôn cúi đầu rửa chén lại không phát hiện.

"Em trai, tí nữa cậu có thể ở lâu thêm một chút được không? Tôi muốn cùng cậu nói một việc."

Phó Vọng sững sốt, cảm xúc trong mắt nháy mắt ẩn lui, chỉ còn lại một mảnh thanh tịnh sạch sẽ, "Được."

Rửa sạch bát đĩa xong, hai người trở lại lên ghế sofa ngồi xuống.

Sau khi trầm mặc một lúc, Giản Lan mở miệng trước, "Lúc trước cậu nói quan hệ với gia đình không tốt phải không?"

"Ừm." Phó Vọng thuần thục mà nói dối.

"Tôi thấy xe của cậu khá tốt, ngày thường chắc bảo dưỡng rất kỹ nhỉ."

Phó Vọng ngược mắt lên nhìn về phía cô, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc nhàn nhạt.

Tại sao lại đột nhiên nói về đề tài xe?

"Đúng vậy." Tuy rằng khó hiểu nhưng anh vẫn thành thật mà trả lời.

Giản Lan hơi nhẹ nhàng thở ra.

Có thứ thiếu sót thì tốt, cô chỉ sợ anh cái gì cũng không thiếu.

Điều kiện trong nhà tốt, từ nhỏ đã quen với việc chi tiêu hào phóng, nhưng quan hệ với người nhà lại không tốt—

Tất cả việc này tổng hợp lại, thấy thế nào cũng giống một sinh viên thiếu tiền.

Giây tiếp theo, trong tay Phó Vọng đột nhiên cảm nhận được thêm một xúc cảm ấm áp mềm mại.

Đồng tử anh bỗng dưng run lên, hô hấp đều vài phần dồn dập.

Lan Lan thế mà, thế mà chủ động nắm tay anh?

Phó Vọng theo bản năng nắm chặt tay lại, lại chạm vào đồ vật cứng rắn, bị góc cạnh đồ vật kia chọc vào đến đau.

Quay đầu nhìn lại, một tấm thẻ lạnh lẽo nằm trong lòng bàn tay.

Mà tay nhỏ mềm mại kia đã thu hồi lại.

Xúc cảm trong lòng anh tức khắc không còn.

"Trong thẻ có tiền, cậu cứ tiêu trước, không đủ thì nói với tôi." Có lẽ bởi vì chắc chắn anh sẽ không cự tuyệt, Giản Lan không hề ngần ngại.

Phó Vọng rũ mắt, gạt gạo mà nhìn chằm chằm tấm thẻ kia, trong lồng ngực quay cuồng cảm giác chua xót.

Trầm mặc một hồi lâu, anh mới gian nan mà mở miệng, "Tôi không cần."

Anh không muốn tiền của cô, không muốn có loại quan hệ như vậy với cô.

Không thể chỉ đơn giản ở bên nhau sao?

Giản Lan vuốt tay sờ lên mặt anh, sau đó cuộn tròn trong lòng bàn tay, giữ chặt tấm thẻ trong tay anh.

"Em trai, tôi rất thích cậu."

Thời điểm nói lời này, trên mặt Giản Lan có hơi nóng lên.

Ngược lại không phải vì thẹn thùng mà là vì ngượng thùng.

Cô luôn cảm thấy mình nói những lời này, làm việc này rất giống phú bà dụ dỗ thiếu niên xinh đẹp.

Phó Vọng nhú mày, nhắm mắt lại, che khuất đau đớn chua xót lan tràn trong mắt.

Cái gì mà thích, đều là lừa anh.

Chỉ là muốn lợi dụng anh thôi.

Còn nói tốt như vậy, anh thiếu chút nữa liền tin.

Thời điểm Phó Vọng nhắm mắt lại, hàng mi dài rũ xuống, phía dưới đôi mắt tạo ra một cái bóng giống như hai cái bàn chải nhỏ.

Làn da anh vốn trắng, mềm mại tinh xảo, nhìn qua như vậy càng đẹp, đẹp đến không giống người phạm.

Giản Lan không nhịn được xoa tóc anh.

Phó Vọng lập tức mở to mắt, đôi mắt hẹp dài trong suốt, còn mang theo sự khó hiểu nhàn nhạt.

"Ngoan." Giản Lan ôn nhu mà cười với anh.

Phó Vọng bị nụ cười xinh đẹp của cô làm cho hoa mắt, tim đập giống như là muốn điên mất rồi.

Hầu kết anh lẫn lộn, áp xuống dục vọng chiếm hữu trong lòng.

Nếu, nếu Giản Lan có thể luôn như vậy với anh, loại quan hệ như vậy anh cũng không phải không thể tiếp thu.

So với bộ dáng cô sợ hãi anh, trốn tránh anh vẫn tốt hơn.

Do dự một lát, Phó Vọng nhìn về phía cô, nói: "Chị, tôi phải làm gì?"

"Làm quan hệ như thế này, nên làm những cái đó." Giản Lan bổ sung một câu, "Cậu yên tâm, tôi sẽ không thương tổn cậu."

Lỗi tai Phó Vọng phiếm hồng, đôi tay nắm chặt thành quyền, khẩn trương mà nói: "Cái gì là nên làm?"

Sâu thẳm trong đôi mắt anh cất giấu chờ mong nhàn nhạt.

Sẽ là điều anh muốn ư?

Giản Lan...

Kỳ thật cô cũng không biết cái gì là nên làm.

Bất quá biểu hiện giống như đã quen tay, Giản Lan cúi người qua, cánh tay đặt lên vai Phó Vọng, để sát vào bên tai anh, cố tình phóng nhẹ thanh âm, ái muội nói: "Cậu nói xem?"

Thanh âm người trong lòng bên tai như lan, lỗi tai Phó Vọng hoàn toàn đồ ửng, thân mình đều cứng đờ, một cử động cũng không dám.

Khoảng cách bọn họ thật sự quá thân cận, anh thậm chí còn có thể ngửi được vị nước hoa trên người Giản Lan, nhàn nhạt rất dễ ngửi.

Vì chuyện hôm nay mà Giản Lan còn cố ý trang điểm nhẹ, đuôi mắt hơi cong lên, đôi mắt xinh đẹp đào hoa càng thêm động lòng người, môi đỏ hơi gọi

lên, giống như hồ ly tinh câu dẫn nam nhân trong truyện cổ tích.

Hồ hấp Phó Vọng dồn dập không ít, đuôi mắt hơi đỏ lên.

"Tôi, tôi đều đáp ứng chị." Ngoan ngoãn nói xong, Phó Vọng thử nắm tay cô.

Tay Phó Vọng rất lớn, khô ráo ấm áp, gất gao bao vây tay nhỏ của cô trong lòng bàn tay.

Tìm Giản Lan đập lờ một nhịp.

Lúc cô đang muốn nói gì, di động đột nhiên vang lên.

Cô dùng tay trái cầm điện thoại, tay phải tiếp tục nắm tay Phó Vọng.

"Lan Lan, em lần này thật sự quá may mắn, nam chính bộ phim này là Đàm Tiêu." Thanh âm kích động của Tiền Phái Phái truyền đến.

"A? Đàm Tiêu làm sao vậy?" Giản Lan khó hiểu.

Nghe thấy cái tên này, đôi mắt Phó Vọng lạnh băng, một cảm giác nguy hiểm nảy lên trong lòng khiến sức cầm tay mạnh thêm không ít.

Còn may anh kịp thời hoàn hồn, hạ nhẹ lực đạo, bằng không nhất định sẽ siết hồng tay Giản Lan.

"Em không biết Đàm Tiêu chưa bao giờ quay cảnh hôn sao? Cho nên lần này chị vừa nói ra, bên kia liền đồng ý, nói là kế hoạch vốn dĩ là tá vạ, không tính quay thật."

"Anh ấy có ảnh hưởng thế sao?" Giản Lan kinh ngạc nói.

Tiền Phái Phái hạ giọng, "Nhà đầu tư cho bộ phim này là Đàm tổng, em nói xem Đàm Tiêu có sức ảnh hưởng không?"

"Vậy chị giúp em hẹn thử vai trước đi."

Nếu con trai nhà đầu tư không muốn quay cảnh hôn, vậy cô hẳn có thể quay bộ phim này.

"Được, còn có một chuyện nhỏ, tổ tiết mục "Chạy trốn trong vương quốc bí mật" phát cho em lời mời, muốn ký hợp đồng một kỳ nữa, em có muốn tiếp tục không? Chị khuyên là nên tiếp tục, hiện tại người thích xem kiểu chương trình thực tế rất nhiều, có thể tăng độ nổi rất nhanh."

"Khi nào có?"

"Nếu em có thể thuận lợi vào đoàn phim, quay xong bộ phim này, vừa lúc quay được một kỳ chương trình, cho nên không cần lo thời gian xung đột, vấn đề là có hơi mệt."

"Vậy đồng ý đi, em không sợ mệt." Giản Lan là người cuồng công việc, hận không thể tham dự hết tất cả.

Hơn nữa, cô bây giờ nuôi em trai ngoan ngoãn này dù sao cũng phải kiếm tiền cho anh tiêu.

Nghĩ đến đây, Giản Lan quay đầu nhìn về phía Phó Vọng, lại nhìn không được duỗi tay sờ đầu anh.

Phó Vọng hơi cúi đầu, tiện cho cô sờ đầu.

Lúc sau Giản Lan lại cùng tiền Phái Phái nói vài câu thì ngắt điện thoại.

Đôi mắt Giản Lan sáng lấp lánh nhìn về phía Phó Vọng, anh cho rằng cô muốn nói chuyện gì quan trọng, tức khắc khẩn trương thẳng lưng, ngừng thờ chờ.

"Em trai, chị muốn thăm mèo."

Tâm tư chờ mong của Phó Vọng tức khắc chìm xuống.

"Được." Anh gần như không thể phát hiện mà thở dài, đứng dậy đi ra ngoài.

Giản Lan lâu như vậy chưa thấy Hoa Lớn Hoa Nhỏ, đã sớm muốn thăm chúng.

Cô ở trong nhà Phó Vọng chơi thật lâu, nằm bên trái ôm phải áp hai bé mèo béo, âu yếm một trận, hạnh phúc đến sắp ngất.

Nếu có thể mang theo mèo đi quay chương trình thực tế thì gặp được nhiều chuyện đáng sợ như thế nào cô cũng không sợ.

Giản Lan chỉ lo âu yếm mèo, Phó Vọng bị bỏ qua hoàn toàn.

Chỉ lúc Giản Lan trước khi đi, nhẹ nhàng cầm tay anh, nhét tấm thẻ kia lần nữa vào trong tay anh.

"Em trai, cố học hành nha, tôi đi trước." Chơi với mèo xong, Giản Lan không chút lưu luyến mà rời đi.

"Ừm."

Trong nháy mắt đóng cửa lại, ý cười sạch sẽ trong mắt Phó Vọng lập tức tiêu tán, thay thế bằng sự thâm trầm lạnh lẽo.

Anh xoay người, nhìn về phía hai con mèo.

Hoa Lón Hoa Nhỏ chạm đến ánh mắt đáng sợ của anh, tự giác thu hồi đội chết, cũng không dám đòi anh đồ ăn vặt.

Phó Vọng đóng lồng mèo sắt lại, đi khóa lại phòng.

Trong phòng vẫn như cũ treo đầy ảnh Giản Lan, so với lần trước thì lần này còn có rất nhiều cảnh khi Giản Lan quay chương trình thực tế.

Giống như trước kia, Phó Vọng lấy ra mấy tấm ảnh mà bản thân thích nhất ra trước, si mê mà nhìn thật lâu.

Sau đó anh ngồi xuống trước bàn, vẽ ra bộ dáng Giản Lan chạm vào vai anh, cùng với bộ dáng cô vừa gọi điện thoại vừa nắm tay anh, còn có bộ dáng cô ôn nhu mà sờ đầu anh.

Những hình ảnh đó đều là thứ anh không thể quên được.

Cuối cùng, Phó Vọng vẽ một căn biệt thự.

Nếu Giản Lan nhìn thấy bức họa này, khẳng định có thể nhận ra nơi này.

Diện tích biệt thự rộng rãi, trang hoàng xa hoa, tọa lạc giữa núi rừng bí ẩn.

Điểm kỳ quái duy nhất chính là tất cả cửa sổ đều bị khóa, giống như một lồng chim xa hoa không lồ.

Khi nào mới có thể đưa Lan Lan một lần nữa ở đây...

Như vậy cô mới chính là người của anh.

Tác giả có lời muốn nói:

Vọng nhai con: Đột nhiên biến thái.jpg

Lan Lan cho rằng mình đang bao nuôi em trai cún con đáng yêu, kết quả lại là—

Đọc chương này vẫn cảm thấy thương anh nam nam chính:

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chấp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thử vai

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Hiu hiu, bình chọn cho truyện a ~~ Anh Vọng siêu đáng yêu a ~~

Thử vai

Giản Lan nhận được kịch bản bộ phim mới từ Tiền Phái Phái liền vui đầu nghiên cứu ba ngày.

Quả thực giống như lời của Tiền Phái Phái, cảnh hôn không ít.

Bộ phim này tên là "Nhà nghiên cứu ma thuật", nội dung chính là trợ thủ của nhà khoa học nghiên cứu ra thuốc thử "wvo-90-s" nhưng thao tác sai nên ngẫu nhiên làm phát tán thuốc, khiến nhiều học sinh trường đại học bên cạnh có được ma thuật kỳ quái. Nữ chính là nhà khoa học nghiên cứu về được phẩm, thân phận nam chính là giảng viên đại học, rất nhiều học sinh của lớp học đều vì nhiễm thuốc thử mà thu được "ma thuật", bọn họ không thể khống chế ma thuật của mình, làm cho trường học hỗn loạn, vì vậy nam chính mời nữ chính đến, nhờ cô hỗ trợ khống chế thứ ma thuật kỳ quái đó.

Nói tổng thể thì cốt truyện bộ phim này rất thú vị. Hơn nữa vẫn là thể loại phim nhẹ nhàng không hài ngọt ngào, rất được người xem hoan nghênh.

Tối ngày thử vai, Phó Vọng muốn đưa cô đi.

"Địa điểm thử vai không phải ở gần đại học A sao? Tôi đưa chị đi xong thì về trường luôn."

"Được rồi, phiền cậu vậy."

Sau khi Giản Lan xuống xe, Phó Vọng vẫn không rời đi mà đội mũ lưỡi trai lên, từ cổng khác vào phòng thử vai.

Từ lúc biết Giản Lan được mời đóng bộ phim này, anh lập tức đầu tư thêm, trở thành nhà đầu tư còn lại của bộ phim, địa vị ngang hàng với vị Đàm tổng kia.

Cho nên buổi thử vai hôm nay anh hoàn toàn có tư cách tới tham dự.

Đàm Tiêu muốn diễn cùng một bộ phim với Lan Lan, chỉ có trong giấc mơ mà thôi.

Giản Lan đang ở phòng nghỉ học thuộc lại kịch bản, đột nhiên thấy được một bóng dáng quen thuộc – Hường Uyển.

Hường Uyển tháo kính râm xuống, trong nháy mắt nhìn thấy Giản Lan, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Từ khi hợp tác cùng Giản Lan trong chương trình thực tế, giá trị nhân cách của cô ta vẫn luôn bị hạ xuống, còn có rất nhiều fans chuyển sang làm antifans.

Mấu chốt nhất chính là tổ tiết mục "Chạy trốn trong vương quốc bí mật" mời năm khách mời tiếp tục tham gia kỳ sau, chỉ ngoại trừ cô ta ra.

Việc này làm cho Hường Uyển như bị mắc nghẹn, trực tiếp đem nỗi hận này đổ lên đầu Giản Lan.

Nếu không phải Giản Lan vẫn luôn cướp đất diễn, luôn nhắm vào cô ta, cô ta sao có thể bị anti thảm hại như vậy được?

Hường Uyển chủ động ngồi ở chỗ không xa Giản Lan, khinh thường mà liếc mắt một cái với cô: "Tôi thử vai nữ phụ số 3 à? Tôi cũng coi như tiền bối của cô, đã từng hợp tác với nhau trong chương trình kia rồi, cô có chỗ nào không hiểu có thể hỏi tôi."

Ngữ khí nói chuyện của cô ta cao cao tại thượng, phảng phất giống như đang bỏ thí.

Giản Lan thiếu chút nữa bị cô ta làm cho sặc cười.

"Không cần, cảm ơn." Giản Lan khách sáo mà nói.

Cô như vậy ngược lại càng làm Hường Uyển hăng hái.

Hường Uyển tự tiện cướp kịch bản trong tay cô, chỉ vào nơi cô đã highlight lại, "Cô làm như vậy chỉ là vô dụng thôi. Việc cô nên làm là lý giải nhân vật, cô xem tôi chưa bao giờ vẽ bậy bạ trên kịch bản như vậy nhưng hiệu quả diễn xuất thì vượt xa cô rồi đấy."

Giản Lan thật sự phải nỗ lực mới có thể ức chế xúc động nghẹn cười.

Bởi vì kỹ thuật diễn của Hường Uyển từ trước đến nay đều đơ như than đá, nếu không phải có người nâng đỡ sau lưng, cô ta căn bản không thể nhận được vai nữ chính.

Cũng không biết cô ta lấy tự tin ở đâu ra, còn không biết xấu hổ tới chỉ đạo người khác.

"Ừm, cô nói đúng."

Mặc kệ Hường Uyển nói cái gì, Giản Lan đều sẽ trả lời những lời như vậy.

Hường Uyển chỉ đạo lung tung một hồi, hấp dẫn được ánh mắt sùng bái của mấy nữ diễn viên tuyến mười tám, tức khắc cảm thấy cả người sáng khoái, sự tức giận từ chương trình kia cũng rút cuộc dịu đi.

Buổi thử vai rất nhanh đã bắt đầu.

Hường Uyển là người có nhiều fans nhất, tự nhiên sẽ đi vào thử vai trước.

Nữ chính trong bộ phim này thuộc loại ngây thơ dễ thương, lại bị Hường Uyển cố tình diễn như đứa trẻ thiếu năng trí tuệ, chỉ biết diễn vẻ ngây ngô kệt cớm, cố tình kệp mũi nói chuyện khiến người nghe khó chịu.

Biểu tình vại vị giám khảo đều có chút một lời khó nói hết, chỉ có đạo diễn casting vỗ tay với cô ta.

Toàn bộ quá trình Hường Uyển đều tránh tiếp xúc ánh mắt với vị phó đạo diễn kia, sợ bị người khác phát giác ra quan hệ không bình thường của hai

người.

Sau khi thử vai xong, Hương Uyên cũng không rời đi mà cố ý chờ ở phòng nghỉ.

Cô ta muốn tận mắt nhìn thấy Giản Lan đi vào sau đó vô cùng thất vọng mà đi ra.

Giản Lan là người thử vai nữ chính cuối cùng.

"Giản Lan, cô đi thử vai nữ chính sao?" Hương Uyên kinh ngạc đến thanh âm đều có chút sắc nhọn.

Giản Lan đang đắm chìm trong nhân vật, không hề có cảm giác gì với sự tình xung quanh.

Cô xem nhẹ lời nói Hương Uyên, trực tiếp đi vào phòng thử vai.

Trong phòng chỉ có bảy tám giám khảo, nhưng trong phòng cách vách còn có đạo diễn, nhà sản xuất, nhà đầu tư.

Bọn họ cũng không trực tiếp xem diễn xuất của diễn viên, mà thông qua máy quay mới quyết định cuối cùng lựa chọn ai.

Hiệu quả cuối cùng là phải hiện lên màn ảnh chứ không phải triển lãm cho người xem xem.

Sau khi Giản Lan đến, đạo diễn casting cho cô một phân đoạn ngắn, cô chuẩn bị vài phút liền hoàn toàn nhập vai.

Hiện ra trước mặt mọi người chính là một cô gái ngây thơ dễ thương, trong cuộc sống có chút tri độn nhưng phương diện nghiên cứu khoa học lại vô cùng nhiệt tình và thiên phú.

Tề đạo sau khi xem xong diễn xuất của Giản Lan, không nhịn xuống vỗ tay, kích động nói: "Là cô ấy, không hổ danh là người lão Nhậm đề cử."

Mấy diễn viên trước trừ bỏ Hương Uyên ra thì kỳ thật trình độ mọi người đều không khác biệt lắm, diễn không tốt cũng không xấu.

Nhưng Tề đạo xem xong đều cảm thấy thiếu một thứ gì đó.

Tới Giản Lan, ông mới rốt cuộc có cảm giác trước mắt sáng ngời.

Đàm tổng và nhà sản xuất cũng cảm thấy Giản Lan là người thích hợp nhất đóng vai này.

Thực ra con trai ông nghe nói Giản Lan đến thử vai một hai bắt ông đến đây xem, ông mới phải tới đây một chuyến.

Đúng lúc này, một thanh âm lãnh đạm truyền đến, "Cô ấy không thích hợp."

Mọi người đồng loạt nhìn về thiếu niên vừa nói.

"Phó thiếu, danh khí của diễn viên này tuy nhỏ nhưng kỹ thuật diễn không tồi, trước kia cô ấy quay bộ phim "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu" lập tức liền nổi tiếng, đạo diễn bộ phim kia là bạn tôi, khen cô ấy không dứt miệng, tuyệt đối không hề sai lầm." Tề đạo cũng là người có tài, không bỏ được một hạt giống tốt như Giản Lan.

Tầm mắt lạnh nhạt của Phó Vọng nhìn về phía Đàm tổng.

Nếu nam chính bộ phim này không phải là Đàm Tiêu, anh căn bản sẽ không can thiệp lựa chọn Giản Lan.

Đàm tổng cho rằng Phó Vọng đang trưng cầu ý kiến của mình, cười tủm tỉm mà nói: "Cô bé này từng hợp tác với con trai tôi trong một chương trình thực tế, Đàm Tiêu nói cô bé là người thông minh sắc bén, tôi thấy cũng không tồi."

Nhà sản xuất còn nói thêm: "Người đại diện Giản Lan hai ngày trước đã liên hệ nói là Giản Lan không thể quay cảnh hôn, đúng lúc Đàm thiếu cũng không muốn quay, vừa lúc còn thể tránh mâu thuẫn."

Có diễn viên sẽ kiên trì quay cảnh hôn thật, cảm thấy không quay thì không chuyên nghiệp, đến lúc đó có khả năng bùng nổ mâu thuẫn, thêm phiền toái cho đoàn phim.

"Không thể quay cảnh hôn?" Tề đạo nghe thấy câu nói ấy không nhịn được nhú mày.

Đàm Tiêu có thể từ chối quay cảnh hôn là bởi vì anh có quyền từ chối.

Nhưng Giản Lan từ chối quay thì có điểm không biết trời cao đất dày.

Lão Nhậm không phải nói cô bé này rất có ý chí tu dưỡng sao? Tại sao cảnh hôn cơ bản nhất cũng không diễn được?

Ông đang muốn nói vậy thì không được, vẫn nên đổi người khác.

Lúc này, Phó Vọng đột nhiên lên tiếng: "Vậy được."

Bởi vì tồn tại chứng ghét nam giới nên Giản Lan không hôn môi với những người khác, nếu có cảnh hôn chỉ có thể tìm anh luyện tập.

Tuy rằng rất có khả năng chỉ là luyện tập tá vị, nhưng đó cũng là cơ hội khó có được để tiếp xúc với cô.

Lần này vừa lúc đụng phải Đàm Tiêu cho nên cảnh hôn có thể quay tá vị.

Nhưng nếu không cho Lan Lan diễn bộ phim này, cô nhất định sẽ đi quay phim khác, vạn nhất đến lúc đó cô ở phim trường không chịu nổi áp lực, thật sự làm liều quay cảnh hôn với người khác thì sao?

Rốt cuộc anh tạm thời không thể bại lộ thân phận thật sự của mình, luôn che chở cho cô được.

Nói chung thì Lan Lan tiếp nhận bộ phim này cũng tương đối tốt.

Phó Vọng biết đây là công việc của Giản Lan, anh không nên can thiệp quá nhiều.

Nhưng dục vọng chiếm hữu trong lòng anh không cho phép Lan Lan đi hôn môi một người đàn ông khác.

Tất cả của cô đều chỉ có thể để lại cho anh.

"Được, vậy quyết định như vậy đi." Tề đạo cuối cùng vẫn quyết định bỏ qua chi tiết nhỏ này.

Dù sao đều đã quyết định quay tá vị, Giản Lan có thể diễn cảnh hôn hay không cũng không quan trọng.

Giản Lan từ phòng thử vai đi ra liền nhìn thấy Hường Uyển đang ôm cánh tay, vẻ mặt xem kịch vui chờ cô.

"Cô cũng có dũng khí đi thử vai nữ chính ư? Giản Lan, tôi không thể không nói rằng tôi cũng bội phục cô đấy, lá gan cô thật lớn, cái gì cũng không sợ." Hường Uyển mở miệng châm chọc.

Ngu ý là làm mất mặt mình cũng không sợ.

Thời điểm vừa ra khỏi phòng Giản Lan đã nhận được tin thử vai.

Đa số các buổi thử vai đều mời diễn viên về phòng nhận thông báo, lần này hẳn là những nhân vật máu chó tương đối vừa lòng với cô, cho nên mới quyết định vai diễn của cô ngay tại chỗ.

Sau khi Hường Uyển nói ra những lời trào phúng này, mặt đào hoa của Giản Lan rũ xuống, sau đó cố ý làm bộ đáng thất vọng khổ sở, đi qua người Hường Uyển, một câu cũng không nói.

Nhìn qua như biểu hiện không tốt, Hường Uyển bây giờ càng cao hứng, sau khi biết kết quả thì chịu đã kích càng lớn.

Chuyện này coi như đáp lễ việc Hường Uyển luôn nhắm vào cô ở chương trình thực tế đi.

Hường Uyển nhướn mày, thờ dài thỏa mãn.

Sau khi Giản Lan đi, cô ta lấy di động ra, đăng lên Weibo: Buổi thử vai hôm nay gặp được người quen cũ, không nghĩ tới Lan Lan cũng thử vai nữ chính, đây chính là tiền bộ rất lớn, cổ lên!

Giản Lan trở lại chung cư thấy được trạng thái này cũng cho cô ta một lượt thích, còn bình luận thật chân tình ở dưới: Cảm ơn.

Hường Uyển nhìn thấy trả lời của cô, cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục đáp lại.

Lần này cô ta cố ý tìm tới đạo diễn casting, còn phải trả một cái giá lớn.

Đạo diễn casting đã hứa hẹn với cô ta rằng chỉ cần nhà đầu tư không tham gia, nhân vật này khẳng định sẽ là của cô ta.

Giản Lan là cái thá gì? Cô chẳng qua đi thử vai nữ chính chỉ cho mình thêm đá kê chân mà thôi.

Vừa lúc có thể đoạt lấy cơ hội này dẫm một chân lên Giản Lan.

Tác giả có lời muốn nói:

Vọng nhãi con: Muốn đóng phim với bà xã của tôi sao? Nằm mơ.

Nghe nói bộ phim này có cảnh hôn, hơn nữa là quay tá vị--

Vọng nhãi con: Chờ mong Giản Lan đến tìm mình luyện cảnh hôn:D

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Diễn cảnh hôn

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Diễn cảnh hôn

Hương Uyên lo chuyện này xảy ra sai sót, thử vai xong lại bồi vị phó đạo diễn kia vài lần.

Mỗi lần cô ta hỏi vai diễn này, phó đạo diễn đều nói rằng đã lựa chọn xong, vài ngày sau sẽ nhận được thông báo chụp ảnh tạo hình.

Có sự hứa hẹn của đạo diễn, Hương Uyên không thể ngừng được sự hưng phấn, còn đẩy nhanh lịch trình, sợ chậm trễ lần hợp tác phim mới của mình và Đàm Tiêu.

Chỉ là, cô ta rất nhanh liền không cười nổi.

Bởi vì không bao lâu sau khi thử vai, "Nhà nghiên cứu ma thuật" đã công bố ảnh tạo hình.

Trên ảnh chụp, người mặc áo khoác trắng dài đang nghiêm túc làm thí nghiệm không phải Giản Lan ư?

Mái tóc dài được buộc chỉnh tề phía sau, bàn tay lớn cùng khuôn mặt chỉ trang điểm nhẹ, cũng đã đẹp đến mức làm người khác không đòi mắt được.

Còn có mấy tấm ảnh cô chụp cùng Đàm Tiêu.

Biểu cảm của Giản Lan linh động, giống hệt như nhà khoa học trí tuệ ngốc nghếch, mà Đàm Tiêu lại là giáo sư đại học nghiêm túc, lạnh lùng. Tấm ảnh hai người tựa lưng vào nhau mười phần đều tạo cảm giác cp.

Phía dưới là một loạt bình luận khen ngợi

【Cái khác không nói, động tác thí nghiệm của Lan Bảo thật chuẩn, ngay cả khi đổ chất lỏng, nhãn của thuốc thử phải được đặt thẳng với lòng bàn tay, chi tiết như vậy cũng được để ý, khen ngợi!】

【Người hâm mộ nguyên tác bày tỏ, cả Giản Lan và Đàm Tiêu đều phù hợp với hình tượng nam nữ chính trong lòng tôi, hi vọng phim sẽ không làm chúng tôi thất vọng, cố lên!】

【A a a Đàm Ca và Lan Bảo có cảm giác cp thật rõ ràng, tôi chờ thuyền cặp này a!】

【Ảo tưởng à, Lan Bảo và Đàm Tiêu chỉ là quan hệ hợp tác, nghệ sĩ nam nào đó đừng đung vào, cảm ơn!】

【Là tôi mù hay sao? Tại sao lại đến phiên Giản Lan ghét bỏ Đàm Tiêu? Hiện tại Giản Lan nổi tiếng như vậy sao?】

【Dù sao với người nào đó mấy hôm trước nói Lan Bảo của chúng ta, hiện tại và mặt có đau không?】

【Hương Uyên ra đây chịu trận đi!】

Thấy Giản Lan đoạt nhân vật của mình, còn có nhiều người khen ngợi, ngực Hương Uyên như bị chặn bởi một hòn đá lớn.

Sau đó, có một số cư dân mạng kéo Hương Uyên xuống nước, còn đăng ảnh chụp lên Weibo để chế giễu.

Thấy những lời chế giễu và mỉa mai đó, Hương Uyên giận tím người.

Cô gọi điện cho phó đạo diễn.

"Thái đạo, không phải nói nữ số 1 đã bảo nội bộ cho tôi sao? Như thế nào đột nhiên lại đăng ảnh tạo hình Giản Lan?" Trong lòng Hương Uyên sôi ruột, ngữ khí tự nhiên cũng không tốt

"Cô nói chuyện với tôi như thế này sao?"

"Xin lỗi, Thái đạo, tôi cũng chỉ là nhất thời nóng vội" Ngữ khí của cô ta lập tức mềm xuống.

"Tôi đã tận lực giúp cô nói chuyện trước mặt đạo diễn, trước đó tôi cũng đã nói, không có người nhúng tay vào, vai nữ số 1 khẳng định là của cô. Tình huống hiện tại tương đối phức tạp, tôi cũng không có biện pháp"

Việc không thành liền tìm lí do từ chối là chuyện quen thuộc của Thái đạo, với các nữ diễn viên khác hẳn cũng nói vậy.

Cái gì mà có người khác nhúng tay, đều là hẳn nói bừa lừa gạt người.

Hắn chính là phó đạo diễn, căn bản cũng không có quyền lớn như vậy, chỉ là dựa vào viễn cảnh lớn lừa người khác mà thôi.

Nếu là trước kia Hường Uyển khẳng định thông suốt, cô ta đã bị lừa để ngủ cùng hắn ta mà thôi.

Loại sự tình này cũng không phải xảy ra lần đầu tiên, vốn dĩ kiểu quan hệ này rất nguy hiểm, không ai có thể đảm bảo thành công trăm phần trăm.

Chỉ là hiện tại Hường Uyển đã bị tức giận và ghen tị che mờ lí trí, căn bản không thể đánh thức bản thân, trực tiếp đem lí do qua loa của Thái đạo thành chân tướng.

Cô ta chỉ có một suy nghĩ, đó là Giản Lan dựa vào thủ đoạn bất chính đoạt đi vai diễn.

"Thái đạo, hiện tại đã không còn cơ hội đổi người ư?"

"Nếu Giản Lan bị bôi đen, nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển, đêm nay cô đến phòng khách sạn của tôi, ngày mai tôi giúp nói một câu, khả năng vẫn còn có cách"

Nghĩ đến bộ dáng bụng phê của Thái đạo, trong lòng Hường Uyển thấy buồn nôn, nhưng vẫn chịu đựng, ngoan ngoãn đồng ý.

Nếu cô ta không đáp ứng, vạn nhất Thái đạo quay đầu đem tin tức mình bôi hắn ra thì làm thế nào?

Đây chính là mặt tối nhất, có lần đầu tiên, những lần sau liền không thể trốn thoát.

Ngắt điện thoại, Hường Uyển gọi điện thoại bằng số phụ của mình.

"Trong tay tôi có tin tức Giản Lan bôi ngu người đầu tư, hôm nay cậu phát ra ngoài đi"

Hường Uyển bất tri bất giác đã đánh mất lí trí, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất - nhất định phải đạp Giản Lan xuống dưới.

Chỉ cần Giản Lan bị bôi đen bị tố biên kịch hủy bỏ hợp đồng, cô ta vẫn còn cơ hội.

Hường Uyển đưa ghi âm trò chuyện vừa rồi cho Thái đạo xử lí một chút rồi chia sẻ cho bên kia.

Bên marketing mặc kệ đây là tin giả hay thật, chỉ cần có tiền sẽ lấy hết.

Rất nhiều nhà báo cùng lúc đưa tin có được bản ghi âm nói rằng Giản Lan đã sử dụng quy tắc ngầm.

Đoạn ghi âm được đăng tải là bản đã qua chỉnh sửa, bắt đầu từ việc Thái đạo nói "Nếu không có nhà đầu tư tham gia" đến "Tôi cũng không có biện pháp", cũng không có nội dung rõ ràng gì.

Tuy rằng đây cũng không phải là một đòn mạnh nhưng lại có nhiều nhà báo đưa tin cũng như một phần lớn cư dân mạng thích hóng chuyện nên sự việc nhanh chóng nhảy lên hot search.

【Thảo nào gần đây cảm thấy Giản Lan nổi tiếng hơn, thì ra là có người chống lưng /ăn dưa/】

【Tôi thấy Giản Lan chính là một bộ dáng hồ li tinh, không giống người hiền lành gì cả】

【Nổi tiếng hơn chính là có người chống lưng? Bộ dáng đẹp liền thành hồ li tinh? Nào các ngươi cho chó gầm ròi à?】

Hường Uyển cảm thấy tình thế đang dần lấy lại thế cân bằng, trong lòng tức đến ói máu.

Nếu không phải vì Giản Lan, cô ta cũng không mất số tiền vất vả kiếm được.

Mặt khác những người tham gia thử vai cũng gắn thêm @Nhà nghiên cứu ma thuật, yêu cầu tổ tiết mục giải thích.

"Lan Lan, em đọc Weibo chưa?"

"Em thấy rồi, trước tiên không cần can thiệp, đợi dần lắng xuống em sẽ giải thích" Giản Lan vô tình nói.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được là nữ diễn viên cạnh tranh với cô dùng tiền đưa tin.

Người đáng ngờ nhất chính là Hường Uyển.

"Ừ, chị cũng nghĩ như vậy, tuy rằng chuyện này là để bôi đen, nhưng dấu vết để lại quá rõ ràng, hơn nữa không có nhiều người làm được điều này. Trước tiên em cứ bình tĩnh đã"

Chờ khi độ hot lắng dần xuống, Giản Lan đưa ra lời giải thích, còn có thể mang lại độ hot khác.

Có người giúp cô miễn phí, cô còn không kịp vui mừng đấy.

Cũng chỉ có Hường Uyển mới ngu ngốc như vậy, mới có thể lấy bản ghi âm giả này để bôi đen người khác.

Lần trước cô thông đồng với Quý Trạch, tốt xấu còn có cả ảnh chụp.

Lần này lại ngược lại, chỉ có một đoạn ghi âm không đầu không đuôi, âm thanh còn bị xử lí, ai biết được là người nào nói lung tung?

Giản Lan không để ý việc này mà tiếp tục nghiên cứu kịch bản.

Lúc gần tối, chuyện này đã dần lắng xuống.

Giống hệt như ban đầu Giản Lan đã nghĩ, cư dân mạng tuy thích hóng chuyện, nhưng đa số cũng phải người không có não, loại chuyện không rõ ràng này căn bản không có mấy người tin.

【??? Các người có thể bôi đen chuyên nghiệp hơn không, thật giả tạo, như thế này có phải lại dùng cách cũ, lấy hết chuyện này đến chuyện khác ra để bôi đen Giản Lan】

Rất nhiều thủy quân lần này đều là người máy, căn bản không thể thao tác thật, cư dân mạng lại đều là người có thể biên soạn tốt.

【 Trước kia Giản Lan bảm Lục Nhiều và Quý Trạch, ngủ với nhà đầu tư cũng không có gì lạ】

【Ha ha ha Các người bôi đen theo kịch bản à, trước đó đã có người nhìn rõ toàn bộ rồi】

【Bộ phim này không phải là nhà Đàm Tiêu đầu tư hay sao? Nói vậy là Đàm Tổng đầu tư để con mình và tình nhân diễn cảnh người yêu? Một cho các người tự biên tự diễn ha ha ha】

Giản Lan đang chuẩn bị lên tiếng thanh minh, bỗng nhìn thấy một chủ đề nhảy lên hot search

#Bản ghi âm Hường Uyển bôi ngù#

Giản Lan dụi mắt, xác định mình không nhìn nhầm.

Cô nhấn vào hot search, mới chỉ có mấy chục bình luận, rõ ràng hot search này là được mua.

Nhưng rất nhanh, số bình luận đột nhiên tăng nhanh.

"X đạo, không phải nói nữ số 1 này đã bảo nội bộ cho tôi.."

Chỉ có tên tuổi và tiếng của đạo diễn bị người khác làm rè, còn lại toàn bộ đầu rõ ràng.

Giản Lan nghe xong đoạn ghi âm này, nhất thời không biết nên nói gì.

Thay vì ngồi ở chỗ này giờ trò mờ ám không bằng tập luyện diễn xuất, nếu không thì tại sao Hường Uyển diễn nhiều nhân vật chính như vậy mà vẫn không nổi.

【Đây là vừa ăn cướp vừa la làng đúng không? Suýt nữa tôi đã bị chuyện này làm cười chết】

【Vừa nghe giọng liền biết người đối diện khẳng định là ông chú mập mập hỏi đầu, Hường Uyển rốt cuộc có bao nhiêu tính toán trong lòng】

【Phốc, cho nên thực ra Hường Uyển mới là người bôi ngù, không có được vai diễn, nên thả chó cắn người?】

【Mọi người đợi một lát nữa, không phải Hường Uyển là tiểu công chúa nhà giàu sao? Đây là bê lái à?】

【Tiểu công chúa cái rắm, cô ta chỉ là một người thường, gia cảnh đã bị bóc trần một trăm lần rồi】

Nếu đoạn ghi âm đầy đủ đã được đăng tải, Giản Lan cũng không cần lên tiếng làm sáng tỏ, tốt nhất là giả vờ như không biết gì.

Tổ kịch bản của "Nhà nghiên cứu ma thuật" đầu tiên gửi thông báo giải trừ hợp đồng với phó đạo diễn, sau đó lại phát tin về Weibo của Giản Lan.

@ Nhà nghiên cứu ma thuật V: Thấy Lan Bảo bị bôi đen, tôi thật sự không chịu được, mời mọi người xem một đoạn thử vai của Lan Bảo rồi sẽ hiểu tại sao Lan Bảo lại được chọn / đáng yêu/

Phía dưới là một đoạn video ngắn. Cốt truyện là lúc nam nữ chính cùng nhau nghiên cứu cách giải quyết hiện tượng "ma thuật" khi thuốc thử bị phát tán.

Ban đầu, nữ chính là một bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu không biết gì, sau đó vừa nghe đến chuyện khoa học cả người đột nhiên như được đánh thức, nhiệt tình lôi kéo nam chính thảo luận các kiến thức chuyên môn.

Khi thử vai không có Đàm Tiêu, cho nên một bậc thầy ở bên cạnh mặt không thay đổi đọc lời kịch của nam chính, Giản Lan dựa vào việc tưởng tượng để diễn, giống như thật sự có người ở cùng cô nhiệt tình thảo luận về khoa học.

Một người mặt lạnh điển có lệ, một người thì lại nhiệt tình toàn thân, sự tương phản thật rõ ràng.

【Rốt cuộc cũng xem một bộ phim mà nữ chính không ngốc nghếch ngọt ngào, làm tôi hứng thú muốn nhảy lên a】

【Ha ha ha người kia đọc lời không có tí cảm xúc nào, làm thế nào mà Lan Bảo nhìn cười được để diễn tiếp?】

【Cái này khẳng định là diễn viên đã được đào tạo và rèn luyện hàng ngày, Lan Bảo của chúng ta đứng nhất cả thiên hạ】

【Nói đến việc đào tạo, hôm qua tôi đi thử vai ngẫu nhiên quay được một đoạn rất thú vị, mọi người có thể vào trang của tôi xem】

Lúc đầu mọi người còn tưởng rằng cô ấy là bán hàng gì đó, kết quả khi vào trang chủ thật sự có một video thú vị.

Nhìn kĩ, đó là lúc Hường Uyển lôi kéo Giản Lan, điệu bộ tiên bói dạy dỗ cô.

"Cô làm như vậy là vô ích, chỉ làm những việc này không có ích gì đâu.."

Nhìn qua giống như là chỉ dẫn, nhưng trong giọng nói của Hường Uyển lại có sự khinh thường mà ai cũng nhìn ra.

Đoán chắc cô ta cũng không nghĩ đến việc hiện trường thử vai lại có người dám quay lén, nên mới không chút nào che giấu như vậy.

【Mẹ nó ha ha ha ha ha Tôi đang cười giống như một con gà mái bị một con chó đuổi tới mười dặm】

【Với kĩ năng diễn xuất của Hường Uyển mà lại không biết xấu hổ chỉ dạy người khác? Là tôi điên hay là cô ta điên rồi?】

【Có gì nói đấy, diễn xuất của Hường Uyển còn không phong phú bằng con Husky nhà tôi, đề nghị rời khỏi giới giải trí】

【Uyển Uyển làm gì sai? Không phải là cô ta chỉ bồi ngủ nhưng lại hất bát nước bẩn cho Giản Lan? Không phải là cô ta chỉ không biết xấu hổ đến dạy bảo Giản Lan diễn xuất? Những điều này có sai không /đầu chó/】

Hường Uyển thấy sự việc càng lúc càng nghiêm trọng, trong đầu không ngừng vang tiếng "ong ong", giống như bị người ta gõ một cái thật đau vậy.

Cô ta đương nhiên biết, việc một mình tình bị phơi bày chuyện dùng quy tắc nghiêm trọng thế này, nên cô ta mới dùng cách này công kích Giản Lan.

Đến cuối cùng kết quả một chút cũng không bị thương tổn, ngược lại chính mình bị vả mặt.

Việc này sẽ trở thành một vết nhơ cả đời đều không tẩy sạch.

Rõ ràng đây là kịch bản đã chuẩn bị sẵn cho Giản Lan, tại sao cuối cùng lại thành cô tự thú nhận?

Lúc này Hường Uyển nhận được điện thoại của người đại diện về việc giải trừ hợp đồng của công ty.

Ngắt điện thoại, cả người cô ta như mất hết lực, ngã trên mặt đất, mặt tái đi.

Giản Lan không biết ai đã giúp mình, sau đó Tiền Phái Phái nói cho cô biết là Tề đạo nghe ra giọng nói của vị phó đạo diễn kia, buộc ông ta làm sang tỏ.

Điều này cũng hợp lí, nếu không làm sáng tỏ chuyện này, danh dự của tổ kịch bản cũng sẽ bị tổn thất.

Vị phó đạo diễn kia thường có thói quen tự động ghi âm điện thoại, mục đích là để lấy bản ghi đó uy hiếp một số nữ diễn viên tiếp tục bảo trì quan hệ với hắn, cho nên mới có thể lập tức cung cấp ghi âm làm bằng chứng.

Giản Lan không tiếp tục để ý đến chuyện này nữa mà toàn tâm nghiên cứu kịch bản và vai diễn của mình.

Rất nhanh đã đến ngày gia nhập vào đoàn phim.

Địa điểm quay phim ở tỉnh A, Giản Lan ở gần đó, bình thường không cần ở lại nơi tổ kịch bố trí, buổi tối không có vai diễn cô có thể về nhà.

Ở bộ phim này, nhân vật của cô có tên là Trương Cổ Tâm, sau khi thuốc thử bị phát tán thì cô đạt được "Ma pháp" thần kì: mỗi khi cảm xúc có dao động lớn sẽ lập tức biến thành một con mèo.

Khi cảm xúc ổn định lại một lúc sau sẽ trở lại thành người.

Giản Lan thấy điều này rất tốt, vì cô có thể chơi với mèo.

Đến lúc nghỉ ngơi, cô chụp bức ảnh mình ôm mèo đăng lên Weibo.

Phó Vọng tự nhiên thấy được ảnh chụp đó.

Vì thế buổi tối anh không cho Hoa Lớn và Hoa Nhỏ đồ ăn vặt nữa.

Hai tiểu hôn đản không biết cố gắng này, ngay cả tâm Giản Lan cũng không giữ được, làm cô thích con mèo khác.

Cư nhiên vẫn còn mặt mũi ăn đồ ăn vặt?

Hoa Lớn và Hoa Nhỏ ủy khuất kêu một tiếng, cũng không dám đòi anh.

Học sinh của nam chính cơ bản đều có được ma pháp kì quái.

Có người đạt được ma pháp nếu nghe được tiếng "ji" liền lập tức đứng dậy kêu khanh khách, thu được một quả trứng.

Có một người khác có ma pháp nếu nắm tay cậu ta thì một tháng tới sẽ không rụng tóc.

Còn có một ma pháp nữa là đồ ăn có calo cao sẽ tự động biến mất trong dạ dày.

Cốt truyện chủ yếu là nhẹ nhàng xen hài hước, những diễn viên hành động khác mà tổ kịch tìm cũng không tồi, rất nhanh toàn bộ đã xong.

Trước kia thái độ khi quay phim của Đàm Tiêu đều có chút không để tâm, lần này không biết tại sao đột nhiên lại nghiêm túc, nên phân đoạn diễn của anh rất thuận lợi.

Đàm Tiêu đóng vai nam chính có ma pháp: nhìn thấy con mèo đáng yêu liền sẽ tùy tay biến ra con cá khô nhỏ.

Ngay từ đầu nam chính cũng không biết ma pháp của nữ chính là gì, ở góc bồn hoa ở trường học thấy nữ chính biến thành mèo, anh liền lập tức dùng ma pháp biến ra con cá khô nhỏ.

Cứ như vậy, khi Tương Cổ Tâm ở hình dạng con người, phần lớn thời gian sẽ nghiên cứu với nam chính cách để giải trừ các ma pháp.

Khi Tương Cổ Tâm biến thành mèo, sợ bị người khác bắt đi cũng sẽ tìm nam chính, còn có cá khô nhỏ để ăn.

Cơ hội hai người ở chung rất nhiều, cứ như vậy tự nhiên sinh ra ái tình.

Rất nhanh đã đến cảnh thân mật đầu tiên của Giản Lan và Đàm Tiêu.

Bối cảnh của đoạn phim là nam chính ngồi trên sofa, nữ chính nằm trên đùi anh.

Hai người nói chuyện, không khí dần trở nên ái muội.

Nam chính cúi đầu, khi muốn hôn nữ chính, nữ chính vì quá khản trương nên thẹn thùng, đột nhiên biến thành mèo.

Cảnh này thực ra quay rất nhanh, ở đoạn giữa Giản Lan rời đi, để con mèo vào khung hình là xong.

Tiếp đến vẫn là cảnh này.

Nhưng điểm khác biệt là lần này nam chính đã phát hiện ra cách để nữ chính không biến thành mèo, đó là bên cạnh phải có một cây dưa chuột.

Mèo sợ dưa chuột, nên nơi có dưa chuột nữ chính sẽ không thay đổi.

Kịch bản phim này chính là phong cách không thể nào thoát được, giả thiết này cũng hợp logic.

Bởi vì nữ chính sẽ không biến thân, cho nên cảnh hôn lần này cần diễn thật.

Giản Lan nằm trên đùi Đàm Tiêu, lười biếng híp mắt, kéo ống tay áo của anh, nói "Hiện tại đã có hai người tìm được cách giải trừ ma pháp"

Người nghe được tiếng "ji" sẽ khanh khách kêu kia, chỉ cần có chế phẩm của trứng gà ở bên cạnh, ma pháp liền biến mất.

Còn với người cầm tay là có thể không rụng tóc, cách để làm mất ma pháp là ở trong tiệm cắt tóc, tuy nhiên tạm thời không phải cứ muốn là mất đi ma pháp này được.

"Ừ, xem ra mỗi ma pháp đều có đồ vật gây sợ hãi". Đàm Tiêu ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mại, cười nói.

Tề đạo ở bên cạnh đang dõi theo máy giờ ngón cái lên.

Không tòi, trước kia Đàm Tiêu quay phim tình cảm đều để bộ mặt như đưa đám, hiện tại cuối cùng cũng lộ ra biểu tình ôn nhu, kỹ thuật diễn tiến bộ hơn rất nhiều.

"VẬY còn anh? Ma pháp của anh là biến ra con cá khô nhỏ, cá khô nhỏ sẽ sợ gì?" Giản Lan tò mò nhìn về phía anh.

"Có thể là sợ không có con mèo đáng yêu đến ăn cá khô nhỏ chẳng"

Đàm Tiêu vừa dứt lời, đôi mắt Giản Lan liền ẩn chứa sự thận trọng, gò má cũng hơi phồng hồng.

Đương nhiên đây không phải là phản ứng chân chính của cô, mà là vừa rồi cô cố tình nín thở khiến mặt nghẹn nên hồng lên.

"Thật không?" Cô ngượng ngùng nhìn về một bên, hơi cắn môi nói, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Đúng lúc này, Đàm Tiêu vòng tay qua người, để cô nằm trên khuỷu tay mình, đồng thời dần cúi đầu, cánh môi hướng gần về phía Giản Lan.

Động tác của hai người thân mật, kì thật chỉ là tá vạ, trên thực tế cũng không đụng chạm nhiều.

Đây là lần đầu tiên Đàm Tiêu gần gũi với người khác giới.

Tim anh đập nhanh, hơi thở nóng bỏng.

Độ ấm ở trên má nhắc nhở Giản Lan, bọn họ là quay tá vạ, không phải thật sự diễn!

Khi Đàm Tiêu sắp hạ người xuống, Giản Lan không nhịn được đặt tay chặn trước môi.

Nằm trong vòng tay của Đàm Tiêu, cô đã dùng sức để kìm nén sự khó chịu trong bụng.

Vừa rồi Giản Lan muốn thử một chút, xem lần này có thể nhịn được, chân chính diễn cảnh hôn không.

Kết quả là không thể, hoàn toàn không thể.

Nếu thật sự hôn, chắc chắn cô sẽ trực tiếp nôn mất.

Đàm Tiêu kịp thời dừng lại, vẫn chưa đụng tới mu bàn tay cô.

Anh nhú mày, trong mắt hiện ra vẻ bức bối.

"A----- Giản Lan làm sao vậy? Không phải trạng thái vừa rồi vẫn tốt sao?"

Tề đạo đang nghĩ tới cảnh này có thể quay một lần rồi qua, tại sao đột nhiên lại ngừng?

"Xin lỗi, đạo diễn, tôi muốn nói vài câu với Đàm ca" Giản Lan ngồi dậy nói xin lỗi.

"Được, trước tiên hai người cứ nói chuyện đi, tôi thấy trạng thái vừa rồi không tồi đâu"

Tề đạo cho rằng cô không hài lòng với hiệu quả vừa rồi, trong lòng càng xem trọng Giản Lan.

Không tòi, hiện tại người trẻ tuổi rất có chí tiến thủ.

Giản Lan nhìn bốn phía, hạ giọng nói "Đàm Tiêu, không phải nói tá vạ sao?"

Đôi mắt Đàm Tiêu đen đi mấy phần "Trực tiếp quay cũng giống nhau thôi?"

"Trước đó đã nói là quay tá vạ mà" Giản Lan sợ bị những người khác nghe thấy, chỉ có thể nói chuyện rất nhỏ.

"Diễn cảnh hôn mà thôi, tại sao cô bài xích đến vậy?" Đàm Tiêu nhú mày.

Giản Lan bị nghẹn một chút.

Hiện tại cô không danh tiếng, không thích hợp bại lộ chứng ghét nam giới của mình ra, như vậy người ta sẽ chỉ thấy cô thích lăng xê.

Chỉ có thể chờ sau này cô nổi tiếng hơn, cái gì cũng không sợ, mới có thể quang minh chính đại công bố.

"Không phải anh không diễn cảnh hôn sao?"

Biểu tình của Đàm Tiêu đột nhiên mất tự nhiên.

Trầm mặc một lát, anh nói "Hiện tại tôi thấy diễn viên hẳn nên chuyên nghiệp"

Giản Lan không còn gì để nói.

Đại ca, trước đây nói không hôn sao bây giờ đột nhiên đổi ý.

"Cô không quay?" Đàm Tiêu hướng gần về phía cô.

"Tôi không thể quay" Giản Lan đau khổ nói.

Dù sao cô cũng phải vì thân thể này mà suy xét.

"Bạn trai không cho cô diễn cảnh hôn?"

Nghĩ đi nghĩ lại, Đàm Tiêu cũng chỉ có thể nghĩ ra lí do này.

Không biết vì sao trong lòng anh có phần khó chịu.

Chưa đợi Giản Lan trả lời, Đàm Tiêu liền hừ nhẹ một tiếng, lãnh đạm nói "Đừng quên công việc của cô."

Nói xong, anh đi đến phía Tề đạo, nói trạng thái hôm nay của anh không tốt lắm, không thích hợp quay phân cảnh này.

Một khi anh đã nói, Tề đạo đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Vậy quay cảnh khác đi, chưa cần thay đổi bối cảnh" Cho nên dời sang ngày khác cũng không sao.

"Phía dưới quay cảnh 123"

Tề đạo nói xong, nhân viên công tác thu thập thiết bị, chuẩn bị dời đến cảnh tiếp theo.

Nhân lúc không ai chú ý, Giản Lan đi đến bên người Đàm Tiêu, nhìn mũi chân mình, ngượng ngùng nói "Cảm ơn"

"Cô không cần cảm ơn tôi, mà là nhanh thuyết phục bạn trai cô, bảo hắn không cần can thiệp công việc của cô" Đàm Tiêu rũ mắt, đôi mắt đen nhìn về phía cô.

Giản Lan trầm nghĩ, thật muốn lí do là vì bạn trai không cho cô quay, chuyện này ngược lại dễ giải quyết.

Trực tiếp chia tay không phải là xong sao?

Nhưng vấn đề hiện tại là cơ thể cô không cho phép quay, cô có thể làm sao được, cũng không thể đổi cơ thể này.

"Không phải là vấn đề bạn trai, tôi thật sự không quay được, chúng ta vẫn là tá vạ đi"

"Cô ghét bỏ tôi?" Thanh âm Đàm Tiêu bỗng dưng lạnh xuống.

Giản Lan ngẩng đầu nhìn anh, liên tục xua tay "Không có không có, sao có thể chứ"

"Cô yên tâm, đây là nụ hôn đầu của tôi, cô sẽ không bị thiệt" Những lời này rõ ràng mang theo ý vị giận dỗi.

Đàm Tiêu cũng không biết tại sao mình lại nói lời như vậy.

Lời vừa ra khỏi miệng anh liền hối hận.

Đôi mắt đào hoa của Giản Lan ẩn chứa sự kinh ngạc và khó hiểu, Đàm Tiêu đột nhiên cảm thấy máu khắp người đang dồn hết lên mặt anh.

Đời này anh cũng chưa bao giờ xấu hổ như vậy.

Cuối cùng, Đàm Tiêu bực bội xoay người rời đi.

Đã quay xong hết cảnh của ngày hôm nay, Giản Lan liền trực tiếp về nhà.

Ăn cơm và tắm rửa xong, cô gõ cửa phòng đối diện.

Phó Vọng cũng vừa tắm xong, anh mặc áo tắm dài mở cửa.

Trong nháy mắt thấy Giản Lan, đôi mắt đen sáng lên.

"Em trai, buổi tối có việc gì không?" Giản Lan hỏi.

Phó Vọng sững sốt một chút, lắc đầu.

"Giúp tôi luyện diễn"

"Được"

Phó Vọng nghiêng người để Giản Lan vào nhà, sau đó anh tùy tay đóng cửa lại.

Việc diễn cảnh hôn cần mau chóng giải quyết, nên Giản Lan và Hoa Lớn cùng Hoa Nhỏ chỉ tùy tiện trên giường, không giống mọi ngày ôm chầm thật lâu.

Hành động của cô làm Phó Vọng hiểu lầm rằng hai con mèo trong nhà đã bị thất sủng.

"Em trai lại đây ngồi đi" Giản Lan vỗ vỗ vị trí cạnh mình.

Phó Vọng tạm thời áp xuống sự khó hiểu trong lòng, ngoan ngoãn nghe lời cô ngồi xuống ghế sofa.

Chưa đợi anh mở miệng hỏi, Giản Lan liền trực tiếp nằm trên đùi anh.

Mùi hương dễ ngửi thoang thoảng xâm nhập, thân hình mềm mại tiến vào lòng ngực anh.

Ánh mắt Phó Vọng run lên, trái tim trong lồng ngực điên cuồng nhảy lên, máu như muốn tuôn trào.

Trong đầu anh không ngừng hiện lên các suy đoán.

Vì sao Lan Lan muốn nằm trên đùi anh?

Đây là hôm nay cô muốn tập diễn sao?

"Em trai thả lỏng đi" Giản Lan nhìn không được nói.

Phó Vọng khần trương như vậy, theo bản năng cả người căng thẳng, cô như nằm trên tảng đá, hoàn toàn không có cách nhập vai.

Bất quá nằm trong lòng Phó Vọng, dạ dày cũng không có cảm giác không thoải mái, quả nhiên không xuất hiện lại cảm giác đó.

Hy vọng kế tiếp cũng có thể thuận lợi.

"Xin lỗi" Tai Phó Vọng đỏ lên.

Anh hít sâu một lúc mới miễn cưỡng làm cơ thể mình thả lỏng.

Chỉ là câu nói tiếp theo của Giản Lan lập tức khiến mọi nỗ lực của anh thành vô ích.

"Em trai, hôn tôi đi"

Nghe xong câu nói đó, đại não Phó Vọng lập tức trống rỗng.

Sau đó, hầu kết anh lên xuống, đôi mắt đen trầm u "Hả?"

Là anh nghe lầm sao?

Giản Lan lặp lại một lần nữa "Hôn tôi một chút đi"

Cô hơi nâng chiếc cằm tinh xảo, nhìn qua như đang mời gọi anh.

Đôi tay Phó Vọng run rẩy ôm nửa người cô vào trong ngực, sau đó dần cúi đầu chậm rãi chạm vào khóe môi cô.

Không chỉ có anh khần trương, tâm Giản Lan cũng cứng nhắc.

Tác giả có lời muốn nói:

Hạnh phúc đến quá đột nhiên, Vọng nhai con mau ngất xỉu _(:3" <)_

Việc mèo sợ dưa chuột có chút bug, mọi người không cần quá để ý chi tiết này, bỏ qua nó đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chớp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Luyện tập

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Luyện tập

Càng tới gần Phó Vọng thì hương vị lạnh lẽo cùng hoocmone đặc trưng trên người anh cũng truyền tới.

Tim Giản Lan bỗng dừng lỡ một nhịp, không biết là vì khẩn trương hay là vì một lí do nào khác.

Hai người gần trong gang tấc, chớp mũi cơ hồ gần chạm vào nhau.

Giản Lan càng khẩn trương hơn, đại não chìm vào suy nghĩ miên man.

Giờ khắc này trong đầu cô chỉ nghĩ đến một điều là cánh môi Phó Vọng thật mỏng, sắc môi ửng đỏ, nhìn qua liền biết được chăm sóc rất tốt, không biết cảm giác khi nếm thử có ngọt ngào mềm mại như thế không.

Tuy rằng trong lòng thập phần tò mò nhưng tới thời điểm cuối cùng Giản Lan vẫn lúng túng.

"Từ từ!"

Vào thời điểm Phó Vọng sắp chạm vào, Giản Lan bỗng dừng đặt tay lên vai anh, hơi đẩy ra bên ngoài một chút.

"Làm sao vậy?" Động tác Phó Vọng dừng lại, trong lòng nảy lên một trận mất mát.

Nhưng anh vẫn không thôi lui, vẫn duy trì khoảng cách cách khuôn mặt Giản Lan không đến 4 phân.

Trong lúc anh nói chuyện nhiệt khí thổi ra tất cả đều lưu luyến trên má cô.

Giản Lan càng thêm không được tự nhiên, má cô nóng lên, lại càng đẩy anh ra.

"Tôi có thể ra phòng bếp lấy đồ không?"

"Có thể." Phó Vọng nghe lời buông cô ra.

Giản Lan lập tức ngồi thẳng lưng, rời đi vòng ôm của anh, đeo giày vào phòng bếp tìm đồ.

Nhìn bóng dáng rời đi của cô, không còn ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, tâm tình Phó Vọng lập tức trầm xuống.

Sớm biết như thế thì vừa rồi không nên khẩn trương như vậy.

Mặc kệ như thế nào đều hẳn phải hành động trước rồi mới nói chuyện.

Giản Lan rất nhanh trở lại từ phòng bếp, trong tay cầm một hộp...màng thực phẩm.

Phó vọng nghi hoặc mà nhìn về phía cô.

"Trước dùng cái này thử xem?" Giản Lan quơ quơ đồ vật trên tay.

Tâm tình chờ mong của Phó Vọng hạ xuống một chút.

Cách một tầng lá mỏng, khẳng định không bằng trực tiếp đụng chạm thân mật.

Chỉ là anh hiện tại không thể thể hiện quá cường thế, chỉ có thể tạm thời nghe lời cô.

"Được."

Giản Lan cắt một mảnh màng thực phẩm lớn bằng bàn tay, sau khi lần nữa ngồi trên đùi Phó Vọng thì dán màng thực phẩm lên miệng mình.

Phó Vọng giống như lúc trước vòng Giản Lan ở trong ngực, cho cô gối đầu lên khuỷu tay.

Anh rũ mắt thật sâu mà nhìn vào đôi mắt cô, sau đó mới dần cúi đầu, chậm rãi tới gần môi cô.

Giản Lan nhắm hai mắt lại.

Có màng thực phẩm tồn tại, cô quả nhiên không còn quá khản trương.

Nhưng tưởng tượng đến bộ dạng hai bọn họ hôn nhau qua màng thực phẩm khiến cô rất muốn cười.

Thời điểm cô nhắm mắt lại, Phó Vọng ngược lại vẫn tròn tròn mắt, trong mắt ngập sự si mê không thể che lấp.

Vốn dĩ điều anh muốn chính là tiếp tục ở trước mặt Giản Lan duy trì tính cách đơn thuần vô hại.

Thời điểm thân mật tới cũng rất nhanh, cơ hội tốt bày ra trước mắt, anh mới không muốn thân mật qua màng thực phẩm đâu.

Giản Lan đang lẳng lặng chờ lại đột nhiên cảm giác màng thực phẩm bị người kia lấy đi, sợ tới mức vội vàng mở to mắt.

Cô theo bản năng muốn mở miệng nói chuyện, trên môi lại nhiều thêm xúc cảm ấm áp.

Phó Vọng lúc này đã nhắm hai mắt lại, lông mi khẽ run.

Anh dần siết chặt vòng tay lại, đem thân mình nhỏ xinh của Giản Lan vây ở trước ngực mình.

Đây là lần đầu tiên anh hôn môi, không có kỹ xảo gì chỉ biết ngậm lấy cánh môi cô, liên tục hút và nuốt.

Lực đạo Phó Vọng rất lớn, như là hận không thể nuốt cả người cô vào trong bụng.

Bên tai phảng phất vang lên nhịp trống dày đặc, từng nhịp đập vào trong lòng anh, làm tim anh như ngấm vào hũ mật.

Anh dồn dập thở ra từng hơi thở nóng bỏng, cùng hơi thở của cô đan chéo bên nhau.

Vốn Giản Lan đang nằm trong lòng ngực anh nhưng dần về sau lại bị Phó Vọng đè trên ghế sofa.

"Ừm...Đợi chút."

Giản Lan đã sớm thở không ra hơi, đôi tay chống ngực anh, đẩy anh ra ngoài.

Phó Vọng lúc này mới chưa đã cơn thèm mà thôi lui, thân mình vẫn như cũ chống lên phía trên, đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

Ngực anh cũng kịch liệt phập phồng, thở dốc.

Giản Lan vốn dĩ muốn phát giận nhưng nhìn vào đuôi mắt phỉm hồng của Phó Vọng, còn có sự nâng niu trong ánh mắt, cực kỳ giống mèo con biết sai, sự tức giận của cô đột nhiên liền tiêu tán.

Hai bọn họ nhìn chằm chằm vào đối phương.

Ánh mắt chạm đến cánh môi có hơi sưng đỏ của Giản Lan, trong mắt Phó Vọng nhanh chóng hiện lên một tầng áy náy.

Vừa rồi anh dùng quá sức, hẳn phải nên ôn nhu một chút.

Nhìn nhau hơn nửa ngày, Giản Lan vươn tay, xoa tóc mềm mại của anh, "Lần sau không được làm vậy nữa."

Đột nhiên như vậy cô còn chưa chuẩn bị tốt đâu.

"Ừm, đã biết, nhưng chị diễn chưa được chuẩn xác." Cánh tay phải Phó Vọng chống trên sofa, thân mình hơi treo lên, phồng ngừa cô phát hiện sự khác thường trên thân thể mình.

"Hả?" Giản Lan nhìn về phía anh, đôi mắt trong suốt, tựa hồ bao phủ một tầng ánh nước.

"Trên TV cảnh hôn không phải như thế." Phó Vọng nghiêm trang mà nói, giống như vừa rồi anh thật sự chỉ giúp cô luyện diễn.

Giản Lan lập tức nhớ tới cô hôm nay vốn dĩ muốn luyện tập cảnh hôn.

Hiện tại không phải đã thành công rồi sao? Hơn nữa cô hoàn toàn không có cảm giác kì lạ nào, đây là chuyện tốt.

Cô diễn cảnh hôn không được tốt vì chưa có kinh nghiệm, yêu cầu cần luyện tập nhiều hơn.

"Lại làm lại đi, tôi vừa rồi chưa chuẩn bị trạng thái."

Giản Lan nói xong liền nhắm mắt lại bắt đầu hồi tưởng các phân cảnh hôn của các tiền bối, muốn tìm được loại cảm giác đó.

Phó Vọng một lần nữa đề lên người cô, cúi đầu, ôn nhu lưu luyến mà hôn cô.

Lần này Phó Vọng biết không thể cạy mạnh, hơn nữa trong lòng Giản Lan không hề bài xích, thật sự bị hôn đến có cảm giác.

Gò má cô dần nóng lên, ánh mắt cũng mềm đi rất nhiều, trong mắt như chứa đựng cả xuân thủy.

Sau khi kết thúc, Giản Lan mềm cả người, không còn chút sức lực, qua hai ba phút mới bình thường lại.

Cô dựa vào ngực Phó Vọng, cảm thấy tim anh thật sự đập quá nhanh.

"Lần này thế nào?" Giản Lan điều chỉnh hô hấp dần đập, mở miệng hỏi.

Cô cảm thấy trạng thái của mình lần này không tồi.

"Cảm giác còn chưa đủ tốt." Phó Vọng mặt không đổi sắc mà nói dối.

"Vậy thử lại một lần đi." Giản Lan chủ động ôm cổ anh.

Chỉ là cô vừa lòng còn chưa đủ, phải làm đến khi diễn viên diễn cảnh hôn cùng cô cảm thấy vừa lòng mới được.

Phó Vọng lại hôn cô một lần nữa.

Mỗi một lần, anh đều thuần thục hơn với trước một ít, càng ôn nhu hơn.

Nhưng việc này không chỉ không thể làm anh thỏa mãn, ngược lại càng khiến anh thêm tham luyến.

"Lần này thì sao?" Giản Lan hỏi.

Gò má cô phồng đỏ, mắt đào hoa ngậm một tầng hơi nước, nhìn qua phá lệ kiều diễm ướt át.

Phó Vọng không nói chuyện mà nhắm mắt lại, che khuất dục niệm nồng nhiệt trong mắt.

Cánh tay chống trên sofa nắm chặt lại, gân xanh trên mu bàn tay đều bị lộ ra.

Không nghe thấy anh trả lời, Giản Lan lại hỏi lại: "Lần này tôi diễn ổn không?"

"Ừm, ổn rồi." Hài kết Phó Vọng lẩn lộn khàn khàn nói.

Kỳ thật anh ước gì được luyện thêm lần nữa, nhưng ai bảo chính anh tự chủ không biết cố gắng chứ.

"Cậu làm sao vậy? Lỡ tai đỏ quá." Giản Lan lấy tay dán lên tai anh, sau đó bị nhiệt độ cơ thể anh dọa sợ.

"Cậu nóng quá, bị bệnh rồi sao?"

Phó Vọng mở to mắt, đôi mắt không ngây thơ như ngày thường, ngược lại mang theo cảm xúc phức tạp.

Anh gian nan mở miệng: "Không phải, chỉ, tôi chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Khó chịu." Phó Vọng nhìn qua như sắp khóc.

Nói xong không nhận được nhẹ nhàng cọ cô thêm hai lần.

Giản Lan ngay từ đầu còn không suy nghĩ cẩn thận anh đang làm gì.

Sau khi phản ứng lại, gò má cô nháy mắt ửng hồng, máu cả người đều hướng lên đỉnh đầu.

Vừa rồi luyện hôn mặt cô còn chưa hồng như vậy.

"Không được nhúc nhích."

Phó Vọng nghe lời mà dừng lại, đáng thương nhìn cô, đôi mắt đều đỏ.

Giản Lan muốn nói gì lại nuốt xuống, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ thở dài, ngược lại cũng không vì cái này mà trách anh.

Lúc đóng phim có phản ứng là việc không thể tránh được, huống chi Phó Vọng còn không phải diễn viên chuyên nghiệp mà chỉ là học sinh.

Ở tuổi này của anh cũng trách không được khó chịu.

"Chị, có thể được không?" Phó Vọng chờ mong mà đáng thương nhìn cô.

Giản Lan không chút do dự từ chối: "Không thể."

Quan hệ hiện tại của bọn họ nếu là đặt trên người khác phỏng chừng đã sớm chuyện gì cũng làm.

Nhưng tư tưởng cô bảo thủ, tạm thời không tiếp thu được việc thân mật cùng người mình không yêu.

Cho nên chỉ có thể ủy khuất em trai tự chịu đựng.

"Cậu muốn vào phòng tắm không?" Giản Lan hỏi.

Cổ Phó Vọng hiện tại nổi lên một tầng hồng nhàn nhạt, nhiệt độ cơ thể cao đến dọa người, nghiêm nhiên đã như sắp hỏng mắt.

"Ừm."

Trạng thái hiện tại của anh không đi không được.

Nói xong, anh lấy tấm chăn bên cạnh che lại mắt Giản Lan, "Không được nhìn."

"Được, tôi không nhìn."

Cô biết anh đang thẹn thùng.

Phó Vọng đứng lên từ sô pha, chậm rãi đi vào phòng tắm.

Giản Lan nghe được tiếng đóng cửa, mới bỏ tấm chăn ra.

Cô còn tưởng rằng phải mất một thời gian, kết quả sau khi Phó Vọng đi vào, mới qua đại khái vài phút bên trong truyền đến tiếng nước chảy.

Giản Lan nhận rồi không có chuyện gì liền mở lồng mèo, ôm Hoa Lớn Hoa Nhỏ chơi trên sô pha.

Phó Vọng ra khỏi phòng tắm trên người chỉ vây quanh một cái khăn tắm.

Vai rộng eo thon, cơ ngực rắn chắc, múi cơ bụng rõ ràng, dáng người còn đẹp hơn không ít minh tinh.

Giản Lan yên lặng thưởng thức trong chốc lát, nói: "Nhanh như vậy?"

Kỳ thật ý cô là không nghĩ tới anh nhanh như vậy đã tắm xong.

Nhưng Phó Vọng lại xuyên tạc hàm nghĩa, tức khắc mặt đỏ tai hồng, hổ thẹn không thôi.

Trước hôm nay anh cũng không biết chính mình lại nhanh như vậy.

Còn may vừa rồi Giản Lan không đáp ứng, bằng không tới lúc đó anh nhanh như vậy kết thúc liền mất mặt mà chết.

Giản Lan chú ý tới biểu tình không đúng trên mặt anh, sau khi nghĩ hoặc hai giây, tức khắc hiểu rõ.

"Lần đầu?"

"Ừm." Phó Vọng đỏ mặt gật đầu.

"Đừng khẩn trương, rất bình thường, về sau sẽ tốt." Giản Lan không trách móc nói.

Sau đó cô tiếp tục đắm chìm trong cảm giác vui sướng khi chơi với mèo, hoàn toàn xem nhẹ Phó Vọng.

Phó Vọng khó được không vì cô xem nhẹ mà không cao hứng, ngược lại cảm thấy may mắn lúc này cô không chú ý đến anh.

Sau khi đưa Giản Lan về, buổi tối Phó Vọng hoàn toàn mất ngủ.

Một nguyên nhân là hôm nay được thân mật với Lan Lan, anh đến bây giờ vẫn chưa hết hưng phấn, tim đập cực nhanh.

Còn nguyên nhân khác là lo anh không "làm" được, Lan Lan sẽ ghét bỏ anh.

Hơn nữa cảm giác hôn môi còn tốt hơn trong tưởng tượng của anh, vừa ngọt lại mềm, làm người nghiện.

Nếu có thể có lần sau, nếu có thể càng thân mật hơn với Lan Lan thì càng tốt.

Anh thật sự rất muốn cô.

Rất muốn chiếm hữu cô.

Ngày hôm sau đến đoàn phim Giản Lan tràn đầy tự tin.

Đàm Tiêu vòng qua bả vai cô, chậm rãi cúi đầu.

Thời điểm sắp chạm vào, Giản Lan lại không nhìn được lấy tay chắn miệng lại.

Đàm Tiêu kịp thời dừng lại, không đụng phải tay cô, nhưng mặt đen có thể tích ra nước.

"Cát--Giản Lan có chuyện gì vậy?" Tề đạo hỏi.

Nếu là diễn viên khác lập đi lập lại cảnh hôn vụng về như vậy, Tề đạo chắc đã sớm nổi bão.

Nhưng đối mặt với Giản Lan, ông một mặt là biết tài, một mặt là biết cô và Đàm Tiêu giống nhau, đều có hậu đài, đương nhiên sẽ không qua khắt khe với cô.

Lần trước cô bị Hường Uyển bôi nhọ, chính là Phó thiếu lấy danh nghĩa ông giải quyết việc này.

Cuối cùng cũng là Phó thiếu tiêu tiền, đem đoạn ghi âm hoàn chỉnh kia của Hường Uyển lên hot search.

Tuy rằng không biết Phó thiếu có quan hệ gì với Giản Lan, cũng không biết vì sao Phó thiếu không cho Giản Lan biết ai ở phía sau giúp cô, nhưng sau lưng Giản Lan có người che chở, Tề đạo tự nhiên không muốn vì cô mà đắc tội nhà đầu tư.

"Xin lỗi đạo diễn, tôi còn chưa nhập vai." Giản Lan nói.

Vừa rồi nằm trong khuỷu tay Đàm Tiêu, Giản Lan phát hiện cô không có cảm giác buồn nôn.

Còn tưởng rằng lần này khẳng định có thể thành công.

Kết quả lúc sắp hôn, loại cảm giác này ngóc đầu trở lại, thậm chí còn mạnh liệt hơn trước kia.

Giản Lan không chút nghi ngờ, nếu Đàm Tiêu thật sự hôn, cô lập tức liền nôn lên người anh.

Vì không để việc đáng sợ này phát sinh, cô chỉ có thể dừng lại.

"Cô bàn lại với Đàm Tiêu đi, không thể hỏng được nữa."

Tề đạo nói xong, Giản Lan liền ngượng ngùng mà nhìn về phía Đàm Tiêu, "Đàm ca, nếu không nhờ người đóng thế đi?"

Đàm Tiêu đen mặt nói: "Tả vị."

Anh hiện tại đã thực sự xác định, Giản Lan chính là không muốn quay cảnh hôn với anh.

Một khi đã là như vậy, anh cần gì phải tìm mắt mặt.

Chú ý tới biểu tình Giản Lan rõ ràng thở một hơi nhẹ nhõm, bực bội trong lòng Đàm Tiêu càng sâu.

Cuối cùng cảnh này quay tá vị.

Trên màn ảnh, hai bọn họ nhìn qua như đang thâm tình hôn môi, trên thực tế miệng lại cách rất xa, căn bản không chạm vào nhau.

Sau mấy cảnh thân mật còn lại, đều dùng quay tá vị hoặc thế hôn.

Giản Lan dùng người đóng thế, Đàm Tiêu cũng dùng.

Cô không cần, anh cũng không cần.

Cái này làm cho Giản Lan không hiểu được, Đàm Tiêu rốt cuộc là chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp.

Hôm nay giữa trưa mới quay xong, Giản Lan đang định ăn cơm hộp thì nhận được WeChat Phó Vọng.

"Tôi mang canh gà cho chị, chị ra đây lấy đi."

Giản Lan tức khắc sáng mắt lên.

Để kịp giờ, tất cả mọi người trong đoàn phim đều ăn com hộp, cô cũng ngại làm màu.

Hai ngày trước cô thuận miệng nói với Phó Vọng không thể ăn com hộp, không nghĩ tới đứa nhỏ này còn để tâm.

Lợi dụng lúc mọi người không chú ý, Giản Lan đeo khẩu trang trộm rời đoàn phim.

Cô vừa xuất hiện bên cạnh rừng cây nhỏ, Phó Vọng liền cầm tay cô, lôi kéo cô vào văn phòng.

Sau khi vào phòng, Giản Lan đánh giá bốn phía, tháo khẩu trang xuống.

"Đây là văn phòng giáo viên sao?"

"Ừm, tôi có chìa khóa." Phó Vọng nói.

Trước khi tới nơi này, anh đã thu dọn đồ vật làm bại lộ thân phận anh, che khuất biển số nhà, sẽ không làm Giản Lan hoài nghi.

Ở trước mặt Giản Lan, anh vẫn là sinh viên vô hại đơn thuần.

"Tôi có thể ăn com ở đây sao? Có vẻ không tốt lắm?" Giản Lan có chút do dự.

"Không sao, tôi thường ăn ở chỗ này."

Trong văn phòng có hai bàn, nhưng chỉ có một bàn có máy tính, xem ra văn phòng này chỉ có một giáo viên.

Nghe anh nói như vậy, Giản Lan liền an tâm.

Cô ngồi trước bàn không có máy tính, mở ra hộp giữ ấm Phó Vọng mang cho cô.

Vừa mở nắp ra hương vị canh gà thơm nồng liền tỏa ra, nước canh màu vàng kim, bên trong nổi lơ lửng nhiều loại nấm phong phú.

"Oa, đây là cậu tự làm sao? Cậu ăn không?" Giản Lan vui vẻ nói.

Chỉ ngửi hương vị này cũng biết canh gà này nhất định ăn rất ngon.

"Ừm, hàm từ sáng, tôi đã ăn rồi."

"Vậy tôi không khách khí nữa."

Ngoại trừ canh gà, còn có một phần mì sợi, Giản Lan bỏ mì vào, biến tấu thành món mì gà thơm ngon hảo hạng.

"Chén canh gà này còn ngon hơn bên ngoài lắm, em trai giỏi quá."

Phó Vọng ngồi đối diện cô, cầm đặt ở trên cánh tay lẳng lặng nhìn cô ăn.

Cô vừa nhìn thấy đồ ăn yêu thích thì mắt sẽ liền sáng lấp lánh, tướng ăn cũng thực ngoan, hai má phúng phính nhìn như con hamster nhỏ.

Đoạn thời gian khi cô và anh đang trong mối quan hệ tồi tệ nhất, chỉ cần anh ở cạnh thì cô liền kiên quyết không ăn gì, lấy việc này để kháng cự sự thân cận của anh.

Cho nên anh khó có được cơ hội lẳng lặng ngắm cô ăn như lúc này.

Đang hồi tưởng lại chuyện cũ, trước mặt Phó Vọng lại xuất hiện một miếng thịt gà.

Anh sững sốt một lúc, ngược mắt nhìn về phía Giản Lan.

"Cậu cũng ném thử đi." Giản Lan cười tươi rói.

Bộ dáng em trai ghé vào trên bàn ngắm cô thật sự quá đáng yêu, làm cô nhịn không được muốn bắt anh ăn.

Phó Vọng còn đang ngơ ngác, theo bản năng há mồm, cô liền đưa đũa qua, nhét miếng thịt vào.

"Ngon không?"

"Ừm." Phó Vọng rừ mi mắt xuống, thấp giọng nói.

Trong lòng anh chua xót, hốc mắt nóng lên, thiếu chút nữa nhịn không được mà khóc.

Giờ khắc này so với thời điểm hôn cô mấy ngày trước còn làm cho anh xúc động hơn.

Lúc trước hôn môi, Phó Vọng biết rõ Lan Lan cũng không coi anh là thân thiết, chỉ coi anh là một công cụ mà thôi.

Nhưng hiện tại anh có thể cảm giác được cô quan tâm mình, cả người đều như đang ngâm trong hồ mật, ấm áp dào dạt, ngọt lịm.

Nếu có thể vẫn luôn như vậy thì tốt.

"Thật ngoan." Giản Lan lại nhịn không được xoa tóc anh.

Lúc sau, Giản Lan ăn một miếng, lại dứt Phó Vọng ăn một miếng.

Hai người cùng nhau ăn hết chén canh gà.

Biết Giản Lan dễ đau dạ dày, Phó Vọng sợ cô ăn quá nhiều cơm hộp không tốt, cho nên từ đó về sau đều mỗi ngày đổi món đưa cơm cho cô.

Mỗi lần vừa đến giữa trưa, anh đều sẽ ở bên ngoài đoàn phim, cùng Giản Lan ăn cơm trong văn phòng.

Em trai ngoan lại chu đáo, cô thật là may mắn.

Nhưng cảnh hôn đã quay tá vạ nên Giản Lan không cần luyện cảnh hôn nữa, cũng không hôn Phó Vọng từ đó.

Việc này khiến Phó Vọng càng thêm biết rõ, trong lòng Lan Lan không có vị trí của anh.

Bất quá anh rất có kiên nhẫn.

Anh sẽ chờ Lan Lan thích anh.

Thời điểm "Nhà nghiên cứu ma thuật" đóng máy cũng là lúc tổ tiết mục "Chạy trốn trong vương quốc bí mật" tiết lộ thân phận khách mời cuối cùng – Giản Vân.

Biết được tin tức này, Giản Lan vô cùng hối hận việc cô tiếp tục ký hiệp ước.

Quay chương trình với Lục Nhiên cô đã cảm thấy đủ phiền phức, hiện tại lại còn có thêm Giản Vân.

Giản Vân tốt nhất đừng có hành động như Hường Uyển, nếu không cô thấy một lần sẽ và một lần.

Sau khi công bố, Giản Vân liền nhấn Weibo cho tổ tiết mục chương trình.

@ Giản Vân V: Được tham gia kỳ tiếp theo khiến tôi rất bất ngờ, lúc nhận được lời mời tôi còn tưởng đang nằm mơ /khát khao/ @Giản Lan, lần này chị không thi là một thân nữa, có em cùng chiến đấu, cố lên!

Vốn dĩ Giản Lan còn rất thích xưng hô "Chị em" này, nhưng nhìn thấy Giản Vân gọi mình như vậy lại khiến cô thấy phiền.

Cùng là một từ ngữ, từ trong miệng Phó Vọng nói ra thì rất đáng yêu, đến lúc Giản Vân nói lại có loại làm người có xúc động muốn nôn mửa.

Càng buồn cười hơn chính là, thì là một thân là cái quái gì?

Giản Lan nhanh chóng gửi Weibo cho cô ta: Thì là là một loại gia vị rất ngon, dùng để ướp tăng thêm hương vị, cho thêm dầu olive cùng tiêu rồi nướng lên thì tuyệt vời, bên trong rất ngấm gia vị, khiến cho ai cũng thòm thèm.

【Haha, tôi vừa rồi vẫn luôn suy nghĩ cái gì là thì là một thân. Nghĩ nửa ngày mới nhớ ra hóa ra là cô độc một mình*/che mặt】

*:Giản Vân muốn viết là 孑然一身 nhưng lại viết nhầm là 孜然一身, 孜然 nghĩa là cây thì là còn 孑然 là cô độc, từ 孑 và 孜 là hai từ đồng âm (đều phát âm là zì)

【Không phải Giản Lan và Giản Vân là chị em sao? Giản Lan không cần thiết phải khác nghiệt như vậy chứ?/nghĩ vẩn】

【Haha, tôi vừa rồi vẫn luôn suy nghĩ cái gì là thì là một mình. Nghĩ nửa ngày mới nhớ ra hóa ra là cô độc một mình/che mặt】

【Lâu trên có việc gì sao? Trêu chọc một câu chính là khác nghiệt? Không nói không ai bảo cảm đâu/nhe răng】

【Lúc Giản Vân chèn ép Giản Lan sao lại không nhớ ra thân phận chị em?】

【Nói nhỏ nè, thật lâu trước kia có người nói là mẹ Giản Vân là tiểu tam, dựa vào cái gì mà bắt Lan Bảo chúng ta cho cô ta sắc mặt tốt?】

Rất nhanh đề tài #Giản Vân lật xe thì là một thân# lên hot search.

Nói đến đề tài này mọi người còn tưởng rằng Giản Vân bị lật xe phủ một thân thì là, đều rất tò mò về câu chuyện.

Fans Giản Vân sôi nổi lên hot search, chuẩn bị an ủi Giản Vân một chút, sau đó liền phát hiện một màn vô cùng xấu hổ.

Có tài khoản đưa ra hai hình ảnh, một là trạng thái Weibo của Giản Vân, cái khác là trả lời của Giản Lan.

【Nói cho tôi đây không phải sự thật đi, tôi không tin Vân Đóa (Giản Vân) đến từ này cũng không biết.】

【Hahaha, Giản Vân gần đây không phải được quảng bá hình tượng học bá sao? Đây là hiện trường "lật xe" sao?】

【Mới vừa đi xem, Giản Vân đã sửa lại rồi.】

【Tôi thấy xấu hổ thay cho cô ấy, Giản Vân trước khi viết Weibo không thể tra từ điển sao?】

【Câu trả lời của Lan Bảo thật thú vị, làm ơn cho thêm tương ớt với cảm ơn @Giản Lan】

【Hóa ra Lan Bảo có nhiều tài lẻ như vậy】

Giản Lan cũng không nghĩ tới cô tùy tiện trêu chọc một câu sẽ trực tiếp lên hot search.

Nếu không phải tin rằng thế giới này không có Trương Triều, cô thiếu chút nữa đã tưởng rằng Trương Triều cũng ở đây, hơn nữa giống như trước kia, không tiếc hết thảy sủng ái cô.

Bất quá không có khả năng, Trương Triều hẳn vẫn làm thiếu gia nhà giàu ở thế giới trước khi xuyên sách mới đúng.

Hy vọng về sau anh có thể giải thoát, không cần cố chấp như vậy nữa.

Nếu lỗi chính tả phát sinh trên người Giản Lan, cô khẳng định sẽ thừa nhận sai lầm rồi xin lỗi.

Nhưng Giản Vân lại không làm như vậy, cô ta lựa chọn xóa status, đăng lại lần nữa, làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Hơn nữa vừa thấy có người đề cập lại chuyện này, fans trung thành của Giản Vân sẽ xông lên sâu xé, làm mất hảo cảm của những nonfans.

Ngược lại lời trêu chọc của Giản Lan lại hút được một con sóng fans.

Giản Vân nhìn khu bình luận đầy lời chê bai của mình, còn có những lời khen ngợi Giản Lan, ghen ghét đến mặt tái đi.

Cô ta đương nhiên không thể cam tâm tình nguyện trở thành đá kê chân của Giản Lan được.

Cho nên thời điểm fans Giản Lan đang tăng lên, một đề tài tên #Kỹ thuật diễn chỉnh sửa của Giản Lan# lặng lẽ bò lên.

@Bá bá giới giải trí V: Gần đây tiểu bình hoa này sao lại hot như vậy? Tôi sẽ ôn tập lại cho mọi người về kỹ thuật diễn của cô ta. Sau khi bộ phim "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu" được phát sóng, là một fan của tiểu thuyết, tôi không ngờ nhân vật đại sư tỷ lại được một người như vậy sắm vai. Nhưng đâu có biện pháp nào, ai bảo cô ta có người nâng đỡ chứ / ăn dưa.

Phía dưới là ảnh chụp của Giản Lan trước khi tham gia bộ phim đó.

Hình ảnh cô hoặc là gương mặt vô biểu cảm, hoặc là diễn quá khoa trương.

Lúc hạnh phúc cô không nể hình tượng mà cười to, lúc ủy khuất cô lại gân cổ lên khóc, thấy thế nào cũng tràn ngập giả tạo.

Đó là những bộ phim khi cô mới đóng, lúc đó kỹ thuật diễn của cô thật sự rất tồi.

Bất quá ai mà không có một thời ngu ngơ, cái gì cũng không hiểu chứ.

Ít nhất hiện tại cô thông qua nỗ lực thay đổi kỹ thuật diễn của mình.

Bình luận phía dưới đã bị anti chiếm lĩnh.

【Trước kia tôi còn muốn khen Giản Lan, không muốn anti cô ấy, bất quá có một nói một, anti thật sự có lý.】

【Con mẹ nó còn chỉnh sửa kỹ thuật diễn, khuôn mặt xinh đẹp như vậy yên tĩnh làm một bình hoa không được sao, vì sao lại luẩn quẩn muốn đi đóng phim? Đôi khi tôi ước Chúa tước đi khả năng nhìn của mình.】

【Gần đây trên mạng đều khen Giản Lan, nói sau lưng không có người nâng đỡ tôi không tin, cuối cùng cũng thấy một bằng chứng xác thực.】

【+1, tôi thiếu chút nữa cho rằng Giản Lan sẽ nổi trên mạng, cô ta xứng sao?】

【Mọi người đều đã quên sao? Tác giả đăng bài này chỉ dùng nick quảng cáo, tôi nghi ngờ hẳn ta là anti đó / ăn dưa】

【Trailer "Nhà nghiên cứu ma thuật" đã sớm được tung ra, kỹ thuật diễn hiện tại của Lan Bảo tiến bộ rất nhiều. Người này rõ ràng là anti, mọi người không cần chú ý, ai hiếm lạ gì mấy cái loại thích hóng hớt này.】

【Fans Giản rác rưởi đừng có tẩy nữa được không? Idol các người ai mà không biết trình độ, cút!】

Bình luận phía dưới Weibo đều bị anti chiếm giữ, trong lúc nhất thời không thể áp xuống được.

Giản Vân rất vừa lòng hậu quả mình tạo ra.

Hiện tại mọi người đều chửi kỹ thuật diễn của Giản Lan, đã không ai nhớ rõ việc xấu mặt vừa rồi của cô ta.

Quả nhiên biện pháp làm chìm một việc xuống chính là dùng một chuyện khác để ép nó xuống.

Lúc "Truyện thuyết chín ngày Linh Tiêu" chuẩn bị phát sóng, Giản Lan đang phối hợp với tổ tiết mục tuyên truyền trên Weibo thì nhìn thấy chuyện này.

Quả thực có người muốn hãm hại cô.

Cô lập tức đăng Weibo, mời các cư dân mạng xem phim.

@Giản Lan V: Những bộ phim từ ba năm trước không đại diện cho trình độ của tôi. Không tin kỹ thuật diễn của tôi có thể xem "Truyện thuyết chín ngày Linh Tiêu" phát sóng vào ngày mai.

Nếu đến lúc đó mọi người còn cảm thấy kỹ thuật diễn của tôi không tốt, Giản Lan tôi liền trực tiếp rời khỏi showbiz. Nếu kỹ thuật diễn của tôi được mọi người tán thành, tôi hy vọng có thể nhận được lời xin lỗi. @Bá bá giới giải trí V, sự tình lần trước anh còn chưa xin lỗi tôi đâu / mỉm cười.

Những chuyện khác cô không tự tin như vậy, nhưng bàn về kỹ thuật diễn, cô trước nay chẳng ngán kẻ nào.

Sau khi Giản Lan đăng Weibo, Weibo lập tức bùng nổ.

Cô là diễn viên mà dám nói như vậy, đây là lấy chính mình làm tiền đặt cược nha.

Nếu như mà cô không chịu rời showbiz, đây sẽ trở thành vết nhơ cả đời cô.

【Giản Lan ngẫu thật, tôi chưa thấy ai cứng rắn như cô ấy.】

【Cứng rắn cái gì, có mà là vịt chết mà mỏ vẫn cứng í, chờ đến khi phim phát sóng, cô ta khẳng định không thừa nhận status này.】

【Quả nhiên mấy lũ chơi Weibo toàn là lũ ngây thơ, nick quảng cáo tùy tiện đăng mấy tin là cứ dò dại lên. Mấy người tin hình ảnh mấy năm trước hay vẫn nên tin trailer phim mới nhất đây?】

【Bây giờ tôi sẽ ngồi chờ "Truyện thuyết chín ngày Linh Tiêu" được phát sóng, chờ Giản Lan cút khỏi showbiz / ăn dưa】

Trải qua mấy lần được lên hot search, hơn nửa khoảng thời gian trước phát sóng trực tiếp "Chạy trốn trong vương quốc bí mật" thu được không ít fan, hiện tại Giản Lan cũng có rất nhiều fan chân tình thích cô.

Fan và antifan ồn ào náo nhiệt, đề tài này vẫn cứ đứng đầu bảng mà không bị tụt hạng.

Giản Lan đau lòng nhìn fan, không muốn các cô phải hao tâm tổn sức, liền nói với hậu viện hội bảo các cô không cần xen vào việc này, chờ sau khi được phát sóng tất cả mọi người sẽ minh bạch.

"Lan Bảo ôn nhu quá a a a."

"Hự! Tôi không thể để cho Lan Bảo ôn nhu bị người ta mắng."

"Toàn thế giới xông lên bảo vệ Lan Bảo đi!"

Sau khi Giản Lan nói vậy, sức chiến đấu của fans ngược lại càng tăng.

Chuyện này ồn ào cả đêm mới được tin khác làm dịu bớt.

Ngày hôm sau, "Truyện thuyết chín ngày Linh Tiêu" chính thức phát sóng, ngày đầu ra hai tập.

Giản Lan đóng vai Đại sư tỷ, ngày đầu tiên phát sóng sẽ lộ mặt.

Rất nhiều cư dân mạng vốn dĩ không xem thể loại phim này nhưng vì status hôm qua của Giản Lan nên có một ít người cố ý đến xem náo nhiệt, muốn tận mắt nhìn cô rời khỏi showbiz.

Giản Vân đã chắc chắn trong lòng, chỉ cần nhân vật Giản Lan đóng vừa xuất hiện lập tức sẽ có người chửi kỹ thuật diễn của cô.

Cứ như vậy, nếu kỹ thuật diễn Giản Lan miễn cưỡng đủ tư cách cũng sẽ có không ít người anti cô.

Cô ta chờ nhìn thấy lúc Giản Lan thất bại mà bỏ nghề.

8 giờ tối, "Truyện thuyết chín ngày Linh Tiêu" đúng giờ phát sóng.

Nhân vật Tà Ngọc Bội Giản Lan đóng vừa xuất hiện đã khiến cho mắt mọi người đều sáng ngời.

【Chuyện khác không nói, hóa trang Giản Lan thật sự quá xuất sắc, mẹ ơi con sắp bị bẻ cong rồi.】

【A a a a đúng là hình tượng đại sư tỷ trong lòng em, đẹp như tiên nữ, aaaaaa】

【Khinh bỉ, đúng là lúc nào đẹp cũng đúng, diễn viên đầu chi dựa vào mặt kiếm tiền.】

Tà Ngọc Bội vừa thấy nam chính đi qua, làm bộ không cẩn thận ngã vào trong hồ nước, Quý Trạch đóng vai nam chính nghe được tiếng kêu cứu của nàng không chút do dự nhảy cầu cứu người.

Sau khi được cứu lên, Tà Ngọc Bội mềm mại mà dựa vào trước ngực nam chính.

Sắc mặt nàng tái nhợt, hốc mắt hồng hồng, đào hoa trong mắt lấp lánh ánh nước, như đóa hoa thấm bị mưa rền gió dữ đánh đến không dám ngẩng đầu, rất dễ dàng làm cho người ta thương tiếc.

"Cảm ơn công tử."

Ngẩn ngui bốn chữ, uyển chuyển êm tai, mang theo giọng mũi mềm mại, lỗ tai người nghe đều ngọt ngào.

Vừa dứt lời, hạt lệ trong mắt nàng như hạt trân châu mà chảy xuống.

"Are you lost babygirl?"

Tà Ngọc Bội đáng thương kẻ ra cảnh ngộ của mình, nàng còn cố tình làm ra bộ đáng muốn kiên cường trước mặt người ngoài, nhưng lại không thể không chế được nước mắt.

Giả bộ đáng thương xong, Tà Ngọc Bội cuối cùng nói: "Ta không có chỗ để đi, công tử, người đã cứu ta, ta không thể liên lụy người, người không cần lo cho ta."

Nam chính không đành lòng, cuối cùng vẫn đem đóa hắc liên hoa mang về môn phái.

Cả hai tập Tà Ngọc Bội chỉ có một đoạn diễn ngắn như vậy.

Nhưng chỉ cần đoạn này cũng đã đủ thay đổi cái nhìn mọi người đối với cô.

【Đây thật sự là Giản Lan sao? Mọi người xem đoạn diễn khóc này, lại đối chiếu với những bộ phim trước, hoàn toàn là hai người khác nhau mà?】

【Lan Bảo khóc quá đẹp, em là con gái mà còn rung động, đưa tim cho chị!】

【Giản Lan diễn quá đạt, bạn trai cũ trà xanh quán lấy tôi chính là như vậy!】

【Hừm chỉ có tôi cảm thấy Giản Lan diễn chưa đạt sao?】

【Lâu trên mù mắt à, cô nhìn xem tôi có diễn đạt không hả? / nhe răng】

【Anti ngu ngốc không cần lên tiếng, kỹ thuật diễn Giản Lan trong tập này xác thật không tồi. Nhân vật kiểu này không dễ đóng, diễn không tốt sẽ biến thành xà tinh làm người ta ghê tởm. Bất quá chỉ có một đoạn ngắn, nói không chừng Giản Lan còn vượt xa, tiếp tục sửa đổi cố gắng.】

Giản Vân vừa mới vào xem đã thấy bình luận khen Giản Lan bị một bầu trời bao phủ.

Chỗ này có rất nhiều fans được trả tiền, dù có bất luận tin gì về Giản Lan, bọn họ đều đưa lên hot search.

Bất quá chỉ một đoạn ngắn như vậy không đủ làm thay đổi cái nhìn của tất cả mọi người, đa số chờ mong tập tiếp theo, không quyết định được có nên thành fan Giản Lan không.

Người xem phim xong đều khen Giản Lan, chỉ có một người sau khi xem xong sắc mặt âm trầm, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Phó Vọng biết đây là công việc Giản Lan, có chuyện tứ chi đụng chạm là chuyện bình thường.

Nhưng anh vẫn không không chế được dục vọng chiếm hữu trong lòng.

Rất muốn giống như trước đây, nhốt cô lại, không cho cô đụng chạm bất kì người nào khác.

Phó Vọng chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cửa đột nhiên bị gõ vang.

Anh dừng lại một lát, thu lại lệ khí, đứng dậy mở cửa, liền nhìn thấy Giản Lan ôm một đồng hồ ăn vặt cho mèo đứng ở cửa.

"Phim tôi diễn sắp phát sóng, có thời gian xem chung không?" Đôi mắt Giản Lan sáng lên, chờ mong hỏi.

Tưởng tượng đến lát nữa có thể ôm Hoa Lớn Hoa Nhỏ xem TV, trong lòng cô liền sung sướng.

"Không phải đã phát sóng rồi sao?" Phó Vọng hỏi.

"Không phải 10 giờ sao?"

"8 giờ."

Cô lúc này mới nhớ ra lúc trước nhìn thời gian là 20h, cô theo bản năng đem thời gian này trở thành 10h.

Chắc là gần đây hơi mệt nên đầu óc có hơi trì độn.

"Vậy cậu xem chưa?" Cô chớp đôi mắt xinh đẹp hỏi.

"Ừm, tôi chưa xem." Phó Vọng nhường vị trí, nhìn cô vào nhà.

Giản Lan đặt đồ ăn mèo lên bàn, sau đó mở lồng mèo, ôm hai con mèo ra.

Phó Vọng đưa lưng về phía cô, thời điểm đóng cửa lại, trong mắt hiện lên sự giãy giụa.

Anh nhớ là lúc trước trong nhà để lại một ít thuốc.

Tác giả có lời muốn nói: Vọng nhai con anh thanh tỉnh một chút!!! Đây là cơ hội cuối cùng của anh!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mặc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bệnh hoạn

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Bệnh hoạn

Buổi ra mắt "Truyện thuyết chín ngày Linh Tiêu" đã kết thúc, Giản Lan chỉ có thể xem bản phát lại trên TV.

Trong lòng ngực cô ôm hai bé mèo béo, dựa vào ghế sofa xem TV.

Thấy Phó Vọng vẫn luôn đứng ở cửa không nhúc nhích, Giản Lan nghi hoặc nhìn về phía anh, "Cậu không xem sao?"

Phó Vọng không đáp lời, lặng lặng đến bên người cô ngồi xuống, hơi rù đầu, không thấy rõ biểu tình.

"Có chuyện gì vậy? Tâm tình không tốt sao?" Giản Lan không xem TV, nghiêng đầu từ phía dưới xem về mặt của anh.

Quả nhiên thấy giữa mày anh nhăn gắt gao, ánh mắt phức tạp âm u, nhìn qua giống như bộ dáng đang phiền não vì chuyện gì.

"Không có." Phó Vọng thấp giọng nói.

"Còn nói không có, không vui vẻ đều viết ở trên mặt rồi kìa. Có chuyện gì? Có phải cãi nhau với người nhà không?" Giản Lan lo lắng hỏi.

Ngoại trừ quan hệ bao nuôi với Phó Vọng, thật ra cô bây giờ cũng thật sự coi anh là bạn bè.

Tâm Phó Vọng đột nhiên run lên, trong lồng ngực có loại cảm xúc chua chua ngọt ngọt dần lên men.

Anh ngẩng đầu nhìn cô thật sâu.

Đây là cảm giác được quan tâm sao?

Ma xui quỷ khiến, Phó Vọng lại nói dối, "Ừm."

"Nếu cậu tự nguyện nói cho tôi, tôi rất vui lòng lắng nghe. Đừng nhớ đến chuyện không vui, tâm tình sẽ không tốt." Giản Lan nói xong, ôn nhu xoa tóc anh, giống như chị gái nhà bên.

Phó Vọng cảm thấy yết hầu mình giống như bị thứ gì nắm lấy, có chút đau.

Trầm mặc một hồi lâu, anh mới rút cuộc tìm lại giọng nói của mình, "Tôi muốn ôm chị."

Ánh mắt anh đen tối phức tạp, còn mang theo ảm đạm.

Giản Lan không đành lòng cự tuyệt.

"Đến đây đi."

Phó Vọng nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực, cả người đều ỷ lại dựa vào cô, cảm cũng đặt lên vai cô.

Giản Lan thấy tư thế này rất giống cô đang ôm một chú chó to nào vậy.

Bất quá tâm tình em trai không tốt, anh muốn ôm thế nào thì cứ ôm như thế đi.

"Chị, nếu chị không yêu một người, chị sẽ cùng hắn ta kết hôn sao?" Thanh âm Phó Vọng trầm thấp, nghe không ra quá nhiều cảm xúc mãnh liệt.

Giản Lan nghĩ rồi nói: "Chắc chắn là không."

Thật ra cô cũng không rõ ràng lắm, vì trước nay cô không nghĩ đến mấy chuyện yêu đương kết hôn kiểu này.

Cô nói xong câu đó, cánh tay ôm cô của Phó Vọng hơi buộc chặt.

Suy nghĩ một lát, Phó Vọng lại lần nữa mở miệng.

"Lúc ba mẹ tôi kết hôn rất yêu nhau, ai cũng nói họ xứng đôi. Chỉ là về sau ba tôi bận công việc, mẹ càng ngày bất mãn, hai người bọn họ mới thường xuyên phát sinh tranh chấp. Về sau mẹ tái hôn với thanh mai trúc mã của bà."

"Sau khi chuyện này xảy ra, ba đau khổ nín thở, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn ly hôn. Ba tôi từ đó không thể gượng dậy nổi, cả ngày mua say, còn có ý định tự tử. Nếu không phải ông nội và tôi khuyên ông ấy, ông khả năng đã sớm không sống nổi."

"Chị, chị có nghĩ loại tình yêu này thật bệnh hoạn không?"

Anh muốn biết suy nghĩ của Lan Lan.

Lúc nói ra những lời này, thanh âm Phó Vọng vẫn không nghe ra cảm xúc như cũ.

Anh không hận bất kì kẻ nào, chỉ thấy ba mình quá mềm yếu, rõ ràng luyến tiếc như vậy, vì sao lại còn buông tay?

Nếu có một ngày Lan Lan yêu người khác, anh sẽ không rộng lượng thả cô đi như vậy.

Anh muốn Lan Lan vĩnh viễn thuộc về anh.

Chẳng sợ cô không yêu anh, chỉ cần cùng anh ở bên nhau.

"Nói thật thì tôi cảm thấy có hơi chút đáng sợ." Giản Lan nhẹ nhàng ôm anh, nói đúng sự thật.

Theo quan niệm của cô, hai người chia tay vốn dĩ là chuyện bình thường, có thể cùng một người đi đến cuối cùng mới hiếm thấy.

Có thể là bởi vì cô vẫn chưa yêu, cho nên không thể lý giải vì sao lại có người rời đi một nửa kia thì không sống nổi.

Có lẽ người có tính cách cố chấp như Trương Triều mới có thể hiểu được việc này.

Ánh sáng trong mắt Phó Vọng dần lui tắt.

Như vậy theo cô thì việc này đã đáng sợ rồi sao?

Nhưng anh so với ba còn cổ chấp hơn.

"Vậy chị sẽ cùng một người điên cuồng yêu chị ở bên nhau không?"

"Đương nhiên sẽ không." Giản Lan trả lời không chút do dự.

Nhắc tới đề tài này, cô liền nhớ tới ác mộng Tửng Triều đem lại cho cô.

Đời này không muốn trải nghiệm lại lần thứ hai.

Phó Vọng khéo lại con người, không nói nữa, chỉ lặng lặng ôm cô, càng ôm càng chặt.

Giản Lan hơi khó hô hấp, nhưng nghĩ đến bây giờ tâm tình anh đang không tốt, vẫn không đẩy anh ra.

Cuối cùng, Phó Vọng cúi đầu xuống gần cổ cô, không thể để Lan Lan rời anh đi.

Tuy rằng nhìn thấy Lan Lan đụng chạm với người khác sẽ rất thống khổ, nhưng anh không thể xúc động như lần trước được.

Anh muốn kết hôn với cô, muốn cho cô cam tâm tình nguyện ở bên anh.

"Ừm, cậu đương nhiên sẽ không như vậy, cậu ngoan như vậy mà."

Nói xong, Giản Lan cảm giác được, cần cổ truyền đến một trận nóng bỏng ướt át.

Phó Vọng gắt gao ôm cô, không nói mà yên lặng khóc.

Giản Lan có thể cảm giác được sự đau khổ của anh, nhưng lại không hiểu anh vì sao lại khổ sở.

Sau khi khóc xong, tâm tình Phó Vọng khá hơn nhiều.

Cuối cùng không còn khó chịu như lúc đầu nữa.

Ít nhất người thân mật nhất với Lan Lan vẫn là anh, tên Quý Trạch kia chưa từng hôn môi với Lan Lan.

Nằm bò khóc lóc trên người cô một lát, cảm xúc hơi bình phục lại, Phó Vọng nhịn không được thân mật cọ cô.

"Hơi ngứa."

Cô càng nói như vậy, anh càng muốn cọ cô.

"Cậu đừng như vậy, ngứa chết." Giản Lan bị anh cọ đến muốn cười.

Cọ một lúc, Phó Vọng thử nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt cô.

Giản Lan tức khắc sùng sốt, nghi hoặc nhìn về phía anh, "A?"

"Chị, tôi muốn hôn chị." Phó Vọng nhìn chăm chăm môi cô, đôi mắt vừa khóc hơi phấp phồng, còn cẩn thận mang theo khát vọng.

"Vì sao?" Giản Lan khó hiểu.

Cô đã không cần đóng cảnh hôn nữa.

"Bởi vì rất ngọt."

Phó Vọng nói, dần dần sát vào môi cô, cuối cùng lại bị tay Giản Lan chặn lại.

"Không được." Cô quyết đoán cự tuyệt.

Bạn bè có thể ôm nhưng không thể hôn.

"Vậy được rồi." Phó Vọng không hề được một tác lại tiến một thước, ngoan ngoãn nằm bò trên người cô.

Mặc dù không hôn được nhưng có thể ôm cô như vậy cũng rất tốt.

Những lời anh vừa nói với hành vi của anh làm Giản Lan trong lòng sinh ra một chút hoài nghi.

Bất quá thấy Phó Vọng dễ dàng từ bỏ như vậy, hơn nữa anh luôn cho Giản Lan ấn tượng là người ngoan ngoãn đơn thuần, Giản Lan lại cảm thấy có lẽ cô chỉ suy nghĩ quá nhiều.

Còn việc anh nói muốn hôn cô, khả năng cũng chỉ là nói chơi.

Nghĩ đến đây, Giản Lan liền không hoài nghi nữa.

Rốt cuộc cô mới quen Phó Vọng không được bao lâu, sao có thể sinh ra cảm tình?

Hai người yên tĩnh ôm nhau.

Hoa Lớn Hoa Nhỏ muốn thò người qua để ôm, Phó Vọng nhìn thấy duỗi tay không khách khí đẩy chúng ra.

Sau khi "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu" phát sóng, thảo luận về kỹ thuật diễn Giản Lan trên mạng ngày càng nhiều, ngay cả nữ chính phim cũng không hot bằng.

Trong phim, nhân vật Tả Ngọc Bội trước giữa phim đã chết, cho nên rất nhanh đã tới cảnh Tả Ngọc Bội báo thù không thành, bị kẻ thù giết chết.

"Tả Khâu Xa, ông không chết tử tế được, ông sẽ xuống địa ngục---"

Thanh âm tuyệt cọng phần nộ còn chưa nói xong đã bị một chưởng đánh gãy, thân mình nàng bị đánh đến bay ngược ra ngoài, giống con búp bê rách nát ngã trên mặt đất, chết không nhắm mắt.

【Mẹ nó đoạn này tôi khóc chết mất, huhuhu đại sư tỷ hắc kiến hoa lại chết như vậy sao.】

【Ai bảo nam chính trước đó còn thánh mẫu chứ, về sau mới có thể dần hắc hóa, ai, khổ thân Bội Bội.】

【Tôi tức giận aaaaaaa, mau nói cho tôi biết tên chó chết họ Tả kia khi nào mới chết!!!】

【Có một nói một, Giản Lan diễn đoạn này quá nhập tâm, cảm xúc siêu trọn vẹn, ai nói cô ấy kỹ thuật diễn kém?】

【@Bá Bá giới giải trí V, vào xin lỗi đi!】

【Giản Lan rất xin lỗi, về sau ai dám nói cô kỹ thuật diễn kém, tôi chặt đầu hắn.】

Càng ngày càng nhiều cư dân mạng đến Weibo Giản Lan, bình luận phía dưới ba chữ "Thực xin lỗi"

Trước đây bọn họ bị nick quảng cáo dốt mũi, tin là thật, bình luận chửi Giản Lan.

Sau khi bộ phim được phát sóng, những lời đã từng nói đó làm cho bọn họ hổ thẹn không thôi.

Rất nhanh, đề tài #Giản Lan thực xin lỗi đã lên hot search.

Không ít cư dân mạng đều nhấn vào Weibo Giản Lan, hơn nữa còn xin lỗi cho lời nói lúc trước của mình.

【Giản Lan thực xin lỗi, trước đây tôi đã hiểu lầm kỹ thuật diễn của cô, hiện tại xem ra chúng tôi mới là cư dân mạng mù mắt.】

【Mấy đũa anti kia, trước đây ai nói Lan bảo chỉ mạnh miệng? Lan Bảo chúng tôi tự tin lắm đấy nhé.】

【@Bá Bá giới giải trí V, ngày trước từng đưa ra chứng cứ bôi đen ca ca nhà tôi, chứng cứ tại đây [hình ảnh]】

Trong lúc nhất thời, kỹ thuật diễn của Giản Lan đều được mọi người tán thành, số fans bùng nổ.

Vài đoạn phim cô đã diễn đều bị làm thành phim hoạt hình, cư dân mạng truyền tay nhau sôi nổi.

Cùng lúc đó, @Bá Bá giới giải trí V trở thành đối tượng bị săn đuổi.

Giản Lan click mở xem mấy bình luận, phát hiện tài khoản này gây tội không ít người, mình tính nam nữ đều có, phỏng chừng nguồn thu nhập chính lấy từ anti.

Độ hot của cô gần đây tăng rất nhanh, có thể là một tiểu bình hoa nào đó ghen ghét nên cố ý mua anti cho cô, vậy nên Giản Lan không đoán được chuyện này là do ai làm.

Cuối cùng Giản Lan không chờ được tài khoản kia xin lỗi, vì tài khoản này trực tiếp bị chính phủ khóa lại.

Mà Giản Vân đang chờ Giản Lan rời showbiz, nhìn thấy Giản Lan được toàn bộ khên kỹ thuật diễn, tức giận đến mặt trắng bệch.

Cô ta điên cuồng mua anti, muốn tiếp tục đim Giản Lan, kết quả những anti đó đều bị fans nhấn chìm.

Các cư dân mạng không phải người mù, kỹ thuật diễn ai kém ai tốt đều nhận ra được.

Dù có cố gắng thế nào cũng vô dụng.

Giản Vân còn muốn tiếp tục lại nhận được điện thoại của Lục Nhiều.

"Vân Vân, đừng làm loạn nữa."

"Vì sao? Nhiều ca sao cũng giúp đỡ Giản Lan?" Thanh âm Giản Vân có chút bén nhọn.

"Anh không phải giúp cô ta, trong tay cô ta có ảnh chụp của chúng ta, lần trước nói với anh nếu tiếp tục nhắm vào cô ta sẽ đưa ảnh chụp ra ngoài."

Lục Nhiều nói xong, Giản Vân lúc này mới nguôi giận.

Chỉ là tưởng tượng đến cô ta tiêu tốn bao nhiêu công sức như vậy, cuối cùng lại khiến Giản Lan càng nổi tiếng, trong lòng cô đau như chảy máu.

"Được rồi, bảo bảo đừng buồn, anh đưa em ít tiền."

"Nhiều ca anh thật tốt."

Lục Nhiều cười khẽ, "Anh không tốt với em thì còn tốt với ai? Máy hôm nữa đi quay chương trình thực tế, em có sợ không?"

"Đương nhiên là sợ, ai chả sợ chết." Giản Vân uốn giọng làm nũng.

"Đừng sợ, có anh ở đây."

Giản Vân lại nói, "Nếu Giản Lan không phải là khách mời thì tốt rồi, em không muốn hợp tác với chị ta."

"Đây là sắp xếp của tổ tiết mục, anh cũng không có biện pháp, làm khổ em vậy. Đợi lúc kiếm đủ tiền, hai chúng ta sẽ hợp về một công ty, có thể quang minh chính đại bên nhau, cũng không cần trốn buộc như bay giờ nữa."

"Vâng ạ, Nhiều ca phải cố lên!"

Hai người tình tứ một lúc mới cắt đứt điện thoại.

Vốn Giản Vân còn tức giận đến đầu suýt bốc khói, sau khi nói chuyện điện thoại với Lục Nhiều, tâm tình của cô ta đã khá hơn nhiều.

Giản Lan cho dù hót đến mức nào thì Nhiều ca cũng chứng mất cô.

Cô đời này mặc định chỉ có thể để cô ta đạp dưới chân.

Nhân vật Tả Ngọc Bội đóng máy không lâu thì kỳ đầu tiên của "Chạy trốn trong vương quốc bí mật" cũng phát sóng.

Chương trình này vì có Giản Lan vừa mới lên hot search, hơn nữa khách mời đều khá nổi nên vừa phát sóng đã rất thu hút.

Mở đầu chương trình nhanh chóng phát ra đoạn trước khi nhóm khách mời quay phim, liền trực tiếp tiến vào chủ đề.

Biệt thự ma quái giữa rừng núi hoang vắng, bên cạnh còn có mấy ngôi mộ, bố trí này khiến người xem thấy vừa khiếp vừa hoảng.

Lúc sau từng khách mời mở túi của mình, xem gấu của từng người, liền phân nhóm đi khám phá.

Tiếng kêu sắc nhọn của Hường Uyển, xem đến đoạn này khiến người ta giật nảy mình.

Mọi người sôi nổi chạy đến, Phương Túc Dương hiểu lầm ý Hường Uyển, vừa vào phòng thiếu chút nữa bị hù chết.

Cuối cùng mọi người quyết định hôm sau lại tìm manh mối.

Có Giản Lan mang đồ ăn, nhóm khách mời còn yên bình vượt qua đêm đầu tiên.

Sáng hôm sau, Giản Lan và Đàm tiêu cùng tiến vào phòng búp bê váy cưới.

Thời điểm vào cửa, Đàm Tiêu theo bản năng chắn tầm mắt của Giản Lan.

【aaaaa Đàm ca của tôi quá tuyệt vời】

【Tôi ship cặp này, hihhi, đường cũng thật mẹ nó ngọt.】

【Cp bát quái đã hành động!】

Không chỉ là lần này, về sau hai người còn giao lưu ánh mắt, cùng với việc Đàm Tiêu và Giản Lan tắt mic ra góc cầu thang nói chuyện khiến những người yêu cầu lương thật sự sung sướng.

Chiều đến đoạn Giản Lan thối kèn xô na, bình luận vừa sung sướng, vừa trào phúng Hường Uyển.

【hahahha Lan Bảo chính là người vừa mỹ lệ vừa đa tài đa nghệ mà】

【Giản Lan nói thật với em đi, trước khi chị vào showbiz rốt cuộc là đầu bếp hay thầy bói, hay nghệ sĩ thối kèn xô na?】

【Hường Uyển quả thực là vết mực nho】

【Rõ ràng Hường Uyển muốn thể hiện, kết quả lại bị vả mặt, đúng là cốt truyện kinh điển.】

Lúc này Hường Uyển đã chấm dứt hợp đồng với công ty, hoàn toàn rời showbiz.

Bất quá cô ta nhìn chương trình mình tham dự lên hot search vẫn không nhìn được vào xem qua.

Một người nói giúp cô ta cũng không có, Hường Uyển tức giận đến mức trực tiếp ném điện thoại ra ngoài.

Càng về sau, không khí kinh dị của chương trình ngày càng đậm.

Buổi tối lúc một đám búp bê mặt trắng nhảy vào phòng khách, dọa tất cả mọi người một cái.

Chờ đến lúc Giản Lan vừa mới tỉnh ngủ một quyền đánh bay bọn chúng, bình luận đều biến thành "hahahhahahaahahaha" đều nhịp như đã luyện tập sẵn.

Ngày cuối cùng, phiên bản người của búp bê ma xuất hiện, lúc nhóm Hường Uyển đều hoài nghi Giản Lan, Đàm Tiêu và Phương Túc Duowg đứng dậy, nói thế nào cũng che chở Giản Lan.

【Phiền thật, ghét nhất nhóm khách quý vì muốn giữ quan hệ tốt nên giả bộ hiền lành, làm ơn đi, các người đang ở trò chơi chạy thoát, không phải trò chơi kết giao ok?】

【Cô không nên xem mấy chương trình này, chỉ số thông minh của cô xem không hiểu được.】

【Tôi xem qua phát sóng trực tiếp khinh bỉ, rất nhanh cô sẽ bị vả mặt thôi.】

Không bao lâu, Giản Lan vững vàng bình tĩnh phân tích, hơn nữa còn có manh mối về giấy trừ tà, tất cả hướng về kết quả cuối cùng - tất cả mọi người đều là con mồi của búp bê ma.

【Thực xin lỗi, tôi không nghĩ sẽ bị vả mặt nhanh như vậy, tôi thành thật xin lỗi】

【Lúc trước xem xem đoạn này tôi liền nghĩ một đóng gấu kia rốt cuộc có ích gì, hóa ra là dụng ý này.】

【Vợ của anh thật sự quá thông minh, lần sau phát sóng trực tiếp anh nhất định xem!】

Cuối cùng, Giản Lan và Đàm Tiêu cùng "xuất giá" búp bê ma xong, cổng mở ra, thân phận được vạch trần, kỳ tiết mục này hoàn toàn chấm dứt.

【Bộ phim mới của Đàm ca và Lan Bảo "Nhà nghiên cứu ma thuật" sắp đóng máy, hai bọn họ chính là tình lữ, chú ý rải đường nha.】

【thỏa mãn rồi, ngồi chờ phim mới phát sóng.】

【Nhỏ giọng nè, gần đây Giản Lan hot như vậy, có phải có Đàm thái tử nào bao nuôi không?】

【Mẹ nó tôi cảm thấy suy đoán này thật hợp lý, rõ ràng Giản Lan trước kia là diễn viên tuyến mười tám, gần đây nhiều lần lên hot search, vừa lúc là từ khi hợp tác với Đàm Tiêu.】

【Cho nên đây là câu chuyện kim chủ tổng tài và minh tinh chìm hoàng yến ư? Nào tôi đã tự tưởng tượng ra hàng ngàn ngọt văn rồi.】

Phó Vọng lúc trước đã xem qua phát sóng trực tiếp, nhưng anh vẫn xem lại lần nữa.

Sau khi cất nổi biên tập, họ rõ ràng có ý nhấn mạnh cp Đàm Tiêu và Giản Lan.

Phim mới của bọn họ đang quay, lúc này làm vậy hiệu quả là tốt nhất.

Chương trình vì có tình tiết yêu đương, lại lên hot search nhiều lần nên tùy tiện vào Weibo đều có thể nhìn được nhiều bài đăng ship cp.

Tâm tình Phó Vọng không tốt lắm, nhưng cũng không xúc động như lúc xem "Truyền thuyết chín ngày Linh Tiêu"

Xem xong, anh đứng dậy, từ kết lấy ra một bình thuốc nhỏ.

Đó là thuốc ngủ, sau khi uống xong rất nhanh sẽ ngủ say.

Phó Vọng ném thuốc vào thùng rác.

Lúc này anh nhận được điện thoại Giản Lan.

"Em trai, đang xem chương trình à?"

"Ừm."

"Cậu có sợ không?" Giản Lan cười hỏi.

Vốn định nói không sợ, lời nói đến miệng lại đổi thành: "Có hơi."

"Haha tôi không sợ thì cậu sợ cái gì, gần đây tôi phải đi diễn đêm, buổi tối không trở lại. Tôi còn mua quà trên mạng cho cậu, hôm nay hẳn sẽ đến." Ngữ khí Giản Lan nhẹ nhàng, tiến độ quay phim bên kia hẳn thuận lợi.

Thế cô đưa Phó Vọng thuộc quyền quản lí của cô.

Cho nên cô đương nhiên biết Phó Vọng không tiêu tí tiền nào.

Nếu em trai không chủ động tiêu tiền, vậy cô chỉ có thể mua quà cho anh thôi.

"Được, chú ý nghỉ ngơi đừng quá mệt mỏi."

Ngắt điện thoại không bao lâu, Phó Vọng liền nhận được điện thoại chuyển phát nhanh.

Anh nhận được rất nhiều quà, có quần áo giày đồng hồ, còn có dụng cụ đồ ăn vặt cho mèo.

Điều đó không quan trọng, quan trọng nhất chính là anh nhận được một cái gối ôm, một cái gối ôm in hình Giản Lan.

Đôi mắt đen nhánh của Phó Vọng chợt sáng lên.

Lan Lan cư nhiên chủ động đưa cho anh gối ôm như thế này.

Còn không đợi Phó Vọng muốn xuyên tạc ý tứ cô, anh lại nhận được điện thoại Giản Lan.

"Chuyển phát nhanh đã ký nhận, cậu nhận được hết đồ chưa?" Giản Lan hỏi.

"Nhận được rồi."

"Bên trong có cái gối ôm in hình tôi không?"

"Có." Phó Vọng nắm chặt di động, trong thanh âm mang theo vui vẻ.

Chẳng lẽ ý tứ Giản Lan là, lúc anh nhớ cô có thể ôm gối sao?

Giản Lan rất nhanh nói dụng ý của mình, "Cậu có thể bỏ vào lồng sắt Hoa Lớn Hoa Nhỏ không? Như vậy hai chúng nó sẽ không cô đơn."

Lúc Hoa Lớn Hoa Nhỏ nhớ cô có thể ôm gối.

Khóe môi vừa gợi lên đã hạ xuống, môi nhấp thành một đường thẳng, mày cũng nhíu lại.

Hóa ra không phải mua cho anh.

Là mua cho hai tiểu hồn đần kia.

"Được." Mắt đen Phó Vọng thâm thúy, trầm giọng đáp ứng.

Liếc mắt lạnh lùng nhìn Hoa Lớn Hoa Nhỏ một cái, Phó Vọng xoay người đi vào phòng ngủ.

Anh không đặt gối ôm vào lồng mèo, mà đặt lên giường ngủ.

Chờ lúc về sau Lan Lan hỏi, anh sẽ nói gối bị mèo phá.

Tác giả có lời muốn nói: Hoa Lớn Hoa Nhỏ: Meo meo meo?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Giáo sư đại học A

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Giáo sư đại học A

Giản Lan vừa ngắt điện thoại, quay đầu liền đối diện với con người thâm thúy lãnh đạm của Đàm Tiêu.

“Tề đạo bảo tôi gọi cô đến quay lại cảnh vừa rồi, tôi chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua, không phải cố ý nghe lén” Đàm Tiêu thấp giọng giải thích.

“Vừa rồi không phải đã quay sao? Tại sao đột nhiên lại muốn quay lại?” Giản Lan vừa đi vừa hỏi.

“Bối cảnh có một lỗi nhỏ nên muốn quay lại.”

“Được”

Cô vừa nói xong, Đàm Tiêu bỗng bước nhanh hơn, ngăn trước mặt cô.

Thân hình anh cao lớn, bao phủ cả người cô giữa cái bóng anh.

“Vừa rồi cô gọi điện cho bạn trai à?” Đàm Tiêu hỏi.

“Không phải, tôi không có bạn trai.” Giản Lan nghi hoặc nhìn anh.

Thấy cô không phải dáng vẻ làm bộ, Đàm Tiêu không biết vì sao trong lòng hơi nhẹ nhàng thờ ra.

“Không phải thì tốt, chúng ta hiện tại đang lãng xê cho nhau, nếu cô có bạn trai, cậu ta thấy được sẽ nổi giận” Đàm Tiêu lấy bừa một cái có lí giải cho việc anh hỏi về vấn đề này.

“Đây đều là công việc, kể cả tôi có bạn trai, anh ấy cũng sẽ không tức giận” Giản Lan thuận miệng nói.

Lại không phải thật sự là một cp, nói trắng ra đều là để hot.

Cô là minh tinh, nhiệm vụ chính là làm các fan vui vẻ, thể hiện thứ mà họ muốn xem.

Trở lại hiện trường quay phim, Giản Lan diễn lại đoạn kia, một lần liền qua.

Buổi tối khi cô vừa quay xong, đang chuẩn bị về nhà thì tiện tay gửi tin nhắn cho Phó Vọng.

“Tôi về nhà đây.”

“Chỉ có muốn thăm trường học một lát không? Tôi còn chưa về nhà”

“Được nha” Giản Lan vui vẻ đáp ứng.

Việc quay phim kết thúc sớm, cô cũng rất muốn xem xung quanh trường.

Giản Lan đeo khẩu trang, vừa rời khỏi đoàn phim liền thấy Phó Vọng ở cách đó không xa.

“Đi thôi”

Hai người cùng nhau tản bộ trong trường.

Đền đường tối, Giản Lan lại đeo khẩu trang, nên cũng không có nhiều người chú ý đến hai người.

“Hôm nay sao cậu còn chưa về nhà?” Giản Lan nhìn anh hỏi.

“Vẫn luôn làm thí nghiệm nên quên nhìn thời gian”

“Vậy cậu ăn cơm tối chưa?”

“Chưa”

Anh thường xuyên như vậy, nếu bận liền không để ý đến việc ăn cơm.

Lúc trước cố ý đi học nấu ăn cũng là vì anh muốn nấu cơm cho Giản Lan mà thôi.

“Đã 9 giờ rồi, không thể không ăn cơm được, cậu muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được”

Giản Lan suy nghĩ trong chốc lát “Có muốn xem phổ ăn vặt ngoài trường học không?”

Cô còn hoài niệm lúc đi học cùng bạn bè đi ăn vặt ở bên ngoài.

“Được”

Thời điểm này là lúc phổ ăn vặt ngoài trường náo nhiệt nhất.

Người đến ăn đều là những gương mặt trẻ tuổi đầy phấn chấn, hoặc tốp năm tốp ba, hoặc hai người một, cũng có vài người tới mua bữa ăn khuya.

Mì lạnh nướng, mực nướng, hoành thánh, cánh gà bọc cơm, đậu hũ thối, đồ xiên...

Đồ nhiều như vậy, lại thêm không khí náo nhiệt khắp các quầy hàng, Giản Lan cảm thấy khó lựa chọn.

“Tôi muốn ăn đồ xiên” Giản Lan đã lâu cũng chưa ăn vặt, lại ngại thấy mùi thức ăn, khó tránh có chút thèm ăn.

Phó Vọng nhìn những quầy hàng đó, cuối cùng vẫn quyết định không mua.

“Mua nguyên liệu về nấu đi”

“Tại sao?”

“Chị sẽ bị đau bụng”

Nghe anh nhắc như vậy, Giản Lan mới nhớ ra hiện tại cô bị đau dạ dày, không thể tùy tiện ăn.

“Cậu nấu được ư?”

“Tôi có thể học, đi thôi”

Nói xong, còn chưa đợi Giản Lan phản ứng lại, Phó Vọng liền kéo cô rời khỏi phổ ăn vặt.

Hai người đến siêu thị gần đó mua được không ít nguyên liệu nấu ăn, sau đó Phó Vọng lái xe đưa cô về chung cư.

Vừa rời trên đường đi siêu thị, Phó Vọng đã tra phương pháp làm oden, ngay khi về nhà, anh bắt đầu nấu súp với táo bẹ.

Thấy động tác thuần thục của anh, Giản Lan kinh ngạc hỏi “Cậu thật sự là lần đầu tiên nấu sao?”

“Ừ”

Trong mắt anh, làm thí nghiệm và nấu cơm cũng không khác gì nhau, chỉ cần không chế tốt lượng biến đổi của đồ sở hữu, đồ vật làm ra nhất định không sai.

Mùi hương thanh đậm rất nhanh đã tỏa ra.

Phó Vọng đem nồi nấu đặt trên bàn cơm.

“Ném thử xem, tôi không cho ớt cay”

Nhìn món canh trong, Giản Lan còn hoài nghi hương vị của nó.

Mà sau khi cô ném thử một miếng củ cải, lập tức bị vị ngọt thanh chinh phục.

“Ăn rất ngon”

Thanh đạm hơn so với bên ngoài nhiều, còn có nhiều nguyên liệu nấu ăn, mà không phải là hương vị của các chất phụ gia.

Giản Lan ăn một lúc, thấy anh vẫn không động đũa, liền thúc giục nói “Sao cậu không ăn? Đừng chỉ nhìn tôi ăn chứ”

“Được”

Tuy rằng món ăn Phó Vọng nấu không chứa nhiều calo nhưng Giản Lan cũng không ăn quá nhiều.

Thời gian còn lại, đến lượt cô nhìn Phó Vọng ăn.

Sau đó Giản Lan liền phát hiện, khi Phó Vọng ăn đều không thể hiện biểu tình thỏa mãn, anh chỉ bình tĩnh ăn cơm, giống như để lấy năng lượng, nhìn không ra vui buồn.

“Tay nghề của cậu như vậy, tôi còn tưởng rằng cậu thích đồ ăn”

“Cũng có thích” Phó Vọng sợ cô hoài nghi nên mới nói như vậy.

Trên thực tế, đồ ăn hoàn toàn không đem lại niềm vui cho anh, gần đây anh thậm chí nghiên cứu các loại thuốc để con người không cần ăn mà vẫn có năng lượng, như vậy anh không cần lãng phí thời gian ăn cơm.

Lúc trước cố ý học vì anh muốn tự mình chiêu cố Lan Lan, không muốn có người thứ ba tới quấy rầy.

Chỉ là cuối cùng Lan Lan bài xích anh như vậy, cũng chưa từng ăn thử đồ ăn anh làm dù chỉ một lần.

Giản Lan lại không rối rắm chuyện này, chỉ nghĩ có lẽ Phó Vọng không có thói quen biểu hiện ra bên ngoài, rất cuộc thói quen ăn cơm của mỗi người cũng không giống nhau.

Ngày đó ăn khuya xong, Giản Lan liền về nhà ngủ.

Vốn tưởng rằng chỉ là một lần ăn cơm bình thường, không nghĩ tới cư nhiên lại lên hot search.

Hư hư thực thực chuyện Giản Lan bao dưỡng tiểu thịt tươi#

Khi Giản Lan nhận được điện thoại của Tiền Phái Phái, cô vừa ngủ không bao lâu, cả người đều ngây ngốc.

Nhìn thời gian, hiện tại mới qua buổi tối một chút.

Cô còn chưa kịp mở Weibo liền nhận được rất nhiều tin nhắn Wechat.

Phương Túc Dương: Lan Lan, cô yêu rồi?

Đàm Tiêu: Không phải là nói không có bạn trai sao? Ảnh chụp là cô à?

Giản Lan không có thời gian trả lời bọn họ, chuyện đầu tiên làm là mở Weibo.

Quả nhiên, chuyện này đứng đầu hot search, đang nổ tung rồi.

Nhấn vào Weibo có nhiều bình luận nhất sẽ thấy đập vào mắt chính là bức ảnh, rõ ràng là chụp lên ở gần phố ăn vặt.

Cô gái đeo khẩu trang, buộc tóc đuôi ngựa nhìn qua có chút giống Giản Lan, chỉ là chất lượng ảnh quá thấp, khó có thể phân biệt.

Mà thiếu niên thân hình cao gầy bên cạnh, cho dù là ảnh chụp mờ cũng không che được ngũ quan xuất sắc cùng làn da trắng nõn, đặc biệt xuất chúng ở giữa những người qua đường.

Nhìn qua hẳn là học sinh của đại học A, mà Giản Lan đã tốt nghiệp hai- ba năm.

Đổi lập như vậy thật dễ dàng làm người ta liên tưởng đây là tiểu thịt tươi Giản Lan bao dưỡng.

[Không nói cái khác, em trai này tôi đồ rồi! Ảnh chụp mờ như vậy cũng không ảnh hưởng đến khí chất, người thật sẽ đẹp đến thế nào]

[Giản Lan thật sự bao dưỡng tiểu thịt tươi? Không thể, lúc này truyền ra việc này là tự hủy hoại tiền đồ của bản thân sao?]

[Giản Lan mau ra đây giải thích! Nói cho tôi đây không phải sự thật a a a, tôi không thể tiếp thu!]

[Vốn dĩ muốn ngủ, nhìn thấy ảnh này liền trực tiếp khóc, Lan Bảo ra đây cho tôi!]

[Tôi là sinh viên đại học A, ảnh chụp này tại sao lại giống giáo sư của tôi? Thân hình và bộ quần áo cũng giống]

[Tầng trên là nằm mơ sao? Giáo sư dạy cậu nếu soái như vậy, mỗi ngày tôi đều đến nghe giảng bài]

Giản Lan cũng không để tâm đến bình luận này, bởi vì tuổi của Phó Vọng nhìn thế nào cũng không giống giáo sư.

Tiền Phái Phái ở bên kia gợi ý cô tìm bạn để giải thích chuyện đêm qua một chút, trước tiên để chuyện này lắng lại.

Người Giản Lan nghĩ đến đầu tiên là Đàm Tiêu.

Bởi vì hiện tại cô đang có tin đồn với Đàm Tiêu, hơn nữa hai người ở cùng đoàn phim, nói ở cạnh nhau cũng sẽ không có người hoài nghi.

Vì thế Giản Lan nhanh chóng mở khung thoại với Đàm Tiêu: “Không phải bạn trai, chỉ là một người bạn bình thường, anh có thể giúp tôi không?”

“Cô nói đi” Bên kia dường như trả lời trong giây lát, xem ra vẫn luôn đợi tin của cô.

“Giúp tôi làm sáng tỏ một chút, nói hai chúng ta hôm qua ở cạnh nhau nghiên cứu kịch bản”

“Được”

Đàm Tiêu không chút do dự đồng ý, nháy mắt đăng Weibo đã sớm biên tập xong.

@Đàm Tiêu V: Ngày hôm qua tôi và Giản Lan đang ở trong phòng đối diễn, tin đồn trên mạng là không đúng sự thật.

Phía dưới là ảnh chụp kịch bản, ở góc bên phải có ghi rõ thời gian, quả thật là 9 giờ tối.

Đề tài này vừa lên hot search, anh liếc mắt một cái liền nhận ra người con gái trong ảnh chụp là Giản Lan.

Dựa theo kinh nghiệm trước đó, ngay lúc này, đối tượng thích hợp để Giản Lan xin giúp đỡ là anh, vì vậy anh vẫn luôn đợi cô mở lời.

Sở dĩ không trực tiếp làm sáng tỏ là sợ Giản Lan có người khác an bài, lúc đó sẽ lộ tẩy.

Giản Lan lập tức chia sẻ Weibo.

@Giản Lan V: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, nhưng trước mắt tôi không có ý định yêu đương, chỉ muốn đóng phim thật tốt, yêu các bạn.

Hình ảnh là cảnh quay tối hôm qua, nam nữ chính vì tìm manh mối giải mã pháp, buổi tối lên vào phòng thí nghiệm, tìm tư liệu bí ẩn về những loại thuốc đó.

Trong ảnh chụp, Giản Lan đóng vai nữ chính và Đàm Tiêu đóng vai nam chính đang thâm tình nhìn nhau, cực kì ái muội.

Hai bọn họ đồng thời làm sáng tỏ, hướng gió lập tức thay đổi.

[Đàm ca và Lan Bảo đồng thời làm sáng tỏ, tôi có phải đoán được bọn họ có quan hệ lén lút?]

[Hiện tại hai người không phải sẽ ở bên nhau chứ, tôi thật sự cần lười a a a]

[Người ở lầu trên bị bệnh cần thuốc à? Sao không nghĩ là bạn bè nên đăng Weibo, tại sao cứ phải là ở bên nhau mới có thể cùng đăng bài phản bác?]

[Mặc kệ người khác nói gì, chỉ cần Lan Bảo không bao nuôi tiểu thịt tươi là được]

[Tôi hiện tại có thể yên tâm đi ngủ, ngủ ngon fans Lan Bảo, ngủ ngon Lan Bảo]

[Cho nên người trong ảnh không phải là Giản Lan, đó là ai vậy?]

[Ai là ai là ai, trên thế giới cũng nhiều người lớn lên giống nhau, hơn nữa người kia vẫn luôn đeo khẩu trang, ai biết dưới lớp khẩu trang kia trông như thế nào]

Cũng may là Giản Lan lén chạy ra đoàn phim, hơn nữa toàn bộ quảng trường đều đeo khẩu trang cho nên không bị người khác nhận ra.

Chuyện này cuối cùng hữu kinh vô hiểm * trôi qua.

* Gặp chuyện kinh sợ nhưng không có gì nguy hiểm.

Sau khi giải quyết xong, Giản Lan an tâm đi ngủ, nên cô cũng không biết sau đó có hot search về Phó Vọng.

#Giá trị nhan sắc trái ngược của giáo sư đại học A

@Viết văn x mặc V: Người trong bức ảnh này là giáo sư của tôi, hôm nay tôi nói một trăm lần cũng không có ai tin, phía dưới là ảnh chụp phóng to. Đây

là ảnh chụp của giáo sư, 13 tuổi qua một kì thi thiếu niên đỗ vào đại học A, 17 tuổi tốt nghiệp, sau đó xuất ngoại 5 năm học thạc sĩ, vừa trở về năm nay. Năm nay thầy 22 tuổi, là giáo sư trẻ nhất đại học A.

Bên dưới là ảnh chụp lí lịch của Phó Vọng, trên ảnh thần sắc cao lãnh, đôi mắt sắc lạnh, ngũ quan so với ảnh chụp trên hot search vừa rồi không có gì khác biệt.

Bên dưới bức ảnh có các bài báo của các tạp chí anh từng xuất hiện và các bằng sáng chế anh từng nhận được, một chuỗi dài danh sách, lí lịch còn đẹp hơn cả các giáo sư có thâm niên cao.

Nhiều thành tựu như vậy, không có gì lạ khi còn trẻ mà anh đã được bổ nhiệm làm giáo sư đại học A.

[A a a giáo sư khiến chúng ta nỗ lực hiếu học, tôi đột nhiên tràn ngập ý chí chiến đấu, hiện tại liền xem các đề thi, giáo sư đẹp trai chờ tôi!]

[Tôi đau, tại sao trường chúng ta không có giáo sư lợi hại như vậy]

[Nếu tôi có thể đến buổi học của anh ấy, nhất định mỗi ngày đều đến đầu tiên, đến chết cũng không đến muộn]

[Nghe nói giáo sư này không phải là giáo viên, đa số thời gian đều làm nghiên cứu khoa học, cũng chỉ có anh ấy mới có loại đãi ngộ đặc biệt này]

[Emmm Nếu là giáo sư nghiên cứu khoa học sao có thể bị bao dưỡng, hẳn là chỉ cùng bạn bè hoặc bạn gái đi dạo phố]

[+1, mọi người không có khả năng nhìn trúng người giới giải trí, cư dân mạng cũng đừng nhọc lòng]

Đề tài này vừa mới nổi lên, rất nhanh đã bị người khác gỡ xuống.

Tiếp theo một tin về giới giải trí khác bị đưa ra, không còn ai nhớ rõ chuyện này.

Sáng hôm sau khi Giản Lan tỉnh dậy, chuyện này ở trên mạng đã tan biến như bọt nước. Vì vậy cô tự nhiên không phát hiện thân phận thật sự của Phó Vọng.

Ngày hôm qua sau khi phát sinh sự việc, Giản Lan cảm thấy vẫn cần nói với Phó Vọng.

Vừa mới tỉnh ngủ, Giản Lan liền gõ cửa phòng đối diện.

Phó Vọng trông vẫn còn buồn ngủ ra mở cửa.

Đây vẫn là lần đầu Giản Lan thấy bộ dáng anh lúc mặc áo ngủ.

Anh đang mặc một bộ đồ ngủ màu đen tinh khiết làm bằng lụa với đường viền cổ hơi mở, để lộ xương quai xanh xinh đẹp.

Mái tóc ngắn màu đen có chút hỗn độn, con ngươi hẹp dài hơi híp lại, còn lộ ra vài phần mỏng lung buồn ngủ.

“Cậu mặc bộ này đẹp lắm” Đôi mắt Giản Lan hơi cong, chưa đầy ý cười.

Bên tai Phó Vọng ửng đỏ, đầu óc hơi thanh tỉnh một ít.

“Chỉ có chuyện gì sao?” Vừa mới tỉnh ngủ, thanh âm so với ngày thường mềm mại hơn, nghe cực kì đáng yêu.

“Ngày hôm qua hai chúng ta lên hot search, cho nên tôi tới nói với cậu một tiếng, sắp tới có khả năng không gặp cậu ở trường học được” Giản Lan nói.

Ý tứ là không cho Phó Vọng lại đưa cơm trưa cho cô.

Hiện tại không biết có bao nhiêu paparazzi ngồi cạnh ở gần đoàn phim, dù cô chỉ tiếp xúc với Phó Vọng một chút cũng có khả năng bị chụp.

Phó Vọng nhú mày, có chút không cao hứng “Nhưng chị sẽ bị đau dạ dày”

“Không sao, mấy ngày liền đóng máy rồi” Giản Lan xoa tóc anh.

“Ừ” Phó Vọng đành đồng ý.

“Vậy cậu ngủ tiếp đi, tôi đi đóng phim” Nói xong, Giản Lan xoay người định đi.

“Chỉ” Phó Vọng giữ góc áo cô, khẽ nói.

Giản Lan quay đầu lại “Sao vậy?”

“Ôm một cái” Phó Vọng vươn tay, giống như một đứa trẻ đang làm nũng vậy.

Thấy biểu tình còn chút mơ hồ của anh, Giản Lan cho rằng anh còn chưa tỉnh ngủ, cho nên mới đánh người như vậy.

Cô thở dài, đi qua đó ôm anh một chút, sau đó vỗ nhẹ vào lưng rồi tách ra.

“Được rồi, mau trở về ngủ đi, nhớ khóa cửa kỹ, tôi đi đây”

“Được”

Giản Lan nhìn Phó Vọng đóng cửa lại, mới yên tâm xoay người rời đi.

Mà Phó Vọng sau khi trở lại phòng, đôi mắt thanh tỉnh, trông không có phần nào giống buồn ngủ.

Ngày > đóng máy, Giản Lan nhận được điện thoại của Giản Kỳ Tường, nói muốn cô đến ăn sinh nhật của ông Giản.

Giản Lan là hậu bối, không thể không về, nên mang theo lễ vật trở về.

Kết quả từ đầu đến cuối cô đều như một người ngoài.

Giản Kỳ Tường và Giản Vân, còn có mẹ của Giản Vân là Tào Y Tâm, bọn họ mới là người một nhà.

Những thân thích khác cũng mặt sưng mày xỉa với cô.

Giản Lan không để bụng chuyện này, đưa lễ vật rồi nói vài câu chúc mừng xong thì định rời đi.

“Giản Lan, con có còn bộ dáng của một hậu bối không? Mừng thọ ông, đến bữa cơm cũng chưa ăn con liền muốn đi? Con không thể học em gái sao? Một chút đều không hiếu thuận” Giản Kỳ Tường trầm mặt nói.

“Ba bớt giận đi ạ, chị cũng không phải cố ý” Giản Vân ở bên cạnh nói.

Nhìn như trấn an, thực ra là đổ thêm dầu vào lửa.

“Ông bảo tôi hiếu thuận ai chứ? Một phòng này đều là trường bối của Giản Vân chứ không phải của tôi.” Đôi môi đỏ hơi cong lên nói lời trào phúng.

“Con nói gì vậy?” Giản Kỳ Tường bị mất mặt trước mọi người, thanh âm lập tức nghiêm nghị hơn.

Giản Lan chỉ các trường bối trong phòng “Tôi vừa tiến vào, có ai cho tôi sắc mặt tốt? Mọi người có bộ dáng của trường bối sao? Một khi đã vậy, dựa vào cái gì bảo tôi tôn kính?”

Nói xong, cô lấy đi động mở đoạn ghi âm vừa rồi.

“Ôi, đây không phải là đại minh tinh Giản Lan sao? Thật là vừa nổi tiếng liền có giá, nhìn thấy trường bối cũng không chào”

“Gần đây thấy cô rất nổi, kiếm được bao nhiêu tiền, sao không đem về nhà?”

“Mừng thọ ông, cô liền đưa cái này? Cái này có thể có trị giá bao nhiêu tiền, chưa đến một trăm vạn đi? Cô còn không có tâm bằng Giản Vân”

Trước kia Giản Kỳ Tường làm giàu, căn bản chính là phượng hoàng không rõ danh tính, cũng chưa hẳn là một phượng hoàng thực thụ, nhiều lắm cũng chỉ là một con chim sẻ.

Cho nên nhóm người thân thích này chiếm tiện nghi, giống như ruồi bọ ngửi thấy mùi thịt, khắc nghiệt lại tham lam, há mồm hay ngậm mồm đều là tiền tiền tiền.

Sau khi phát xong đoạn ghi âm, Giản Lan lạnh lùng nói “Giản tổng, về sau nếu không có việc gì cũng đừng gọi điện thoại cho tôi, tôi không muốn biết quan hệ một nhà bọn ông tốt thế nào, cũng không muốn vì cái này mà ảnh hưởng việc ăn uống của tôi”

Nói xong, cô lấy túi rồi đi, không chút lưu luyến.

“Mày!” Cô vừa đi khỏi, Giản Kỳ Tường tức giận đến mức che ngực kịch liệt mà thở, nhìn qua giống như tái phát bệnh suyễn.

“Ba bớt giận đi ạ” Giản Vân ở bên cạnh thuận khí cho ông.

Trong lòng cô ta có chút tiếc nuối, vốn dĩ muốn tranh thủ cơ hội này dạy dỗ Giản Lan không hiếu thuận một trận.

Kết quả ai mà nghĩ được, Giản Lan tham gia tiệc mừng thọ trong nhà cũng ghi âm lại.

Cứ như vậy, cô ta không có các nào lợi dụng việc này để bôi đen, nếu không Giản Lan lấy ra đoạn ghi âm này liền có thể chứng minh tất cả.

Chỉ có thể chờ lần quay chương trình sau tìm cơ hội đâm lên Giản Lan.

Sau khi Giản Kỳ Tường hơi bình phục tâm tình, chỉ tay vào Tào Y Tâm, nổi giận nói “Gọi điện cho Vệ Tĩnh Diễm, bảo cô ta dạy con gái cho tốt”

“Được, ông đừng nóng giận, tôi gọi ngay đây”

Trong lòng Tào Y Tâm khinh thường cười lạnh, sau khi kết nối điện thoại thành công liền thêm mắm thêm muối kể lại sự việc.

Vệ Tĩnh Diễm xuất thân tốt có ích lợi gì, còn không phải là đầu óc ngu xuẩn, vì một nam nhân liền để cha mẹ mình đang sống sờ sờ tức chết, con gái cũng không quan tâm

“Nha đầu Giản Lan này dám nói chuyện như vậy? Được, tôi gọi điện giáo huấn nó. Đúng rồi, Kỳ Tường không sao chứ?”

Thanh âm Tào Y Tâm lãnh đạm, mang theo sự khinh thường không chút che giấu “Ông ấy bị người con gái tốt làm tức giận, hiện tại cũng chưa nguôi ngoai đâu”

“Giản Lan đồ hỗn trướng này, thật là bướng bỉnh” Vệ Tĩnh Diễm ngắt điện thoại liền lập tức gọi Giản Lan.

Chỉ là bà ta gọi nửa tiếng mới nói máy được.

Vừa nhấn nút nghe, phía bên kia điện thoại liền truyền đến lời chất vấn “Giản Lan, có phải con điên rồi không? Vừa rồi Giản gia gọi điện thoại cho mẹ, nói con lại gây sự ở bên kia, con nhanh về xin lỗi đi, có nghe thấy không?”

Giản Lan không muốn nghe lời vô nghĩa, liền đem điện thoại để lên bàn, để Vệ Tĩnh Diễm trút giận với không khí.

Hiện tại cô đã tới công ti, đang thương lượng với Tiền Phái Phái về việc quay kỳ tiếp theo chương trình >

“Không cần quan tâm, chị cứ nói tiếp đi”

Tiền Phái Phái do dự chỉ di động, nhỏ giọng nói “Lan Lan, em thật sự mặc kệ?”

“Em không phải thần” Cô không có năng lực để quản chuyện này, ngược lại sẽ tự kéo mình xuống vũng bùn.

Còn không bằng để chính mình thanh tĩnh.

Cô vẫn còn khỏe, tương lai có thể chu cấp tiền cho Vệ Tĩnh Diễm, để bà ở trong viện dưỡng lão.

Tiền Phái Phái thờ dài “Đôi khi chị cảm thấy kì lạ, mẹ em có xuất thân tốt, tại sao lại điên cuồng đến vậy?”

“Ai biết được, chắc đây là tình yêu đi”

“Ai, mặc kệ, chúng ta nói tiếp việc quay chương trình, địa điểm quay kì này là kí túc xá nữ sinh của trường cao đẳng, phong cách cũng không khác với lần trước lắm, vẫn là nơi truyền thống về ma quỷ”

“Còn có manh mối nào nữa không?”

“Có một lời lưu truyền nói việc kí túc xá ma quỷ có quan hệ với chuyện trong quá khứ, cụ thể là chuyện gì thì tổ tiết mục không tiết lộ”

“Làm thế nào để khách mời nam vào kí túc xá nữ?”

Tiền Phái Phái nhú mày, lắc đầu “Cái này không nghe được tin tức gì, nhưng khi tổ tiết mục quay phim, tòa nhà trống không, có lẽ khách mời nam đi vào cũng không sao”

“Lần này yêu cầu mang thứ gì?”

“Tổ tiết mục bên kia nói rằng mỗi người mang một chiếc bút”

“Bút? Loại nào cũng được?”

“Ừ, chưa có yêu cầu gì”

“Em đã biết”

Tác giả có lời muốn nói:

Kết chương bắt đầu chương trình kinh dị thứ hai, người nhất gan xin đừng đọc lúc tối _(3” ∠)_

Mười nghìn ngày cũng không phải quá khó, tôi khỏe mạnh tôi có thể kiên trì đến mấy nghìn ngày.

Chương 24-1: Đừng làm loạn (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Đừng làm loạn (1)

"Lan Lan, trong chương trình em có thể tìm được nhiều cơ hội hợp tác hơn với Đàm thiếu, chị thấy chuyện ship cp Đàm thiếu cũng không bài xích." Tiền Phái Phái hạ giọng nói.

Trước kia cho tới bây giờ chưa từng có ai dính tai tiếng với Đàm Tiêu, bởi vì vừa bắt đầu lăng xê đã bị ăn chửi.

Lần này Đàm Tiêu lại không biểu hiện thái độ bài xích, chẳng lẽ vì quan hệ của anh với Lan Lan không quá tệ chăng?

Giản Lan nghĩ, "Mặc kệ, cứ thuận theo tự nhiên đi."

Đoàn phim có ý gây tai tiếng cho bọn họ nhằm tăng độ nóng của chương trình, Giản Lan không ý kiến với vấn đề này, nhưng cũng không có ý phối hợp.

Đem qua có ý đăng bức ảnh kia chỉ để bắt mắt dìm lực chú ý của mọi người mà thôi.

"Cũng đúng, cổ tình sắp xếp ngược lại không tốt, nếu làm người ta hiểu lầm bọn em hẹn hò thì cũng không xong."

Như bây giờ, Đàm Tiêu và Giản Lan đều không chính diện đáp lại vấn đề này, fan cp có thể tiếp tục ảo tưởng, những fans khác cũng sẽ không cảm thấy khó chịu khi thần tượng mình yêu đương, chính là trạng thái tốt nhất.

Hai người nói chuyện xong, Vệ Tĩnh Diễm lại gọi điện đến mắng cô.

Giản Lan cầm lấy điện thoại, lười nghe bà ta giảng giải, trực tiếp nói, "Con sẽ định kì đưa tiền cho mẹ, về sau không có chuyện gì cũng đừng gọi cho con nữa."

"Mày đủ lông đủ cánh rồi là..." Câu chửi tiếp theo của Vệ Tĩnh Diễm còn chưa nói xong, bên kia đã ngắt máy.

Bà ta tức đến điên người, gọi lại thì phát hiện mình đã bị chặn.

Vệ Tĩnh Diễm nổi giận đùng đùng, quăng đập hết đồ vật trong phòng.

Bảo mẫu Giản Lan mời đến thấy thế cũng thờ dãi trong lòng.

Có một người mẹ như vậy thật quá đáng thương.

Đã tiêu tiền con gái, lại còn cả ngày mắng con, người này đã hoàn toàn không thể cứu chữa nổi.

Chặn xong Vệ Tĩnh Diễm, Giản Lan còn chặn thêm cả Giản Kỳ Tường và một số thân thích bên Giản gia.

Về sau cô vẫn như cũ mỗi tháng cấp cho Vệ Tĩnh Diễm một khoản tiền, nhưng sẽ không đưa nhiều như trước, Vệ Tĩnh Diễm có tay có chân, thân thể khỏe mạnh, nên tự nuôi sống mình chứ không phải hút máu con gái để sinh tồn.

Trước buổi quay chương trình, Giản Lan đến nhà Phó Vọng, lưu luyến không rời tạm biệt Hoa Lớn Hoa Nhỏ.

"Ê, gối ôm tôi mua đâu rồi?" Lòng sắt chỉ có hai đệm mềm, không có gối ôm bên trong.

Sắc mặt Phó Vọng như thường mà nói: "Bị chúng nó cào phá nên tôi vứt rồi."

"Hoa Lớn Hoa Nhỏ không thích sao? Về sau tôi không mua nữa vậy." Giản Lan nhẹ nhàng cọ đầu chúng.

Hai con mèo béo kêu meo meo.

Cô ôm mèo chơi một lúc mới nhớ tới việc tạm biệt Phó Vọng, "Tôi sắp phải đi rồi, bắt đầu từ đêm nay sẽ quay. Nếu cậu sợ thì không cần xem phát sóng trực tiếp, lúc trở về tôi sẽ cùng cậu xem bản biên tập lại."

"Ừm."

"Tôi đi đây." Giản Lan đem mèo vào lồng sắt, xoay người định đi.

Phó Vọng giữ lại ống tay áo cô.

"Hửm?" Giản Lan quay đầu lại.

Phó Vọng đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy cô, cảm giác trên vai cô, thấp giọng nói: "Đừng gây tai tiếng tình ái với người khác được không?"

"Đừng làm loạn, đó là công việc." Giản Lan cũng không thực sự để ý, chỉ cho rằng anh giờ tính trẻ con, giống như cậu bé không thích đồ chơi của mình bị người khác động vào.

Không liên quan đến tình cảm, chỉ là chút độc chiếm nghịch ngợm đơn thuần mà thôi.

Đôi mắt Phó Vọng hơi u ám, ngực có chút phát đau.

Anh biết mình không có quyền nói chuyện này, rốt cuộc có kim chủ nào để ý đến cảm thụ của người bao dưỡng chứ, nhưng anh vẫn nhịn không được muốn nói ra thử, mong chờ Lan Lan có thể nghe lời anh.

"Ừm, tôi đùa thôi." Dừng một lúc, Phó Vọng ra vẻ thoải mái nói, sau đó buông cô ra.

"Tôi đi đây, chiều cổ Hoa Lớn Hoa Nhỏ nhé." Giản Lan đeo khẩu trang và kính râm, kéo vali rời đi.

Địa điểm quay lần này ở một trường học bỏ hoang khu bản địa, không cần ngồi máy bay, xe đoàn phim đã chờ dưới tầng cho nên Giản Lan không nhờ Phó Vọng đưa cô đi.

Phó Vọng đứng trước cửa sổ, thấy Đàm Tiêu từ trên xe đi xuống. Anh nói mấy câu với Giản Lan, sau đó bọn họ cùng nhau lên xe rồi rời đi.

Thấy một màn như vậy, trong mắt Phó Vọng ngưng tụ một mảnh lệ khí, tay rũ bên người nắm lại thật chặt, mu bàn tay hiện lên gân xanh.

Cho dù biết rằng đây chỉ là công việc của Lan Lan, trong lòng anh vẫn sẽ sinh ra ghen ghét và bức bối nồng đậm.

Anh chỉ có thể tạm thời không chế hành động của mình, không quấy rầy cuộc sống Lan lan, nhưng anh không thể khiến mình bình tĩnh đối mặt nên cảm xúc thô bạo vẫn không thể tránh khỏi.

Đáy lòng giống như một con dã thú ngủ đông, không biết khi nào sẽ nổi loạn tỉnh giấc, khiến anh mất lý trí làm ra những chuyện xấu xa.

Điện thoại anh bỗng nhiên vang lên.

Phó Vọng vừa cầm lên liền thấy tin nhắn của Giản Lan.

"Vừa rồi quên chưa nói với cậu một câu."

"Chiều cổ Hoa Lớn Hoa Nhỏ, cũng cần phải quan tâm bản thân, nhớ ăn cơm đúng giờ đó."

Ngữ khí của cô vẫn hơi cứng nhắc, nhưng sự quan tâm trong giọng điệu vẫn hiện ra rất rõ ràng.

Tâm tình Phó Vọng đột nhiên buông lỏng.

Anh cảm thấy anh còn có thể kìm nén con dã thú kia lâu hơn chút nữa.

Sáu vị khách mời ngồi hai chiếc xe, Giản Lan, Đàm Tiêu, Phương Túc Dương ngồi một xe, ba người còn lại ngồi xe khác.

"Phương Túc Dương, anh không phải sợ ma sao? Sao lần này cũng tới?" Giản Lan cười nói.

"Haizz, người đại diện bắt tôi tới, ký hợp đồng trước, tôi muốn chạy cũng không được. Nhưng có cô và Đàm Ca ở đây, tôi cũng yên tâm, sẽ không sợ như lần trước nữa."

Phương Túc Dương Biết người đại diện làm vậy vì muốn tốt cho cậu.

Sau khi chương trình hot lên, bây giờ không biết bao nhiêu người muốn tham gia, nếu không phải kỳ trước cậu biểu hiện cũng không tệ thì kỳ này khả năng không tới phiên cậu, cho nên phải nhanh chóng nắm lấy cơ hội tham gia.

Hàn huyền vài câu xong, Giản Lan hỏi: "Các anh mang gì theo?"

"Ngoại trừ bút tổ tiết mục yêu cầu, tôi không mang gì nữa." Phương Túc Dương nói.

Đàm Tiêu lãnh đạm đáp lại: "Tôi cũng vậy."

Trên kịch bản tổ tiết mục chỉ viết chủ đề kỳ này – Câu chuyện ma ám ở ký túc xá nữ trường cao đẳng.

Những tin tức dư thừa khác cũng không có.

"Người đại diện của tôi nói kỳ này liên quan tới một câu chuyện ma được lưu truyền rộng rãi?" Giản Lan hỏi.

"Ừm, tôi cũng nghe nói thế, tôi nghi ngờ là Bút Tiên*." Phương Túc Dương gật đầu.

*: một trò gần giống câu cơ, dùng để giao tiếp với người chết nhưng có người lại cho rằng nó hoạt động do hiện tượng vật lý.

Đàm Tiêu trả lời cuối cùng: "Chắc là Bút Tiên."

Giản Lan cũng cảm thấy là Bút Tiên, nhưng trong lòng cô vẫn xuất hiện nghi vấn.

Tổ tiết mục định diễn cảnh Bút Tiên hiệu quả như thế nào? Đây là phát sóng trực tiếp, không thể cắt nối biên tập được.

Không thể dùng dây thừng không ché bút di động được, như vậy quá giả.

Lúc bọn họ đang thảo luận thì đã đến địa điểm quay.

Lần này bọn họ đã ăn trước bữa tối mới tham gia chương trình.

Trước khi đi vào, tổ đạo diễn nói với bọn họ: "Đây là tòa nhà của trường cao đẳng bị ma ám gần đây, mọi người là sáu người trừ tà, nhiệm vụ là đuổi ma ra ngoài, có thể thành công chạy thoát."

Không giống lần trước ở chỗ là lần này trực tiếp nói thân phận và mục đích cho bọn họ.

Sau khi sáu người tiến vào, cổng ký túc xá sau lưng chậm rãi đóng lại, chỉ để lại ánh sáng mờ mờ trong hành lang.

Cả tòa nhà dường như ngoài bọn họ ra thì chẳng còn ai, tĩnh lặng đến kim rơi còn có thể nghe thấy, không một chút ánh đèn khiến hành lang đen như mực nhìn rất đáng sợ, làm người ta nhìn không được đoán xem phía cuối hành lang sẽ có đồ vật gì đó khủng khiếp.

"Chúng ta ở đâu?" Phương Túc Dương thắc mắc.

Cậu vừa mới nói xong, đại sảnh trống rỗng bỗng truyền đến từng tiếng vang, khiếp sợ tới mức lông tơ trên người cậu đều dựng ngược lên.

"Chắc là phát ra từ một trong những phòng ký túc xá." Giản Lan nói xong liền bắt đầu tìm kiếm xung quanh có manh mối hay không.

"Đến phòng này xem đi." Đàm Tiêu chỉ vào phòng quản lý ký túc xá nói.

Hành lý của sáu người bọn họ đặt trước đại sảnh rồi mới cùng nhau vào phòng, mở đèn lên tìm manh mối.

Manh mối được đặt ở trên bàn.

Là hai chìa khóa ký túc xá, trên chìa dán số phòng.

"Đây hẳn là nơi chúng ta ở."

Hai chiếc chìa khóa, một cái là 444, một cái là 443, nhìn qua chắc là cách nhau không xa.

Việc này làm cho vài vị khách mời nhẹ nhàng thở ra.

Đương nhiên mọi người ở gần nhau sẽ có cảm giác an toàn hơn.

"Chúng ta đi nghỉ ngơi trước đi, mai hẵng tìm tiếp."

Sáu người cùng nhau đi lên tầng.

Tòa nhà này có tổng cộng năm tầng, không có thang máy, chỉ có thể sử dụng cầu thang hai bên tòa nhà.

Trước khi lên tầng, Đàm Tiêu chủ động tiếp nhận hành lý trong tay Giản Lan, Phương Túc Dương giúp Yến Thanh Nghiền cầm hành lý, còn Lục Nhiều thì giúp Giản Vân.

Ba người mỗi người cầm hai va li lên tầng.

Hành động của khách mời nam thu hút được lời khen ngợi từ cư dân mạng.

Đi lên tầng, tòa nhà vẫn như cũ không có một tiếng vang, một mảnh tĩnh mịch, chỉ quanh quẩn tiếng bước chân của bọn họ, có vẻ đặc biệt đáng sợ.

Toàn bộ hành trình Phương Túc Dương đều lo lắng đề phòng, sợ đi tới đi lui gặp được thứ gì.

Sau khi lên tầng bốn, Đàm Tiêu dẫn đầu dậm chân, đèn hành lang mờ ảo lúc này mới sáng lên.

Bọn họ dùng chìa khóa mở cửa hai phòng ký túc xá.

Bài trí hai phòng giống nhau như đúc, trong phòng đều có ba giường, hai bàn và mấy cái tủ nhỏ.

【Cảnh tượng này quá giống thật, huhuhu ký túc xá của tôi cũng giống vậy, buổi tối tôi muốn ngủ cũng không được.】

【Đại học nào lại nghèo như vậy? Thang máy ký túc xá cũng không có?】

【Bên trên không hiểu thì đừng nói nữa được không? Ký túc xá trường tôi cái nào cũng rất thấp.】

"Mấy cô ngủ ở đâu?" Phương Túc Dương hỏi.

Sắp xếp của tổ tiết mục hẳn là ba khách nữ ngủ một phòng, ba khách nam ngủ một phòng.

"444 đi." Giản Lan nói.

Dãy số này vừa nghe đã thấy không may mắn, hẳn sẽ dễ tìm manh mối hơn.

Giản Vân không muốn ở đây, nhưng để không xung đột với Giản Lan đành phải miễn cưỡng đáp ứng.

Phân phòng xong, mọi người từng người về phòng nghỉ ngơi, cũng giống như lần trước, dự định sáng mai mới tìm manh mối.

Bọn họ vừa mới vào phòng liền nghe thấy nhắc nhở từ tổ đạo diễn: "Bên trong ký túc xá có cameras, trước khi ngủ sẽ đóng nguồn điện."

Hành lang và ban công ký túc xá cũng có cameras.

Không ngờ trong phòng cũng có, vậy chắc hẳn ở đây cũng cất giấu manh mối.

Trong phòng có buồng vệ sinh và bồn rửa mặt, bên ngoài có nhà vệ sinh công cộng.

Lúc này chẳng ai muốn ra nhà vệ sinh công cộng rửa mặt.

Giản Lan và Yên Thanh Nghiên sớm đã rửa mặt xong, ngồi chờ trên giường.

Giản Vân và Lục Nhiều hàn huyên trong chốc lát mới bắt đầu rửa mặt.

Lúc cô ta đang cọ tới cọ lui mặt thì đèn ký túc xá không hề dự liệu mà tắt.

Xung quanh tức khắc chìm trong bóng tối, khiến Giản Vân sợ tới mức cao giọng hét chói tai.

"Aaaa! Ai tắt đèn thế?"

Lúc này loa truyền đến giọng nói: "Đúng 11 giờ tối tắt đèn, các em học sinh vui lòng đi nghỉ ngơi."

Giản Vân sợ đến cả người phát run, hơi chút hối hận đã tham gia chương trình này.

"Lạch cạch" một tiếng, một tia sáng lóe lên.

Là Giản Lan mở đèn bàn nạp điện của mình chiếu tới Giản Vân.

"Em còn muốn tiếp tục rửa mặt sao?" Cô ngồi ở trên giường hỏi.

Giản Vân nhanh chóng lắc đầu, "Không rửa nữa."

Đã bị dọa chết rồi còn rửa mặt cái gì nữa, dù sao cô ta cũng đã làm gần xong.

Nương theo ánh sáng, cô ta chạy nhanh khỏi bồn rửa mặt, trở lại mép giường ngồi xuống.

Lúc này cửa phòng lại bị người bên ngoài gõ cửa.

Giản Vân lại bị dọa sợ đến giật mình một cái, Yến Thanh Nghiên cũng ôm chặt chân.

"Ai?" Giản Lan hỏi.

"Là tôi." Đàm Tiêu lên tiếng.

"Có chuyện gì sao?"

"Bắt đầu triệu hồi Bút Tiên."

Bình luận lúc này tràn ngập nghi vấn.

【???? Nghiêm túc sao? Nhanh như vậy đã nóng lên rồi?】

【Đàm ca, từ từ, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi trước, ngai mai tính tiếp đi.】

【Cảnh tượng này làm tôi nhớ tới một bộ phim ma kinh dị.】

Ánh mắt Giản Lan sáng lên, xuống giường đi dép lê, đi qua mở cửa.

Trước cửa là ba người, ngoại trừ Đàm Tiêu thì hai người còn lại trong tay đều cầm di động, mở đèn pin di động ra, về mặt cảnh giác nhìn ngó khắp nơi, sợ trong bóng đêm bên cạnh đột nhiên nhảy ra cái gì.

Nếu so sánh với bọn họ thì Đàm Tiêu trấn định như chỉ đang tùy tiện gõ cửa nhà hàng xóm.

Vừa thấy cửa mở ra, Phương Túc Dương nhanh chóng mở miệng, "Lan Lan, mau cho chúng tôi vào, tôi sắp sợ chết rồi."

Xung quanh một mảnh đen thui, cậu luôn cảm thấy đang có đôi mắt nhìn chằm chằm mình.

Cậu và Lục Nhiều không muốn hơn nửa đêm triệu hồi Bút Tiên nhưng Đàm Tiêu lại nảy ra ý tưởng này.

Một người thì không thể thực hiện được, Đàm Tiêu chỉ có thể đến đây tìm Giản Lan phối hợp.

Phương Túc Dương và Lục Nhiều nghĩ một lúc, cuối cùng nghĩ đi theo bên người Đàm Tiêu vẫn tương đối an toàn nên cùng đi theo.

Giản Lan nhường đường cho ba người tiến vào.

Sau khi đi vào, Phương Túc Dương liền kiên quyết giữ chặt cửa.

Trong phòng tối đen, sáu người hai mắt nhìn nhau, chỉ có một đèn bàn và hai di động sáng lên.

"Tại sao đột nhiên muốn triệu hồi Bút Tiên?"

"Sau 11 giờ tối mới có thể làm được." Đàm Tiêu giải thích.

"À, tôi nhớ ra rồi." Giản Lan bừng tỉnh đại ngộ.

Những người khác đều khiếp sợ nhìn hai người họ.

Cuối cùng Yến Thanh Nghiên không nhịn được nói: "Ngữ khí hai người có thể đừng bình tĩnh như đang thảo luận thời tiết được không?"

"Sẽ không có Bút Tiên hàng thật, cũng không biết tổ tiết mục định sắp xếp thế nào đây." Giản Lan nói.

【Sao Nghiên Nghiên lại nói ra bình luận của chúng ta chứ? (Đây cũng là điều tôi muốn nói)】

【Đề nghị Đàm ca và Lan Bảo tôn trọng Bút Tiên hơn một chút. Bút Tiên: Tao là trò đùa của chúng mày à:>】

【Đây rồi, trong phim kinh dị sẽ xuất hiện tình huống "ma căn bản không tồn tại"】

【Trong ký túc xá tối như vậy, chỉ có một chút ánh sáng, chiếu mặt khách mời mờ ảo như vậy, đúng là đem đến cảm giác như xem phim ma.】

"Có giấy bút không?" Đàm Tiêu hỏi.

Giản Lan chỉ bàn bên cạnh, bên trên có mấy cái bút, còn có một tập giấy cuộn, to cỡ A4.

"Vậy dùng cái này."

Đàm Tiêu thuận thực xé một tờ giấy, viết trên đó một vòng con số.

"Làm như thế nào?" Giản Lan hỏi.

Cô chỉ biết qua loa chứ chưa nghiên cứu sâu.

"Hai chúng ta cùng nắm lấy cây bút này, sau đó trong lòng mặc niệm thần chú."

"Thần chú là gì?"

Phương Túc Dương chủ động giải đáp: "Tôi biết tôi biết, thần chú là: Bút Tiên, Bút Tiên, ta là kiếp này của ngươi, ngươi là kiếp trước của ta! Nếu muốn hòa làm một với ta, hãy vẽ một vòng trên giấy!"

Trong lòng Giản Lan thấy thần chú này có hơi khó hiểu.

Cũng may chỉ yêu cầu mặc niệm, không cần trực tiếp nói ra.

Giản Lan đặt đèn trước giấy bút, sau đó cầm tay Đàm Tiêu, cùng nắm phần giữa cây bút kia.

Phương Túc Dương nhắc nhở nói: "Chờ lát nữa những người khác chúng ta không thể phát ra âm thanh, miễn cho quấy nhiễu Bút Tiên."

Những người khác sôi nổi gật đầu.

Giản Lan và Đàm Tiêu mặc niệm thần chú trong lòng, sau đó Đàm Tiêu nói: "Bút Tiên, nếu ngươi đã đến thì hãy vẽ một vòng trên giấy."

Mọi người đều trở nên hồi hộp.

Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên đều nổi da gà, cảnh giác nhìn chăm chăm bốn phía.

Không hề phản ứng

Đợi hai phút vẫn không hề phản ứng

【Bút Tiên nhìn qua cũng không muốn phối hợp.】

【Aaaa Đàm ca và Lan Bảo nắm tay cùng triệu hồi Bút Tiên, chính là đang tình tứ kia.】

【Bút Tiên cho nữ thân của chúng tôi chút mặt mũi đi!】

Giản Lan buông tay trước, bút lạch cạch rơi trên giấy, "Xem ra không phải làm như vậy."

Nghĩ cũng biết muốn bút tự di chuyển không dùng năng lượng siêu nhiên dưới tình huống căn bản không thể làm được.

Tổ tiết mục lại không phải là thần, sao có thể làm đến mức này.

Phía sau màn, đạo diễn nói với người lập ý tưởng: "Còn chưa tìm được manh mối nào đã muốn triệu hồi Bút Tiên, đúng là tưởng bở."

Người lập ý tưởng vội vàng phụ họa: "Lần trước là bọn họ may mắn hiểu bát quái đồ, lần này thì không có gợi ý nào khác."

"Bút Tiên có phương thức triệu hồi gì?" Yến Thanh Nghiên hỏi.

"Hắn là chỉ có cách này, nếu khác cũng chỉ là cách cầm bút, cái này chắc không ảnh hưởng." Phương Túc Dương trả lời.

Cậu tuy nhát gan, nhưng vẫn hiểu biết đôi chút truyền thuyết này.

Có câu càng nhát gan càng tò mò, câu đó chính là nói cậu.

Giản Lan cẩn trọng hồi tưởng một chút, "Bút chúng ta tự mang, nhưng giấy tìm được gần bồn rửa mặt. Lúc ấy tôi đã nghĩ, vì sao lại treo giấy cuộn trên tường cạnh bồn rửa mặt."

"Phòng chúng tôi cũng có giấy cuộn cạnh bồn rửa mặt." Lục Nhiều nói.

Giản Lan nhìn trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên camera, "Có thể tôi đã biết."

"Nói xem"

"Trong phòng có hai cái cameras, trên tường đối diện bồn rửa mặt có một cái, trên ban công một cái. Để hiệu quả kinh dị được tốt nhất, ma chắc chắn phải xuất hiện gần cameras. Hai cái bàn gần ban công đều không có, chỉ có thể là bồn rửa mặt." Giản Lan phân tích.

Nếu cameras không ghi được hình ảnh Bút Tiên xuất hiện, cách Bút Tiên thật xa, cái gì cũng không thấy thì sao có thể dọa người khác?

【Tôi tự nhiên cảm thấy Lan Bảo nói rất có đạo lý.】

【Giáo viên nói cho chúng ta biết, làm bài phải nghiền ngẫm mới ra được ý tứ người ra đề; Giản Lan nói cho chúng ta biết, quay chương trình phải nghiền ngẫm mới ra được ý tứ đạo diễn.】

【Mọi người đều biết rằng trình thám có rất nhiều lý luận, trong đó nổi tiếng nhất chính là lý luận "đoán mò qua ngõ tắt" của Giản Lan.】

"Hộp lí." Yên Thanh Nghiền gật đầu.

"Gương, gương bốn rửa mặt." Đàm Tiêu nói, quay đầu lại nhìn bốn rửa mặt.

Bên cạnh bốn rửa mặt là buồng vệ sinh nằm bên cạnh cửa phòng, cạnh cửa là ngăn tủ, trên tủ đặt camera có thể tự do chuyển động, đối diện chính là gương.

Nếu nói có cách gì có thể làm Bút Tiên thật sự xuất hiện, hơn nữa không dễ dàng lộ tẩy, chỉ có thể lợi dụng đạo cụ đã từng xuất hiện lần trước – gương hai mặt.

"Đi, chúng ta đứng trước gương triệu hồi." Giản Lan lấy giấy bút, đi đến bốn rửa mặt bên kia.

Người lên ý tưởng nhìn đạo diễn đen mặt, xấu hổ nói: "...Không ngờ Giản Lan từ cách bố trí cameras mà suy luận ra được."

Bọn họ đã chuẩn bị trước manh mối nhưng lại chưa dùng tới.

Bốn rửa mặt rất hẹp, hai bên đều là tường, chỉ có thể đứng được hai ba khách mời.

Trước khi bắt đầu, Giản Lan lấy đèn bàn chiếu gương đối diện, để sát vào liền phát hiện đây là gương hai mặt, sau lưng nhìn như có cửa gỗ, hai cánh cửa kín kẽ cạnh nhau.

"Người nào không dám nhìn trốn trước đi." Giản Lan nhắc nhở.

Phương Túc Dương và Yên Thanh Nghiền trực tiếp lùi đến sau tường, như vậy sẽ không nhìn rõ đồ vật trong gương.

Giản Vân do dự một lát, cuối cùng cũng lựa chọn trốn theo bọn họ.

Lúc sau, Giản Lan đặt đèn bàn cạnh gương, sau đó cùng Đàm Tiêu cầm bút, nhắm mắt bắt đầu mặc niệm thần chú.

Sau khi niệm xong, gương đối diện truyền đến một tiếng "cùm cụp".

Hai người mở to mắt.

Sau đó ngay lập tức nhìn thấy cửa gỗ đột nhiên mở ra, lần trong bóng đêm có một ma nữ mặc áo hồng đầu tóc tán loạn, ánh sáng từ dưới chiếu lên, cực kỳ đáng sợ.

Ma nữ cách gương rất gần, tóc gần như chạm vào mặt kính.

□

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chấp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-2: Đừng làm loạn (2)

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Đừng làm loạn (2)

【Aaaa tại sao một chút báo động cũng không có, màn hình đột nhiên phóng đại, con ma này suýt nữa dọa chết tôi rồi.】

【Mẹ nó làm tôi sợ muốn chết】

【Kết cấu ký túc xá này giống ký túc xá của tôi, tôi cũng không dám ra soi gương nữa.】

【Tôi luôn cảm thấy giấy tiếp theo ma nữ sẽ đột nhiên ngừng đầu, lộ ra khuôn mặt cười âm hiểm đáng sợ.】

Đàm Tiêu sùng sốt một chút, Giản Lan thì lại bình tĩnh nói: "Bút Tiên Bút Tiên, nếu người đã đến rồi thì hãy vẽ một vòng trên giấy đi."

"Bút Tiên" đương nhiên không thể vẽ một vòng trên giấy.

Bên kia gương truyền đến từng trận tiếng vang, theo sau là âm thanh móng tay cọ xát bảng đen chói tai.

Âm thanh rất mau dừng lại, nghe qua giống như thật sự đang vẽ vòng tròn.

"Bút Tiên, người là nam hay nữ?"

Bên kia truyền đến âm thanh cọ xát ngăn ngồi.

Đáp án là lựa chọn thứ hai: Nữ.

"Bút Tiên, người là con ma ám gần đây sao? Là có hay không?"

Bên kia lại truyền đến mấy âm thanh.

Giản Lan không ngờ sự việc thuận lợi như vậy, liền tiếp tục nói: "Vậy người có thể rời tòa nhà này không? Có thể hay không thể?"

Bút Tiên:???

Đàm Tiêu:???

Những người khác:???

【Bút Tiên: Người dám nói chuyện như thế với ta?】

【Vì sao tôi lại buồn cười thế này, tôi cười thì có kỳ lắm không?】

【Kỳ này tôi đã xem qua rồi, kế tiếp là Bút Tiên bị đuổi đi, khách mời chạy thoát, chương trình kết thúc.】

Bút Tiên nghe tai nghe chỉ huy, liên tục truyền ra âm hiệu ý là không thể.

Giản Lan lại hỏi một câu: "Người là không muốn rời đi hay không thể rời đi?"

Hai cái này khác nhau rất lớn.

Lần này chỉ có một âm thanh, đáp án là không muốn.

【Bút Tiên: Ngốc à, đương nhiên là mình không muốn đi rồi.】

【Tôi vốn đang rất sợ hãi nhưng nhìn thấy cái này đột nhiên thấy Bút Tiên thật đáng yêu.】

【Thầy trừ tà ngang ngành X Bút Tiên tsundere, thật sự quá dễ thương (tôi đang nghĩ gì thế này)】

Đúng lúc này, Giản Vân vẫn luôn trốn sau tường đột nhiên nói: "Giản Lan, chị hỏi xem nó chết như thế nào?"

Cô ta vừa mới lên tiếng, cánh cửa sau tấm gương đột nhiên "cùm cụp" một tiếng khép lại, thân ảnh Bút Tiên biến mất sau gương.

"Giản Vân cô đừng lên tiếng mà, chỉ có người triệu hồi Bút Tiên mới có thể nói chuyện với Bút Tiên." Phương Túc Dương rất khó chịu, ngữ khí mang theo vài phần trách cứ.

Giản Vân đột nhiên bị răn dạy, ủy khuất nói: "Tôi, tôi không biết."

"Hơn nữa không thể hỏi nguyên nhân chết của Bút Tiên, đây là điều tối kỵ, nếu cô chọc hồn ma bức thì làm sao giờ? Còn may vừa rồi hồn ma0. chưa nghe thấy cô nói hết đã đi rồi."

Giản Vân có chút không phục, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, "Đây chỉ là chương trình mà thôi, nào có đáng sợ như vậy."

Còn may cô ta nhớ ra bây giờ đang quay, nói rất nhỏ, nếu bị mic ghi lại, nhất định sẽ bị anti chết.

"Được rồi, em ấy không biết, cùng lắm thì lần sau hỏi lại." Lục Nhiều nhin không được giúp Giản Vân nói chuyện.

Giản Lan và Đàm Tiêu còn muốn thử lại lần nữa, kết quả lần này thế nào cũng không thể triệu hồi ra.

"Xem ra mỗi ngày chỉ có một cơ hội, tới mai chúng ta thử lại, trong khoảng thời gian này có thể nghĩ ra những câu hỏi có lợi."

Lời nói của Giản Lan mọi người không ai phản bác.

Ba người Đàm Tiêu đang chuẩn bị rời đi thì bên ngoài cửa sổ đột nhiên chiếu đến một tia sáng, làm bức rèm sáng bùng lên.

Trong phòng đen nhánh một mảnh, bên ngoài ánh sáng chiếu vào, như biến bức rèm trở thành một màn sân khấu.

"Tình huống gì đây?" Yên Thanh Nghiên bị dọa đến run bần bật.

Mọi người đều nhìn về hướng cửa sổ.

Lúc này một bóng người đột nhiên từ trên rơi xuống, trải dài khắp hành lang tầng bốn, phóng to trên bức màn.

Không bao lâu sau, phía dưới truyền đến âm thanh đồ nặng rơi xuống.

"Là, là có người nhảy lầu sao?" Giọng nói Phương Túc Dương run rẩy.

Yên Thanh Nghiên đã bị dọa đến chân mềm không đứng được.

Giản Lan nhanh chóng xông lên ban công, xóc bức rèm lên nhìn thoáng xuống.

Trong bóng đêm, mơ hồ có thể nhìn thấy người dọn dẹp cụ ra bên ngoài.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

"Yên tâm, là dọn cụ." Cô thoải mái nói.

Chỉ cần không phải người nhảy lầu thật thì được.

【Lan Bảo thật ám áp, chị ấy vừa rồi có phải lo có người nhảy lầu xuống không nhỉ?】

【Chị ấy lập tức vọt tới bên cạnh ban công, thật dũng cảm.】

【Bị hành động này của Lan Bảo biến thành fan rồi.】

Nghe nói là dọn cụ, trong lòng những người khác dễ chịu hơn một ít.

"Vì sao lại có người nhảy lầu?" Yên Thanh Nghiên hỏi.

"Chẳng lẽ, lúc Bút Tiên sống đã tự sát, sau khi chết biến thành ma?" Giản Vân suy đoán.

Nhưng bọn họ vừa mới đến nơi này, manh mối gì cũng chưa phát hiện, suy đoán này cũng không thể chứng thực.

"Về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại nói."

Đàm Tiêu cùng Phương Túc Dương và Lục Nhiều rời phòng 444, trở về phòng 443 bên cạnh.

Sau khi trở về, Đàm Tiêu kiểm tra gương phòng 443, phát hiện đây không phải gương hai mặt, chỉ là tấm gương bình thường.

Vừa rồi bóng người rơi xuống cửa sổ cũng là ở phòng 444, hơn nữa chỉ có một âm thanh rơi xuống, chứng minh cửa sổ phòng 443 không có người rơi xuống.

Xem ra bí mật trong phòng 444 nhiều hơn phòng 443.

Cameras trong phòng tự động đóng lại, màn ảnh bao phủ bởi màu đen.

Ba người Giản Lan từng người lên giường nghỉ ngơi.

Giản Lan vừa lên giường đã ngủ, Giản Vân và Yên Thanh Nghiên đều lo sợ đến ngủ không yên, sau nửa đêm rốt cuộc mới ngủ được.

Sáng hôm sau, mọi người đang lo lắng ăn sáng như thế nào thì bên cửa sổ truyền đến âm thanh gõ cửa.

Giản Lan tò mò đi qua, thấy cạnh cửa sổ treo một cái hộp nhỏ, âm thanh chính là từ trong truyền ra.

Đêm qua không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại mới phát hiện trên lan can cửa sổ cột một dây thừng.

Giản Lan đưa đầu ra ngoài, mọi hồ nhìn thấy dưới dây thừng đang cột một đồ vật.

Cô kéo dây thừng lên, phía dưới treo một túi đồ ăn nóng hổi.

"Wow, đây là bữa sáng chương trình chuẩn bị cho chúng ta sao? Nhiều thật đó." Yến Thanh Nghiên mới vừa nhìn thấy đồ ăn là mắt lập tức sáng lên.

Bên trong có đủ loại đồ ăn, bánh bao nhỏ, bánh cuốn, xù mại, sữa đậu nành và bánh quẩy.

Xem ra tổ tiết mục chuẩn bị rất đầy đủ.

Nhóm khách mời ngồi một chỗ ăn bữa sáng, sau đó vứt rác, tiếp tục tìm kiếm manh mối.

Bọn họ tìm trong hai phòng họ ở trước, kết quả phát hiện ngăn tủ đối diện bồn rửa mặt và ngăn tủ dưới giường đều bị khóa, bàn công và ngăn kéo ở bàn không có đồ vật gì đặc biệt.

"Vậy đi nơi khác tìm đi, tôi nghĩ nên vào phòng quản lý tầng một tìm xem." Giản Lan đề nghị.

"Được."

Mọi người lần này lựa chọn cùng nhau hành động.

Trong phòng quản lý có rất nhiều hồ sơ, Phương Túc Dương lấy từ trong đó một túi hồ sơ, tìm được thông tin về tòa ký túc xá.

Mỗi thông tin cá nhân từng phòng ký túc xá đều được ghi trên giấy, ghi ở trên cùng chính là thông tin về phòng 443.

Phòng 443 có sáu nữ sinh, đều là sinh viên chuyên ngành năm 4.

Phía dưới còn có tên cùng ảnh chụp mỗi nữ sinh.

Sáu người thì chỉ có hai người không có ảnh chụp.

Một nữ sinh tên Trịnh Tầm Lãng còn một nữ sinh tên Kỳ Như Tuyết.

Ảnh những người khác đều được dán bên trên, chỉ có dưới hai cái tên này là trống không, trên giấy còn có dấu vết ảnh chụp bị xé đi.

"Ờ giấy này chúng ta cứ cầm trước."

"Tìm thông tin về phòng 444 xem."

Xấp hồ sơ này cũng không phải sắp xếp dựa theo số phòng, trình tự hỗn loạn, hơn nữa bị thiếu rất nhiều, cuối cùng bọn họ không thể tìm được thông tin về phòng 444.

"Không tìm được thì có khả năng là ở nơi khác."

Vì thế bọn họ tạm thời rời phòng quản lý, tiếp tục đến nơi khác tìm kiếm.

Đi đến phòng giặt tăng một tìm thấy được một đoạn cốt truyện.

Loa bên cạnh truyền đến một cuộc đối thoại.

"Có quan hệ với cô vấn thật tốt, việc nghiên cứu đảm bảo luôn được ưu tiên hơn người khác."

"Haizz, đừng nói vậy, thành tích bạn ấy vốn không tồi mà."

"Ồ, thành tích những người khác cũng đâu kém, vì sao cô ta lại đứng hạng nhất chứ? Ai cũng biết là dùng thủ đoạn gì."

"Đó chỉ là điều cậu nói thôi."

Một nữ sinh hạ giọng, thần bí mà nói: "Các cậu đừng nói nữa, chuyện này có nguyên nhân, các cậu nghe nói qua Bảo Nghiên lộ* chưa?"

*: một con đường nơi nữ sinh đại học đi qua thường xuyên bị quấy rối tình dục, tuy vậy qua những lần quấy rối đó lại được đặc cách qua môn, đạt nghiên cứu (Bảo Nghiên là bảo vệ nghiên cứu). Ở đây nữ sinh này muốn nói bạn học kia bị cố vấn lợi dụng quấy rối mới được thứ hạng kia.

"Cậu đang nói..."

"Chính là thứ cậu nghĩ, chẳng lẽ cậu cũng muốn trải qua chuyện như vậy? Bạn ấy đã đủ đáng thương rồi."

"Ừm, tổ tình nguyện khó giữ được thứ hạng hơn, bạn ấy cũng quá khổ, chúng ta đừng nói xấu bạn ấy nữa."

"Khô? Chưa chắc đâu, tớ nghe nói có người vì thứ hạng mà cố ý..."

Nói tới đây loa đột nhiên im bặt.

"Mọi người có ý tưởng gì không? Tôi cảm thấy mấy người này thật ác ý." Biểu tình Phương Túc Dương một lời khó nói hết.

Cậu rất chán ghét hành vi nói xấu sau lưng người khác này.

"Bảo Nghiên lộ là gì?" Yên Thanh Nghiên hỏi.

"Nếu phát sinh một ít việc không tốt, có đôi khi nạn nhân sẽ được đặc cách bảo vệ nghiên cứu nhằm mục đích bịt đầu mối." Lục Nhiều giải thích.

"Vậy có thể có người trải qua chuyện này, không chịu được nên nhảy lầu không?" Phương Túc Dương suy đoán.

Giản Vân: "Không rõ ràng lắm, bây giờ chúng ta còn không biết mấy nữ sinh thảo luận này là ai."

"Trước tiên tìm manh mối khác đã." Đàm Tiêu nói.

【Suy nghĩ của những người này có khác gì "cô bị cưỡng bức là do cô chủ động câu dẫn" đâu?】

【Tôi cho rằng chỉ có trường mình có truyền thuyết Bảo Nghiên lộ, xem ra trường học nào cũng có.】

【Hừm cốt truyện kỳ này có vẻ không được hay nhỉ, tố chất sinh viên kém như vậy? Tố chất tâm lý cũng kém, hơi chút đã nhảy lầu. So với kỳ trước thì kỳ này thật đáng thất vọng.】

【Lầu trên ời, không gặp được người mồm miệng độc ác chứng minh là cô may mắn, nhưng cũng đừng tưởng ai cũng thiện lương, bây giờ còn rất nhiều tiện nhân luôn muốn rải muối vào miệng vết thương người khác đấy.】

【Cốt truyện vừa mới triển khai như vậy mà cô đã biết hết rồi à? Vậy cô đừng xem nữa, xem cũng không hiểu đâu.】

Cuối cùng bọn họ tìm được bên trong máy giặt một cái chìa khóa, nhìn qua giống chìa khóa phòng ký túc xá.

Chỉ là không biết phòng nào, dây số bên trên bị bọt nước làm mờ, không thấy rõ được.

"Đi chỗ khác nhìn xem." Trong năm tầng, ngoại trừ phòng quản lí, phòng giặt tầng một và hai phòng tầng bốn thì những nơi khác đều bị khóa.

Tựa như không còn manh mối nào khác vậy.

Giản Lan dừng lại suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nói: "Không đúng."

"Không đúng chỗ nào?" Đàm Tiêu hỏi.

"Anh đã đếm số phòng ở mỗi tầng chưa? Ngoại trừ tầng một, về cơ bản có 30 phòng ở các tầng khác, từ số 31 đến số 60."

"Tôi biết điều này. Một số trường sẽ sắp xếp số phòng của các tòa nhà ký túc xá khác nhau. Có thể là 1-30 cho mỗi phòng trên mỗi tầng của các tòa nhà ký túc xá khác." Yên Thanh Nghiên giải thích.

"Ý tôi không phải vậy, tôi muốn nói là tầng hai, tầng ba, tầng năm đều có 30 phòng nhưng tầng bốn lại có phòng 61." Điểm này Giản Lan nhớ rất rõ.

Vừa rồi nhìn thấy phòng cuối hành lang tầng bốn có bảng số 461, cô còn cảm thấy kỳ quái, bởi vì có rất ít phòng số không tròn như vậy, thường sẽ lấy số là bội số của năm làm phòng cuối.

"Có phải chị nhớ nhầm không? Tòa nhà này xây rất có quy tắc, sao lại có thêm một phòng khác?" Ngờ kị Giản Vân rất chắc chắn.

Lục Nhiều cũng nói theo: "Diện tích phòng đều không quá khác nhau, nếu có chênh lệch chúng ta hẳn đã sớm phát hiện."

"Tôi sẽ đi đếm phòng." Đàm Tiêu ít khi mở miệng lại khó được mở miệng nói chuyện.

"Tôi đi cùng anh." Giản Lan nhanh chóng đuổi kịp.

【Tôi hạnh phúc quá, hôm nay cuối cùng cũng được ăn cầu lương rồi.】

【Cặp đôi bát quái lại phát đường】

【Ảnh hôm qua bọn họ cùng nhau triệu hồi Bút Tiên tôi đã đặt làm hình khóa, mỗi ngày đều sẽ liếm điện thoại.】

【Người anh em lầu trên ời, cũng đừng lấy ảnh triệu hồi Bút Tiên chứ.】

Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên lựa chọn theo bọn họ.

Hai người còn lại không muốn hành động đơn độc đành phải đuổi theo.

Quả nhiên số phòng tầng năm là 531-560, tầng ba là 331-360, tầng hai là 231-260, tầng một vì có phòng giặt và phòng quản lí và đại sảnh nên số phòng là 131-150.

Chỉ có tầng bốn có số phòng là 431-461.

Trong lúc xem phòng, Giản Lan cố ý quan sát, tầng khác không lặp lại phòng nào, tầng bốn cũng không thiếu phòng nào.

Vậy chứng minh tầng bốn có thêm một phòng so với phòng khác.

"Tại sao tầng bốn có thêm một phòng?" Yến Thanh Nghiên đọc qua không ít truyện ma, nào cô giờ đang hoạt động mạnh, các truyện ma quái đều loang quanh trong đầu.

"Tạm thời chưa biết, Đàm ca, đưa chìa khóa phòng 443 cho tôi xem." Giản Lan nói với Đàm Tiêu.

Cô cũng vì không tìm thấy manh mối khác nên chỉ có thể ôm tâm tình thử nhìn lại những manh mối đã có.

Đàm Tiêu đưa chìa khóa cho cô.

Giản Lan cầm trong tay lập tức phát hiện vấn đề, "Hai nhĩa khóa này giống nhau."

Đem qua cô không nhìn kĩ, chỉ nhìn dãy số trên chìa khóa cho nên không phát hiện điều này.

"Thật không?"

Giản Lan đưa chìa khóa cho những người khác.

Bọn họ đối chiếu hai chìa khóa, các họa tiết chìa khóa giống hệt nhau.

Cuối cùng Giản Lan thử dùng chìa khóa phòng 444 mở phòng 443, ngược lại cũng có thể mở.

"Chẳng lẽ tòa nhà này đều có khóa giống nhau?"

Giản Lan lắc đầu, "Không phải, tôi vừa mới thử rồi, phòng 442 và 445 không mở được."

"Vì sao?"

"Gương phòng 444."

Giản Lan lúc này mới nhớ tới mặt gương đối diện phòng 444 chính là phòng 445, nói cách khác, người sắm vai ma ở phòng bên cạnh.

"Làm sao vậy?" Yến Thanh Nghiên hỏi.

"Không có gì, chúng ta lại về phòng quản lí đi, nói không chừng có manh mối khác."

Để không cho khách mời khác sợ hãi, Giản Lan không làm rõ chuyện này mà lảng sang chuyện khác.

"Được."

Phòng quản lí nằm giữa hai phòng, ở giữa chỉ có cửa sổ, không có cửa, bên trên treo rèm

Bên cạnh là phòng công tác ban ngày, tường trong suốt, còn lại là phòng ký túc xá.

Giản Lan lần nữa tìm thấy túi hồ sơ lúc trước, đem hết tư liệu bên trong ra.

"Tôi cảm giác vấn đề mấu chốt còn ở trong hồ sơ, chúng ta tìm cùng nhau, xem có thể tìm được gì đặc biệt không."

Cô chia hồ sơ làm sáu phần, mỗi người lấy một phần, bắt đầu tìm kiếm bí ẩn bên trong.

Lúc trước bọn họ tìm tư liệu phòng 444 chỉ nhanh chóng lật đầu trang mỗi tờ mà không nhìn kĩ.

Lần này mới từng chút tìm kiếm manh mối.

"Tìm được rồi." Phương Túc Dương tìm được một tờ giấy không giống bình thường.

Trên tờ giấy này ảnh chụp đã bị xé đi chỉ để lại một ít dấu vết.

Những người khác lật giờ những hồ sơ còn lại, ảnh trên giấy đều được dán kỹ lưỡng.

"Đây là phòng nào?"

"Phòng 433."

"Chìa khóa chúng ta tìm được chắc là của phòng này, đi thử xem."

Sáu người cùng nhau đến trước cửa phòng 433.

Đàm Tiêu cầm chìa vào ổ, hơi dùng lực xoay tròn, "cùm cụp" một tiếng, khóa được mở ra.

Anh chậm rãi đẩy cửa ra.

Tác giả có lời muốn nói: Có ai có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra trong phòng không_ (: 3 J ∠) _

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chấp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Dấu vân tay

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Nháy mắt khi mở cửa, ngoại trừ Giản Lan và Đàm Tiêu, các khách mời khác đều không hện mà cùng neho mắt lại, chuẩn bị tốt tinh thần để xem trong phòng sẽ xuất hiện đồ vật đáng sợ gì.

Kết quả khi đẩy cửa ra lại phát hiện trong phòng sạch sẽ ngăn nắp, ánh sáng chan hòa, không khác gì một kí túc xá bình thường.

Thậm chí đệm trên giường vẫn còn có nếp uốn, giống như không lâu trước đó đã có người nghỉ ngơi tại đây.

"Không có gì sao?" Yên Thanh Nghiên nhin không được "a" một tiếng.

"Đi vào xem sao"

Đàm Tiêu dẫn đầu, vừa vào cửa tầm mắt của anh đã bị hấp dẫn bởi bức ảnh cố định bằng nam châm trên ngăn tủ bên phải, đó là bức ảnh chụp chung của sáu nữ sinh trong kí túc.

Còn chưa nhìn kĩ, bên cạnh bỗng truyền đến một tiếng thét chói tai từ phía Giản Lan và các khách mời khác.

Giản Lan và Đàm Tiêu nhìn theo nơi phát ra âm thanh, vừa quay đầu liền đối diện với con ma mờ ảo trong gương.

Vẫn là một con ma nữ mặc áo đỏ, đầu tóc rối bời như cũ, nhưng lần này bàn tay phải tái nhợt khô gầy để trên gương, nhìn qua giống như lúc nào cũng có thể đập vỡ gương bỏ ra vậy.

Giản Lan đi đến trước bồn rửa mặt, phát hiện "ảnh ma" này ở mặt sau gương, sẽ không di chuyển, không biết dùng cách gì mà trông rất thật.

"Manh mối này hẳn là nhắc chúng ta về cách dùng gọi phương pháp Bút Tiên" Lục Nhiều phân tích.

Tổ tiết mục an bài, khi bọn họ mở kí túc xá phòng 433 thấy ảnh của ma trong gương, liền tưởng đến cuốn sổ được treo gần bồn rửa mặt, suy đoán ra cách triệu hồi Bút Tiên.

Kết quả bọn họ vừa tới một đêm, Giản Lan đã đoán ra được phương pháp.

Đạo diễn thấy một màn như vậy, trong lòng sụp đổ, dàn khách mời này không thể tôn trọng tâm tư mà ông đã dùng để giấu manh mối chứ.

"Bút Tiên hẳn đã tới kí túc xá, chúng ta nhìn xem cô ấy có để lại thứ gì không"

Mọi người bắt đầu tìm manh mối trong kí túc xá.

Đàm Tiêu tìm được ảnh chụp chung của sáu người, Giản Lan cũng tìm được một bức ảnh khác.

Chỉ là bức ảnh mà cô tìm được không phải là 6 cô gái còn trẻ, mà là năm cụ già bị buộc lại với nhau, thi thể đã biến thành màu đen. Cả năm người đều trông rối loạn, đôi mắt sưng đỏ tròng phía trước, còn có băng dính dán ở miệng.

"Những người trong kí túc xá 433 đều đã chết?" Yến Thanh Nghiên vừa thấy ảnh chụp, lập tức bị dọa phải dòi tằm mắt.

"Hắn là chỉ có năm người chết"

"Những giọng nói xuất hiện trước đó, dường như chỉ có 5" Giản Vân nói.

Như vậy xem ra những cô gái khua môi múa mép sau lưng dường như đều đã chết.

"Chẳng lẽ Bút Tiên trong lời các cô ấy nói bởi vì nghiên cứu nên mới bị cái kia??? Nhảy lầu tự sát sau đó trở về báo thù?" Suy đoán của Lục Nhiều trước mắt mọi người còn khá tán thành.

Giản Lan lại cảm thấy có phần chưa rõ ràng.

Một cô gái bị buộc đến mức nhảy lầu tự sát, sẽ còn dũng khí trở lại báo thù sau khi chết sao?

Hơn nữa nếu như thật sự là cô ấy báo thù cũng nên tìm người từng tổn thương mình ở "Bảo nghiên lộ" chứ không phải lưu luyến trong kí túc xá.

"Ở đây có một tờ giấy, hình như là danh sách Bảo Nghiên" Phương Túc Dương tìm được mấy mẩu giấy trong thùng rác, ghép lại với nhau, vừa hay là một danh sách hoàn chỉnh.

Nhìn qua hẳn là có người trộm từ bảng thông báo rồi bí mật xé.

"Phương Túc Dương, thật tốt khi có anh, nơi này mà cũng tìm ra được" Giản Lan cười nói.

Phương Túc Dương nhướn mày nói "Manh mối gì cũng không qua nỗi con mắt của tôi"

【Nhìn thấy cảnh này tôi cảm thấy cp (Phương Giản) cũng rất ngọt】

【Fan của Túc Dương cut! Cp bát quái mới là thật】

【Đàm ca dường như nhũ mỳ, có phải anh ấy ghen tị hay không huhuhu】

Mọi người cùng nhau lại gần xem danh sách.

Bên trên đều là những cái tên xa lạ, cuối cùng cũng thấy một cái tên quen mắt, Trịnh Tầm Lãng.

Phương Túc Dương nói "Đây là nữ sinh trong kí túc xá 433, nhưng ảnh chụp cô ấy không còn nữa.

"Vài người trong kí túc xá 433 đều đã chết, Trịnh Tầm Lãng đến đây mới tư cách nghiên cứu, hiện tại còn một người tên Kỳ Như Tuyết là không có tin tức gì" Lục Nhiều nói tiếp.

"Tôi nhớ rõ Trịnh Tầm Lãng và Kỳ Như Tuyết vừa lúc là người ngủ giường trên và giường dưới?" Giản Lan nhũ mỳ, cảm thấy chi tiết này có thể dùng đến.

Trong bản đăng kí có được chọn chỗ ngủ mỗi người.

Trịnh Tầm Lãng ở giường trên, còn Kỳ Như Tuyết ở giường dưới.

Giản Vân cười một chút "Ký túc xá có tổng cộng sáu người, tỉ lệ ở trên dưới nhau cũng không nhỏ, cái này hẳn là không có gì đâu"

Cô ta vừa nói xong, Phương Túc Dương liền mặt mày nhìn một cái, cảm thấy Giản Vân giống như có bộ dáng muốn đối phó với Giản Lan.

Mọi người điều tra trong kí túc xá một buổi sáng, đã sớm đói bụng, định về kí túc 443 và 444 ăn trưa.

Bọn họ vừa trở về, cửa sổ liền truyền đến tiếng gõ.

Giản Lan và Phương Túc Dương cùng kéo dây thùng cột trên ban công lấy cơm trưa.

Đồ ăn buổi trưa rất đa dạng phong phú.

Sau khi ăn cơm trưa, bên ngoài lại vang lên tiếng thông báo.

"Thời gian nghỉ trưa nghiêm cấm chơi đùa ở hành lang, yêu cầu học sinh tự giác yên tĩnh"

Bận rộn cả một buổi sáng, mọi người đều có chút mệt mỏi nên quyết định đi ngủ trưa trước rồi tìm manh mối sau.

Trước khi ngủ, Giản Lan sắp xếp lại những manh mối hiện có.

Phòng 443 và 444 liền nhau, cách bài trí cũng đồng nhất, khóa cửa cũng giống nhau, trước mắt vẫn chưa biết nguyên nhân.

Có 2 người ở phòng 443 chết, là hai người ở giường trên và giường dưới. Người giường trên đến với tư cách nghiên cứu và vẫn có những lời đồn về người này, người ở giường dưới thậm chí chưa có tin tức.

Có 5 người chết trong phòng 443, có lẽ là những người truyền bá những lời đồn ở sau lưng kia.

Hiện tại điểm đáng ngờ quan trọng nhất là thân phận thật sự của Bút Tiên là gì, có phải là một trong những người chết, hay giống như những lời truyền miệng kia, là một hồn ma gần đó.

Trong lòng cô ngày càng thiên về một phỏng đoán.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ dồn dập.

"Ai vậy?" Giản Vân không kiềm nhẫn nói, tưởng là người cách vách đến tìm.

Cô ta vừa ra khỏi nhà vệ sinh, thuận tay mở cửa ra.

Ngay sau đó là tiếng thét chói tai của cô ta.

"A a a!"

Giản Lan nghe được động tĩnh, nhanh chóng đi giày chạy qua.

Cùng lúc đó, cửa kí túc bên cạnh cũng có người mở ra.

Cuối cùng cả Giản Lan và Đàm Tiêu đều thấy bóng dáng của hồn ma nữ mặc váy đỏ, lấy tốc độ quỷ dị biến mất ở cuối hành lang, cơ hồ giống như bị thổi đi.

"Là ai?" Giản Lan hỏi.

Hiện tại các cô đã biết diện mạo của năm người chết, nói không chừng con ma này là một trong năm người đó.

Giản Vân sợ tới mức run người, vẫn luôn roi lệ không nói nên lời.

Lúc này, những người khác cũng đã đi tới.

Lục Nhiều nhìn thấy Giản Vân khóc, lập tức cúi xuống nói "Được rồi, cô không sợ thì người khác sợ, trước tiên để cô ấy bình tĩnh, không thể lát nữa nói chuyện sao?"

Bình luận vì màn này lại nổi lên.

【Trước kia có lời đồn quan hệ của Lục Nhiều và Giản Lan không tốt lắm, hiện tại nhìn tình hình có vẻ là đúng rồi】

【Là bởi vì Giản Lan vẫn luôn lăng xê Lục Nhiều chăng...】

【Lan Bảo của chúng tôi có Thái Tử gia, lại coi trọng Lục Nhiều ư???】

【Tại sao tôi cảm thấy thái độ của Lục Nhiều với Giản Vân có chút kì quái?】

【Đừng suy nghĩ vớ vẩn, Vân đỏa của chúng tôi không giống nữ minh tinh nào đó, dựa vào người khác để lăng xê】

【Miệng của fans Giản Vân sao lại thú như vậy? Ăn thì là nhà người khác à/ nhe răng】

Giản Lan không nói gì nữa, ngồi xổm xuống nhặt đồ vật mà hồn ma nữ lưu lại.

Đây là một tay áo có vân tay, mặt trên có in dấu vân tay của ai đó.

"Dưới tầng hình như cũng có đồ vật tương tự" Đàm Tiêu đứng cạnh cô, thấp giọng nói.

Nghe tiếng nhắc nhở của anh, Giản Lan cũng nhớ ra.

Máy quét vân tay trong phòng quản lí ở trên cửa sổ kính.

"Hiện tại đi qua đó sao?"

"Đi thôi"

Đàm Tiêu gọi Phương Túc Dương, Giản Lan gọi Yến Thanh Nghiên, bốn người đồng loạt đi xuống tầng tìm manh mối.

Tầng bốn chỉ còn lại hai người là Lục Nhiều và Giản Vân.

Nếu là người khác, Giản Lan chắc sẽ an ủi hai câu, nhưng là Giản Vân và Lục Nhiều, cô không muốn phản ứng.

Dù gì chuyện cô bất hòa với hai người này cũng không phải là ngày một ngày hai.

Trên Weibo có người dựa vào tình huống này, nói Giản Lan xa lánh khách mời, khi dễ em gái, cuối cùng đề tài này còn chưa hot đã bị một chuyện khác áp xuống.

Càng nhiều người nói Giản Lan tính cách ngay thẳng, không thích chính là không thích, chưa bao giờ có chuyện giả tạo.

【Ai mà không có người mình ghét chứ, không lẽ phải có quan hệ tốt với tất cả mới được?】

【Trước kia đều là fans Giản Vân mang những hành động của Lan Bảo chúng ta, trước liêu giả tiện, hi vọng các cô biết】

【Đừng nói Lan Bảo của chúng tôi xa lánh Giản Vân, một người ở lại tầng bốn là được rồi, Lục Nhiều không phải là người sao? Hóa ra hẳn ta là quý ả?】

Bốn người Giản Lan lại trở lại tầng một.

Trong phòng quản lí thật sự có một máy quét vân tay.

Giản Lan cầm chiếc áo lên, để ngón trỏ vào chỗ quét.

Ngay từ đầu, chiếc máy kêu lên hai tiếng "tích tích", đèn đỏ cũng lóe lên.

Giản Lan điều chỉnh chiếc áo một chút, một lần nữa thử đề xuống, lần này liền thành công mở ra.

Một tiếng "cùm cụp" vang lên, ngăn tủ tự động mở ra.

Giản Lan muốn lấy đồ vật bên trong, chỉ là nó được để ở trên cao, cô không với tới.

Đàm Tiêu vóc dáng cao, đứng phía sau cô nhẹ nhàng lấy đồ ra khỏi tủ.

Đó là một túi hồ sơ, còn có một hộp chìa khóa, phía trên đều dán dây số của kí túc xá.

"Nhìn vào kích cỡ của chìa khóa này, hẳn là dùng để mở cửa ngăn tủ kí túc" Yến Thanh Nghiên nói.

"Hẳn là vậy, chúng ta có manh mối mới rồi" Phương Túc Dương nói tiếp.

Lúc sau Đàm Tiêu mở túi hồ sơ ra.

Bên trong vẫn để thông tin của kí túc.

"Có của kí túc 444 không?" Giản Lan hỏi.

Đàm Tiêu nhanh chóng tìm kiếm, nhưng cũng không tìm được thông tin của phòng 444.

Nhưng thay vào đó anh tìm được một tập tin tổng hợp số phòng, số người và chuyên ngành của từng người.

Đàm Tiêu đọc thông tin trên đó, đôi mắt bỗng dưng trừng lớn.

"Làm sao vậy?" Giản Lan hỏi.

Đàm Tiêu ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt u trầm "Trên này viết tổng cộng tòa có 140 phòng kí túc"

"Tầng một có 20 phòng, tầng hai ba năm có 30, vậy tầng bốn vốn dĩ cũng nên có 30, tại sao lại có nhiều phòng đến vậy?" Phương Túc Dương nói xong thanh âm đều đã run.

"Nhìn xem ở đây có bao nhiêu bản sao" Giản Lan nhanh chóng biết rõ số lượng – 70 bản.

Túi hồ sơ trước đó bọn họ tìm thấy cũng có 70 bản.

Trong tòa có tổng cộng 141 phòng kí túc, thông tin lại có 140, chỉ có duy nhất một phòng không tìm thấy tin tức, là kí túc 444.

"Kí túc này căn bản không tồn tại" Kiểm tra thông tin xong, Giản Lan ngược mắt nhìn về phía mọi người.

"Vậy kí túc chúng ta đang ở là?" Yến Thanh Nghiên nhin không được nuốt nước bọt, cả người có cảm giác lạnh lòng bàn chân.

"Là căn phòng Bút Tiên phục chế ra"

Tác giả có lời muốn nói:

Huhuhu, cảm giác có ít người xem quá, là mọi người đang dưỡng béo hay là không thích xem chương trình hả

Đôi lời tâm tình: Thực ra định đăng chương lúc sáng nhưng nghĩ lại thì đọc buổi tối thích hợp hơn nên mình đã chọn giờ này để cập nhật truyện nè, ahiihi tui là một editor quá có tâm mà:33 đọc truyện vui về nha các bạn

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chuyện ma xưa

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Nhân dịp bạn editor có kiểu tóc mới nên mình mở tiếp chuyên mục "chúc" bé ngủ ngon nha:)))))) mà kiểu tóc hơi fail nên an ủi bạn ý đi hihiu:>

Chuyện ma xưa

Cứ như thế, mọi nghi vấn đều được thông suốt.

Bởi vì đó là phòng phục chế nên cách bài trí giống y hệt phòng 443.

Bởi vì gần đây mới xuất hiện phòng trống, cho nên quản lí kí túc xá không có thông tin của phòng này.

"Ý của cô là, bởi vì đột nhiên có phòng này, cho nên kí túc xá sẽ đánh lui một số? Tôi cảm thấy cái này không hợp lí" Yến Thanh Nghiên đưa ra nghi vấn của mình.

Gần đây mới xuất hiện phòng này, vì sao số phòng cũng thay đổi theo?

"Không, vì kí túc này vốn dĩ không có phòng 444, có một số địa phương cố tình bỏ qua con số 4 vì mê tín, kí túc xá này hẳn cũng vậy.

Thông tin đăng kí của quản lí kí túc cũng là 431-461, bỏ qua con số 444, có thể đây là bằng chứng của chi tiết này"

"Chúng ta trở lại tầng bốn nhìn xem"

Giản Lan nói xong liền đi, Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên cầm chìa khóa của ngăn tủ kí túc 443 đuổi theo.

Lục Nhiều và Giản Vân đang chuẩn bị đi xuống tìm bọn họ, liền thấy mọi người quay lại.

"Làm sao vậy?" Lục Nhiều hỏi.

"Lan Lan đã điều tra ra bí mật của kí túc 444" Phương Túc Dương nói.

Giản Vân nhỏ giọng lẩm bẩm một câu "Cái này có thể có bí mật gì chứ?"

Lục Nhiều còn muốn hỏi lại, nhưng thấy biểu tình của những người khác đều mang dáng vẻ khẩn trương, anh ta cũng thức thời không nói thêm gì, lặng lẽ ở bên cạnh chờ.

Sau khi đến tầng bốn, Giản Lan thử thăm dò vron tay, dùng lòng bàn tay lau đi dãy số 444 màu đỏ trên cửa kí túc.

Cô vốn dĩ muốn thử xem, không nghĩ tới thuốc màu ở trên cửa dễ dàng bị lau đi.

"Cô lau gì vậy?" Đàm Tiêu hỏi.

Giản Lan không quay đầu lại "Tôi muốn biết kí túc này rốt cuộc là phòng mấy"

Sau khi cô lau những thuốc màu đỏ, cuối cùng dây số cũng có sự biến hóa.

Quả nhiên, kí túc xá từ 444 thành 443.

Hiện tại, hai phòng liền nhau, từ trong ra ngoài đều giống nhau như đúc.

【Mẹ nó? Hai kí túc giống y hệt nhau? Vậy người ở kí túc kia là ai?】

【Càng nghĩ càng thấy kinh khủng, người ở bên trong có phải chính là Bút Tiên hay không...】

【Hàng vạn từ chỉ hóa thành một câu: Lan Bảo thật tuyệt vời!】

【Thực sự có nơi có loại con số mê tín này? Tôi cười, ai sẽ ngu như vậy?】

【Người lâu trên lên mạng tìm đi, có nơi còn cố tình ra quy định biến số nhà không thể có số 4 và 13. Nếu không ai tin điều này tại sao lại có quy định như vậy?】

"Tê-----"

Phuong Túc Dương không nhịn được nuốt một ngụm không khí lạnh, một thân liền nổi da gà.

Anh ấy hỏi "Vì sao Bút Tiên lại phục chế một phòng khác?"

Giản Lan lắc đầu "Tạm thời còn chưa biết"

"Mọi người đang nói gì vậy? Cái gì phục chế phòng?" Giản Vân không nhịn được liền hỏi.

Vì thế Yên Thanh Nghiên giải thích cho cô ta chuyện vừa rồi.

"Không phải là lỗi của tổ tiết mục chứ?" Giản Vân không muốn thừa nhận Giản Lan đã khám phá ra điều này.

Đặc biệt là vừa rồi cô ta ở cạnh Lục Nhiều, căn bản không chứng kiến việc tìm ra những chứng cứ đó.

"Không có khả năng, nếu là lỗi thì khi lau thuốc màu, trên cửa hẳn là không có số nào chứ, không thể có khả năng lau xong phía dưới có một con số khác" Chưa đợi Yên Thanh Nghiên giải thích, Phuong Túc Dương đã vội nói.

Cố ý dùng hai loại thuốc màu bất đồng với nhau rõ ràng là muốn nói cho bọn họ con số kí túc sau khi lau xong là chính xác.

Nhiều manh mối như vậy đều chỉ hướng về một kết quả - phòng này thật sự là do Bút Tiên phục chế.

"Chúng ta dùng chìa khóa mở ngăn tủ ra đi" Yên Thanh Nghiên lấy ra chuỗi chìa khóa vừa rồi tìm được ở chiếc hộp kia.

Manh mối nhiều nhưng ngược lại, bọn họ càng không hiểu gì.

Vậy thì dứt khoát đem những manh mối đang có để trên mặt bàn để phân tích lại đi.

"Trước tiên mở ngăn tủ kí túc 443 ra đi" Giản Lan nói.

"Tại sao?"

"Tôi cảm thấy phòng phục chế 443 sẽ không có đồ vật tốt đẹp gì ở bên trong"

Mọi người đều cảm thấy lời cô nói có đạo lý, cho nên trước tiên mở cửa tủ phòng 443.

Có tổng cộng sáu chiếc tủ kim loại cao và dài đặt cạnh nhau, là một chỉnh thể, chỉ có cửa tủ là tách ra.

Ngoài nơi này bên dưới còn có một ngăn tủ kim loại lớn khác, diện tích không to hơn cái giường là mấy, vừa đủ để trong không gian khi trải giường xuống đất.

Giản Lan đến bên nửa mặt, đặt ngón tay lên mặt kính, phát hiện có khoảng cách giữa gương và đầu ngón tay, nhận định đây là gương bình thường, không phải gương hai mặt.

"Không phải gương hai mặt, hơn nữa đêm qua hẳn là không có bóng người từ bên ngoài cửa sổ ở phòng phía bên này" Đàm Tiêu đoán được suy nghĩ của cô, chủ động giải thích.

"Tại sao anh biết không có? Lúc ấy anh cũng ở chung kí túc xá với chúng tôi... không đúng, chỉ có một âm thanh rơi xuống đất" Lời còn chưa nói xong, Giản Lan liền lập tức phản ứng lại.

Những phòng khác đều giống nhau, chỉ có hai phòng này là khác biệt.

Ở chương trình này, mặt kính hai chiều đại diện cho sự tồn tại của Bút Tiên.

Cho nên hai phòng này sẽ có một phòng là bình thường, cái còn là kí túc ma ám

【Cp bát quái tâm linh tương thông, cảm giác thật sự rất ngọt!】

【Xem chương trình này giống như đang xem chỉ hai người Đàm ca và Lan Bảo hợp tác với bốn cái thau đồng vậy】

【Hiện tại tôi cảm thấy giống như chưa từng có não】

【Lâu trước +1, hiện tại tôi liền đi mua một bộ não thông minh đây】

Sau khi toàn bộ ngăn tủ mở ra, sáu khách mời tự đi tìm manh mối.

Mấy đồ trong ngăn tủ cơ bản đều là đồ dùng sinh hoạt bình thường, quần áo khăn trải giường và thú bông, không có gì khác so với kí túc bình thường.

Mà ngăn kéo của bàn cũng đều là giấy bút, sách vở và mấy thứ tương tự.

Chỉ có một ngăn kéo là bên trong có một cuốn sổ nhật kí bị khóa, còn có một hộp có mặt mã, tạm thời còn chưa mở được, cũng không biết là thuộc về ai.

"Đi xem phòng bên cạnh"

Sáu người đồng loạt đến kí túc phục chế 443.

Lần này khi mở cửa tủ, cả Yến Thanh Nghiên và Phương Túc Dương đều rất cẩn thận.

Bọn họ đều đã làm tốt sự chuẩn bị nhìn thứ quý quái, nhưng nháy mắt khi mở cửa tủ, hai người vẫn không nhận được bị dọa đến thét chói tai.

"A a a!"

Trong ngăn tủ trống tuếch, nhưng ngăn tủ dựa tường kia lại có đồ quý dị nhô lên, nhìn kĩ thì vừa đúng đó là bộ phận miêu tả thân thể và hình dạng khuôn mặt thiếu nữ.

Nhưng đây là ngăn tủ kim loại.

Hai người sống sờ ở nơi đó, Giản Lan nhận lấy chìa khóa trong tay họ, mở ngăn tủ còn lại ra.

Sau những ngăn tủ còn lại đều có đồ vật kiểu này nhô lên.

Nhìn qua thật giống như có người đã dùng hết lực để đẩy thi thể vào, nhưng vì không thể đẩy vào hết nên không cẩn thận hằn thành dấu vết trên ngăn tủ.

Thân thể của họ được xếp chồng lung tung lên nhau như một đồng rác, biểu tình hoảng sợ như là trước khi chết đã thấy đồ vật đáng sợ nào đó.

Nếu không phải giữa mỗi thân thể này đều có một ảnh chụp được ghim vào giữa chân mày thì thật sự không thể phân biệt rõ người nào cả.

"Tổng cộng có năm người" Giản Lan lấy bức ảnh chụp chung của sáu người tìm được ở kí túc 443, phát hiện những bức ảnh được ghim trên những thi thể này vừa lúc là ảnh chụp của năm người trong ảnh chụp chung.

Yến Thanh Nghiên thấy một màn này, rốt cuộc không nhận được chạy đến phòng WC bắt đầu nôn mửa.

【Mẹ nó khiếp người, tôi cũng thiếu chút nữa bị dọa tới mức muốn phun ra】

【Vì sao Lan Bảo có thể mặt không đổi sắc phân tích vậy, cô ấy không sợ một chút nào sao?】

【Trong từ điển của Lan Bảo không có hai chữ sợ hãi này:】

【Tổ tiết mục tạo các chi tiết không tồi, thi thể và ảnh chụp trong ngăn tủ giống, vừa lúc tương ứng nhau】

"Đây không phải là điều con người có thể làm, có thể khẳng định Bút Tiên làm được" Đàm Tiêu nói.

"Những người bị xé ảnh hẳn là đều đã chết, năm người này ngoài miệng khi chết còn bị dán băng dính, ám chỉ các cô ấy vì nói chuyện mà chết. Trịnh Tầm Lăng có trong danh sách bảo nghiên, rất có khả năng bởi vì lời đồn này mà nhảy lầu tự sát, hiện tại Kỷ Như Tuyết vẫn như cũ không tìm thấy tin tức" Giản Lan hơi gật đầu, nói tiếp lời anh.

Xác nhận trong ngăn tủ không có manh mối gì khác, Giản Lan liền khóa nó lại.

Đợi lúc Yến Thanh Nghiên đi ra, Giản Lan đưa cô ấy nước và khăn giấy, còn có một loại thuốc áp chế sự buồn nôn rất hữu dụng không có hại gì với cơ thể.

"Cảm ơn, tôi khá hơn nhiều rồi"

Yến Thanh nghiên uống thuốc rồi súc miệng, cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

"Lan Lan, sao cô lại có loại thuốc này?"

"Lo trước đề khỏi nguy hiểm" Giản Lan nói.

Thật có liên quan đến chứng ghét nam giới, cô thường xuyên thấy buồn nôn, uống thuốc xong sẽ thấy dễ chịu hơn, cho nên dưỡng thành thói quen mang thuốc như một đồ tùy thân.

"Thử xem ngăn kéo còn lại và ngăn tủ dưới giường đi" Lục Nhiều nói.

Giản Lan dùng chìa khóa mở thử.

Toàn bộ ngăn kéo có thể mở ra, nhưng bên trong trống rỗng, không có bất gì cái gì.

Ngăn tủ dưới giường lớn lại không mở ra được.

Cục diện hiện tại lần nữa có thể kiểm soát được.

Những manh mối đang có hiện tại đều đã dùng, chỉ còn lại sổ nhật kí và hộp có mật mã là không mở được.

"Chỉ có thể chờ buổi tối triệu hồi Bút Tiên để hỏi về vấn đề này"

Trước mắt cũng chỉ có một biện pháp này.

Đạo diễn đã ngây ngốc, vốn dĩ tổ tiết mục thiết kế để quay chương trình một ngày.

Kết quả mới có nửa ngày bọn họ liền khám phá ra được nhiều điều như vậy, hiện tại việc chạy thoát thành công cũng được một nửa.

"Nói với tổ kế hoạch gia tăng khó khăn cho tiết mục"

Tổ kế hoạch sờ chút tóc còn sót lại của mình:..... Đạo diễn tốt lắm

Buổi tối lúc ăn cơm, Phương Túc Dương nói với mọi người về cảm kị của Bút Tiên.

"Không thể hỏi thân phận khi sống, không thể hỏi nguyên nhân chết, không thể hỏi oan tình"

Những người khác đều ghi nhớ kĩ.

Trong lòng Giản Lan còn nghĩ, "quy củ" này của Bút Tiên đã tăng thêm tính thú vị, lại làm cho bọn họ không thể nhanh chóng biết chân tướng Bút Tiên, cốt truyện của tiết mục lần này rất khá.

"Tổng cộng có bảy người đã chết, loại bỏ năm người kia, chỉ còn lại Trịnh Tầm Lăng và Kỳ Như Tuyết, thân phận Bút Tiên hẳn là một trong hai người này" Lục Nhiều phân tích.

"Nếu Bút Tiên vốn là Trịnh Tầm Lăng, thì Kỳ Như Tuyết hẳn là bị cô ấy giết, chỉ là không biết nguyên nhân. Nếu Bút Tiên là Kỳ Như Tuyết, vậy việc giết năm người kia hẳn là giúp Trịnh Tầm Lăng báo thù" Giản Vân nói tiếp.

Hai người bọn họ nói thể không ai phản bác.

Trong lòng Giản Lan vẫn còn nghi vấn.

Nếu mục đích chân chính của Bút Tiên là báo thù, hiện tại năm người kia đều đã chết, đã báo thù thành công rồi tại sao Bút Tiên vẫn không rời đi? Cô ấy muốn làm gì?

Bất quá hiện tại không có nhiều manh mối nên cô không nói vấn đề này ra.

Lúc sau mọi người cùng thảo luận vấn đề để hỏi Bút Tiên vào buổi tối.

Không quan tâm đến việc có dùng hay không, chỉ cần vấn đề liên quan đến chuyện này đều có thể hỏi một lần, dù sao cũng không hạn chế số lần hỏi.

Trước tiên biết việc 11 giờ sẽ tắt đèn, lần này Giản Vân một chút cũng không dám nán lại, Yến Thanh Nghiên cũng chạy nhanh đi rửa mặt.

Bất quả bởi vì gương đối diện có Bút Tiên, hai người cũng không dám ở bồn rửa mặt, chỉ dám đến phòng nước bên ngoài.

Giản Lan rửa mặt xong thì nằm trên giường ưu tư đắp mặt nạ.

Hôm nay lên tầng rồi lại xuống tầng, lại luôn suy nghĩ, cô đã sớm mệt muốn chết rồi.

Cho nên không bao lâu vừa đắp mặt nạ lên, Giản Lan liền ngủ.

【Cốt truyện quen thuộc: Giản Lan đánh một đạo năm sao, phát động kỹ năng cao cấp – ngủ ở nhà ma】

【Bút Tiên: Giản Lan, cô không có tâm】

【Tuy vậy nhưng lúc đắp mặt nạ thật sự rất buồn ngủ, xem ra Lan Bảo có cùng thói quen với tôi, thật vui vẻ】

Giản Lan ngủ ngon lành, Giản Vân và Yến Thanh Nghiên ai cũng không dám ngủ.

Hai người câu được câu không nói chuyện với nhau đợi đến lúc 11 giờ.

Không bao lâu sau, cửa sổ truyền đến tiếng gõ cửa.

"Chẳng lẽ là tổ tiết mục đưa bữa ăn khuya cho chúng ta?" Yến Thanh Nghiên lầm bầm.

"Đi xem đi"

Yến Thanh Nghiên và Giản Vân cùng nhau đi về phía ban công.

Khi hai người đi qua, tiếng gõ đã biến mất.

Nghĩ đó là ám hiệu liên lạc của tổ tiết mục, hai người cũng không cảnh giác, hướng về phía ngoài thăm dò.

Kết quả vừa nhìn liền thấy một ma nữ ghé vào phía dưới cửa sổ, ôm khuôn mặt trắng bệch âm trầm đối diện các cô.

Mà hai người vừa lúc cúi đầu, suýt nữa đã gặp phải ma nữ.

Mấu chốt chính là đây là tầng bốn.

"A a a!!"

Giản Vân và Yến Thanh Nghiên đều không hện mà cùng hét chói tai.

【Mẹ nó mẹ nó tôi rốt cuộc cũng biết tại sao trên ban công có một cái camera】

【Lại là hình ảnh đột nhiên phóng đại, thiếu chút nữa chữ dỗi đã viết lên mặt tôi, tổ tiết mục muốn cho tôi và Bút Tiên cùng moah moah sao?】

【Nếu hai người có phương pháp trinh thám "đoán mò qua ngõ tắt" của Giản Lan, liền biết nơi có camera có bao nhiêu nguy hiểm/ mỉm cười mỗi một】

【Không ai chú ý tới chi tiết sao? Trước đó tổ tiết mục liên hệ với khách mời đều dùng cách truyền bá âm thanh, lần này thật sự gõ cửa kính, càng nghĩ càng thấy ớn】

【Cho nên hiện tại Bút Tiên bắt chước phương thức liên lạc của con người để gọi con người?】

Âm thanh của hai người vang như vậy, Giản Lan đang ngủ cũng bị đánh thức.

Cô mơ màng mở mắt ra, sau đó ngồi dậy đi giày rồi xuống giường.

Vì tránh cho mặt nạ rơi xuống, Giản Lan chỉ có thể hơi ngẩng đầu đi về phía ban công.

Khi cô đi xuống, dưới comment đều là thế này ---

【Lan Bảo tiến công, không muốn đầu rơi thì nhanh chạy đi】

【Bút Tiên tôi khuyên bạn mau rời đi, đừng hỏi tôi tại sao】

【Thích khách của quân địch lục thần còn ba giây nữa tới chiến trường, yêu cầu chuẩn bị sẵn sàng.... Thôi đừng chuẩn bị, tại chỗ chờ chết đi】

【Bắt đầu lui lại! Bắt đầu lui lại!】

Giản Lan rất nhanh đã đi tới ban công bên cạnh

"Lan Lan, dưới cửa sổ có Bút Tiên" Yến Thanh Nghiên lúc này đã cùng Giản Vân lùi xuống cuối phòng, cách rất xa ban công.

Nhìn thấy Giản Lan lại đây, trong lòng Yến Thanh Nghiên bình an hơn không ít.

Lúc này, cửa kị túc bị gõ vang, bên ngoài truyền đến âm thanh sốt ruột của hai khách mời nam "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Người tới là Lục Nhiều và Phương Túc Dương, Đàm Tiêu không lại đây, anh đang xem tình huống từ ban công phòng bên cạnh.

"Tôi đi mở cửa" Giản Vân nghe được thanh âm của Lục Nhiều, trong lòng yên tâm hơn nhiều.

Yến Thanh Nghiên cùng cô ta đi ra.

Trên ban công chỉ còn lại mỗi Giản Lan.

Lúc này Giản Lan vẫn còn mơ hồ, nghe thấy câu dưới cửa sổ có gì đó, cô theo bản năng đi qua thăm dò.

Sau đó cô liền trốn ở cửa sổ thấy hồn ma phía dưới, mắt to trừng mắt nhỏ.

Ngay sau đó trên ban công truyền đến một tiếng kêu hoảng sợ.

"A!!!"

Giản Vân nhanh chóng cong môi, sau đó rất nhanh liền bình thường.

Xem đi, Giản Lan cũng bị dọa rồi, ra về cái gì.

Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên chạy nhanh về phía ban công.

Sau đó bọn họ thấy Giản Lan duỗi tay lấy cái gì đó ở ban công.

"Đừng sợ, đó là mặt nạ" Cô vừa duỗi tay xuống lấy vừa giải thích.

Nhưng cuối cùng Giản Lan cũng không bắt được Bút Tiên, làm Bút Tiên trực tiếp ngã xuống từ tầng bốn.

Trên người Bút Tiên có quần dây thép nên cũng không cần quá lo lắng cho an toàn của cô ấy.

Giản Lan cúi đầu mạnh như vậy, mặt nạ cũng rơi xuống, thật đáng tiếc.

Trên mặt còn mang theo sự ướt át, cô quay đầu lại nhìn về phía Phương Túc Dương và Yến Thanh Nghiên giải thích "Mặt nạ của tôi hình như dọa cô ấy"

Đàm Tiêu ở ban công bên cạnh xem toàn bộ quá trình, nhìn không được cong môi, đôi mắt thanh lãnh nhiễm vài phần ý cười.

【Ha ha ha ha tôi lừa tắt đèn, cô ấy đắp mặt nạ đột nhiên đi thăm dò người ta, người ta không sợ mới là lạ!】

【Ngẫm lại một chút, đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một bóng trắng có mặt nạ, cậu có sợ không?】

【Hiện tại tâm tình của Bút Tiên chính là hối hận, cực kì hối hận, hôm nay không nên ra cửa】

【Vừa rồi thời điểm Lan Bảo duỗi tay bắt Bút Tiên, tôi cảm giác Bút Tiên sẽ nhanh tàn mất】

【A a a Đàm ca cười đầy sự sủng ái, cho tôi biến thành cô ấy đi!】

Thấy cô không có việc gì, hai người nhẹ thở ra.

"Lan Lan, vừa rồi tiếng thét chói tai là của Bút Tiên?" Yến Thanh Nghiên nuốt một ngụm nước miếng, gian nan hỏi.

Giản Lan gật đầu, thờ dãi "Ừ, tôi không cần thận dọa cô ấy"

Phương Túc Dương nói một câu "Bảo đạo diễn cho Bút Tiên thêm tiền đi"

Xác thật ủy khuất cô ấy rồi.

Ai có thể nghĩ đến việc sắm vai ma quỷ còn có thể bị người ta dọa.

"Vừa rồi tôi liếc thấy gương mặt cô ấy, không giống như người ban đầu của kị túc 443, thân phận thật sự của Bút Tiên hẳn là Trịnh Tầm Lăng hoặc Kỳ

Như Tuyết" Giản Lan nói.

Vừa rồi cô chỉ nhìn thoáng qua, Bút Tiên liền ngã xuống, cho nên cũng không thấy rõ.

Lúc này, Đàm Tiêu cũng từ phòng bên cạnh lại đây.

"Buổi tối Bút Tiên lại đây làm gì?" Anh hỏi.

Giản Lan chỉ vào ấn ký bằng màu ở rìa ngoài cửa sổ "Hình như là vì lưu lại cái này"

Những người khác không dám đi xem, Giản Lan liền chụp bức ảnh, để màn hình điện thoại ở giữa bàn.

Ấn ký là hai con người nhỏ bé dựa lưng về phía này đang dựa lưng vào nhau, tựa hồ còn ngân nga cùng nhau chỉ về phía không trung.

"Hai người cùng nhau ngắm sao? Đây là ý gì?" Phương Túc Dương không hiểu.

"Không biết, trước tiên ghi nhớ manh mối này đi, chờ buổi tối Bút Tiên ra xem có thể hỏi được điều gì không"

"Hôm nay Bút Tiên sẽ còn đến sao?" Yến Thanh Nghiên yếu ớt hỏi.

Giản Lan xấu hổ nhìn mọi người "..... Không biết, hi vọng cô ấy có thể đến đây"

Nếu cô thật sự dọa diễn viên quần chúng sợ, đợi lát nữa không ai tới đây đóng vai Bút Tiên thì làm thế nào được?

【Vì sao cô gái này còn mang theo về mặt úy khuất? Rõ ràng là cô dọa người kia mà!】

【Nếu buổi tối người đóng vai Bút Tiên không muốn xuất hiện thì làm sao?】

【Bút Tiên: Thêm tiền, cần thêm tiền! Không thêm tiền tôi không chịu nổi úy khuất này】

Mọi người đều đã rửa mặt xong, đều đợi ở phòng phục chế 443, thấp thỏm chờ tới 11 giờ.

Vừa đến 11 giờ, kí túc xá đúng giờ tắt đèn.

Giản Lan và Đàm Tiêu vẫn như cũ cùng nhau cầm bút triệu hồi Bút Tiên.

Giống như hôm qua, hai người sau khi cùng nhau cầm bút nhắm mắt niệm thần chú, gương mặt sau cửa "Ba" mở ra một chút.

Bút Tiên vẫn mặc quần áo như trước đó, tóc xõa tán loạn, ngồi giữa một mảnh hắc ám.

Giản Lan hơi nhẹ nhàng thở ra, cô ấy tới thật tốt, bằng không những vấn đề họ chuẩn bị lúc ban ngày đều uổng phí.

"Bút Tiên Bút Tiên, hãy nói cho tôi, giường đầu tiên ở bên trái cửa là giường số mấy"

Bên kia truyền đến âm thanh chói tai, ngay sau đó là hai âm nữa.

Cái này có nghĩa là giường số 1 và giường số 2.

Giản Lan tiếp tục hỏi những người còn lại để xác định dãy số giường.

Trùng hợp chính là, chiếc giường hiện tại cô đang ngủ là của Trịnh Tầm Lăng, phía trên là của Kỳ Như Tuyết.

Tổng cộng có sáu ngăn kéo, dựa theo phương thức bày giường mà nói, sổ nhật kí và chiếc hộp có mặt mã vừa lúc là số 3 Trịnh Tầm Lăng.

Như vậy để giải được câu đố của Bút Tiên hẳn là nằm ở nội dung bên trong sổ nhật kí.

"Bút Tiên Bút Tiên, nơi này ngoại trừ cô còn có hồn ma khác sao? Có hay không?"

Đáp án của Bút Tiên là không có.

Cái này có thể lí giải năm người kia thật sự là do cô ấy giết, hồn ma ban ngày kia cũng là Bút Tiên.

"Bút Tiên Bút Tiên, phòng này là cô phục chế sao? Có đúng không?"

Bên kia truyền đến những tiếng cọ xát chói tai.

Suy đoán của Giản Lan lại chính xác.

Trong lòng Giản Vân bức bối không thôi, cô ta rất không thích Giản Lan nổi bật như vậy.

"Bút Tiên Bút Tiên, hộp có mã khóa kia, mật mã là gì?"

Lần này Bút Tiên không trả lời.

Giản Lan hỏi lại một lần, vẫn là không đáp lại.

Đạo diễn đắc ý cười lạnh "Nhanh như vậy liền muốn biết đáp án, nghĩ là dễ vậy sao"

Những người khác ở bên cạnh phụ họa theo "Đúng vậy, bọn họ hẳn là mất một thời gian"

Bất quá vấn đề tiếp theo Giản Lan hỏi làm đạo diễn cười không nổi.

"Bút Tiên Bút Tiên, người trong kí túc này quan hệ với cô thế nào? Tốt hay không?"

Vấn đề này Giản Lan muốn hỏi, cô không trực tiếp hỏi thân phận Bút Tiên, cũng không biết có làm Bút Tiên tức giận hay không.

Bút Tiên dừng một chút, lựa chọn đáp án thứ nhất.

"Bút Tiên Bút Tiên, kí túc 443 có bao nhiêu người đã chết?"

Đáp án là 2.

"Bút Tiên Bút Tiên, người có thành tích tốt nhất kí túc 443 ở giường số mấy?"

Đáp án là 3, cũng chính là giường của Trịnh Tầm Lãng.

"Ồ kí túc 443, ngoại trừ Trịnh Tầm Lãng, ai là người có thành tích tốt nhất?"

Lần này Bút Tiên trả lời là số 4 Kỷ Như Tuyết.

Giản Lan lại hỏi thành tích xếp hạng của những người khác.

"Ồ kí túc 443 người có quan hệ tốt nhất với giường số 3 là ai?"

Đáp án là giường số 4 Kỷ Như Tuyết.

"Người có quan hệ không tồi với kí túc 443 là ai?"

Lần này đáp án Bút Tiên đưa ra vẫn là Kỷ Như Tuyết.

"Bút Tiên Bút Tiên, cô còn chuyện gì muốn nói cho chúng ta không?"

Bút Tiên không động tĩnh.

"Được, chúng ta đã hỏi xong, cô có thể đi"

Gương mặt sau cửa "bang" một tiếng rồi khép lại.

Những người khác rốt cuộc có thể nói chuyện.

"Lan Lan, vì sao cô hỏi những vấn đề đó?" Phương Túc Dương tò mò hỏi.

Đàm Tiêu thay cô trả lời "Cô ấy muốn biết ngay từ đầu lời đồn được truyền ra có phải từ người của kí túc 443 không"

"Đúng vậy, trong kí túc 443 Kỷ Như Tuyết có quan hệ không tồi với mọi người, như vậy lời đồn có khả năng là do cô ấy truyền ra" Giản Lan nói.

"Chính là, Bút Tiên nói trong kí túc Trịnh Tầm Lãng và Kỷ Như Tuyết có quan hệ tốt nhất" Giản Vân đưa ra bất đồng.

Giản Lan không nói chuyện mà chỉ nhưu mày suy tư.

Giản Vân cho rằng cô bị cô ta làm bối rối, tức khắc vẽ mặt liền đắc ý.

Một lát sau, Giản Lan bỗng mở miệng nói "Tỏ tiết mục có phải đã cho chúng ta một lưu ý, nói sự kiện lần này có liên quan đến một câu chuyện ma được lưu truyền rộng rãi trong kí túc xá nữ?"

Cô cũng là vừa rồi suy nghĩ đột nhiên lóe lên những lời này.

"Đúng vậy, chuyện ma xưa chính là Bút Tiên" Phương Túc Dương nói tiếp.

Giản Lan lại lắc đầu "Không đúng, Bút Tiên không phải là chuyện ma xưa, phải nói là truyền thuyết tương đối chuẩn xác"

Chuyện của người xưa dù sao cũng phải có đầu đuôi, nhưng Bút Tiên chỉ là truyền thuyết "nghe nói dùng nghi thức nào đó có thể triệu hồi những con ma nhỏ gần đây"

Sau khi triệu hồi Bút Tiên sẽ xảy ra chuyện gì, ai cũng không thể xác định.

"Có phải là do chị soi mói chữ quá hay không?" Giản Vân nói.

Giản Lan lại vòng về đề tài ban đầu "Quan hệ của Kỳ Như Tuyết và Trịnh Tầm Lăng khá tốt, nhưng cá nhân cô ấy cũng quan hệ tốt với những người của kí túc 443, mà những người 443 kia chính là hung thủ gián tiếp giết hại Trịnh Tầm Lăng. Điều này thấy thế nào cũng có liên quan tới nhau"

"Có lẽ quan hệ của Kỳ Như Tuyết và Trịnh Tầm Lăng vốn dĩ là tốt, những vì nguyên nhân nào đó mà hai người cũng không tốt như mặt ngoài." Đàm Tiêu bình tĩnh phân tích.

Cứ như vậy, những vấn đề đã hỏi Bút Tiên đều có thể giải đáp.

"Nguyên nhân có thể là vì nghiên cứu? Bởi vì thành tích của Trịnh Tầm Lăng và Kỳ Như Tuyết dường như đều không tồi" Giản Lan nói.

Hai người giường trên dưới từng là bạn tốt, sau này người giường trên ghen ghét người giường dưới có tư cách nghiên cứu, liền truyền bá lời đồn khắp nơi.

Tại đây trước kia sự việc xảy ra, quan hệ hai cô gái rất tốt, hoặc là nói, ít nhất mặt ngoài là bạn tốt.

"Có khả năng" Đàm Tiêu gật đầu.

"Nếu chuyện này thật sự có quan hệ với chuyện ma xưa, như vậy từ ngữ mấu chốt hẳn là bạn, giường trên dưới, phản bội, còn có, lưng tựa lưng, ngồi cùng nhau, ngắm sao?" Giản Lan phân tích tiếp.

Chỉ là cô rất ít khi nghe chuyện, nhất thời không nghĩ ra cái nào.

Đúng lúc này, Phương Túc Dương bỗng nhiên nghiêm mặt nói "Tôi nhớ có một câu chuyện về bạn tốt, giường trên dưới, lưng tựa lưng"

"Chuyện gì vậy?"

"Bạn tốt, lưng tựa lưng"

Sau khi Phương Túc Dương nói những lời này, ngăn tủ dưới giường Giản Lan bỗng truyền đến tiếng "cùm cụp", trực tiếp bị mở ra.

Cái này rõ ràng không phải ngoài ý muốn, mà là cơ quan nào đó bị kích thích.

【A a a a câu chuyện ma này lúc trước sơ trung tôi đã nghe qua, nghe xong cả một học kì tôi không dám nhìn gầm giường】

【Kí túc xá nữ của cả thế giới đều lưu truyền câu chuyện này sao? Tôi cho rằng chỉ có trường chúng tôi có】

【Chỉ có mỗi mình tôi tò mò, vì sao Phương Túc Dương một nam sinh lại biết chuyện ma xưa của kí túc xá nữ/ doge】

【Cái này là bóng ma lớn nhất của thời thơ ấu, khóc. Trước tiên tôi xem phát sóng trực tiếp, ngày mai xem lại đoạn này】

【Lan Bảo ngàn vạn lần đừng xem gầm giường!!!】

"Ngăn tủ liền mở ra như vậy? Bên trong có cái gì?" Giản Lan cầm lấy đèn, tò mò lại gần.

Tác giả có lời muốn nói:

Nội dung phần sau có chút khiếp người, không thích hợp xem buổi tối, cho nên liền dừng ở chỗ này đi, sáng ngày mai tôi đăng.

Nếu đã nghe qua câu chuyện ma xưa, hẳn có thể đoán ra trong ngăn tủ có gì, tận lực đừng miêu tả cụ thể ở phần bình luận ha, tránh việc dọa đến các bảo bối nhất gan. _(:3" ∠)_

Các bảo bối thân ái ngủ ngon (tuy rằng tôi cảm thấy các bạn không có biện pháp ngủ ngon)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Cháp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đóng đinh

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

Lưu ý: Ai yếu tim đừng đọc buổi tối:((((mai mình sẽ beta sau vì mình chính là con ng yếu tim ấy, nếu thấy lỗi cta xin hãy bỏ qua o(Π____Π)o

Đóng đinh

"Đừng!" Phương Túc Dương muốn ngăn cản nhưng không thể.

"Mọi người trước tiên đừng nhìn, để tôi nhìn xem có cái gì." Sau đó Giản Lan quỳ rạp xuống mặt đất, mở đèn pin chiếu vào bên trong ngăn tủ.

Có một người bị đóng đinh dưới giường, biểu tình dữ tợn, miệng bị kim chỉ khâu lại, tứ chi và ngực đều cắm một cây đinh, con ngươi lòi ra khỏi hốc mắt.

Bởi vì kí túc xá đã tắt đèn nên bây giờ chỉ có gần cửa tủ là có ánh sáng, những chỗ khác đều chìm trong bóng tối khiến người ta cảm thấy bất an.

Hơn nữa con rối này chế tác theo tỉ lệ của người bình thường, vừa thấy cũng không thể nhận ngay ra là giả.

Trên lồng ngực nó bị ghim một bức ảnh giống như chịu một nghi thức nào đó.

【Aaa màn hình đừng kéo gần thêm nữa, đáng sợ quá.】

【Giống hệt như truyện ma vậy, lưng bị đóng đinh ở dưới giường...】

【Bây giờ tôi chỉ có thể ôm chăn trốn trong giường, chỗ nào cũng không dám đi.】

【Lúc trước lần đầu tiên nghe truyện ma ở kí túc xá tôi đã bị dọa đến tối ngày không ngủ được.】

Giản Lan nhìn kĩ bức ảnh kia, cô ghi nhớ rõ trong đầu, sau đó lại tìm một vòng, xác nhận không còn manh mối liền khóa lại ngăn tủ.

Cô quay đầu nhìn về phía Phương Túc Dương, "Truyện ma kia là gì?"

"Đại khái là đóng đinh người dưới gầm giường, khiến người nằm trên giường và người bị đóng đinh dưới gầm lưng tựa lưng như bạn tốt." Phương Túc Dương biết nội dung cụ thể của chuyện ma, một hồi nhớ lại liền cảm thấy cả người phát lạnh.

Cậu không dám nói quá chi tiết, bắt quá tin tức cung cấp được từ câu chuyện như vậy cũng đã đủ, người bị đóng đinh dưới giường chính là Kỳ Như Tuyết.

Vì cô ấy phản bội nên mới bị kết cục như vậy.

Giản Lan quay đầu nhìn cameras nói: "Xem ra thật sự có thể từ vị trí cameras suy đoán ra manh mối."

Ba chiếc giường thì hai giường đều vuông góc với hướng cameras, chỉ có giường này đối diện, camera có thể quay lại sắc nét tình huống trên giường.

Lúc ấy Giản Lan liền cảm thấy bố cục căn phòng có điểm kỳ quái, rõ ràng có thể xếp ba giường thành một hàng, tự nhiên đâu ra một cái chặn ở giữa.

Hóa ra là vì lí do này.

Vừa rồi Đàm Tiêu cũng đã nhìn qua vị trí giường nhưng lại không quá nhìn kĩ.

"Thế nào?" Anh hỏi.

"Giống như không còn manh mối nào khác, chỉ có thể tìm tiếp vào ngày mai."

Đề phòng ngừa cửa tủ đột nhiên mở ra, bị các khách mời khác nhìn thấy đồ vật bên trong, Giản Lan lấy ghế chặn trước cửa tủ.

Ba người Đàm Tiêu trở về phòng bên cạnh nghỉ ngơi, trong phòng chỉ còn lại ba khách mời nữ.

"Lan Lan, đồ vật dưới giường rốt cuộc là cái gì?" Yến Thanh Nghiên run giọng hỏi.

Điều Phương Túc Dương nói chính là trong chuyện ma có người bị đóng đinh dưới giường, vậy bây giờ dưới giường Giản Lan ngủ chẳng lẽ có một khối thi thể?

Giản Lan nghĩ rồi nói, "Chỉ là thú bông thôi, cô tò mò thì ngày mai đến xem."

Sau khi cô nói như vậy, Yến Thanh Nghiên cuối cùng cũng không sợ hãi nữa.

Nếu thực sự có thi thể, Lan Lan chắc chắn không thể bình tĩnh như vậy.

Các cô vừa mới nằm xuống thì tấm rèm bỗng nhiên lại bị bên ngoài chiếu sáng, lấp lánh giống như sân khấu.

Ngay sau đó là cảnh tượng không khác gì ngày hôm qua.

Một bóng người ngã từ trên cửa sổ xuống, rất nhanh nện xuống mặt đất, phát ra một âm thanh nặng nề.

Yến Thanh Nghiên và Giản Vân vất vả lắm mới hết sợ hãi lại ôm chăn run bần bật không dám ngủ.

"Sợ thì đắp chăn đi ngủ đi, thế giới ma có quy định không thể xóc chấn." Giản Lan thuận miệng nói.

Sau đó cô liền yên tâm thoải mái nằm trên giường, đắp chăn đàng hoàng, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Đầu giường tựa hồ phát ra âm thanh nhỏ, sau khi cô nằm xuống vẫn luôn liên tục phát ra giọng nói, "Bạn tốt, lưng tựa lưng, bạn tốt, lưng tựa lưng..."

Nghe thật giống như có người ghé vào bên tai cô lặng lẽ thì thầm.

Giản Lan duỗi tay, trực tiếp vứt cái loa nhỏ xuống mặt đất.

Những vị khách khác còn chưa ngủ cho nên cameras vẫn mở.

Màn này được quay lại.

【??? Hóa ra ma cũng hiểu lễ phép như thế sao?】

【 Nếu tôi để chân ở ngoài chăn, tôi luôn cảm thấy có ma muốn liếm chân, giấu chân trong chăn sẽ không còn băn khoăn này, xem ra nơi nào ma cũng có quy định này.】

【Lâu trên giường có ảo tưởng nữa, ma không thật sự thú vị vậy đâu. 】

【 Vì sao dưới ván giường đóng đinh đồ vật đáng sợ như vậy mà Lan Bảo còn có thể ngủ ngon như vậy?】

【Ai biết, nghe âm thanh giống như đồ kim loại, sáng mai sẽ biết thôi. 】

Chờ đến lúc Yến Thanh Nghiên và Giản Vân cùng nằm xuống cameras tự động đóng.

Ngày hôm sau, mọi người mới biết được đồ Giản Lan vứt đi là một cái loa nhỏ.

"Thứ này vẫn luôn được dán ở trên đầu giường, cứ liên tục nói câu nói trong chuyện ma kia nên tôi vứt đi luôn." Giản Lan nhặt lên nhìn, phát hiện cái loa to cỡ cúc áo đã bị mình vứt hỏng rồi.

Những người khác:...

Đạo diễn lại lần nữa đen mặt, đạo cụ nhỏ này cũng quá lãng phí rồi.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi vây quanh trước bàn, cùng nhau sửa sang lại manh mối hiện có.

"Sổ nhật ký, mật mã khóa hộp, giống như ngoại trừ hai thứ này thì không còn gì nữa vậy."

"Ồ dưới giường tôi hẳn là thi thể Kỳ Như Tuyết, như vậy xem ra, cô ấy hẳn chính là người bịa đặt lời đồn, bây giờ đã bị Bút Tiên giết chết." Giản Lan nói.

Miệng bị đóng đinh ám chỉ rất rõ ràng ý tứ "Cái mồm hại cái thân".

Hơn nữa Kỳ Như Tuyết chết là thảm nhất, chứng minh tội cô ấy quá lớn, ngay từ đầu chắc là cô ấy đã tạo ra lời đồn về chuyện biên chế.

"Ê mà, Lan Lan cô hôm qua không phải nói là dưới giường có thú bông sao?" Yến Thanh Nghiên hỏi.

"Tôi sợ cô sợ hãi nên chưa nói sự thật, thật ra đó là con rối to bằng người."

Giản Lan nói xong, Yến Thanh Nghiên nhin không được rùng mình một cái.

May mắn đêm qua cô cũng không biết, nếu không chắc chắn sẽ sợ tới mức không dám ngủ.

"Nếu Kỳ Như Tuyết đã được tìm thấy, như vậy, Bút Tiên nhảy lầu mà chết là Trịnh Tầm Lãng?" Giản Vân hỏi.

"Trước mắt mà nói thì hẳn là vậy, chết bảy người, chỉ còn lại cô ấy." Lần này trả lời chính là Lục Nhiều.

"Bây giờ chúng ta đã xác nhận thân phận của Bút Tiên, điểm đáng ngờ còn ba thứ, một là Bút Tiên đã báo thù thành công nhưng vì sao lại không rời đi, hai là vì sao muốn cố ý phục chế một phòng để giết người, ba là cái bóng người ngày nào cũng nhảy lầu là làm sao?"

Giản Lan vừa dứt lời Đàm Tiêu đã hỏi: "Tôi hôm qua cũng có?"

"Ừm, giống như đúc những tội trước, đều là nhảy từ trên xuống." Giản Lan gật đầu.

Nói xong, cô đột nhiên nghĩ ra một vấn đề: "Không đúng, đều là học sinh nhảy lầu, chẳng phải nên nhảy ra từ phòng mình sao? Vì sao lại từ phía trên?"

Sau khi cô nói xong, những người khác cũng cảm thấy có điểm kì lạ.

Trong tin tức những người nhảy lầu đa số là nhảy từ phòng kí túc của mình.

"Đúng vậy, vậy Trịnh Tầm Lãng là nhảy từ kí túc tầng năm xuống? Hay là từ mái nhà?" Phương Túc Dương nói tiếp.

Giản Lan nghĩ rồi nói: "Hẳn là mái nhà, tin tức trong phòng quản lí viết là mỗi tầng kí túc xá đều là những sinh viên học khác ngành, Trịnh Tầm Lãng chưa chắc đã quen biết hết mọi người, càng không thể cố ý chạy sang phòng khác nhảy lầu."

"Chúng ta đi lên lầu xem trước đi."

Vì thế sáu người cùng đi đến phòng 543, phát hiện phòng này cũng không khác gì những phòng khác.

Sau đó bọn họ phát hiện ra cầu thang để lên tầng cao nhất, chỉ là cửa cầu thang đã bị khóa.

Đàm Tiêu thử kéo, xích sắt rất rắn chắc, không có chìa khóa không thể mở ra được.

"Chìa khóa không biết ở đâu, chúng ta đi xem những nơi đã mở ra rồi đi, nói không chừng còn sót vài chỗ."

Chìa khóa của cả kí túc xá chắc chắn phải nằm trong phòng quản lí.

Cho nên sáu người đến điều tra trọng điểm ở phòng quản lí.

Nhưng đi tìm vài vòng cũng không tìm ra được manh mối gì.

Bọn họ cũng chỉ có thể đến phòng nước tầng một và ba phòng tầng bốn tìm kiếm.

Cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

"Có phải cần phải đợi đến buổi tối triệu hồi Bút Tiên mới có thể tiếp tục?" Yến Thanh Nghiên mệt mỏi muốn chết, ngồi trên ghế thờ phỉ phò nói.

"Cũng có khả năng phải đợi đến giữa trưa Bút Tiên đến đây gõ cửa, sau đó mới để lại manh mối?" Giản Vân suy đoán.

Cô ta vừa nói xong, Giản Lan mới nhớ ra trưa hôm qua Giản Vân đã gặp phải Bút Tiên.

"Trưa hôm qua em đã nhìn thấy Bút Tiên, có giống người ở ban công buổi tối kia không?"

Biểu tình Giản Vân tức khắc trở nên hơi khó coi, cô ta sợ hãi hồi tưởng một chút, "Hình như không khác nhau mấy, nhất là bộ dáng sắc mặt trắng bệch, nhưng mà em không dám nhìn kỹ."

"Được rồi, cô đừng hỏi nữa, nếu thân phận Bút Tiên đã xác định là Trịnh Tầm Lãng, có biết diện mạo cô ta hay không căn bản không quan trọng." Lục Nhiều lại nhin không được nói.

Lần này những người khác đều kì lạ nhìn về phía hắn.

Lục Nhiều lúc này mới phát hiện, sự bao bọc của mình với Giản Vân hình như đã biểu lộ hơi rõ ràng.

Hắn vội vàng bổ sung một câu: "Ngoại trừ cô với Đàm Tiêu, bốn lá gan chúng tôi đều rất nhỏ, cho nên loại chuyện này không cần cũng không thể hỏi tương, miễn cho dọa đến chính mình."

【Tôi cảm thấy thái độ Lục Nhiều với Vân Đóa không thích hợp.】

【Không thích hợp cái đầu cô ấy, Nhiều ca bây giờ sự nghiệp đang thăng tiến, không thể yêu đương, cái cô bột thì là kia làm sao xứng.】

【 Đừng đoán mò nữa, chắc Lục Nhiều đơn thuần nhằm vào Giản Lan thôi.】

"Tôi cảm thấy không cần chờ Bút Tiên xuất hiện, rốt cuộc điều cần hỏi chúng ta đã hỏi qua, lại triệu hồi Bút Tiên cũng không biết hỏi gì." Phương Túc Dương kịp thời chuyển đề tài.

"Trước mắt chúng ta có những manh mối là chìa khóa cổng kí túc xá, ảnh chụp phòng 433, danh sách bảo nghiên, bộ vân tay, hồ sơ kí túc xá, chìa khóa ngăn tủ, ấn ký. Ngoại trừ những cái này còn gì không?"

"Hình như là không." Yên Thanh Nghiên nói. "Hon nữa đã có chìa khóa, danh sách linh tinh cũng đã dùng rồi, hay là chúng được sử dụng cho mục đích khác?"

"Giản Lan chị hôm qua ở trong ngăn tủ đáy giường tìm được manh mối không?" Giản Vân hỏi.

Giản Lan lắc đầu, " Bên trong ngoại trừ người được đóng đinh dưới giường thì không còn gì. À đúng rồi, giữa mày người kia có đóng đinh một bức ảnh."

"Vì sao nhất định phải có ảnh chụp ghim ở giữa mày? Để làm cho chúng ta biết mỗi người trông như thế nào sao? Nhưng cái này đâu quan trọng?" Phương Túc Dương hỏi.

Vấn đề này của cậu những người khác đều không thể trả lời được.

Chỉ có thể nói rằng bức ảnh giữa mày này hẳn có hàm nghĩa nhất định.

"Còn có một manh mối nữa mà vừa rồi chúng ta quên mất." Ở thời điểm này Giản Lan bỗng nhiên nói.

"Manh mối gì?"

"Bóng ma trong gương ký túc xá 433."

Lúc ấy bọn họ đều cảm thấy ý nghĩa tồn tại bóng ma kia chỉ là để nói cho bọn họ biết phương pháp triệu hồi Bút Tiên.

Cho nên không ai cẩn thận nghiên cứu bóng ma kia.

"Cái kia chắc là không có ý nghĩa gì đặc thù đâu?" Giản Vân nói.

"Có hay không thì đi qua nhìn sẽ biết. Những manh mối khác đều đã dùng hết rồi, hon nữa không có gì có thể dùng lần thứ hai, chúng ta chỉ có thể dựa vào vận khí này."

"Chị muốn đi thì tự mình đi, em không muốn nhìn thấy thứ kia lần nữa." Giản Vân đứng cạnh bàn, không muốn phối hợp với Giản Lan.

Giản Lan vốn dĩ cũng không sợ đi một mình, Giản Vân không đi theo chính là hợp ý cô.

Lúc này đã tới thời gian ăn trưa, ăn xong cơm trưa, Giản Lan đứng dậy đi ra ngoài, Đàm Tiêu không chút do dự đuổi kịp.

Phương Túc Dương và Yên Thanh Nghiên cũng đi theo.

Vì thế trong phòng chỉ còn lại hai người Giản Vân và Lục Nhiều.

Hai bọn họ cũng muốn bồi dưỡng tình cảm một chút nhưng bên cạnh có camera phát sóng trực tiếp, hai người không thể nói gì, chỉ có thể làm bộ thảo luận manh mối cốt truyện.

Bốn người Giản Lan lần nữa tới phòng 433.

Lần này Giản Lan đứng trước bồn rửa mặt, cẩn thận quan sát bóng ma kia.

Muốn nói phòng phục chế khác gì với phòng gốc thì chính là con ma này giờ tay phải lên chạm vào mặt kính, không biết có ý tứ gì.

"Lan Lan, hai bọn tôi không dám nhìn, thôi thì đi chỗ khác trong phòng tìm kiếm đây." Yên Thanh Nghiên nói.

Tuy rằng đã tìm vài lần nhưng bây giờ vẫn không có tiến triển gì, bọn họ cũng chỉ có thể lặp lại tìm kiếm.

"Ừm, được."

Giản Lan và Đàm Tiêu đồng loạt đứng ở trước bồn rửa mặt, nhìn chăm chăm cái gương kia.

"Đàm ca, anh cảm thấy đây là tình huống như thế nào?" Giản Lan nói.

"Nếu chỉ để nói cho chúng ta biết cách triệu hồi Bút Tiên thì không cần thiết làm việc thừa, bắt con ma này nâng tay phải lên." Đàm Tiêu phân tích.

Giản Lan gật đầu, "Ừm, tôi cũng nghĩ như vậy, động tác này chắc chắn có ý nghĩa gì đó."

Hai bọn họ gõ trên tấm gương, gõ liên tục như muốn lấy gương xuống, cuối cùng bên tai truyền đến âm thanh ngăn cản.

"Hai người giờ tay là muốn làm gì? Vỗ tay với bọn tôi sao?"

Giản Lan thật sự không có biện pháp, nhìn bóng ma trên gương, tay trái cô dán lên tay phải trong gương.

Nhưng vẫn không có việc gì phát sinh.

"Về phòng 433 thử xem?" Đàm Tiêu bỗng nảy ra ý tưởng.

"Ý anh nói là dán tay ở gương phòng 443 ở vị trí này?" Giản Lan lập tức hiểu ý anh.

"Ừm."

"Túc Túc, Nghiên Nghiên, chúng ta có thể về rồi, Đàm ca tìm được manh mối."

Giản Lan kêu hai người còn lại cùng nhau trở về phòng phục chế 433.

"Manh mối gì?"

"Chưa chắc đúng hay không nhưng tôi cứ thử xem."

Giản Lan đến trước bồn rửa mặt, dán tay trái lên gương, kết quả vẫn không có gì phát sinh.

Giản Vân bên cạnh thấy được, không nhịn được cười, trào phúng nói: "Chị đang làm gì vậy? Muốn làm vỡ gương à?"

"Nhìn ảnh đi." Đàm Tiêu đưa di động của anh trước mặt Giản Lan.

Vừa rồi trước khi đi, anh chụp gương phòng 433, vị trí bóng ma cũng đã chụp lại.

Giản Lan liền bắt đầu đối chiếu vị trí ảnh chụp di chuyển tay trái mình.

Hai bọn họ phối hợp với nhau, ai cũng không quan tâm đến Giản Vân.

Giản Vân méo miệng, có chút xấu hổ đứng một bên.

Ngay từ đầu vị trí tay Giản Lan quá thấp, cô hơi xê dịch lên trên một chút, lấy tay đặt vị trí đúng trên gương.

Lúc này gần gương phát ra tiếng "cùm cụp", giống như chốt đã mở.

Ngay sau đó ngoài cửa có âm thanh cái gì rớt xuống.

Đàm Tiêu đi mở cửa, nhặt chìa khóa rớt ở cửa trở về.

"Chìa khóa này chắc có thể mở cửa cầu thang."

Mặt Giản Vân nháy mắt bị kéo đến thật dài, sắc mặt khó coi cực kỳ.

【Đàm ca và Lan Bảo thật sự quá ngọt, tôi là Cục Dân Chính đây, để tôi chạy tới.】

【Giản Lan không thể thành thật quay được sao? Cứ phải dính tai tiếng với người ta, Vân Đóa của tôi sẽ không làm vậy.】

【Biểu tình Giản Vân thật khó coi, cho chết, ai bảo cô ta chê bai Lan Bảo cơ.】

【Vân Đóa chê bai Giản Lan khi nào? Fans Lan dờ hơi đừng mẫn cảm quá được không?】

【Bột thí là đang biểu tình đấy à? Tim antifan?】

【Tôi biết vì sao tổ tiết mục mời Giản Vân rồi, quan hệ chị em bất hòa, fans hai nhà sẽ xâu xé lẫn nhau tăng độ hot.】

Giản Lan không để ý Giản Vân đang xấu hổ, trực tiếp bảo mọi người chạy lên tầng.

"Đi thôi, lên xem tầng cao nhất có gì."

Sáu người cùng nhau đến tầng năm, sau đó lại dọc theo cầu thang cuối hành lang, đi tới trước cửa cầu thang đến tầng cao nhất.

Chương 28: Bút Tiên phát cuồng

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Bút Tiên phát cuồng

Giản Lan dùng chìa khóa mở cửa, sau đó Đàm Tiêu lấy chiếc xích sắt quấn ở cửa xuống.

"Kéo kẹt----"

Hai người đồng thời đẩy cửa sắt ra, cảnh tượng tầng cao nhất liền xuất hiện trước mắt.

Toàn bộ trống không, ngoại trừ giá phơi đồ ở bên ngoài, còn lại không có gì cả.

Trong nháy mắt khi đẩy cửa ra liền có thể cảm giác được gió thổi qua, rất mát mẻ.

"Có thể đi lên tầng cao nhất ư?" Yên Thanh Nghiên nói.

"Tôi nghe các anh chị khóa trước nói, trước kia kí túc xá trường học chúng ta không có điều hòa, mùa hè còn có người mang chăn đệm lên tầng cao nhất để ngủ" Phương Túc Dương cười nói.

Có những lời này của cậu khuấy động không khí, mọi người không còn khẩn trương nữa, bắt đầu tìm kiếm manh mối ở mái nhà.

Bốn phía mái nhà đều có vòng bảo vệ, chỉ cần không cố ý vượt qua vòng bảo vệ chắc chắn không bị rớt xuống.

"Nơi này có giá phơi đồ, chứng minh trường học cho phép học sinh lên tầng cao nhất, bây giờ khóa lại là vì sự kiện của Trịnh Tâm Lăng sao?" Giản Lan hỏi.

"Hẳn là vậy" Đàm Tiêu đi cạnh cô trả lời.

Giản Lan lúc này mới phát hiện các khách mời ở rất xa nhau, chỉ có Đàm Tiêu vẫn luôn đi cạnh cô.

Điều này làm cô ít nhiều có chút không tự nhiên.

Nhưng tầng cao nhất cũng có camera, lại có cả micro, cô cũng không tiện nói thẳng với Đàm Tiêu.

Giản Lan chỉ có thể giả vờ không phát hiện việc xấu hổ này, tiếp tục thảo luận manh mối "Chìa khóa tầng cao nhất hẳn là phải có ở phòng quản lí kí túc, tại sao lại ở trên tay Bút Tiên?"

"Cho nên Bút Tiên là người quản lí kí túc?" Đàm Tiêu thuận miệng tiếp lời.

"Làm sao người quản lí biết Trịnh Tâm Lăng?" Giản Lan hỏi.

Bất quá điều Đàm Tiêu nói thật ra nhắc nhở cô rằng trong tòa nhà này không có ai bị mất ảnh, chứng tỏ tổng cộng chỉ có bảy người chết, nhưng Bút Tiên lại không nhất định là người trong tòa nhà, cũng không nhất định là một trong bảy người kia.

Đàm Tiêu nghĩ "Có lẽ hai người là mẹ con?"

Nghe được suy đoán này của anh, Giản Lan không nhịn được "phụt" một tiếng cười.

"Trong gương Bút Tiên rõ ràng là tiểu cô nương trẻ tuổi, sao có thể là dì quản túc" Mi mắt cô cong cong, nói.

Cô cười đến xán lạn, mắt đào hoa hơi cong, khóe môi xinh đẹp gọi lên, như thể mọi ánh sáng đều hội tụ trên người cô vậy.

Đàm Tiêu hơi rũ mắt, nghiêm túc nhìn cô mà quên dời tầm mắt.

[Ánh mắt này của Đàm ca, tuyệt đối có gian tình!!!]

[Nụ cười này tôi quyết bảo vệ, Lan Bảo thật đẹp!]

[Ô ô ô một màn này tôi đã chụp lại, ai có thể nghĩ đến tôi sẽ dùng hình chụp chương trình làm hình nền điện thoại chứ]

Bị Đàm Tiêu nhìn đến ngưng ngừng, Giản Lan nhanh chóng nói sang chuyện khác "Nếu đi quân túc của tòa kí túc còn trẻ, nói không chừng đúng là cô ấy]

"Ừ" Đàm Tiêu dường như không có việc gì mà dời tầm mắt, phảng phất giống như vừa rồi chưa có chuyện gì.

Lúc này Phương Túc Dương đã đi tới chỗ bọn họ "Hai người có phát hiện mới gì không? Chúng tôi ở bên kia thấy được một loạt án kí"

"Tạm thời không có phát hiện gì, đi thôi, chúng ta đi xem án kí"

Giản Lan theo sau Phương Túc Dương tới bộ phận trung gian của mái nhà.

Đàm Tiêu ngừng một lát rồi mới nhắc chân đuổi theo.

Trên cơ bản vị trí của kí túc 443 là ở giữa, nơi có án kí vừa lúc cũng ở giữa, có khả năng đây chính là vị trí Trịnh Tầm Lăng nhảy lầu lúc trước.

Sau khi đến nơi, Giản Lan liếc mắt liền thấy dưới vòng bảo vệ có tổng cộng 12 dòng kẻ được viết bằng thuốc màu đỏ.

"Đây là ý gì? Nhìn qua giống như số đếm"

Cũng không biết rốt cuộc là ghi lại cái gì.

"Không biết, chúng tôi tìm khắp ở đây, ngoại trừ đường kẻ này thì không có gì cả" Yên Thanh Nghiền lắc đầu.

Mọi người tiếp tục tìm, một nhóm tìm những dấu vết mới, nhóm còn lại suy nghĩ ý nghĩa của những dòng kẻ này.

Giản Lan dựa vào lan can nhìn xuống, cũng không phát hiện điều đặc biệt gì.

Cô cũng chỉ có thể lang thang khắp mái nhà một cách vô định.

Đi được vài bước, cô vươn ngón tay lau giá phơi đồ trước mắt.

"Sao vậy?" Đàm Tiêu không biết từ khi nào lại đi tới cạnh cô.

"Nơi ở ngoài trời rất dễ có bụi, nhưng giá phơi đồ lại không có nhiều lắm, chứng tỏ hẳn là gần đây mới khóa mái nhà lại"

Bởi vì sự kiện của Trịnh Tầm Lăng nên trường học khóa lại thì không sao.

Vấn đề là ở chỗ tại sao chìa khóa lại trong tay Bút Tiên.

Nghĩ một lát, Giản Lan xuất thần nói "Liệu có phải mái nhà thật ra là do Bút Tiên khóa lại?"

"Dựa theo lẽ thường mà nói, chìa khóa trong tay Bút Tiên nên hẳn là Bút Tiên khóa, nhưng nếu Bút Tiên không phải người quản lí, vì sao cô ấy muốn khóa cửa mái nhà? Người quản lí cũng có thể còn trẻ tuổi, cũng có thể vừa lúc biết Trịnh Tầm Lăng" Đàm Tiêu nói.

"Tôi không cho rằng Bút Tiên là người quản lí, nếu cô ấy chính là người quản lí, vậy không cần dùng bộ vân tay cũng có thể trực tiếp mở chìa khóa của ngăn tủ hồ sơ" Giản Lan hồi tưởng điểm này.

Cần dùng đến bộ vân tay chứng tỏ Bút Tiên căn bản không mở ngăn tủ ra được, nói cách khác cô ấy không phải đi quản túc.

"Tại sao Bút Tiên muốn mở ngăn tủ ra?" Phương Túc Dương vừa lúc nghe thấy câu này liền hỏi.

"Ngăn tủ kia vốn dĩ hẳn là để đựng chìa khóa, nhưng Bút Tiên vì che dấu bí mật của kí túc 44 nên mới mở ngăn tủ ra, giấu một phần tin tức vào trong đó"

"Thì ra là thế"

Bởi vậy khả năng Bút Tiên là đi quân túc trước tiên có thể loại bỏ.

Sáu người ở mái nhà hơn nửa giờ vẫn không thu hoạch được gì.

"Các khách mời có cơ hội xin bên ngoài giúp đỡ một lần, thời hạn là 6 giờ chiều hôm nay" Trên mái nhà đột nhiên truyền đến câu thông báo như vậy.

Phía sau tấm màn, tổ kế hoạch về mặt mù mịt "Đạo diễn, ban đầu chúng ta không thiết kế phân đoạn này mà?"

Vốn dĩ điểm nổi bật của tổ tiết mục chính là không có kịch bản phải vẫn giải những khó khăn lớn, thứ người xem muốn nhìn chính là bộ dáng nhóm khách mời vò đầu bứt tai, nỗ lực tự giải quyết.

Có phân đoạn xin giúp đỡ bên ngoài này, tuy rằng sẽ tăng sự tương tác, nhưng hiệu quả tiết mục lại khó nói, khả năng sẽ khiến cho một bộ phận người xem bài xích.

"Người đầu tư yêu cầu" Đạo diễn giải thích.

Ông cũng không biết vì sao người đầu tư mới đưa ra yêu cầu như vậy, khả năng là người đó thích nhìn mình tình gọi điện thoại.

Đạo diễn cảm thấy hiệu quả không tốt, nhưng ai bảo người đầu tư có năng lực, ông ta cũng chỉ có thể nghe theo.

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, mọi người sôi nổi lấy điện thoại ra, dự tính xin giúp đỡ từ những người bạn thông minh.

Giản Lan không nghĩ ra ai có thể xin giúp đỡ.

Lúc này, điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên, là Phó Vọng gọi tới.

Giản Lan rất nhanh ấn nhận, thuận miệng hỏi "Hôm nay em trai không đi học sao?"

"Chị, hôm nay là cuối tuần" Tiếng của Phó Vọng trầm thấp.

Lúc này Giản Lan mới nhớ ra hôm nay xác thật là chủ nhật.

"Có phải cậu vẫn luôn xem phát sóng trực tiếp không?"

Bằng không tại sao tổ tiết mục vừa nói có thể xin giúp đỡ bên ngoài, anh liền gọi điện thoại tới.

"Ừ, rất hay" Phó Vọng nói.

Vốn dĩ anh không định để đạo diễn bắt đầu phân đoạn xin giúp đỡ lúc này.

Nhưng vừa rồi thấy Lan Lan ở chung với Đàm Tiêu, anh thật sự ngồi không được cho nên liền đem đoạn này lên trước.

"Không sợ sao?" Giản Lan cười trừ ghẹo.

"Có chị sẽ không sợ" Thanh âm Phó Vọng so với vừa rồi càng trầm thấp, giống như giờ phút này anh đang nói nhỏ bên tai cô.

Giản Lan có chút không tự nhiên, lỗ tai so với vừa rồi nóng lên không ít.

Là ảo giác của cô sao? Tại sao cảm thấy đứa nhỏ này có ý trêu cô vậy.

Phó Vọng chưa để cô nghĩ liền thay đổi đề tài "Chị có ý tưởng gì chưa?"

"Tạm thời không có, tôi chỉ biết những dòng kẻ đó dùng để đếm, nhưng đếm số gì thì lại không rõ lắm, cậu nghĩ sao?"

"Biết, nhưng tôi không nói cho chị đâu" Thanh âm Phó Vọng mang theo ý cười.

Anh có kịch bản hoàn chỉnh của tổ tiết mục, bắt quá còn chưa xem, nhưng bằng trực giác anh cũng đoán được kết quả.

"Tại sao?"

"Bởi vì tự chị cũng có thể nghĩ ra"

Giản Lan bị lời anh đáp lại chọc cười "Cậu tin tôi như vậy?"

"Ừ, chị thông minh nhất"

Giản Lan lại hàn huyên với anh hai câu, hỏi "Cậu đang ở nhà?"

Ý cười của Phó Vọng hơi thu lại, có dự cảm không tốt lắm "Ừ"

"Tôi muốn nghe thanh âm của Hoa Lớn Hoa Nhỏ, có thể không?"

Phó Vọng hừ nhẹ một tiếng gần như không thể phát hiện, thầm nghĩ quả nhiên như thế.

Ánh mắt anh lạnh lẽo, khuôn mặt trầm xuống, đem điện thoại đặt ở lòng sắt bên cạnh.

Hoa Lớn Hoa Nhỏ thấy anh ở bên cạnh, còn có bộ dáng lạnh mặt thật đáng sợ, chúng run bần bật tránh ở góc lồng sắt, căn bản không dám gọi.

Phó Vọng liền đem đồ vật cho chúng.

Hai con mèo béo liền cao hứng kêu meo.

Giản Lan ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy, trái tim cũng tan chảy.

Mèo thật sự là sinh vật đáng yêu nhất trên thế giới.

"Nhóm mèo ngoan oi, chị lập tức đi rồi trở về, ôm ôm, moah" Giản Lan dùng tay che nửa khuôn mặt, cách điện thoại trộm hôn mèo.

Nhưng cô không biết khi cô nói ôm ôm, Phó Vọng đã đem điện thoại đặt bên tai.

Anh thậm chí còn ghi âm lại đoạn này.

Người Lan Lan muốn thân thiết chính là anh, làm gì liên quan đến hai con vật nhỏ này.

Ngắt điện thoại, Phó Vọng không chút do dự đóng lồng sắt lại, sau đó cắt đoạn ghi âm đi, chỉ để lại một câu phía sau, còn có chữ cuối cùng "moah".

Sau khi ra, anh khó có khi hảo tâm lấy cho Hoa Lớn và Hoa Nhỏ nửa túi đồ ăn vặt.

Tổ tiết mục chọn ngẫu nhiên một vị khách mời lúc này đang gọi điện thoại xin giúp đỡ, trùng hợp lại trúng Phương Túc Dương.

Phương Túc Dương gọi điện cho đồng đội của mình, hai người cậu đoán mò một câu, tôi đoán mò một câu, sau đó thành hình thức ghét bỏ chỉ số thông minh của đối phương, làm khán giả cười ha ha.

"Khẳng định Bút Tiên là nam giả nữ, điều này không thể nghi ngờ"

"Nói vậy, chính Bút Tiên thừa nhận mình là nữ, hơn nữa điểm nào không thể nghi ngờ? Tại sao cậu nhìn ra?"

"Dương tử cậu động não đi, vì sao Bút Tiên lại nói thật? Nếu tôi là Bút Tiên, tôi sẽ giả nữ, cho các người đều không đoán ra"

"Cậu quá xấu, giả nữ liền bị nhìn ra ngay"

[Lần đầu tiên tôi thấy đoán mò lại còn hợp lý hợp tình như vậy]

[Trách không được tiêu ca ca này có thể thành bạn với Túc Túc, thì ra mạch não giống nhau]

[Nếu kết quả cuối cùng thật sự là nam giả nữ, tôi chỉ có thể xưng một câu: Thần tiên, sau đó yên lặng rời khỏi]

Cuối cùng hai người nói nửa ngày cũng không ra được nguyên nhân, lần xin giúp đỡ bên ngoài này kết thúc thất bại.

Người duy nhất cao hứng là đạo diễn, bởi vì ông cũng không nghĩ tới cuộc điện thoại này của Phương Túc Dương lại ngoài ý muốn làm khán giả chỉ lo cười to, xem nhẹ phân đoạn xin giúp đỡ không hợp lý này.

Thậm chí bởi vì cuộc điện thoại này, bạn của Phương Túc Dương liền thu hút rất nhiều fans xem chương trình.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, tất cả mọi người đều không suy luận được manh mối gì.

Phương Túc Dương khiêm tốn nói "Nhân duyên của chúng ta cứ nhiên kém như vậy"

"Là tổ tiết mục quá biến thái, vấn đề khó như vậy ai có thể nghĩ ra" Về mặt Yến Thánh Nghiên như sống không còn gì luyến tiếc.

Bọn họ vẫn không tìm thấy hàm ý của mười hai dòng kẻ, đành phải tạm thời rời đi.

Sau khi trở về, sáu người ngồi trong kí túc xá, để những manh mối đang có ở trên bàn.

Nhìn lại vài lần vẫn không ra được vấn đề gì.

Giản Lan bỗng nhiên nghĩ tới kịch bản chương trình, cô đem vật kia ra.

"Trên này không có gì" Giản Vân nói.

Giản Lan đọc nội dung một lần nữa "Sự kiện ma quái ở kí túc xá nữ của trường cao đẳng, nghi ngờ nguyên nhân gây ra là do một nữ sinh nhảy lầu tự sát vào ngày sinh nhật, thành hồn ma. Nhân đây mời sáu vị khách hỗ trợ đuổi ma, trả lại yên bình cho kí túc xá"

Một đoạn cực kì ngắn gọn, không hề đề cập đến nguyên nhân hay kết quả.

"Cùng ngày sinh nhật... mọi người không cảm thấy dường như cổ tình cường điệu điểm này sao?" Giản Lan tự đọc thầm trong lòng mấy lần, càng cảm thấy những chữ này dường như dư thừa.

"Có thể là bởi vì tự sát vào ngày sinh nhật sẽ khiến nhiều người để tâm hơn đi" Giản Vân nói.

Ánh mắt Giản Lan vô thức nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Manh mối nhảy lầu có: bốn nữ sinh, vì lời đồn mà lựa chọn nhảy lầu, sinh nhật trùng với ngày nhảy lầu, địa điểm là mái nhà, mỗi buổi tối sẽ lặp lại quá trình này.... Lặp lại!

Chỉ có sự việc lặp lại nhiều lần mới yêu cầu đếm.

"Tôi đã hiểu, những dòng kẻ hồng trên tầng kia, ẩn kí đó chính là số lần Trịnh Tầm Lãng nhảy lầu" Giản Lan bừng tỉnh.

Cho nên, thông qua số lần này liền có thể suy đoán ra sinh nhật của Trịnh Tầm Lãng, cái này rất có thể mật mã của chiếc hộp kia.

"Hà? Số lần cô ấy nhảy lầu?" Yên Thanh Nghiên không hiểu.

"Mỗi buổi tối, Trịnh Tầm Lãng sẽ lặp lại việc nhảy lầu, tuy rằng chúng ta không biết lí do vì sao, nhưng lợi dụng điều này sẽ tìm ra sinh nhật của Trịnh Tầm Lãng"

"Hôm nay là ngày 6 tháng 4, Trịnh Tầm Lãng nhảy tổng cộng 12 lần, chứng tỏ lần nhảy đầu tiên của cô ấy là ngày 24 tháng 3, đó chính là sinh nhật của cô ấy"

"Còn có thể như vậy?" Yên Thanh Nghiên đã ngốc.

Phương Túc Dương đột nhiên đập mạnh tay "Đúng vậy, chính là cái này, mau xem thử mật mã"

Giản Lan quay con số trên chiếc hộp thành "0324"

"Cùm cụp" một tiếng, nắp hộp văng ra, để lộ khung ảnh bên trong.

Trong khung ảnh là một tấm ảnh chụp chung, hai người thiếu nữ mới đầu hai mươi đứng ngắm cảnh, cùng so trái tim với nhau, nụ cười thanh thuần, tinh thần phấn chấn, trong mắt tràn ngập khao khát tương lai.

Giản Lan lấy tấm ảnh ra khỏi khung, phát hiện góc dưới bên phải viết J&Z, còn có một hàng chữ: Còn thật nhiều con đường muốn đi cùng bạn thân.

J&Z, vừa lúc là tên viết tắt của người cô ghét.

Giản Lan mặt không đổi sắc đặt tấm ảnh về chỗ, để khung ảnh dựng trên bàn.

"Hai người trong ảnh, hẳn một người là Trịnh Tầm Lãng, chúng ta chỉ cần nhìn xem Bút Tiên trông như thế nào là có thể xác định thân phận chân chính của cô ấy" Giản Lan nói.

"Nhưng chúng ta thấy bộ dáng của Bút Tiên bằng cách nào? Cũng không thể xông vào phòng 445 để xem?" Phương Túc Dương gãi đầu.

[Thiếu niên à, anh thật sáng suốt, tôi cảm thấy rất có khả năng]

[Đi, chúng ta đến hang ổ của Bút Tiên]

[Đơn giản mà thô bạo túm lấy tóc của Bút Tiên, nhìn xem cô ấy trông thế nào, được chứ?]

"Ngộ nhỡ cô ấy nổi giận, muốn kéo chúng ta chôn cùng thì sao?" Yên Thanh Nghiên yếu ớt hỏi.

"Sẽ không, chúng ta ở trong căn phòng cô ấy phục chế lâu như vậy, cô ấy chưa từng một lần làm tổn thương chúng ta, chứng tỏ cô ấy có nguyên tắc, chỉ giết kẻ thù. Chúng ta vi phạm quy định của Bút Tiên, cùng lắm cô ấy cũng chỉ biết nổi giận, sẽ không làm tổn hại đến chúng ta"

Những người khác nhìn nhau, cuối cùng gật đầu "Có lí"

Vì thế từ giờ trở đi, tất cả mọi người lặng lẽ chờ đến 11 giờ tối.

7 giờ buổi chiều, có tiếng gõ cửa trên ban công.

"Là Bút Tiên hay là tổ tiết mục?" Phương Túc Dương lập tức ngồi thẳng, khăn trương hỏi.

Yên Thanh Nghiên nói "Hẳn là tổ tiết mục, khi Bút Tiên tới, âm thanh truyền đến không phải là âm hiệu báo tin mà là tiếng gõ pha lê"

Điều này vẫn dễ dàng phân biệt được.

Mọi người cùng đến ban công lấy com chiều.

Giản Lan lại nghĩ đến một vấn đề "Vì sao hôm qua hơn nửa đêm Bút Tiên lại ở dưới cửa sổ?"

"Không biết, có thể vì dọa chúng ta?"

Giản Lan lại cảm thấy mọi việc không đơn giản như vậy.

Hơn nữa tấm ảnh chụp chung kia cũng làm cô thấy kì quái, rõ ràng chỉ cần đặt bức ảnh chụp một người là đủ rồi, vì sao lại là ảnh chụp chung?

Tổ tiết mục sẽ không cung cấp manh mối dư thừa, điều này khẳng định có ý tứ sâu sa.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ chơi một trò chơi trong ngôi nhà ma.

Chờ đến khi 11 giờ tối, Giản Lan cùng Đàm Tiêu đứng song song trước bồn rửa mặt, dùng nghi thức giống lúc trước triệu hồi Bút Tiên.

Bút Tiên vẫn như cũ, ngồi sau tấm gương đen, tóc xòa xuống tán loạn.

"Bút Tiên Bút Tiên, thân phận thật sự của cô là gì?"

Bút Tiên vừa hiện ra, Giản Lan trực tiếp hỏi vấn đề không thể hỏi.

Quả nhiên, giây tiếp theo, phía bên kia gương truyền đến âm thanh gào thét, sau đó đôi tay Bút Tiên để trên gương, khuôn mặt cô ấy cũng nhích lại rất gần Giản Lan.

Bởi vì cô ấy vừa nhấc đầu, những sợi tóc vốn để che mặt hất sang hai bên, lộ ra chân dung cô ấy.

Đó là một gương mặt trắng bệch, không hề có huyết sắc, môi đỏ tươi, trừng mắt nhìn bọn họ với sự phẫn nộ, giống như giây tiếp theo liền phá gương chạy ra, kéo bọn họ xuống địa ngục.

Lần này Giản Lan có thời gian cẩn thận quan sát.

Tuy rằng Bút Tiên hóa trang rất dày, nhưng vẫn có thể nhìn ra, ngũ quan của cô ấy giống y hệt một cô gái trong ảnh chụp.

Giản Lan còn chú ý trên tay Bút Tiên có nhiều vết trầy xước.

"Bút Tiên Bút Tiên, chúng ta không có vấn đề muốn hỏi cô, cô hãy đi đi"

Bút Tiên không rời đi mà tiếp tục ghé mặt vào gương, gắt gao nhìn chăm chăm bọn họ, nhìn qua trông thật tức giận.

[Ha ha ha Lan Bảo giống như một tra nữ vậy, lợi dụng người ta xong liền dùng một chân đá văng]

[Bút Tiên: Ta là người để cô vấy tay thì tới, xua tay thì đi? Hôm nay lão tử không đi]

[Cho nên cuối cùng Bút Tiên thật sự là Trịnh Tầm Lăng? Cảm giác cốt truyện này làm tôi có chút thất vọng, nhiều hố mà không lấp]

Giản Lan quay đầu lại nhìn về phía những người khác "Mọi người mau nói một câu" Quấy nhiễu cô ấy đi.

"Bút tiên, cô đi nhanh đi" Phương Túc Dương tránh ở sau bồn rửa mặt, nhắm mắt lại nói.

Nhưng Bút Tiên vẫn không có ý rời đi.

Giản Lan và Đàm Tiêu nhìn nhau, đồng thời buông bút ra.

Cho dù như vậy, Bút Tiên vẫn không đi.

Lúc này đột nhiên có thông báo nhắc nhở "Bút Tiên phát cuồng, những người đuổi ma yêu cầu chú ý, nếu trong ba tiếng không thể tiễn Bút Tiên đi sẽ bị nhốt chết ở chỗ này"

"Hả? Giản Lan, không phải chị nói Bút Tiên không có khả năng giết chúng ta sao?" Giản Vân trước tiên hướng mũi nhọn về phía Giản Lan.

"Xin lỗi, lần này chị không suy xét chu toàn"

"Vừa rồi không nên nghe chị, thế nhưng chị hại chúng ta thảm rồi" Bên ngoài Giản Vân lo lắng, thật ra trong lòng đã cười đến nở hoa.

Chương trình có thành công hay không đều không quan trọng, mấu chốt là có thể mượn cơ hội lần này để bôi đen Giản Lan.

Đều là do một mình cô sai mà hại bọn họ chạy thoát thất bại.

Ai bảo Giản Lan được yêu thích như vậy.

Lúc này Đàm Tiêu nói "Xuất hiện kết quả này có thể chứng tỏ cách làm của Giản Lan là chính xác"

Hắn đây chính là cửa cuối cùng của tổ tiết mục.

Nếu không phải Giản Lan mạo hiểm đánh cược, bọn họ sẽ bị nhốt vào một ngày nào đó.

"Khẳng định có cách làm Bút Tiên bình tĩnh trở lại, chúng ta trước hết nghĩ đã" Lúc này, Lục Nhiều đứng ra nói.

Anh ta không phải giúp Giản Lan, chỉ là cảm thấy biểu hiện của Giản Vân nhằm vào Giản Lan quá rõ ràng, sẽ để lại nhược điểm sau này.

Sáu người lại một lần nữa ngồi trở lại chiếc bàn phía trước.

Camera tạm thời dời đi đến bên cạnh bồn rửa mặt, vừa lúc để diễn viên đóng Bút Tiên nghỉ ngơi một chút.

"Hiện tại có phải có thể xác định Bút Tiên chính là Trịnh Tầm Lăng? Việc duy nhất cần giải quyết chính là vì sao cô ấy báo thù xong rồi vẫn không rời đi, rốt cuộc làm thế nào mới có thể tiễn cô ấy đi" Lục Nhiều trầm giọng nói.

"Chẳng lẽ cô ấy muốn rửa sạch thanh danh của mình?" Yến Thanh Nghiên suy đoán.

Khi những người khác đang thảo luận thì Giản Lan xem ảnh chụp phía trước.

J&Z, Z hẳn chính là Trịnh Tầm Lăng.

Chỉ là Bút Tiên không phải người thiếu nữ bên trái, mà cũng phải người bên phải.

"Tôi cảm thấy Bút Tiên không phải Trịnh Tầm Lăng, mà là bạn cô ấy. Mọi người nhìn hai bên của hai người này, còn có cả tên ở sau lưng nữa" Giản Lan đưa ảnh chụp cho những người khác.

"Mặc kệ Bút Tiên là Trịnh Tầm Lăng hay bạn cô ấy, hiện tại đều không quan trọng, quan trọng là cần biết rõ nguyện vọng thực sự Bút Tiên muốn thực hiện là gì" Giản Vân không kiên nhẫn nói.

[??? Đây là chứng thức tin đồn hai chị em không hợp?]

[Trước đó còn dựa vào Lan Bảo của chúng ta, mới gặp nguy hiểm một lần liền lập tức xóa bỏ hết công lao của Lan Bảo ư?]

[Bất quá lần này đúng là Giản Lan không đứng rồi, tôi cảm giác Vân hóa dù nổi giận cũng sẽ không có gì, lá gan của cô ấy vốn dĩ rất bé]

[Người lầu trên là fan của Giản Vân xem không hiểu hay là giả vờ không hiểu vậy? Rõ ràng là cách của Giản Lan đã kích hoạt đến trạm quản lí cuối cùng, nếu không làm như vậy mấy người bọn họ không biết còn bị nhốt đến ngày tháng năm nào đâu]

[+1 các người cũng chưa chơi trò chơi bao giờ sao? Trên cơ bản nói Boss nổi điên chính là sắp qua cửa rồi]

"Cái này rất quan trọng, nếu Bút Tiên là Trịnh Tầm Lăng, như vậy nguyện vọng lớn nhất của cô ấy hẳn là rửa sạch những lời đồn đãi mà người khác gán lên người mình. Nhưng nếu Bút Tiên là bạn của Trịnh Tầm Lăng, nguyện vọng của cô ấy khẳng định không phải cái này, cũng không phải báo thù"

Giản Lan nói xong đã xác định thân phận của Bút Tiên chính là J.

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao Bút Tiên báo thù thành công nhưng vẫn như cũ không rời đi, vì sao lại xuất hiện phòng phục chế, vì sao ở tầng cao nhất Trịnh Tầm Lăng lại nhảy lầu một lần nữa, vì sao tầng cao nhất bị Bút Tiên khóa lại, còn có lí do Bút Tiên hơn nửa đêm lại ở dưới cửa sổ kí túc 443.

"Nguyện vọng của cô ấy là gì?"

Tác giả có lời muốn nói:

Đến đây, mọi manh mối đang có đều đã được bày ra, ngày mai hoàn thành, có ai có thể đoán được nguyện vọng của Bút Tiên không_(:3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Cháp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cáo biệt

Editor: nhà Kẹo Bơ□□

Cáo biệt

Giản Lan hít sâu một hơi, nói ra câu trả lời của mình: “Bút Tiên muốn cứu cô ấy, muốn cứu Trịnh Tầm Lãng.”

Vị trí Trịnh Tầm Lãng nhảy lầu vừa lúc ở nơi không có cửa sổ, nên Bút Tiên phục chế một phòng ở giữa phòng 443 và 445 để lúc Trịnh Tầm Lãng nhảy lầu có thể rơi qua cửa sổ phòng “444”, Bút Tiên vẫn luôn chờ ở dưới cửa sổ để cứu cô ấy.

Bút Tiên không muốn Trịnh Tầm Lãng nhảy lầu cho nên đã khóa tầng cao nhất lại.

Nhưng kết cục hết lần này hết lần khác đã định, mặc dù Bút Tiên đã dùng hết pháp lực, tái diễn màn bi kịch này vô số lần nhưng một lần cũng chưa thể cứu được Trịnh Tầm Lãng.

Các khách mời khác trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng Đàm Tiêu mở miệng trước: “Đúng vậy, bạn thân nhất đã chết, báo thù hay rửa sạch lời đồn cũng chẳng làm được gì, điều cô ấy muốn làm nhất là bạn thân có thể sống lại.”

“Bút Tiên lợi hại như vậy, vì sao cô ấy lại không thể cứu được Trịnh Tầm Lãng?” Yên Thanh Nghiên bỗng nhiên cảm thấy trong lồng ngực hơi tắc nghẹn.

“Bởi vì Trịnh Tầm Lãng thật sự vốn đã sớm chết từ lâu, chỉ là Bút Tiên vẫn luôn sống trong bi kịch này không thoát ra được, bắt mình sống trong giấc mơ không hồi kết, vĩnh viễn không thể thành công.” Giản Lan rũ mắt nói.

Bút Tiên chỉ là một con ma nhỏ, sao có thể thay đổi được quá khứ.

Nói đến cùng, những việc Bút Tiên làm bây giờ chẳng qua là đang tra tấn chính mình mà thôi.

Cô ấy thống hận sự thật không thể cứu được bạn mình, cho nên dùng phương thức này từ từ tra tấn, lần lượt tái diễn quá trình kia, hy vọng có một lần cô ấy có thể thật sự cứu được bạn thân.

Nhưng muốn cứu đâu có thể được, Trịnh Tầm Lãng thật đã sớm không còn nữa rồi.

Mọi người ngồi cạnh nhau bình phục tâm tình một chút, sau đó Giản Lan thở dài nói: “Nhiệm vụ cuối cùng của chúng ta hẳn là ngăn cản Trịnh Tầm Lãng lần này tự sát.”

“Nhưng đây không phải là giả sao? Nếu có thể thành công ngăn cản, Trịnh Tầm Lãng vẫn sẽ không sống lại.” Phương Túc Dương nói.

Có thể cứu cũng vẫn là sự giả dối, Trịnh Tầm Lãng thật đã sớm chết.

“Chúng ta sẽ cho cô ấy một giấc mơ hoàn mỹ.” Giản Lan nói xong, lấy bốn quyển nhật ký ra rồi đứng lên.

Lúc khách mời chuẩn bị ra cửa, đạo diễn liên hệ với một diễn viên khác qua tai nghe: “Chuẩn bị lên sân khấu.”

Sáu vị khách mời chạy nhanh đến tầng cao nhất.

Tầng cao nhất đen nhánh một mảnh, Giản Lan nhớ rõ ban ngày đến đây nhìn thấy nơi này có đèn, cô dùng di động chiếu sáng tìm được chốt mở.

Ấn chốt mở xuống, bóng đèn duy nhất treo ở lan can phòng cao nhất sáng lên, ánh sáng mờ ảo, chỉ có thể miễn cưỡng chiếu sáng được từ hành lang đến chỗ gần lan can.

Giản Lan cong lưng xuống tìm đồ vật.

“Cô đang tìm gì?” Đàm Tiêu hỏi.

“Chúng ta không có thời gian tìm manh mối để mở sổ nhật ký, chỉ có thể cạy mở ra thôi.” Giản Lan chỉ vào khóa nhật ký nói.

Đây là loại khóa đơn giản, dùng gạch một chút là có thể đập ra.

“Đề tôi.” Đàm Tiêu lấy sổ nhật ký trên tay cô, cũng không đi tìm gạch mà trực tiếp đập khóa vào góc tường bên cạnh.

Đập ba cái xong, khóa được mở ra, sổ nhật ký cuối cùng cũng có thể xem được.

Lúc này, Yên Thanh Nghiên nghĩ tới một vấn đề: “Lan Lan, nếu chúng ta có thể ngăn lại Trịnh Tầm Lãng, vì sao Bút Tiên không thể tự mình ngăn lại?”

“Cô nhớ lại chút đi, Bút Tiên trước nay đã nói chuyện với chúng ta bao giờ đâu? Hơn nữa chúng ta cũng không gặp được cô ấy.” Giản Lan nói.

Bút Tiên hoàn toàn là một hồn ma, cô ấy có thể nhìn thấy mọi việc xung quanh, có thể dùng pháp lực làm chút chuyện, nhưng cô ấy không thể trực tiếp giao tiếp với con người, cũng không thể có được một thân thể thật sự.

Phương thức duy nhất cô ấy giao tiếp với con người chính là thông qua bút (trong chương trình là hiện qua gương)

“Tại sao chị biết chúng ta không gặp được cô ấy?” Giản Vân hỏi.

“Nếu Bút Tiên có thể gặp được sinh vật sống, cô ấy đã sớm cậy mạnh giữ chặt lấy Trịnh Tầm Lãng, không cần ngây ngốc đứng đợi dưới cửa sổ.” Hơn nữa cũng rất vô dụng, chỉ có thể nhìn Trịnh Tầm Lãng rơi xuyên qua mình, bản thân không thể đỡ được cô ấy.

Sự tuyệt vọng này Bút Tiên mỗi ngày đều phải một lần lại một lần trải qua.

Lúc sau, Giản Lan mở đèn pin lên, ngồi dưới đất xem nhật kí Trịnh Tầm Lãng.

Những người khác ngồi vây quanh bên người cô, cùng xem cùng cô.

【2019.9.1

Thành tích của mình rất nguy hiểm, mình đang ở vị trí cuối cùng của Bảo Nghiên, hy vọng vẫn có thể tranh thủ được vị trí cuối cùng.】

【2019.9.15

Danh sách Bảo Nghiên đã có rồi, mình vừa vặn ở vị trí cuối, vui quá, đi dạo với Khương Tư ở lâm viên, mệt muốn chết rồi. Ngày mai định đến nơi nào đó xa chơi, khả năng đến khuya mới được về.】

Hóa ra nhật kí Trịnh Tầm Lãng mỗi ngày sẽ viết một câu, nhưng từ ngày này lại trống mười ngày.

【2019.9.25

Thật ghê tởm, vì sao lại là mình, nếu không đi từ con đường kia thì tốt rồi.】

【2019. 9.28

Bọn họ đều nói mình không làm gì sai, chỉ là bất hạnh không may rơi xuống đầu mình thôi.

Vì gia đình và bạn bè mình, mình muốn sống thật tốt, không có gì ghê gớm hết.】

【2019.10.2

Không muốn về nhà, thế nào cũng không muốn đi.

Nhưng giờ mình đã khá hơn nhiều, không có gì ghê gớm, chuyện quá khứ cứ để nó đi đi.

Mình không làm sai gì cả...】

【2019.10.3

Không biết ai đã nhìn lên nhật kí mình, quyết định khóa nhật kí.

Ngày mai muốn cùng Khương Tư ra ngoài giải sầu.】

【2019.10.7

Gọi điện thoại với Khương Tư, bọn mình hẹn muốn đến chung một trường học cao học, phải rất cố gắng, hi vọng có thể xin học cao học thành công.】

Sau ngày này, nhật kí cô ấy lại trống một tháng.

【2019.11.7

Thật ghê tởm, vì sao có người ghê tởm như vậy, ở sau lưng nói loạn.

Vạch trần vết sẹo của người khác thật sự thú vị thế sao? Việc kia không phải là mình sai.

Không sao hết, mình sẽ càng cố gắng sống tốt, không thể để những người yêu thương mình thất vọng.】

【2019.12.22

Mau dừng lại đi, mình không muốn ở cùng đám người này nữa, còn may Kỳ Như Tuyết vẫn luôn an ủi mình.】

【2020.3.8

Vì sao lại muốn khai giảng sớm như vậy, vì sao mọi người đều đang bàn tán về mình, là ai nói chuyện của mình ra?】

【2020.3.14

Đừng nói nữa được không, mình không muốn nghe chuyện kia nữa, làm ơn đừng tới an ủi mình, các cậu làm bộ không biết mới là việc làm tốt nhất với mình, cầu xin các cậu.】

【2020.3.15

Hóa ra những lời này do Kỳ Như Tuyết truyền ra, mình hận cô ta.】

【2020.3.19

Mấy ngày gần đây mình đều gặp ác mộng, mỗi ngày đều mơ thấy chuyện ấy, mình khổ quá, ai có thể cứu mình không.】

【2020.3.20

Mình nói rất nhiều lần rồi, thành tích của mình không liên quan đến chuyện kia, vì sao các cậu cứ một hai phải hất chậu nước bẩn lên người mình? Có thể không nói đến sự kiện kia được không? Mình sắp điên rồi.】

【2020.3.21

Tao chịu đựng đủ những màn an ủi xem kịch vui kia rồi, chúng mày chết hết đi.】

Nhật ký dừng lại ở chỗ này.

Cuối cùng Trịnh Tầm Lăng không lực chọn giết những người này mà lực chọn tự sát.

“Tôi vẫn luôn cho rằng Trịnh Tầm Lăng là vì chuyện xấu kia mà không chịu nổi, sau đó lại nghe được những lời đồn đãi kia cho nên mới tự sát. Không nghĩ tới thật ra bản thân cô ấy rất kiên cường, đã đi ra từ sự kiện kia, là những người này cưỡng bách cô ấy lần nữa hồi tưởng ác mộng.” Yên Thanh Nghiên xem xong đoạn nhật ký này cả người đều ớn lạnh.

Vì sao có người ác độc như vậy, yên tâm thoải mái vạch trần vết sẹo người khác.

“Nếu không có Kỳ Như Tuyết, không có đám người phòng 433 kia, Trịnh Tầm Lăng hiện tại hẳn sống rất tốt.”

“Khương Tư hẳn là nhân bản của Bút Tiên.”

“Khương Tư vì mang áy náy với bất hạnh của bạn, cho nên sau khi Trịnh Tầm Lăng chết không thể buông bỏ, cuối cùng cắt cổ tay tự sát.” Giản Lan nói xong làm những người khác vô cùng kinh ngạc.

“Sao cô biết Khương Tư cắt cổ tay tự sát?”

“Trên cổ tay cô ấy có rất nhiều miệng vết thương, vừa rồi tôi đã nhìn thấy trong gương.” Giản Lan nói.

Mọi người đang thảo luận thì dưới hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người đều trở nên căng thẳng.

Phương Túc Dương theo bản năng trốn sau lưng Đàm Tiêu.

“Cộp – cộp – cộp...”

Là tiếng bước chân rất có quy luật.

Cửa mái nhà bị đẩy ra, một cô gái trẻ xuất hiện trước mắt mọi người.

Cô gái nhìn trắng nõn thanh thuần, đôi mắt lại sưng đỏ, là người đứng cạnh với Bút Tiên trong ảnh.

Cô giống như không thấy những người khác trên mái nhà, tiếp tục kiên định mà đi đến bên cạnh lan can mái nhà.

Giản Lan chạy nhanh qua, giữ chặt tay cô.

“Trịnh Tầm Lăng, đừng nghĩ quẩn, mặc kệ những người ác độc ấy đi.”

Trịnh Tầm Lăng không hề rùng rợn cũng không hề phản ứng, tiếp tục đi lên phía trước.

Yên Thanh Nghiên và Giản Vân cũng chạy nhanh tới vây quanh cô, không cho cô rời đi.

Trịnh Tầm Lãng không thể đi, đành phải dừng lại.

Nhưng ánh mắt cô nhìn mọi người vẫn như cũ tràn ngập chết lặng.

Chỉ cần các cô buông lỏng tay, cô nhất định sẽ không do dự nhằm vào bên cạnh mái nhà, sau đó qua lan can nhảy xuống.

Giản Lan nghĩ một lúc, khuyên nhủ: “Em hãy nhớ đến Khương Tư đi, bạn ấy vẫn đang đợi em.”

Nghe thấy cô nhắc đến tên này, ánh mắt Trịnh Tầm Lãng rốt cuộc có dao động, “Tur Tur.”

“Khương Tư còn chờ em đi chơi nhiều nơi nữa, em liền bỏ bạn ấy như thế sao?”

Trầm mặc thật lâu, Trịnh Tầm Lãng cũng chỉ nói: “Giúp em nói lời tạm biệt với Tur Tur, cảm ơn.”

“Muốn nói thì tự em đi nói.” Giản Lan không chút do dự cự tuyệt.

Diễn viên sắm vai Trịnh Tầm Lãng rõ ràng bị ghen một chút.

Cô rất nhanh phản ứng lại, “Không sao, bạn ấy sẽ hiểu.”

Giản Lan biết đối với một người muốn chết, những người lạ bên cạnh rất khó khuyên bảo, chỉ có thể chờ người thật sự quan trọng đến.

Dựa theo giả thiết, Bút Tiên Khương Tư hôm nay hẳn cũng ở cửa sổ tầng bốn chờ, cô chờ lát nữa không thấy Trịnh Tầm Lãng nhảy xuống nhất định sẽ lên đây xem xét.

“Chúng ta giữ Trịnh Tầm Lãng trước, chờ Khương Tư trở về.” Giản Lan nhỏ giọng nói với những người khác.

Qua không bao lâu, Khương Tư quả nhiên xuất hiện ở cửa tầng cao nhất.

Trên người cô cột lấy dây thừng, đêm tối không dễ thấy rõ ràng.

Cho nên thoát nhìn tưởng cô bay tới đây.

“A!” Đột nhiên nhìn thấy ma nữ váy đỏ bay qua, Yên Thanh Nghiên không hề phòng bị phát ra tiếng hét chói tai ngăn ngui.

Biết được ai đến đây cô liền không sợ nữa.

Khương Tư bay đến gần Trịnh Tầm Lãng, vì biến thành ma nên dung mạo thay đổi một ít, cho nên người kia hoàn toàn không nhận ra cô, thậm chí còn rất sợ hãi.

“Cô ấy là Khương Tư, em nhìn kỹ đi, cô ấy là bạn em.” Giản Lan giúp Khương Tư không thể lên tiếng giải thích.

Khương Tư vội vàng gật đầu.

Trịnh Tầm Lãng nhìn chằm chằm cô ấy một hồi lâu mới tin, “Tur Tur, sao cậu lại biến thành như vậy?”

“Tur Tur chân của cậu đâu? Vì sao cậu lại bay?”

Khương Tư vẫn không thể giải thích, gấp đến lưng củi.

Giản Lan thầm nghĩ các cô như vậy không thể giao tiếp được.

Lúc này, tai nghe vang lên tiếng nhắc nhở của đạo diễn: “Giản Lan, dùng sổ nhật ký.”

Giản Lan bừng tỉnh đại ngộ.

“Khương Tư, em không chế bút chì, viết lời muốn nói xuống.” Cô ôm sổ nhật ký ngồi dưới đất, lấy bút trong tay ra.

Khương Tư chủ động đứng sau cô.

Sau đó liền nhìn thấy tay Giản Lan hạ bút, đang nhanh chóng viết chữ.

Khương Tư đương nhiên không thể không chế bút, đây đều là lời kịch đạo diễn đọc lên qua tai nghe, Giản Lan viết theo là được.

“Tiểu Lãng, đừng nhảy xuống, xin cậu đừng nhảy, cầu xin cậu.”

Trịnh Tầm Lãng nhìn đến dòng chữ này, nước mắt lập tức liền rơi xuống, “Tur Tur, thực xin lỗi, nhưng mà tớ, tớ thật sự không chịu nổi.”

“Đừng để ý các bạn ấy, tớ đưa cậu đi xin thôi học, chúng ta không ở nơi này nữa.”

“Chúng ta đến một nơi không ai quen biết, cậu không phải thích phương nam sao? Chúng ta đến một thị trấn nhỏ ở phương nam, bắt đầu một lần nữa.”

Trịnh Tầm Lãng bụm mặt lên khóc lớn, “Nhưng cha mẹ tớ sẽ không đồng ý, bọn họ không cho tớ thôi học, bọn họ bắt tớ chịu đựng.”

“Bọn họ không đồng ý cũng không sao, chúng ta có thể trực tiếp tòi khỏi đây, đi nơi nào cũng được.”

“Tiểu Lăng, đừng làm việc ngốc nghếch, làm ơn.”

“Cậu muốn làm gì tớ đều theo cậu, cái gì cũng không sợ, sẽ khá lên thôi.”

【Rõ ràng biết đây chỉ là chuyện không có thật, nhưng lòng tôi vẫn khó chịu, rất muốn khóc làm sao bây giờ.】

【Ngay cả cáo biệt cũng là giả, chỉ là Bút Tiên tự mình ảo tưởng ra Trịnh Tầm Lãng mà thôi.】

【Kỳ tiết mục này sao lại bị thương như vậy, hai người đều tốt như vậy lại gặp phải bọn người độc ác.】

【Haizz, nơi nào cũng có loại tiểu nhân ghen ghét đồ mất này.】

【Cô ấy dựa vào thực lực thật của mình để có được tư cách, dựa vào gì mà bị nói thành như vậy, tôi muốn đánh chết những người này.】

Giản Lan vừa viết vừa thấy chua xót, nhưng cô vẫn không dừng lại, tiếp tục viết từng hàng chữ khuyên Trịnh Tầm Lãng

Cuối cùng Trịnh Tầm Lãng khóc lóc gật đầu, “Được.”

Lúc này loa mái nhà vang lên âm thanh nhắc nhở, “Tâm nguyện Bút Tiên đã được toại nguyện, tự nguyện rời trường học, chúc mừng các vị khách quý đã thành công chạy thoát.”

Quá trình thu hình kết thúc nhưng trong lòng mọi người đều không có cảm giác vui sướng.

“Haizz, nghĩ đến đây chỉ là ảo tưởng của Bút Tiên, tôi liền cảm thấy rất khó chịu.” Phương Túc Dương tiếc nuối mà nói.

Trịnh Tầm Lãng muốn đi tự sát này là giả, Trịnh Tầm Lãng tự sát bị ngăn lại cũng là giả.

Trịnh Tầm Lãng và Khương Tư thật đều đã chết.

“Biến ước nguyện của Khương Tư thành sự thực mới là cách tốt nhất, nếu phải sống trong những ngày dài đằng đặc như vậy còn không biết sẽ tệ như thế nào.”

Chỉ có người trước khi chết có chấp niệm mãnh liệt mới có thể biến thành ma.

Cho nên những người khác không biến thành ma, chỉ có Khương Tư thành ma, sau đó vào nơi này quấy phá.

Khiến cho cô ấy chìm đắm trong mộng tưởng, dư lại ngày vô tận, cũng có thể có một ít hồi ức vui vẻ.

Mọi người đang thu thập hành lý thì Đàm Tiêu kêu Giản Lan ra ngoài.

“Muốn cứu sáu người kia không?” Đàm Tiêu hỏi.

Giản Lan minh bạch giả vờ hồ đồ hỏi, “Cứu ai?”

“Cô hẳn đoán được, chỉ cần gỡ ảnh chụp giữa mày những người đó là có thể sống lại.”

“Nào có chuyện như vậy.”

“Sáu người kia đều chết ở nhà ma, nhà ma cái gì cũng có thể phát sinh, ngay cả chết khả năng cũng là giả. Trong phim thường sẽ có chuyện giải trừ phong ấn sống lại.” Đàm Tiêu nói.

Nếu không những ảnh chụp đó không thể giải thích được, đây khẳng định là gợi ý tổ tiết mục để lại cho họ.

“Vậy để các em ấy vĩnh viễn kẹt ở đây đi.”

Người như vậy, không đáng cứu.

“Nghe cô.” Đàm Tiêu nói xong xoay người về phòng 443.

【Cp bát quái lại phát đường, aww, đợi đến tận bây giờ quả là đáng giá.】

【Vi sao trong câu “Nghe cô” của Đàm ca tôi nghe thấy cảm giác sùng ngọt? ngọt quá đi.】

【Đàm ca và Lan Bảo thật sự xứng đôi, chuyện gì họ cũng biết, bọn họ không ở cùng nhau quả thực trái ý trời.】

【Có gì nói đấy, tôi thấy Lan Bảo làm rất đúng, những người đó đáng chết.】

Giản Lan một lần nữa nhìn lại hai căn phòng giống nhau như đúc.

Thật ra Bút Tiên cố ý phục chế một phòng để xử lí những người đó nhưng nguyên nhân quan trọng hơn là, không muốn những người này làm vậy bản nơi Trịnh Tâm Lăng từng ở.

Sau khi Bút Tiên rời đi, phòng 444 sẽ hoàn toàn biến mất.

Khiến cho sáu người này vĩnh viễn bị nhốt ở căn phòng không tồn tại này, lấy người chết làm phương thức tồn tại.

Đôi khi ma quỷ xuất hiện để làm những kẻ xấu không bị trừng phạt bởi con người nhận được hình phạt thích đáng.

Đây có khả năng chính là nguyên nhân có người hy vọng ma tồn tại.

Thu thập xong, nhóm khách mời ngồi xe rời kí túc xá, đi đến khách sạn gần đó nghỉ ngơi.

Tác giả có lời muốn nói: Huhu, chương trình này kết thúc có hơi buồn, xem như là bi kịch đi, ngủ ngon nha các bảo bối.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mặc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tiệc rượu

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Tiệc rượu

Thực ra trước khi rời khỏi phim trường, một số khách mời còn chụp ảnh với giỏ trứng Phục sinh.

Thu dọn đồ đạc xong, một số khách mời bỗng đẩy cửa phòng 445 bên cạnh ra, mắt to trừng mắt nhỏ với người đóng vai Bút Tiên đang chuẩn bị tháo trang sức ở trong phòng.

“Đã sớm muốn đến phòng cách vách nhìn, trước đó tôi còn muốn trực tiếp xông vào xem cô trông như nào đó” Phương Túc Dương nói.

Thật ra đạo diễn đã nói trước với người đóng Bút Tiên nên cô ấy mới không tháo trang sức, cô ý chờ ở chỗ này, có điều cô ấy vẫn giả vờ kinh ngạc “Tại sao mọi người lại tới đây?”

“Chị quên khóa cửa, chúng tôi có thể tiến vào không?” Yên Thanh Nghiền cười hi hi nói.

“Vào đi, tôi cũng nên thu dọn đồ đạc dời đi rồi”

Bọn họ vào phòng, phát hiện bố cục không khác với các kí túc khác lắm, điểm khác biệt duy nhất chính là có một chiếc cửa gỗ ở trước gương.

Phương Túc Dương tò mò ấn chốt mở nào đó trên bồn rửa mặt, cánh cửa “ca” một tiếng rồi đột nhiên mở ra.

Gương đối diện chính là những khách mời nữ ở kí túc 444.

“Nhìn từ chỗ này cũng thật là khủng khiếp” Phương Túc Dương nói.

Hiệu quả nhìn từ gương đối diện của bên này cũng không khác nhiều lắm, đều có cảm giác âm trầm.

Anh lại ấn nút khác, sau đó các hiệu ứng âm thanh liền vang lên, có tiếng xước ngứa, còn có những hình tròn, hình vuông.

“Chị Bút tiên, chị ở đây không sợ sao?”

“Có chút, tôi sợ diễn viên Bút Tiên chân chính xuất hiện” Người đóng vai Bút Tiên đến cạnh bồn rửa mặt, vừa tháo trang sức vừa nói chuyện phiếm với

bọn họ.

“A tôi có hình ảnh cảnh phim trường kinh dị kinh điển” Lá gan Phuong Túc Dương thật sự rất nhỏ, vừa nghe thấy câu nói ấy cậu liền lập tức che lỗ tai, tránh phía sau Đàm Tiêu và Giản Lan, phảng phất như vậy là có thể an toàn.

Sau khi tẩy trang, “Bút Tiên” xuất hiện trước mặt mọi người là một người con gái với dung mạo thanh lệ, năng động và đầy sức sống.

Cô ấy nói cô là học sinh đại học A, bởi vì thích chương trình này cho nên tranh thủ cơ hội tới diễn nhân vật quần chúng.

Chỉ là cô ấy nói từ lần sau cô ấy sẽ không bao giờ muốn đóng vai quỷ quái, bởi vì quá thử thách tâm lý, còn bị khách mời dọa.

Phóng vấn cuối cùng, các vị khách mời nói chuyện với đạo diễn qua micro, nhất trí thưởng cho diễn viên này thêm đùi gà.

Giản Lan cường điệu “Nhiều hơn hai cái luôn”

Chương trình kết thúc hoàn mỹ.

Ở khách sạn một ngày, sáng ngày hôm sau các khách mời từng người về chỗ ở của mình.

Thời gian ghi hình mùa tiếp theo vẫn chưa được ấn định, vì việc bố trí bối cảnh mất nhiều thời gian, ví dụ như để tạo ra căn phòng phục chế, tổ tiết mục đã tốn không ít sức lực mới có thể biến 30 kí túc thành 31 kí túc, còn để người ta nhìn qua cũng không nhận ra đó là nơi quái dị.

Cũng may hiệu quả cuối cùng của chương trình khá hài lòng, nỗ lực của mọi người cũng không bị uống phí.

Tối hôm qua chương trình > lên hot search, cho đến lúc Giản Lan về nhà, độ nóng cũng không giảm đi.

Giản Lan không để ý tới Weibo, về nhà cô liền tắm rửa thay quần áo, sau đó lên giường ngủ.

Hôm nay đã là thứ hai, đoán chừng Phó Vọng không ở nhà nên đến chiều, Giản Lan mới gõ cửa phòng đối diện.

Vừa lúc Phó Vọng làm xong cơm chiều nên liền mời cô cùng nhau ăn cơm.

“Tiếp theo chị còn bận không?” Phó Vọng ngược mắt nhìn cô, lông mi dài rậm, đôi mắt xinh đẹp đen nhánh.

“Đoán chừng là vẫn bận” Giản Lan không chịu ngồi yên, chỉ cần có cơ hội không tồi, cô đều sẽ làm tiếp.

Phó Vọng theo bản năng nhú mày.

Anh nghĩ ngợi có nên gọi cho công ty bên kia để tạm thời cho Giản Lan nghỉ ngơi một chút.

“Cậu thì sao, gần đây làm thí nghiệm thuận lợi không?” Giản Lan khó có khi chủ động hỏi chuyện của anh.

Suy nghĩ của Phó Vọng bị kéo trở lại, khỏe môi anh gọi lên, lộ ra vẻ tươi cười ôn nhu vô hại “Ừ, tất cả đều thuận lợi”

“Vậy là tốt rồi, đúng rồi, năm nay cậu bao nhiêu?” Lúc này Giản Lan mới nhớ tới, hiểu biết của mình với cậu thiếu niên này rất ít, ngoại trừ tên trường và ngành thì dường như cô hoàn toàn không biết gì cả.

Nụ cười Phó Vọng vẫn duy trì “Năm nay tôi 22”

“Đại học năm bốn à, hai tháng nữa tốt nghiệp nhỉ”

“Ừ”

“Vậy hiện tại cậu có thích ai không?”

Khoảng cách của bọn họ bắt đầu từ quan hệ này, đã qua hơn hai tháng cũng không biết trong thời gian này tình cảm của anh có tiến triển gì không.

“Có, người tôi thích là chị” Phó Vọng nghiêm túc nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy.

“Đừng đùa” Giản Lan cũng không tin, cô cười nói xong liền tiếp tục ăn cơm.

Ánh mắt Phó Vọng hơi tối đi, dừng trên người cô một lát rồi mới hạ mi mắt.

“Chị, tôi có điều muốn nói”

Nghe được thanh âm nghiêm túc, Giản Lan tạm thời để hai con mèo béo sang ghế sofa bên cạnh chơi.

Lúc sau, cô nhìn về phía anh, đôi mắt đào hoa chớp chớp, tò mò hỏi “Làm sao vậy?”

“Chị, tôi có thể làm bạn trai chị không?” Đôi mắt đen đầy vẻ khẩn trương của Phó Vọng nhìn chăm chăm Giản Lan, sợ bỏ qua bất kì biểu cảm nào của cô.

Chúng ghét nam giới của Lan Lan còn chưa chữa khỏi, cho nên hẳn là cô sẽ không quyết đoán cự tuyệt anh, đây là nguyên nhân anh dám trực tiếp hỏi.

Giản Lan nghe xong không có phản ứng gì, dừng một lát nói “Chúng ta như vậy cũng không khác gì bạn bè”

Bọn họ ngẫu nhiên sẽ ôm, sẽ gọi điện thoại, gửi Wechat, các cặp đôi không phải sẽ như vậy sao?

“Không giống, chị hiểu rõ mà” Phó Vọng không muốn cho cô cơ hội để tạo ra quá khứ mờ hồ.

Hiện tại kiểu quan hệ này, căn bản anh không có lập trường can thiệp vào sinh hoạt của cô, bạn bè của cô; hơn nữa anh có cảm giác không an toàn, thấy chính mình tùy lúc sẽ bị đá văng ra.

Anh muốn tiến thêm một bước, muốn chân chính ở bên cô.

Giản Lan đành phải nói “Không được, chị không thể yêu đương, điều này cậu cũng rõ ràng. Ngoan, nghe lời”

Không thể yêu đương, chẳng lẽ có thể bao nuôi tiểu thịt tươi? Những lời này của cô rõ ràng có lỗ hổng.

Tâm Phó Vọng hiểu rõ, Lan Lan vẫn luôn không đồng ý ở bên cạnh, không phải vì sự nghiệp, chỉ là vì không thích mà thôi.

Để trấn an Phó Vọng, Giản Lan chủ động lại gần, nhẹ hôn khóe môi anh một cái.

Nụ hôn của cô giống như mở được cái chốt nào đó, làm Phó Vọng rốt cuộc không thể khống chế được cảm xúc quay cuồng trong lòng.

Khi Giản Lan muốn lui về, Phó Vọng đột nhiên dùng lực, nắm bả vai cô đè lên lưng ghế sofa, sau đó hung hăng hôn lên như một con sói con tức giận.

Giản Lan muốn trấn an anh, cho nên thuận theo phối hợp.

Cô hơi mở miệng, hơi thở hòa quyện với anh.

Nỗi lòng của Phó Vọng rất bất ổn, hô hấp dồn dập cực nóng, động tác lộ ra sự chiếm hữu nồng đậm, như là hận không thể đem cả người cô nhập vào bụng.

Phó Vọng như vậy làm Giản Lan cảm thấy thật xa lạ, bất quá cô căn bản không có nhiều tâm tư để nghĩ lại, toàn bộ lực chú ý đều bị xúc cảm trên đôi môi đoạt đi.

Qua một hồi lâu, chờ khi Giản Lan thở không nổi nữa đẩy người anh, Phó Vọng rốt cuộc mới lui về.

Cặp mắt anh xinh đẹp phiếm hồng, như sắp khóc đến nơi vậy.

“Chị” Đôi tay anh nắm chặt thành quyền, môi gât gao mím lại, quật cường mà đáng thương nhìn cô, thanh âm run rẩy.

Trong nháy mắt, Giản Lan cảm thấy chính mình giống như làm ra tội ác tày trời.

Ban đầu mọi việc đúng lý hợp tình cô, lại vì ánh mắt này mà cảm thấy chột dạ.

“Chúng ta như vậy không phải cũng tốt sao?” Chân tay Giản Lan luống cuống trấn an anh.

Phó Vọng biết cô mềm lòng, cho nên liền cố ý bày ra bộ dáng cực kì đáng thương.

“Chị đồng ý với tôi sao” Anh nắm lấy áo cô, ghé vào hõm vai cô làm nũng.

Khi anh nói chuyện, nhiệt độ của hơi thở dừng ở cổ, kịch thích một trận run rẩy.

“Vì sao một hai phải làm bạn trai? Cũng không khác gì hiện tại” Lỗ tai Giản Lan nóng lên, cô không được tự nhiên mà né sang bên cạnh.

“Như bây giờ, tôi không thể hỏi chị đang làm gì, không thể lúc nào cũng gọi điện thoại cho chị, không thể quán tai tiếng của chị với nam minh tinh khác” Phó Vọng thử nói một chút.

Nói xong, anh ngừng thở, tâm bị nhắc lên, thấp thỏm chờ cô đáp lại.

“Ngoại trừ cái cuối cùng, hai cái trước tôi có thể đồng ý với cậu. Em trai ngoan, đừng làm tôi khó xử, được không” Thanh âm Giản Lan ôn nhu, lại hôn lên trán anh.

Trong lòng thực ra không cảm thấy sự yêu thích của anh mãnh liệt thế nào, chỉ là nhất thời mê luyến thôi.

Rất cuộc thì tuổi trẻ chính là tùy theo ý mình, cũng hay thay đổi, nói không chừng ngày nào đó đột nhiên anh lại không thích nữa.

Phó Vọng hiểu Giản Lan, cho nên anh biết đồng ý với hai điều này đã là giới hạn nhượng bộ của cô rồi.

Lan Lan sẽ không cho phép anh can thiệp quá nhiều vào việc sinh hoạt của mình.

Nếu anh lại không biết tốt xấu thăm dò điểm mấu chốt của cô thì khẳng định sẽ bị cô không chút do dự nào đẩy ra.

“Được, chị là tốt nhất” Phó Vọng đương nhiên biết ý tiến lên ôm chặt cánh tay cô.

Chỉ là ở nơi Giản Lan không nhìn được, ánh mắt anh thâm trầm đến đáng sợ.

Đã ở chung lâu như vậy mà trong lòng cô anh không có một vị trí nào cả.

Giản Lan nhẹ nhàng thờ ra, ôn nhu xoa mái tóc anh.

Cô không muốn mất đi một công cụ trị liệu tốt như vậy, cũng may Phó Vọng thức thời, không quá phận.

Có đôi khi, làm một con chim hoàng yến không bị kim chủ ghét thực ra cũng yêu cầu kỹ xảo.

Cần biểu hiện để khiến kim chủ thích, làm kim chủ yên tâm, lại không được thể hiện lòng tham quá mức, như vậy sẽ khiến kim chủ thấy mình bị can thiệp chuyện sinh hoạt, sẽ thấy khó chịu.

Sau khi Giản Lan rời đi, Phó Vọng gọi điện cho công ty bên kia bảo họ ngăn mọi hợp đồng với Đàm Tiêu.

Cứ như vậy, Lan Lan sẽ không có nhiều cơ hội gặp mặt Đàm Tiêu.

Buổi tối, Giản Lan gặp ác mộng.

Cô mơ thấy Tường Triều.

Ở trong mộng, cô có tai tiếng với nam minh tinh nào đó, Tường Triều lên lút ám chỉ cô vài lần, khiến cô cách xa người kia một chút.

Bất quá khi đó cô không biết khi Tường Triều điên lên sẽ đáng sợ như nào cho nên cũng không để lời nói của Tường Triều ở trong lòng, nên vẫn làm như bình thường.

Sau đó lại có một ngày, Tường Triều nói đưa cô đi xem căn phòng mới mua, cô không hề phòng bị đi theo.

Tới căn biệt thự kia, Tường Triều thấp giọng hỏi “Thích nơi này không?”

“Khá tốt, chỉ là có chút xa nội thành, phương tiện đi vào cũng không tiện”

“Vậy em muốn ở đây không?”

“Chờ sau này tôi không làm việc nữa, ở một nơi như vậy dường như cũng không tồi”

Sau đó Tường Triều liền lộ ra nụ cười quái dị lại điên cuồng “Em rất nhanh sẽ không cần làm việc nữa”

Từ đó về sau, cô bị nhốt ở biệt thự kia, cửa sổ cũng bị khóa.

Tường Triều sẽ thường xuyên qua đó, sẽ nhìn cô nói những lời không thể hiểu được.

“Thật xin lỗi, nhưng tôi nhìn thấy em nói chuyện với người khác liền không khống chế được cảm xúc chính mình”

“Tôi đã sớm nói với em không cần ở gần bọn họ như vậy, vì sao Lan Lan không ngoan như vậy?”

“Nếu không gặp em ở chỗ này thì tốt rồi, tôi thật sợ một ngày nào đó tỉnh dậy cuối cùng liền không tìm được em”

Trong giấc mộng cuối cùng, cô mơ thấy chính mình nằm trong lòng ngực Tường Triều.

Khi tỉnh lại, Giản Lan còn nhớ mưng mưng, ánh mắt cuối cùng của Tường Triều tràn ngập sự tuyệt vọng.

Cô xoa máy một hồi lâu mới miễn cưỡng xóa mờ đi cặp mắt màu đỏ tươi kia trong tâm trí.

Có lẽ bởi vì nói với Phó Vọng những lời kia khiến cô hồi tưởng quá khứ không thoải mái này.

Bất quá đó đều là chuyện cũ, đã qua rồi.

Suy nghĩ của Giản Lan bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Cô nhận cuộc gọi, là của Tiền Phái Phái, nói ngày mai cô tham gia một buổi tiệc rượu.

Tiệc rượu khai mạc lần này do một tạp chí tổ chức, người tham gia đều là nhân vật danh dự có uy tín trong giới giải trí, còn có cơ hội được lên bìa tạp chí với những người máu mặt.

Buổi tối ngày hôm sau, Giản Lan mặc một bộ lễ phục màu đỏ.

Làm theo quá trình đi thăm dò xong, lại chụp ảnh trên sân khấu, sau đó Giản Lan tìm nơi không có ai ngồi đợi.

Hiện tại tuy rằng cô đã lên hot search vài lần, nhưng độ hot với những người máu mặt kia vẫn không thể so được, cho nên cô cũng không trông cậy sẽ có người chú ý tới mình.

Đi thăm dò một lần, chụp mấy bức ảnh, nhiệm vụ lần này liền hoàn thành.

Giản Lan ngồi ở góc sô pha nhìn những người khác tốp năm tốp ba cạnh nhau, hoặc đứng, hoặc ngồi nói chuyện.

Cô không biết rằng có người vẫn luôn ở trên tầng nhìn cô.

“Phó thiếu, anh có muốn đi xuống không?” Trợ lý Chu hỏi.

Phó Vọng là Thái tử gia của công ti giải trí, đương nhiên có tư cách tới tham gia tiệc rượu này.

Tuy rằng đa phần công sức của anh đều đặt trên việc nghiên cứu khoa học nhưng không có nghĩa anh không tham gia bất kì sự kiện gì của công ti.

Phó Vọng không nói chuyện, ánh mắt vẫn như cũ âm trầm đặt trên người một cô gái ở sô pha tầng một.

Bỗng nhiên, một tầng sương lạnh phủ lên khuôn mặt anh.

Một tên đàn ông béo lùn cầm chén rượu tới gần Giản Lan.

“Giản tiểu thư, gần đây thường xuyên thấy cô trên hot search, độ hot chủ đề rất cao nhỉ” Người đàn ông Địa Trung Hải cười khinh bỉ.

Giản Lan tươi cười lãnh đạm “Ngài là?”

“Đã quên tự giới thiệu, tôi là Mã Thao, gần đây có một bộ điện ảnh trong tay đang tìm nữ số 2, tôi thấy Giản tiểu thư rất thích hợp” Sản xuất Mã nói xong, liền chờ Giản Lan chủ động đáp lời.

Giản Lan đã nghe nói qua thanh danh của Mã Thao, trong nghề là nhà làm phim tương đối nổi danh, các phòng bán vé của phim điện ảnh qua tay hắn luôn không tồi.

Bất quá cũng có tiếng với danh hào sắc.

“Xin lỗi, gần đây lịch trình của tôi đã sắp xếp dày đặc rồi, chỉ có thể đợi lần sau có cơ hội lại hợp tác sau” Giản Lan biết rõ việc cự tuyệt không dứt khoát sẽ làm người khác nghĩ nhiều, cho nên câu cự tuyệt này không lưu lại bất kì đường sống nào.

Mã Thao bị cự tuyệt cũng không tức giận, vẫn như cũ ân cần nói “Giản tiểu thư có thể xem xét lại, cô hoàn toàn có thể đi vào vòng điện ảnh, bộ phim đầu tiên liền được đóng nhân vật nữ 2 không dễ dàng gì, đây là cơ hội rất khó đến”

“Xin lỗi, thời gian tới của tôi đã bố trí kín rồi”

Mã Thao cười lạnh hai tiếng, thầm nghĩ còn giả vờ thanh cao, là làm bộ làm tịch trực tiếp muốn nữ 1 sao?

Hắn không tin là Giản Lan sạch sẽ, rốt cuộc cô cũng không có hậu trường gì sao có thể nhanh nổi trong thời gian ngắn như vậy.

Làm người trong nghề, hắn ta liếc mắt một cái liền nhìn ra, sau lưng Giản Lan có kim chủ chống lưng.

Một khi đã như vậy còn có tư cách giả thanh cao sao?

Giản tiểu thư, không bằng chúng ta cùng lên tầng nói chuyện?” Mã Thao nói xong liền muốn cầm tay Giản Lan.

Giản Lan nhanh chóng né tránh, trong mắt không chút che dấu sự chán ghét “Sản xuất Mã tìm người khác đi, tôi cần vào vệ sinh, xin lỗi không tiếp được”

Nói xong, cô buông chén rượu bước nhanh tới nhà vệ sinh.

Vừa đóng cửa lại, Giản Lan liền không nhìn được cong lưng nổi.

Gặp được người không có ý tốt, chứng ghét nam giới của cô sẽ đặc biệt nghiêm trọng.

Vừa rồi tuy rằng Mã Thao không đụng tới cô, nhưng trên mùi rượu và mùi mồ hôi trộn lẫn với nhau tràn tới, cảm giác buồn nôn mãnh liệt lập tức lên yết hầu, không thể áp xuống được.

Ở bên kia, Phó Vọng bảo người gọi Mã Thao lên tầng hai.

Trong phòng tối tăm, Mã Thao cúi đầu khom lưng, trên mặt mang theo ý cười nhỉnh nọt “Phó thiếu, ngài tìm tôi có việc gì?”

Mã Thao không quen biết Phó Vọng, nhưng hắn ta biết trợ lý Chu, vậy người trước mắt hắn không nghi ngờ gì chính là con trai của ông trùm giải trí.

Phó Vọng ngồi một mình trên ghế sofa, khuôn mặt khuất trong bóng tối, làm người ta không thấy rõ biểu tình của anh.

Bất quá hàn ý trong mắt anh lại giống như cực kỳ rõ ràng, làm người ta không thể bỏ qua.

Mã Thao bị ánh mắt tăm tối của anh nhìn đến mức lông mày nhảy dựng lên, thấp thỏm hỏi “Phó thiếu, ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Quả thật trong vòng này hắn có chút danh khí, nhưng lại không có năng lực đối kháng với tư bản.

Giống như Phó Vọng, nếu người ở vị trí này là Đàm Tiêu muốn nghiền chết hắn cũng chỉ là một câu chuyện mà thôi.

Phó Vọng vẫn luôn không mở miệng, áp suất toàn thân ngày càng thấp.

Mã Thao càng thấp thỏm, mồ hôi lạnh trên trán đều rơi xuống dưới.

Hắn đã sớm nghe qua thanh danh của vị Phó thiếu này, tính cách bất thường, âm tình bất định, tuy rằng không thường ở trong giới này nhưng không có mấy người dám trêu vào.

Hôm nay Phó thiếu gọi mình lên, khẳng định là vì mình đắc tội hắn.

Nhưng hôm nay hắn chưa làm gì... ngoại trừ vừa rồi đến gần Giản Lan.

“Phó thiếu, tôi cả gan hỏi một câu, Giản tiểu thư là người của ngài?” Mã Thao xoa trán, sợ hãi đến mức tim đều đang run.

Nếu sớm biết như vậy, cho hắn một vạn lá gan cũng không dám chủ động trêu chọc Giản Lan.

Phó Vọng vẫn luôn trầm mặc rồi cuộc cũng mở miệng, thanh âm trầm thấp lạnh như băng, thậm chí còn mang theo sát ý “Gần cô ấy chút nữa, tôi phế ông”

Lời này vừa nói ra, không khí xung quanh phảng phất đều ngưng đọng.

Trong lòng Mã Thao lộp bộp một chút.

Hắn không chút nghi ngờ tính chân thật của những lời này.

Người khác khả năng còn cần cố kỵ bản lĩnh phía bên ngoài, vị này căn bản không ở trong giới, không quan tâm có liên quan đến người nào, muốn đối phó liền trực tiếp ra tay.

“Được được, Phó thiếu, tôi nhất định sẽ không đi trêu chọc Giản tiểu thư”

“Cút”

Mã Thao như được đại xá, chạy nhanh cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng.

Phó Vọng lại nhìn về phía tầng một, lần này lệ khí trên mặt anh càng nghiêm trọng.

Giản Lan trở về ngồi xuống sofa, định một lát nữa liền rời đi.

Kết quả có người không tưởng được, cảm lý rượu vang đỏ đi tới trước mặt cô.

“Giản Lan” Là Quý Trạch.

Giản Lan thiếu chút nữa đã quên người này.

Nghĩ đến việc anh ta là bạn của Lục Nhiều, còn từng nhắm vào mình, tự nhiên Giản Lan không có sắc mặt tốt với anh.

“Là Quý tiên sinh sao” Giọng nói của cô không nóng không lạnh.

“Tôi đã xem chương trình của cô, phát hiện trước đó tôi quả thật có nhiều hiểu lầm với cô, xin lỗi” Quý Trạch đột nhiên trịnh trọng xin lỗi.

Anh ta từng nghĩ lầm Giản Lan là vì muốn nổi tiếng mà không từ thủ đoạn, sau khi xem chương trình mới phát hiện thực ra cô có nhiều tài lẻ, hơn nữa cũng là người đài hoàng, không giống người nhiều thủ đoạn.

Nhưng Giản Lan cũng không cần anh ta xin lỗi, cô chỉ lãnh đạm đáp “Không sao”

Lúc này, Đàm Tiêu đi tới “Lan Lan, cô muốn trở về không?”

Dứt lời, anh lạnh lùng liếc Quý Trạch một cái.

“Được” Giản Lan đang muốn tìm cơ hội rời đi, đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Quý tiên sinh, lần sau gặp”

Nói xong, Giản Lan không để ý tới sắc mặt khó coi của Quý Trạch, xoay người cùng Đàm Tiêu đi ra ngoài.

Chỉ là cô mới vừa đi được vài bước, di động liền vang lên.

Cô lấy ra thì thấy tin nhắn Wechat của Phó Vọng “Tôi ở bên ngoài chờ chị”

Hôm trước vừa mới đồng ý với Phó Vọng về sau anh có thể tùy lúc biết cô ở đâu, cho nên tối nay khi Phó Vọng hỏi, cô liền nói địa điểm buổi tiệc rượu.

Không nghĩ tới đứa nhò này thật sự tới đón cô.

Nghĩ đến việc phóng viên đã mai phục ở bên ngoài, Giản Lan cuối cùng vẫn quyết định ngồi xe Phó Vọng về.

Bằng không nếu như bị chụp ảnh cùng Đàm Tiêu chẳng khác nào chứng thực tin đồn tình ái của hai người, đến lúc đó giải thích cũng không thể rõ.

Hơn nữa, cô không muốn mang ơn Đàm Tiêu.

“Đàm ca, bạn tôi đến đón rồi, vậy không làm phiền anh nữa” Sau khi tắt điện thoại, Giản Lan nói với Đàm Tiêu.

Khuôn mặt từ trước đến nay lạnh nhạt của Đàm Tiêu khó có khi lộ ra vài phần ý cười.

“Người bạn này tại sao lại luôn đến đón cô? Hẳn là trợ lý của cô?”

Lần đầu tiên kết thúc chương trình, anh muốn đưa cô về, cô nói có bạn tới đón.

Lần này lại tiếp tục nói có bạn.

Anh bắt đầu tò mò, đây là bạn nào.

“Xem như vậy đi” Giản Lan không muốn nhiều lời.

Đàm Tiêu lại không hỏi nhiều, đưa cô đến cửa sau đó cởi áo khoác trên người mình ra choàng lên người cô.

“Để ý cảm lạnh, tôi đưa cô đi”

Giản Lan đã thấy phóng viên giờ máy ảnh hướng về phía hai người.

“Đàm ca, anh làm như vậy, tai tiếng của hai chúng ta không thể tẩy sạch được” Cô bắt đắ dĩ nói.

Vốn muốn tránh, kết quả không nghĩ tới vẫn bị chụp.

“Chúng ta công minh rõ ràng” Tâm tình của Đàm Tiêu dường như rất tốt, trong thanh âm còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Giản Lan không biết là anh nghe không hiểu, hay là giả vờ không hiểu.

Chỉ cần lời nói của một Thái Tử gia như anh, ai dám truyền loạn tai tiếng?

Cố tình nhìn qua dường như anh không để bụng, Giản Lan không cảm thấy quan hệ của hai người quen thuộc để cô có thể mở miệng nhờ anh giúp làm sáng tỏ.

Cuối cùng, Đàm Tiêu đưa Giản Lan tới bãi đỗ xe ngầm.

Khi Giản Lan lên xe, Đàm Tiêu theo bản năng nhìn ghế điều khiển, sau đó liền đối diện với một đôi mắt sâu như mực, nặng nề nhìn chăm chăm anh, trong mắt chứa địch ý rõ ràng.

Đàm Tiêu cảm thấy người này có chút quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

“Đàm ca, tôi đi đây” Sau khi lên xe, Giản Lan phát tay với Đàm Tiêu.

Sau đó, Phó Vọng khởi động xe rồi khỏi bãi đỗ.

Sau khi đi ra ngoài một lúc, Giản Lan cảm thấy thật nóng, liền cởi áo khoác trên người ra.

Phó Vọng thấy cảnh này mới điều chỉnh nhiệt độ điều hòa trở lại bình thường.

“Chị uống rượu?” Thanh âm Phó vọng nhàn nhạt, nghe không ra buồn vui.

“Uống một chút, mùi nồng lắm sao?” Giản Lan ngửi người mình, dường như cũng không có nhiều mùi rượu lắm.

“Có thể là ở trên chiếc áo kia”

Giản Lan cầm áo Đàm Tiêu lên ngửi thử một chút.

Phó Vọng nắm chặt tay lái, khóe mắt đều mang theo hàn ý.

“Hình như không có đâu”

Giản Lan chỉ ngửi thấy một mùi khói nhàn nhạt, còn có hương vị mát lạnh.

“Ồ, có thể là do tôi nhầm” Phó Vọng mím môi.

Giản Lan không thể hiểu được nhìn anh.

Một lát sau, đột nhiên cô nhận ra “Ghen tị sao?”

“Ừ” Phó Vọng chuyển tâm nhìn phía trước, ánh mắt khẽ nhúc nhích, thoải mái hào phóng thừa nhận.

Giản Lan cảm thấy kì quái, cái này không giống anh ngày thường chút nào.

Ngày thường khẳng định anh sẽ rên rỉ làm nũng, hôm nay tại sao lại bình tĩnh như vậy?

Tác giả có lời muốn nói:

Vọng nhãi con: Rên rĩ? Em cảm thấy tôi làm nũng là rên rĩ? Hừ, quả nhiên có nam nhân khác bên ngoài liền không yêu tôi, tức giận.jpg

Nói nữ chính tra là không đúng, trong con mắt nhìn của Lan Lan, Vọng nhãi con chỉ là em trai hàng xóm mới biết được hai tháng, hơn nữa Lan Lan cũng không đồng ý ở bên Vọng nhãi con, bọn họ chỉ là quan hệ kim chủ và chim hoàng yến.

☐ Mn tương tác tốt ☐☐

#ttt ☐

#ttql ☐

#bảo_sao ☐

#fl_dùm_mk_tks ☐

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Cháp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ngươi giận

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

Người giận

Trên đường trở về, Giản Lan theo ánh đèn mờ trộm nhìn Phó Vọng rất nhiều lần.

Trong xe rất tối, ngẫu nhiên lại có ánh sáng đèn đường chiếu vào, dừng trên người anh, để lại một vầng sáng loang lổ mơ hồ, lại rất nhanh biến mất qua làn xe.

Nhưng biểu tình anh cất giấu trong bóng đêm thì lại không thể nhìn rõ được.

"Chỉ ngắm tôi làm gì?" Phó Vọng mắt nhìn phía trước, thanh âm bình tĩnh đến bất bình thường, không hề giống âm thanh cố ý làm nũng bình thường.

Giọng nói như vậy như lại khôi phục lại thời điểm bọn họ vừa mới biết nhau, vẫn ôn nhu như cũ nhưng lại thiếu đi sự thân mật.

Giản Lan nhin không được hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Sao cậu bình tĩnh như vậy?"

"Bởi vì tôi quan tâm quá nhiều chị sẽ tức giận." Ngón tay thon dài của Phó Vọng gõ bên cạnh tay lái, vẫn chuyên tam lái xe như cũ, nhìn qua chỉ như thuận miệng trả lời câu hỏi của cô.

Ở chỗ Giản Lan không nhìn tới, cằm anh căng chặt lại, trong mắt nổi lên lệ khí và hàn ý mãnh liệt.

"Đừng nóng giận." Giản Lan chủ động ném áo khoác Đàm Tiêu vào ghế sau.

Tuy rằng bọn họ hiện tại không phải quan hệ nam nữ nhưng nếu chỉ cần hành động đơn giản này có thể trấn an được đứa nhỏ này, cô đương nhiên nguyện ý làm.

Hàn ý trong mắt Phó Vọng hơi lui xuống, "Ừm."

Trên đường trở về, Giản Lan không mở miệng nữa mà chỉ lướt Weibo.

Quả nhiên chuyện Đàm Tiêu đưa áo khoác cho cô đã lên hot search.

#Đàm Tiêu mặc áo khoác cho Giản Lan#

【Tôi cảm nhận được hương vị tình yêu này, cảm giác hôm nay vui như ăn tết vậy, ăn thật nhiều thật nhiều đường.】

【Áo khoác khẳng định còn mang theo nhiệt độ cơ thể và mùi vị của Đàm ca, tôi đã tự tưởng tượng ra hai vạn chữ miêu tả sự ái muội này, mãi ở bên nhau bạn nhá!】

【Không dây dưa không được à? Giản Lan bây giờ lại ăn vạ Đàm ca chúng tôi đúng không? Thiếu fame thế à? Vì fame mà từ bỏ cả bộ mặt của mình sao?】

【Haha, fans Đàm Tiêu hồ đồ vậy, có phải người được cho áo khoác không phải các cô nên ghen ghét phải không?】

【Đàm ca và Giản Lan chỉ là bạn bè bình thường, Đàm ca lịch thiệp chút không được sao? Là mọi người cứ hiểu sai, bẻ cong tình huống ý.】

【Ê nói nhỏ thôi, nói Đàm ca lịch thiệp thật sự không phải nói đùa đấy chứ? Những nữ minh tinh khác cố tạo scandal với anh ấy, ai không bị anh ấy dìm chết? Ngoại trừ Giản Lan. Nếu cái này không nhìn ra ý tứ gì thì tôi khuyên các cô đừng nên làm fan mạng nữa. 】【

Ngay sau đó không bao lâu, một đề tài khác về cô cũng lên hot search.

#Giản Lan vất vả hạ phàm#

Không cần nhấn vào, chỉ cần xem tiêu đề liền biết là về giá trị nhan sắc của cô.

Phía dưới đề tài này là một tài khoản Weibo khá hot đăng lên chín ảnh của Giản Lan, có ảnh cô bước lên thảm đỏ, còn có ảnh cô đứng trước chỗ quay sau hậu trường, ảnh chụp cuối là cảnh cô nghiêng đầu nói chuyện với Đàm Tiêu.

Có thể nhìn ra được mỗi bức ảnh đều được chọn lựa kĩ càng, còn cố chỉnh sửa một chút, phóng đại ưu điểm của cô, khiến cô nổi bật hơn hẳn những nữ minh tinh khác..

Như vậy nhìn qua cô thật đứng là tiên nữ hạ phàm trần.

Bình luận phía dưới đều khen ngợi vẻ đẹp của cô.

【Aaa Lan Bảo hạ phàm vất vả rồi.】

【Mong chờ bộ phim mới "Nhà nghiên cứu ma thuật" của Lan Bảo quá.】

【Trên thế giới này sao lại có tiên nữ đẹp như Lan Bảo cơ chứ.】

Lúc này Giản Lan nhận được điện thoại từ Tiền Phái Phái.

"Lan Lan, em tiêu tiền mua hot search à?"

Giản Lan buồn cười, "Không phải, em đâu rảnh thế."

"Vậy thì lạ thật. chuyện tình cảm của em và Đàm Tiêu lên hot search còn có thể hiểu được, nhưng chỉ có em lên hot search vì vẻ đẹp thì thấy thế nào cũng quá kì quái."

"Không biết là ai mua, đúng rồi chị Phái, chị biết Mã Thao không?"

Tiền Phái Phái bên kia rất nhanh đáp lại, "Biết, ông ta hai ngày trước liên hệ với chị một lần, bảo muốn cho em diễn vai nữ 2 một bộ phim, hình như là một bộ phim truyền hình. Làm sao, hôm nay ông ta tìm em?"

"Ừm, em từ chối rồi."

Giọng nói Tiền Phái Phái lập tức nghiêm túc "Ông ta có phải lại tái phát bệnh cũ không?"

Lúc ấy Tiền Phái Phái cũng không trực tiếp đồng ý chính là bởi vì biết Mã Thao có tật háo sắc, nghĩ lại một chút xem ông ta thật sự coi trọng kỹ thuật diễn của Giản Lan hay chỉ là khuôn mặt cô.

Không ngờ con heo này lại nổi lên tật xấu háo sắc lần nữa.

"Ừm, chị đừng lo lắng, em không sao, nhưng lần hợp tác này nhất định không được chấp nhận."

"Chị không phải loại người vì tiền đồ mà đẩy nghệ sĩ nhà mình vào hố lửa, em yên tâm, điều kiện bên kia chị cũng sẽ không đáp ứng. Em bây giờ cũng nổi tiếng, muốn tìm cơ hội tốt không phải việc gì khó, không cần làm khó chính mình."

"Ừm, em biết rồi."

Lúc sau lại nói mấy câu Giản Lan mới ngắt điện thoại.

Lúc xe dừng lại ở gara, Phó Vọng đột nhiên thấp giọng hỏi: "Có người khi dễ chị?"

"Không có, chút việc nhỏ thôi." Giản Lan coi đây an toàn, xuống xe rồi mở cửa sau cầm lấy áo khoác của Đàm Tiêu trong tay.

Phó Vọng nhìn thấy động tác này của cô, con sóng dữ vừa mới áp xuống trong lòng lại nổi lên.

Nhưng anh không nói gì mà chỉ yên lặng lên tầng cùng cô.

Đến trước cửa nhà, Giản Lan quay đầu lại nhìn anh một cái, đôi mắt xinh đẹp hàm chứa ý cười, "Vào nhà tôi ngồi một lúc nhé?"

"Ừm." Phó Vọng đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Sau khi vào nhà, Giản Lan tùy tiện ném áo Đàm Tiêu sang một bên, sau đó liền ấn bả vai Phó Vọng để người lên ván cửa.

Phó Vọng không rõ nguyên do, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô.

"Em trai đừng giận chị." Giản Lan ghé vào trước ngực anh, mắt nia như tơ, khí sắc như lan giống yêu tinh đang câu dẫn.

Cô thật sự sợ cậu bé này hôm nay bị kích thích, về sau không muốn ở bên cô nữa.

Phó Vọng có thể đoán được ý tưởng của cô, muốn tự mình lừa gạt người cũng không được.

Anh không nói chuyện, trầm mặc kéo cô vào trong lòng ngực, một tay ấn sau đầu cô, cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn lần này bình tĩnh mà khắc chế, như gần như xa, thậm chí còn không giống anh.

Anh cũng không vội vã cướp đi sự ngọt ngào của cô, chỉ một lần lại một lần vuốt ve cánh môi cô, phảng phất chỉ muốn trên người cô lưu lại một ít hơi thở thuộc về anh.

Giản Lan bị anh đẩy lùi về phía sau, cuối cùng cẳng chân đụng vào chân ghế sofa, cả người bị đẩy ngã trên ghế sofa.

Thân hình cao lớn của Phó Vọng bao phủ xuống.

Anh chạm vào môi cô, động tác vẫn ôn nhu như cũ, giống như người thợ săn cực kì kiên nhẫn, đang từng chút đẩy con mồi vào bẫy rập.

So với anh ngày hôm qua táo bạo xúc động thì quả thật như hai người.

Giản Lan biết anh cũng không bình tĩnh như bề ngoài, ít nhất hô hấp anh rất nặng, tim đập cũng nhanh đến kinh người.

Sau khi tách ra, Phó Vọng nhẹ cắn lên trên xương quai xanh của cô.

"A- đau." Giản Lan nhú mày, "một chữ 'đau' này bị cô nói ra vô cùng uyển chuyển phong tình."

"Đừng có câu dẫn tôi." Đôi tay Phó Vọng chống ở hai bên sườn cô, ánh mắt thâm trầm, cơ bắp trên tay vì khắc chế mà căng chặt.

Giản Lan cười duyên vòng lấy cổ anh, "Vậy em trai đừng nóng giận."

Phó Vọng hừ nhẹ một tiếng.

"Thế nào cậu mới bằng lòng nguôi giận đây?"

"Gọi ông xã đi." Đôi mắt Phó Vọng đen nhánh thâm thúy, cẩn thận cất giấu chờ mong.

Giản Lan không chút do dự kêu, "Ông xã."

Thậm chí trong âm thanh còn mang theo ý cười.

Bây giờ em trai nào cũng đáng yêu như thế sao?

Tuy biết Lan Lan làm vậy tám phần là diễn kịch, căn bản không có khả năng động tâm, nhưng tim Phó Vọng vẫn không chịu khống chế mà nhảy nhanh hơn, giống như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Bên tai anh ửng đỏ, vui đầu vào cắn cổ cô, "Ừm, lần này miễn cưỡng tha thứ cho chị đó."

"Em trai ngọc, tính tình còn không nhỏ." Giản Lan xoay người dè lên người anh, lại hôn hai cái vào khoe môi anh.

Có thể đã là thói quen, bây giờ cô một chút cũng không bài xích hôm môi anh, thậm chí còn hơi thích cảm giác này.

Hầu kết Phó Vọng trên dưới linh động, cả người căng thẳng, muốn động cũng không dám động.

Giản Lan nhận thấy nhiệt độ cơ thể anh càng ngày càng nóng, trước khi sự việc không thể cứu chữa, cô đứng dậy rồi đi.

"Gần đây tôi được nghỉ, có thể đưa cậu đến trường, cậu muốn tôi đi không?" Ngồi thẳng thân mình, cô đưa lưng về phía anh, bình tĩnh sửa sang lại sợi tóc có hơi chút hỗn loạn.

"Ừm." Phó Vọng cũng từ trên ghế sofa ngồi dậy.

Ánh mắt chạm đến cằm cổ trắng nõn lúc cô hất tóc lên, ánh mắt anh lại thêm vài phần thâm trầm.

Anh cường bách bản thân dời tầm mắt đi, lấy chân trên ghế sofa đạp lên đùi.

Giản Lan tự nhiên chú ý tới động tác của anh.

"Xin lỗi em trai, lại làm cậu khó chịu rồi."

Phó Vọng không được tự nhiên mà quay đầu đi, lỗ tai đỏ ửng, tiếng nói khàn khàn: "Không có gì."

Dù sao một ngày nào đó anh sẽ hoàn toàn chiếm hữu cô.

Trước khi ngày đó đến, anh vẫn có thể nhẫn nhịn.

Tác giả có lời muốn nói:

Bị bình luận ngày hôm qua làm ảnh hưởng tâm tình nên viết hơi chậm, nhưng hôm nay sẽ càng nỗ lực hơn nữa.

Cảm ơn các bảo bối đã tiếp tục theo dõi, bình luận sẽ được lì xì, yêu các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Chắp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đánh rơi con ngựa nhỏ

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

Đánh rơi con ngựa nhỏ

Ngày hôm sau, Giản Lan cùng Phó Vọng đến trường học.

Lần này cô không trang điểm, còn đeo khẩu trang và đội mũ lưỡi trai, đi trên đường cái cũng khó bị nhận ra.

"Em trai không đi học sao?" Giản Lan để ý rằng anh không đưa mình tới phía cửa phòng học.

"Ừ, hôm nay tôi làm thí nghiệm" Phòng thí nghiệm chỉ có mỗi anh, không cần lo sẽ bị lộ thân phận, cho nên anh mới dám đưa Lan Lan tới đây.

Giản Lan hơi nhẹ thở ra.

Cô muốn trấn an tiểu tử này, sợ anh tức giận nên mới muốn cùng anh tới trường, bắt quá trong lòng vẫn có chút lo lắng sẽ bị người khác chụp ảnh.

Vẫn tốt là khi đến phòng thí nghiệm, tỉ lệ gặp được người khác ngày càng nhỏ.

Sau khi đến nơi, Phó Vọng lấy chìa khóa ra mở cửa phòng.

"Nếu không tôi đứng ngoài chờ cậu"

"Chị vào đi"

Giản Lan theo anh vào nhà.

Phòng thí nghiệm sạch sẽ ngăn nắp, bên ngoài có bàn làm việc và quầy hồ sơ, hình như là để ghi số liệu, bên trong hẳn là nơi làm thí nghiệm.

"Tôi ở chỗ này chờ cậu"

"Được"

Phó Vọng cong người, hôn lên trán cô.

Sau đó anh mặc áo khoác trắng vào bên trong phòng, bắt đầu làm việc.

Giữa hai căn phòng chỉ có một khung cửa, cũng không lắp hẳn cả cánh cửa, Giản Lan ở bên ngoài cũng có thể thấy thân ảnh của anh.

Ấn tượng của cô với Phó Vọng vẫn luôn là kiểu em trai nhỏ tính tình nháo loạn, là em trai chó con sẽ làm nũng, đây vẫn là lần đầu cô thấy anh làm thí nghiệm.

Mặc đồ làm thí nghiệm vào giống như thay đổi cả con người, khí chất trầm hơn, nghiêm túc lại chuyên tâm, phảng phất như không có việc gì có thể làm khó anh.

Ước chừng nửa tiếng xong, Phó Vọng đi ra.

"Nhanh như vậy sao?"

"Ừ, phải đợi có kết quả"

Phó Vọng cởi áo khoác ra, ngồi cạnh cô.

"Cậu nghiên cứu cái gì"

"Năng lượng được liệu, dùng phương thức cực kì chính xác để khống chế con người, mỗi ngày hấp thụ năng lượng và những vật chất dinh dưỡng khác"

Giản Lan kinh ngạc nói "Vật như vậy còn có thể làm ra sao?"

Trong thế giới trước khi cô xuyên sách chưa từng nghe nói qua lần nào.

"Ừ, đã làm ra rồi, hiện tại đang trong giai đoạn cải tiến, mấy tháng nữa hẳn là có thể vào thị trường" Anh là độc quyền nghiên cứu cái này, đã bắt đầu hợp tác với các nhà khoa học và các công ti kĩ thuật khác, chờ cải tiến một chút nữa là có thể đưa vào thị trường với quy mô lớn.

Trước kia Phó gia không có ai làm lĩnh vực kĩ thuật sinh học này, vẫn là sau khi Phó Vọng làm giáo sư, công ty mới đầu tư vào lĩnh vực này, nên mới có thể trực tiếp hoàn thành xong ở phòng thí nghiệm thì đi lên thị trường luôn.

"Nếu có thứ này vậy là có thể tùy ý giảm béo?" Không đúng, chỉ uống thuốc thì vẫn sẽ đói bụng a"

"Có ngũ cốc không năng lượng"

Thấy vẻ mặt tò mò của Giản Lan, Phó Vọng từ bên trong lấy ra một túi đồ được đóng kín, nhìn qua như ngũ cốc nhưng lại không giống lắm.

Anh đổ vào trong cốc, sau đó lại thêm một ống thuốc có màu dưa hấu.

"Đây là phương pháp ăn dùng thuốc năng lượng và ngũ cốc, đã qua thí nghiệm an toàn, có thể yên tâm ăn"

Giản Lan thử mức một thìa, đưa vào miệng, hương vị quả nhiên ngoài dự đoán khá ngon, thật sự không khác với nước dưa hấu lắm, ngũ cốc bên trong cũng có vị ngọt, giống như đồ ăn vặt giòn vậy.

Ăn một chén nhỏ cô đã thấy no rồi, quả nhiên rất có cảm giác chắc bụng.

"Thật thần kì, đây là cậu làm ra sao?"

"Giáo sư làm"

Những lời này của Phó Vọng không tính là nói rồi, anh đúng thật là một giáo sư, chẳng qua là khác với các giáo sư khác thôi.

"Chờ đến khi vào thị trường, tôi nhất định sẽ mua nhiều để ở nhà"

Thứ này đối với diễn viên mà nói thật sự quá hữu dụng, cô muốn kiểm soát cân nặng liền có thể kiểm soát được, cũng không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến dạ dày.

Sau đó Phó Vọng rời đi, hình như là để lấy đồ gì đó.

Giản Lan đang chán nản chơi di động, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người gõ cửa.

Cô nhanh chóng kéo khẩu trang ở dưới cằm lên, che khuất nửa khuôn mặt, nói với người bên ngoài "Mời vào"

Một nam sinh đeo kính đi đến, thấy cô ở đây còn có chút kinh ngạc, sau đó liền coi cô là giáo viên mới tới "Em chào cô, thầy Phó có ở đây không?"

Thầy Phó?

"Thầy Phó nào vậy?" Giản Lan nghi hoặc hỏi.

Nam sinh cảm thấy kì lạ, gãi gãi đầu "Chính là giáo sư Phó a"

"À, tiểu Phó đi lấy đồ rồi, cậu tìm có việc gì không?" Khi nói những lời này Giản Lan đã có chút ý vị giận dữ.

Không có nhiều người họ Phó lắm, cô không tin phòng thí nghiệm này vừa vặn có hai người cùng họ.

Tên em trai thối này lại dám nói dối cô.

Nghe được cách xưng hô "tiểu Phó" này, biểu tình nam sinh rõ ràng trở nên kì lạ.

"Vâng, em để báo cáo ở đây, làm phiền cô nói với thầy Phó một tiếng"

"Ừ, để đó đi"

Nam sinh mang theo nghi vấn ra ngoài, mới ra cửa, cậu ta liền nhận không được phát tin trong nhóm.

[Tôi ở phòng thí nghiệm thấy một giáo viên nữ, cô ấy gọi giáo sư Phó là "tiểu Phó", giáo sư đang yêu đương sao/hoảng sợ]

Rất nhanh liền có người trả lời.

[Thế mà có người dám cùng giáo sư yêu đương???]

[Có phải đặc biệt đẹp không?]

Đôi mắt nam sinh hồi tưởng một chút.

[Cô ấy đeo khẩu trang, không thấy được toàn mặt nhưng đôi mắt đẹp siêu cấp]

Giản Lan nhìn báo cáo kia.

Tên đầu đề quá dài, cô nhìn không hiểu, nhưng cô có thể thấy cái tên quen thuộc trong phần giáo viên hướng dẫn.

Phó Vọng.

Thật đúng là anh.

Em trai thôi lại nói dối a.

Ngón tay Giản Lan gõ trên mặt bàn, chờ Phó Vọng về.

Không bao lâu sau, Phó Vọng cầm theo một túi hồ sơ trở lại.

"Đợi lát nữa chúng ta về ăn cơm"

"Được a, vừa rồi có học sinh đến nộp báo cáo" Giản Lan cười nói.

Phó Vọng đang đưa lưng về phía cô xem hồ sơ bỗng dừng cứng đờ.

Ánh mắt anh khẽ thay đổi, xoay người giả vờ như không có việc gì, nhận lấy báo cáo từ trong tay cô.

Đối mặt với cặp mắt đào hoa cười như không cười kia, Phó Vọng khản trương đến mức trái tim đập kinh hoàng, lòng bàn tay đều ra mồ hôi.

Giản Lan vốn dĩ tức giận vì chuyện anh giấu mình, bắt quá nhìn thấy bộ dáng hoảng loạn lại cố trấn định bản thân, bỗng nhiên cô nổi lên tâm tư muốn trêu đùa anh.

Cô cố ý không nói ra bản thân đã phát hiện thân phận của anh, chính là muốn anh đoán mò.

Quả nhiên, ánh mắt Phó Vọng dừng ở phần giáo viên hướng dẫn kia một lát, sau đó theo bản năng nhìn bản báo cáo trên bàn.

Anh không nhận được suy nghĩ, Lan Lan rốt cuộc đã thấy cái tên phía trên chưa? Nếu thấy rồi thì hẳn không phải là phản ứng này.

Có khả năng khi học sinh lại đây báo cáo, cái gì cũng chưa nói, chỉ để lại báo cáo rồi rời đi.

Tâm Phó Vọng không còn cách nào để sửa lại tư liệu, đến giữa trưa, anh mới nhìn vào kết quả thí nghiệm, lần này rất thành công.

Anh ngồi trước bàn, ghi lại con số thí nghiệm.

"Đi thôi, nên trở về ăn cơm rồi" Giản Lan từ phía sau ôm cổ anh.

Tâm Phó Vọng yên hơn một chút.

Lan Lan hẳn là không phát hiện.

Anh lái xe đưa Giản Lan về chung cư, sau đó Giản Lan ngồi trên ghế sofa chơi với mèo, anh vào phòng bếp bắt đầu làm cơm trưa.

Khi ăn cơm, Giản Lan cũng không nói gì đến việc buổi sáng, vẫn ở chung với anh như ngày thường.

Khi Phó Vọng hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, Giản Lan bỗng nhiên cười "Tôi muốn ngủ trưa"

Phó Vọng mặt mờ nhìn cô.

Giản Lan ngồi trên ghế sofa, từ sau ôm lấy cổ anh, ghé vào bên tai thổi khí, nũng nịu nói "Nhưng tôi không ngủ được, thầy Phó giúp tôi đi"

Điều khiển trong tay Phó Vọng đột nhiên rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh, dọa cả Hoa Lớn và Hoa Nhỏ.

"Chị đã biết rồi" Anh nuốt nước bọt, tận lực bình tĩnh nói.

Sớm biết đưa Lan Lan đến trường là nguy hiểm, nhưng anh thật sự không bỏ được cơ hội ở chung với cô, cho nên cuối cùng vẫn đưa cô đến.

"Tại sao thầy Phó nói dối tôi nha?" Giản Lan cố ý ghé sát vào lỗ tai anh, vừa thổi khí vừa cười.

Khí nóng phả thẳng vào lỗ tai, tâm Phó Vọng vốn đã mất bình tĩnh nay càng thêm rối loạn.

"Chị lại đây nói chuyện" Lỗ tai anh nóng lên, nghiêng đầu né tránh hơi thở của cô.

Không phải chán ghét, là chịu không nổi sự trêu chọc của cô.

Giản Lan nghe lời vòng qua sofa, trực tiếp ngồi trên đùi, hai tay một lần nữa vòng qua cổ anh.

"Hiện tại có thể nói rồi"

"Thật xin lỗi, ngay từ đầu là bởi vì chúng ta không thân, tôi không muốn để lộ quá nhiều thông tin nên không nói thật" Trí não Phó Vọng nhanh chóng chuyển động, tìm cách đối phó với câu hỏi.

Chuyện Lan Lan biết anh là giáo sư cũng không nghiêm trọng, chỉ cần cô không phát hiện ra anh là Tưởng Triều là tốt rồi.

Bất quá vẫn nên tìm lí do hợp lí, không thể khiến cô hoài nghi.

Giản Lan thay đổi tư thế ngồi trong lòng ngực anh "Nhưng sau đó cậu cũng không nói với tôi a"

"Thật xin lỗi" Cô vẫn luôn lộn xộn, lòng ngực Phó Vọng như bị châm lửa, căn bản không có cách bình tĩnh để nghĩ lí do.

"Còn có cái gì là giả nữa?" Giản Lan hỏi.

"Không còn nữa" Chuyện khác ngàn lần không thể để cô biết, Phó Vọng chỉ có thể tiếp tục nói dối.

"Tuổi và giới tính đều là thật?"

Cô vừa dứt lời, Phó Vọng liền cúi đầu cắn một ngụm ở môi cô, nghiến răng nghiến lợi nói "Chị nói xem"

Thế mà lại dám hoài nghi giới tính của anh.

"Vậy nếu cậu là giáo sư, khẳng định không thiếu tiền tiêu, vì sao đồng ý với tôi?" Giản Lan lại nghĩ tới một chuyện không hợp lí khác.

Phó Vọng sừng sốt một lát, sau đó đỏ mặt thấp giọng "Bởi vì chị lớn lên đẹp"

Lí do này thật ra có thể tiếp thu, rốt cuộc số người thích nhan sắc cũng nhiều, nơi nào cũng có.

"Cậu đỏ mặt cái gì nha? Cũng không phải là chưa yêu đương bao giờ" Giản Lan rất nhanh đã bị phản ứng ngây ngô của anh chọc cười.

Như thế nào lại giống như mình khi dễ anh vậy.

Cô nói xong, mặt Phó Vọng càng đỏ hơn.

"Ừ" Anh nhỏ giọng trả lời.

"Thật sự là chưa từng sao?" Đuôi lông mày của Giản Lan khẽ nhếch, đôi mắt xinh đẹp chứa ý cười.

Phó Vọng nghe ra sự vui sướng khi người khác gặp họa trong giọng nói của cô, lại cúi đầu hôn cô, muốn lấp kín môi để cô không chê cười mình.

Giản Lan né tránh, khoe "Trách không được lại ngây thơ như vậy, tôi còn khá hơn cậu nhiều"

Tuy rằng trên thực tế một lần cũng không có, nhưng cô không thể mất mặt trước mặt em trai.

Lời này vừa nói ra, không khí liền lạnh xuống cực điểm.

Sắc mặt Phó Vọng âm trầm, đè lại cái ót cô, hồng mắt dùng sức hôn lên.

Anh không biết quá khứ của Lan Lan, càng không biết trước mình cô đã gặp ai, rốt cuộc có bạn trai hay không.

Hơn nữa, trước kia hình như Lan Lan không có chứng ghét nam giới.

Cho nên câu nói đùa này của Giản Lan trực tiếp châm ngòi nổ, làm anh trực tiếp bùng cháy.

Anh dùng hết lực để hôn, giống như dệt một tấm lưới kín không một kẽ hở, đem cả người Giản Lan khóa lại vào bên trong, lại từng bước một, buộc chặt.

Lan Lan chỉ có thể là người của anh.

Tưởng tượng đến việc trước đây có khả năng cô đã thích người khác, ở bên người khác, trong lòng anh liền đau đến khó thở.

Cảm xúc cực độ khiến trạng thái không ổn định tăng lên, động tác của Phó Vọng mạnh mẽ hơn thường ngày.

Một bàn tay luồn qua tóc, cố định cái gáy của cô, tay khác lại để bên hông.

Cánh tay Phó Vọng giống như được đúc thành từ sắt, gắt gao đem cô ở trong lòng ngực mình.

Nói là hôn môi, nhưng còn giống như là gặm hơn.

Giản Lan thử giãy giụa, bởi vì sức lực của anh thật sự quá lớn, căn bản không thể tránh thoát.

Hôn một lúc lâu, cho đến khi Giản Lan không thể thở nữa, liều mạng dùng sức đẩy, anh mới bằng lòng lui lại.

Giản Lan dùng ngón tay chạm vào môi mình, cảm giác nó sưng lên, còn có chút đau.

Cô nổi giận trừng mắt nhìn người vừa gây ra.

Phó Vọng không nói một lời cúi đầu, lòng ngực vẫn như cũ kịch liệt đập phồng.

Anh cố ý cúi xuống nên Giản Lan không thấy rõ vẻ mặt anh.

"Tại sao đột nhiên lại nổi điên?" Cô duỗi tay nâng cằm anh lên.

Khi sắp đối mặt với nhau, Phó Vọng bỗng nhiên ấn đầu cô vào trong lòng ngực mình, cầm gác trên vai cô.

"Tại sao cậu còn úy khuất? Người nên úy khuất là tôi mới đúng, miệng đều bị phá rồi" Giản Lan muốn nổi giận nhưng lại thấy buồn cười.

Phó Vọng nghe vậy, trong lòng căng thẳng, nắm lấy bà vai, khăn trương cúi đầu nhìn cô.

Quả nhiên có chút sưng đỏ, hơn nữa trên môi còn có một tầng nước, nhìn qua cực kì đáng thương.

Trong lòng ảo não, vừa rồi đều do cảm xúc dao động quá lớn, trong lúc nhất thời anh không khống chế được lực.

Lúc này Giản Lan mới phát hiện, vành mắt anh hồng lên giống như mới khóc.

Một câu như vậy, em trai liền không chịu nổi?

"Em trai, vừa rồi cậu sao vậy?" Giản Lan hoài nghi.

Cô cảm thấy cái này không giống phản ứng bình thường.

Chưa nói đến việc bọn họ không phải quan hệ bạn trai- bạn gái, cho dù có là vậy thì khi nghe thấy cô có bạn trai cũ cũng không nên phản ứng kịch liệt như vậy.

Vừa rồi anh như vậy làm cô có chút sợ hãi, không biết tại sao lại nhớ tới Trương Triều.

Tâm Phó Vọng nhảy dựng, trong mắt nhanh chóng hiện lên tia hoảng loạn.

"Chị chê tôi không có kinh nghiệm, tôi giận" Phó Vọng làm ra một bộ dáng tức giận.

Hoài nghi trong mắt Giản Lan cũng không biến mất.

"Nên liền khóc"

"Ừ" Phó Vọng muốn thân mật với cô, muốn cô không tiếp tục tránh ra mình.

Giản Lan theo bản năng che miệng.

"Nói thật đi, rốt cuộc tại sao lại thế này?" Giản Lan cảnh giác nhìn anh.

Chỉ cần anh biểu lộ ra một nửa ki lạ, cô khẳng định sẽ lập tức chuyển nhà, cách xa anh.

Trong lòng Phó Vọng nhảy dựng, ngoài mặt lại không biểu lộ sự khăn trương, chỉ có úy khuất và khổ sở.

"Chị muốn tách khỏi em đúng không?"

"Tôi chưa từng nói thế a" Giản Lan mờ mịt.

"Nhưng chị nói đã chơi qua nhiều người, tôi cũng chỉ là một trong số đó sao?" Đôi mắt Phó Vọng càng đỏ, dường như muốn khóc tiếp.

Giản Lan thở dài một hơi "Cậu nghe lầm rồi, tôi nói là đã hẹn hò nhiều, không phải là từng chơi đùa với nhiều người. Cái này cũng có thể nghe lầm, thật

ngốc"

Nếu gặp lại Tường Triều một lần nữa, như vậy có lẽ anh ta sẽ ngại trang thành bộ dáng thuần lương tới tiếp cận cô.

Nhưng Phó Vọng không biết cô chán ghét dạng người nào, khẳng định sẽ không cố ý giả bộ.

Vậy hẳn là đứa nhỏ ngốc này nghe lầm rồi.

"Cho nên chị không phải muốn tách ra, đúng không?" Phó Vọng hồng mắt, nhìn cô đầy vẻ chờ đợi.

"Cậu ngoan ngoãn thì tôi sẽ không làm thế" Giản Lan xoa đầu anh "Đừng khóc, thật sự cho rằng cậu vẫn là sinh viên"

Phó Vọng lại chui vào trong lòng ngực cô, thanh âm mềm mại làm nũng "Tôi vốn dĩ chính là sinh viên"

"Còn nói dối nữa, giáo sư Phó?" Giản Lan không nhịn được cười.

Phó Vọng nhắm mắt xuống, cuối cùng tâm cũng được thả lỏng.

Bất quá lần này lại gõ lên hồi chuông cảnh báo cho anh, cho dù có thế nào cũng không thể biểu hiện sự chiếm hữu quá mức trước mặt Giản Lan.

Có thể ngẫu nhiên làm nũng hay ghen, nhưng tuyệt đối không thể vượt qua điểm mấu chốt của cô, định can thiệp sinh hoạt của cô.

Ánh mắt cảnh giác và bài xích vừa rồi của cô, anh đã quá quen thuộc.

Anh hi vọng Lan Lan vĩnh viễn không dùng lại loại ánh mắt này nhìn anh.

Giữa trưa, Giản Lan và Phó Vọng ngủ trưa trên ghế sofa.

Khi tỉnh lại, cả người đã mỏi nhừ.

"Thế mà lại ngủ rồi" Cô xoa đôi mắt, mê mang nói.

Mơ hồ nhớ rõ trước khi ngủ hình như cô đùa giỡn với Phó Vọng, sau đó hai người nằm song song trên sofa nói chuyện phiếm, kết quả nói một hồi liền ngủ rồi.

Phó Vọng nhẹ ôm cô, thấp giọng nói "Chị, biểu chiều tôi có tiết"

Anh cũng không nghĩ tới, vốn dĩ là muốn nói chuyện, cuối cùng hai người bọn họ lại cùng nhau ngủ.

Cái này còn thân mật hơn cả hôn môi.

Tưởng tượng đến điều này, tâm tình Phó Vọng tốt hơn nhiều.

"Được, tôi đến nghe tiết của thầy Phó" Đôi mắt Giản Lan lấp lánh nhìn anh.

Lỗi tai Phó Vọng lại đỏ lên, không được tự nhiên nói "Vẫn là thôi đi"

Anh không có cách nào tưởng tượng cảnh chính mình đưa cô đi học.

"Như vậy sao được, tôi đã đồng ý đi với cậu một ngày" Giản Lan hôn trán anh "Đứng lên đi, thầy Phó, nên đến trường"

Giản Lan ngồi dậy mới phát hiện vậy mà mình nằm trên cánh tay anh, cũng không biết tay anh có đau không.

Tâm Phó Vọng hoảng hốt trong chốc lát, sự chua xót tràn ra cả lồng ngực.

Nếu mỗi ngày sau này đều có thể nghe được những lời này thì tốt rồi.

"Được"

Lát sau, Phó Vọng lái xe đưa cô tới trường.

"Phòng học ở đâu?" Giản Lan vẫn đeo khẩu trang như cũ.

Đề trông giống học sinh, cô còn cố ý mang theo vở và bút.

Phó Vọng nói địa điểm cho cô.

Sau đó Giản Lan, trong ánh mắt không yên tâm của cô, một mình tới phòng học.

Phó Vọng về phòng lấy vở, nhanh chóng tới lớp.

Vừa tiến vào, anh liền thấy Giản Lan ở góc hàng ghế giữa, người kia phát tay với anh.

Không có ai bên cạnh Lan Lan, điều này làm Phó Vọng hơi nhẹ nhàng thờ ra.

Chỉ là sát giờ học, có mấy nam sinh từ cửa sau tiến vào.

Bởi vì không còn chỗ trống, bọn họ chỉ có thể ngồi bên cạnh Giản Lan.

Mặt Phó Vọng lập tức lạnh xuống.

Tiếng chuông vào học rất nhanh đã vang lên, anh mở sách ra, mặt không biểu tình giảng bài.

Anh vừa mở miệng, Giản Lan liền kinh ngạc.

Đây không phải âm thanh ngày thường của em trai a.

Ngày thường rõ ràng là tiếng nói đáng yêu lại mềm mại, tại sao vừa lên lớp, thanh âm liền trở thành thanh lãnh thành thực như vậy?

Còn cố ý lạnh mặt, không có một biểu cảm gì, nhìn qua thật sợ.

Có thể là bởi vì anh quá non, nếu thể hiện tính cách thật, căn bản không quản được đám học sinh này cho nên mới giả bộ lãnh nhạt đi.

Giản Lan không thể tưởng tượng được, một Phó Vọng trước mặt cô mới là lớp nguy trang của anh.

Phó Vọng giảng rất hay, nhưng Giản Lan không có kiến thức, hoàn toàn nghe không hiểu.

Cô nhàm chán liền vẽ bộ dáng Phó Vọng trên giấy.

Nam sinh ngồi cạnh cô bỗng truyền một tờ giấy qua.

Ánh mắt Phó Vọng vẫn luôn chú ý bên này, thấy một màn như này, thanh âm của anh hơi dừng một chút, sau đó mới tiếp tục giảng bài.

Chỉ là tốc độ nói rõ ràng đã chậm lại.

Giản Lan thấy trên tờ giấy viết: Có thể kết bạn Wechat không?

Phía sau còn có gương mặt tươi cười.

Theo bản năng Giản Lan nhìn qua, là nam sinh lớn lên sạch sẽ thanh tú.

Cô viết một hàng chữ trên đó rồi đẩy trở lại.

Lúc này, thanh âm của Phó Vọng đột nhiên im bất.

Từ trên bục anh đi xuống dưới, đứng trước mặt nam sinh kia "Lấy tờ giấy ra"

Nam sinh kia rõ ràng có chút sợ anh, do dự một lát vẫn đưa tờ giấy ra.

Phó Vọng cầm lấy, rồi lại nhìn Giản Lan, lạnh giọng "Nghe giảng đi"

Giản Lan ngoan ngoãn gật đầu.

Không nghĩ tới em trai tức giận còn rất dọa người.

Nói xong, Phó Vọng liền xoay người trở lại bục giảng, tiếp tục mặt không biểu cảm giảng bài, chỉ là rõ ràng ánh mắt lạnh đi nhiều.

Các giờ khác còn có học sinh ngủ hay chơi di động, nhưng ở trong tiết của anh, từ trước đến nay không ai dám làm như vậy.

Sau khi tan học, học sinh sôi nổi rời khỏi lớp.

"Hai người theo tôi tới văn phòng" Phó Vọng nhìn về Giản Lan và nam sinh thanh tú kia.

Những người khác đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía họ.

Giản Lan cầm vở đi cùng nam sinh kia.

Khi tới cửa, nam sinh thanh tú rốt cuộc không nhận được, căng da đầu mở miệng "Thầy Phó, tiết sau em còn có tiết, có thể đi trước không ạ?"

"Còn có lần sau thì đừng tới học" Phó Vọng từ trên cao nhìn cậu ta, giọng nói lạnh băng.

"Sẽ không có đâu, gặp lại thầy sau" Nam sinh nhanh chóng chạy trốn.

Giản Lan cho rằng đó là sự kính sợ với giáo viên, hoàn toàn không hoài nghi vì sao cậu ta lại sợ Phó Vọng như vậy.

Cô đi theo Phó Vọng đến văn phòng, là phòng cô từng ăn cơm trưa khi đóng phim lần trước.

"Thầy Phó tìm tôi có việc gì?" Đôi tay Giản Lan để trên bàn làm việc, tháo khẩu trang xuống, không chút để ý mà cười.

Phó Vọng lấy tờ giấy kia ra, để trên mặt bàn, lạnh giọng hỏi "Lúc đi học, chị đang làm gì?"

"Truyền giấy a" Giản Lan đứng tình hợp lí nói.

"Hừ" Phó Vọng còn chưa kịp xem tờ giấy, anh đang chuẩn bị xé, ánh mắt thấy nội dung, đột nhiên cả người ngây ngốc.

____ Có thể kết bạn Wechat không?

____ Xin lỗi, bạn trai tôi sẽ ghen

Vẫn là ngữ khí mà anh quen thuộc.

Sắc mặt Phó Vọng lạnh băng, trong mắt lại mang theo niềm vui không dám tin, gắt gao nhìn chăm chăm tờ giấy, sợ mình nhìn lầm.

Hai loại cảm xúc đồng thời xuất hiện khiến vẻ mặt của anh nhìn qua rất quái dị.

"Không được truyền giấy" Cuối cùng, Phó Vọng dùng sắc mặt bình thường để tờ giấy vào túi.

Chỉ có mỗi anh biết, khi nhìn thấy những dòng này, tim đập điên cuồng tới nhường nào.

Không để ý đến việc có phải Lan Lan tùy tay viết xuống hay không, anh đều cho rằng đây là cô thừa nhận thân phận của mình.

"Biết rồi, thầy Phó" Giản Lan cong môi cười, ngoan ngoãn đồng ý.

"Khi đi học chị viết gì thế?" Thanh âm Phó Vọng mềm mỏng hơn, khôi phục lại bộ dáng ngày thường trước Giản Lan.

Giản Lan mở vớ của mình ra.

Mặt trên có những nét xiêu vẹo vẽ một người.

Nếu không phải bên cạnh có bức giảng, thật sự Phó Vọng cũng không nhận ra đây là anh.

"Giống không?" Giản Lan cũng không thấy tranh mình vẽ đẹp lắm.

"Giống, nhưng vẫn muốn thu lại" Trong mắt Phó Vọng tràn đầy ý cười, mặt ngoài lại là giọng điệu xử lí công việc.

Dứt lời, anh mở cuộn dây bên cạnh quynh vớ ra, lấy tờ giấy ra đặt trên bàn làm việc của mình.

"Thầy Phó thật nghiêm khắc a" Giản Lan cười trêu ghẹo.

Phó Vọng buông đồ vật trong tay ra, kéo Giản Lan vào trong lòng ngực, nhẹ hôn lên môi cô.

Mọi việc xảy ra hôm nay đều tốt đẹp đến mức anh tưởng mình như đang nằm mơ.

Thậm chí anh còn âm u nghĩ, nếu hôm nay vĩnh viễn không bao giờ kết thúc thì tốt rồi.

Phó Vọng để Giản Lan lui về phía sau bàn làm việc.

Sau đó, anh bế cô lên, nhẹ nhàng đặt trên bàn, mà chính anh đứng trước người cô, hai tay vây lấy cô ở giữa.

Giản Lan cảm thấy như vậy quá mức ái muội, muốn nhảy xuống, lại bởi vì anh chống phía trước mà không có cách nào xuống được.

Nửa người trên hơi ngửa ra sau, muốn kéo ra một ít khoảng cách "Sao vậy?"

"Nhớ em" Thân anh áp lại gần, khoảng cách giữa hai người không còn nữa.

Ở gần như vậy, Giản Lan thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ của cơ thể anh qua lớp quần áo, còn có hơi thở ấm áp đan chéo với hơi thở của cô.

Gò má Giản Lan ửng đỏ "Tại sao lại không đứng đắn như vậy"

"Sinh viên đều không đứng đắn như thế đấy" Phó Vọng áp trán vào cô, thấp giọng nói.

"Cậu lại không phải sinh viên"

"Tôi chính là sinh viên đấy" Phó Vọng cúi đầu muốn gần gũi với cô.

Ở trong thế bị động khiến Giản Lan thấy thật khó chịu.

Cô lợi dụng ưu thế ở trên bàn, hai tay vòng qua cổ Phó Vọng, hai chân cũng quấn lên eo, cả người đều treo trên người anh.

Tâm Phó Vọng nhảy dựng, nhanh chóng ôm lấy cô.

"Tôi mệt, cậu ôm tôi một lát đi" Rốt cuộc cũng đảo ngược thành thế chủ động, tâm tình Giản Lan tốt hơn nhiều.

Cô vừa dứt lời, liền cảm giác được biến hóa của Phó Vọng.

"Tự chủ của thầy Phó không tốt lắm a" Cô mỉm cười nhìn anh.

Phó Vọng nhắm mắt không để ý tới cô, chỉ là hơi thở ngày càng nặng nề, lỗ tai cũng đỏ lên.

Bàn tay Giản Lan để trên người anh, lồng ngực anh rắn chắc, trái tim đập nhanh và mạnh.

"Đi xuống" Hầu kết Phó Vọng lên xuống, giọng nói khàn khàn.

Giản Lan tiếp tục ôm anh "Không xuống"

Một tay Phó Vọng ôm cô, tay khác đặt bên hông, uy hiếp "Chị xác định?"

"Tôi đi xuống ngay đây" Giản Lan ngoan ngoãn xuống khỏi người anh.

Cô sợ nếu nháo nữa sẽ bức em trai, sự việc không thể không chế sẽ xảy ra mất.

Sau khi khôi phục bình thường, anh nói "Về nhà đi"

"Cậu không cần ở lại đây sao?"

"Ừ"

"Vậy đi thôi"

Tất nhiên Giản Lan không thể ngà nào cũng đi cùng Phó Vọng, cô nghỉ ngơi 2-3 ngày liền tiếp tục lịch trình của mình.

Cô vẫn như cũ nói chuyện với Tiền Phái Phái ở quán cà phê công ti.

"Vai nữ 2 lần trước của Mã Thao cuối cùng cho Giản Vân" Tiền Phái Phái nói.

Tiền Phái Phái biết điều này bởi vì đại diện của Giản Vân cố ý chạy đến khoe trước mặt, nói nghệ sĩ dưới tay cô ấy liếm miếng bánh không thuộc về mình.

Tôi nhỏ, ai nhìn trúng loại bánh dơ bẩn này.

Giản Lan kinh ngạc "Thật ư? Lục Nhiều đồng ý?"

Đó là bạn gái của hần a.

"Không biết, khả năng Mã Thao chỉ chiếm tiện nghi nhỏ đi. Bộ điện ảnh kia Quý Trạch là nam 1, chị thấy em không diễn cũng tốt"

Giản Lan gật đầu, uống nước trái cây "Không sai"

"Chị giúp em nhận nhiệm vụ tiếp rồi"

Giản Lan nhìn cô ấy, ý bảo tiếp tục nói.

"Phá sóng trực tiếp, bán mặt nạ"

"A? Vì sao lại tìm em bán mặt nạ?" Giản Lan kinh ngạc.

Làm sao cô bán mặt nạ được.

"Biểu hiện của em ở chương trình thu hút sự chú ý của các nhãn hiệu, bọn họ chủ động tìm tới, trả giá rất cao"

Nghi vấn trong lòng Giản Lan lớn hơn "Chẳng lẽ, bọn họ làm mặt nạ đuổi ma?"

"Không phải, chính là lợi dụng một chút ngành của em???? Hiện tại thứ gì hot đều cần phải có ngành???. Yên tâm, em chỉ là khách mời tham gia, chủ yếu bán hàng vẫn là người lâu năm trên Internet, phối hợp một chút là được. Cũng không cần quá áp lực tâm lý làm gì, coi như tham gia hoạt động thương hiệu thôi" Tiền Phái Phái giải thích.

Nghe xong, cuối cùng Giản Lan cũng hiểu "Được, chị sắp xếp đó, đến lúc đó nói em biết trước là được"

"Tiếp theo chị nói chuyện chính" Tiền Phái Phái hít sâu một chút, sau đó trịnh trọng nói "Lan Lan, em nhận được vai nữ 1 của phim điện ảnh"

"Cái gì?" Động tác quấy ổng hút của Giản Lan dừng lại, dường như hoài nghi mình nghe lầm.

"Em nhận được vai nữ 1 của phim điện ảnh"

Giản Lan mất vài giây mới tiêu hóa được sự thật này.

"Phim gì vậy?" Cô hỏi Tiền Phái Phái.

"《 Son tủy 》 của Giang đạo, cốt truyện dân quốc, biên kịch, hóa trang, tổ đạo cụ đều là người đầu ngành"

"Vì sao lại coi trọng em?"

Không phải là Giản Lan tự coi nhẹ mình, mà là hiện tại không nên chọn cô làm vai nữ 1, vẫn nên chọn những người có kinh nghiệm.

"Giang đạo nói biểu hiện của em trong 《 Truyền thuyết chín ngày Linh tiêu 》 đã tác động đến ông ấy, vừa lúc tính cách của nữ chính phim này tương đối kiên cường, cho nên liền chọn em"

Lí do này cũng hợp lí.

"Khi nào em vào đoàn?"

"Ba ngày sau, bộ điện ảnh này trùng lịch với phim của Mã Thao, là đối thủ cạnh tranh nên phải quay nhanh một chút" Tiền Phái Phái nói.

"Được, đưa kịch bản cho em, em chuẩn bị trước"

Đây là bộ điện ảnh đầu tiên của cô ở thế giới này, đương nhiên cần nghiêm túc nghiên cứu.

Sau khi rời công ty, Giản Lan về nhà.

Đúng lúc Phó Vọng ở nhà, Giản Lan liền nói với anh, lại kể chuyện vào đoàn phim.

"Địa điểm quay phim ở thành phố bên cạnh, có lẽ ít nhất 3-4 tháng mới trở về, cậu nhớ tự chăm sóc mình, ăn cơm đúng giờ" Cô ngồi xổm mở cửa chuông mèo.

"Cuối tuần tôi đến thăm chị" Phó Vọng nói.

Bộ điện ảnh này anh cố ý chọn cho Giản Lan, người được tuyển đều chuyện nghiệp sạch sẽ, sẽ không xảy ra việc khiến anh không vui.

Giản Lan theo bản năng từ chối "Không được, sẽ bị phát hiện"

Ngộ nhờ bị chụp thì không xong rồi.

"Nói tôi là trợ lí của chị"

"Lí do này cũng được, chỉ là cậu đi thi mèo thế nào giờ?" Giản Lan ôm Hoa Lớn và Hoa Nhỏ, nghiêm túc nhìn anh.

Mặt Phó Vọng tức khắc đen như đáy nồi.

Lại là hai con mèo thôi kia.

"Tôi sẽ bảo người khác trông giúp"

Giản Lan ôm mèo trở lại sô pha "Vậy là tốt rồi, đừng vì chuyện này mà lỡ công việc của cậu"

"Tôi có chừng mực" Phó Vọng ôm cô ngồi trên đùi mình.

Cô ôm mèo, còn anh ôm cô.

"Được được, thầy Phó thật dính người, không có cách nào bắt cậu được"

Tác giả có lời muốn nói:

Toàn bộ thời gian khi tôi viết chương này đều cười _(3" ∠)_

Đội Lan Lan coi bỏ một tầng lại một tầng áo choàng của Vọng nhai con xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Cháp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Phim điện ảnh

Editor: Venuswisteria

Beta: nhà Kẹo Bơ □□

Phim điện ảnh

Cùng Giản Lan ngồi xem phát sóng trực tiếp, bầu không khí từ u ám bỗng trở nên màu hồng.

Kế hoạch đầu tiên là chuẩn bị tốt kịch bản, những người có tiếng trên mạng phụ trách tạo ra kịch bản, cô chỉ cần diễn theo kịch bản là thành công.

Ban đầu nhà sản xuất cho rằng chỉ có thể tiêu thụ 50 vạn sản phẩm, kết quả chưa tới mười phút con số đã lên tới 10 vạn, vượt xa sự kì vọng của mọi người.

Chính bởi lần phát sóng trực tiếp này đạt kết quả cao, Giản Lan lại một lần nữa lên hot search.

Kết thúc buổi phát sóng trực tiếp, Giản Lan bèn thu thập hành lí, cùng Tiền Phái Phái tới chỗ quay phim.

Đoàn phim sau khi ổn định ở khách sạn liền quay luôn những địa điểm phụ. An ninh cũng được thắt chặt, đề phòng có fans trà trộn vào bên trong.

Sau khi giúp Giản Lan sắp xếp, Tiền Phái Phái liền rời đi. Trước khi đi, cô vẫn không yên tâm, hỏi:

“Lan Lan, chị phải đi một chuyến, em có thể ở lại đây một mình không? Nếu không chị có thể hỏi công ty cho em mượn một trợ lý khác?”

“Không cần, em có thể tự chăm sóc bản thân, chị cứ yên tâm.” – Giản Lan chuyên tâm sắp xếp giường đệm trả lời.

Cô hiện tại không tính là mình tính lớn, lịch trình cũng không nhiều, chỉ cần chụp một bộ ảnh lưu lại trong lúc quay phim là được, cho nên cũng không cần có thêm trợ lý.

“Được, có việc gì thì gọi cho chị, chị phải lên máy bay đây. Đi trước nhé.”

“Vâng ạ.”

Tiền Phái Phái để cô lại một mình, vội vàng kéo vali rời đi.

Đến tối, đoàn phim tụ tập lại ăn cơm. Giản Lan lúc này mới biết nam chính của bộ này là Tần Tu Tề, cũng là diễn viên mới nổi, sắm vai là một vị quân nhân.

Các fans đều nói anh ta là một có tướng để vương, trời sinh liền thích hợp diễn nhân vật này.

Vào thời điểm lúc ăn cơm, Giản Lan bèn nhìn trộm người này vài lần, trong đầu thầm đánh giá. Làn da trắng nõn, lông mày sắc sảo, đôi mắt sáng, ngũ quan rõ ràng, quả thực là một diện mạo không hề tầm thường.

Người kia dường như cảm nhận được ánh mắt của cô đang nhìn mình bèn lễ phép gật đầu một cái.

Sau khi bữa cơm kết thúc, chính thức bắt đầu khai máy . (胭脂醉)

Giản Vân lúc này cũng đang tham gia bộ phim , ảnh tạo hình sau một lúc đã được tung ra.

Giản Lan tiếp nhận vai nữ chính của nữ chính lúc trước vì một số lí do không thể tiết lộ, cho nên những người khác cũng không rõ.

Không biết ở đâu, một tài khoản đăng lên một bài nói rằng ngay từ đầu ấn định nữ hai là Giản Lan, kết quả bởi vì Giản Lan chơi lớn, đắc tội với nhà làm phim, cho nên nhân vật này cuối cùng mới đến tay Giản Vân.

Ngay sau đó trên Weibo xuất hiện một tấm ảnh tại bữa tiệc rượu, không chụp rõ trước sau, chỉ thấy Giản Lan đang lạnh mặt cùng Mã Thao nói chuyện. Cô biểu tình lạnh nhạt như vậy, so với tránh dùng “quy tắc ngầm” cũng có chút giống.

Bài viết này ngay lập tức đắc tội với fans của cả hai bên.

[kẻ đăng bài này thật là ngu ngốc, bộ phim này ngay từ đầu ấn định là Giản Vân rồi kia mà? Người nào đó nộp qua mười tám vòng hồ sơ cũng không thể qua đâu]

[cái gì mà quy tắc ngầm, cái gì mà không biết trước sau? Có người vì muốn nổi tiếng mà cái gì cũng dám nói à?]

[cho nên kẻ nào đó đang dựa hơi nữ minh tinh để xin chút nổi tiếng ư?]

[Vân Đóa thích hợp cho nhân vật này nhất, kẻ nào đó đòi mất kỹ thuật dờ tẹ, đến diễn phim truyền hình còn không được thì đừng nghĩ đến diễn phim điện ảnh được không?]

[Giản Vân đây là la liếm Lan Bảo chúng ta sao? Lan Bảo không cần bánh của mấy người. Ăn ngon sao?]

Vốn dĩ hai bên phải cùng nhau mừng kẻ đăng bài kia nhưng kết quả bởi vì hai nhà từ trước tới nay đều không hợp, cuối cùng lại thành đầu khẩu hai bên.

Giản Lan có tránh dùng quy tắc ngầm hay không đã không còn quan trọng, cuộc khẩu chiến của hai bên đã đến tai của hai nhà sản xuất phim.

Ngay lúc này, đoàn làm phim ra thông báo, rằng ngay từ đầu người được vừa ý chọn là Giản Vân, cũng không phải vì lí do nhất thời nào đó mà đổi người. Lời tuyên bố này cũng không tính là nói dối. Chỉ là nhà sản xuất Mã coi trọng kỹ thuật diễn của Giản Lan, cũng chưa chính thức nói qua vốn dĩ cũng chưa an bài.

Tin tức này vừa đưa ra, fans Giản Vân lại càng hăng, mắng chửi đến say mê

[chỉ là vai nữ hai mà thôi? Giản Lan nhà mấy người đến cái áo rỗng điện ảnh liếm cũng không thừa đâu]

[ha, nhanh như vậy đã bị vả mặt? Giản Lan nghĩ là dùng cách này để không cần diễn mà vẫn được lăng xê sao?]

Fans Giản Lan cũng phản bác, bắt quá không đầu lại được với vẻ hùng hổ của bên kia, các cô cũng không có sự tự tin. Sức chiến đấu tự nhiên cũng bị hạ xuống.

Giản Vân trong lúc quay cũng không quên để ý động thái trên mạng xã hội. Thấy nhiều người chế giễu Giản Lan cố ý lăng xê, tâm tình của cô ta cũng trở nên tốt hẳn. Tâm tình tốt như vậy, Giản Vân nhìn không nổi bên khoe khoang.

@ Giản Vân V: Cảm ơn lòng tốt của đạo diễn, tôi sẽ nỗ lực tập luyện kỹ thuật diễn xuất của bản thân, không làm những người yêu quý tôi phải thất vọng. Cơ hội này khó mà có được.

Giản Vân tự mình ba hoa, fans của cô cũng lập tức nổi hứng điên theo, điên cuồng đim Giản Lan

[chúc mừng Vân Đóa nhận được vai diễn tốt như vậy, chờ mong bộ phim ra mắt]

[ngay từ đầu coi trọng Vân Đóa, fans Giản Lan đừng cố lăng xê cho cô ta nữa, vai diễn cũng không thuộc về mấy người]

[đừng để ý Giản Lan nữa, bằng không sau này cô ta sẽ vẫn còn hút máu Vân Đóa của chúng ta mất. Tôi chưa thấy qua một người chị nào lại ác độc như vậy]

Lúc này, Giản Lan cũng vừa chụp xong tạo hình. Cô ngay lập tức nghiên cứu kịch bản không có thời gian đăng nhập Weibo nên nhất thời không biết trên mạng đang có một trận náo nhiệt.

Sau đó cũng tuyên bố ảnh tạo hình, lúc này Giản Lan mới dùng weibo để quảng cáo một chút. Kết quả vừa đăng lên, ngay lập tức trở thành hot search.

[bột thì là nát chưa? Chỉ là một vai nữ hai, có gì để mà đắc ý cơ chứ? Lan Bảo nhà chúng ta vào vai nữ một chưa lên tiếng này]

[bộ phim rác rưởi này Lan Bảo vốn dĩ không để vào mắt, hi hi/ nhe răng/nhe răng]

[tạo hình của hai bộ này thật là đối lập quá đi, thật đúng là thô sơ, giá trị nhan sắc của Giản Vân cũng hoàn toàn thua kém Lan Bảo nhà chúng ta]

Giản Vân cùng đồng fans của cô ta đầu tiên có bao nhiêu kiểu ngao thì giờ đây đều bị vả đến đau. Ai có thể nghĩ tới Giản Lan tự nhiên cũng có thể nhận đóng 1 bộ phim điện ảnh, lại còn vào vai nữ chính.

Giản Vân tức giận đến tím người, đột nhiên cảm thấy mình diễn phim thật thấp kém, bối cảnh đạo cụ trang phục đều không bằng .

Dựa vào cái gì mà Giản Lan đều có thể nhận được vai diễn tốt như vậy mà cô ta lại không có? Vì cái gì mà vận khí Giản Lan tốt như vậy?

Trợ lý của Giản Vân biết tính tình của cô ta không tốt, chạy nhanh đến an ủi: “ Em đừng vội, kỹ thuật diễn của cô ta không bằng em. Đến lúc công chiếu khẳng định sẽ bị ném đá toi tã, không biết sẽ bị mắng thành cái gì đâu. Em đừng lo lắng.”

“Cút đi”- Giản Vân cảm thấy phiền phức, có người nói ra chuyện này càng thêm bức bối.

Trợ lý như định nói thêm điều gì, kết quả cuối cùng vẫn là rời đi.

Sau khi trợ lý rời khỏi, Giản Vân buồn bực mà đem đập vỡ đồ đạc trong phòng, sau đó gọi điện cho Lục Nhiều

“Anh nói xem, Giản Lan đề có thể đạt được vai nữ chính này, đã phải ngủ với bao nhiêu người?” – Giản Vân khinh thường hỏi

Chỉ có thể dùng những suy nghĩ ác độc này đem áp lên người Giản Lan, trong lòng Giản Vân mới có thể thoải mái chút.

Nhưng những lời nói này làm Lục Nhiều nhớ tới việc Giản Vân cũng vì muốn vai này mà trả giá đắt. Tức khắc Lục Nhiều có cảm thấy chút bài xích.

Bên kia đột nhiên an tĩnh, cũng không phụ họa nói theo cô ta như trước kia. Tuy nhiên Giản Vân lại không nhận ra được điểm này, vẫn tiếp tục nói không ngừng: “ Đến lúc không có danh tiếng, để xem còn ai trọng dụng cô ta?”

Sau khi cùng Lục Nhiều nói chuyện một hồi lâu, Giản Vân trong lòng mới thoải mái hơn chút. Cứ vui vẻ đi, hiện tại Giản Lan có bao nhiêu đắc ý, tương lai sau này chiếu phim nằm liệt giữa đường, khẳng định sẽ rơi vào thê thảm.

Giản Lan mỗi ngày đều xoay như chong chóng, trừ những lúc đóng phim thì xem kịch bản, tất cả đều đặt dưới kịch bản. Cho nên dù khách sạn có bếp nấu, cô trước nay lại vô dụng nên cơ bản chỉ ăn com hộp.

Hôm nay cô diễn xong, đang định tới lấy com hộp, sau đó tiếp tục nghiên cứu kịch bản, điện thoại bỗng nhiên vang lên. Giản Lan nhìn thấy tên người gọi tới, không chút biểu hiện mà trả lời, một tay vẫn còn đang xem kịch bản.

“Sao?”

Điện thoại bên kia truyền tới giọng một thiếu niên trầm thấp từ tính. “Chị, tôi ở dưới tầng.”

Thanh âm trầm khàn, dường như đang ở bên tai cô nói nhỏ.

Giản Lan chớp chớp mắt, “Sao cậu lại tới đây?”

“Hôm nay là thứ sáu, chị ở phòng nào?” Phó Vọng hỏi.

Giản Lan nói ra số phòng của mình. Tắt điện thoại, cô mới nhớ ra an ninh của khách sạn này rất tốt, nếu như không báo trước, chắc chắn sẽ không thể bước vào. Cô buông kịch bản, chuẩn bị đứng dậy ra đón Phó Vọng thì chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Giản Lan ra mở cửa, người đứng ngoài đó là Phó Vọng. Cậu thiếu niên ăn mặc sạch sẽ, áo sơ mi đen, vì sợ bị người khác chụp lén nên còn cố ý đội mũ lưỡi trai.

Giản Lan mời cậu vào trong phòng. Vừa rót nước, vừa tò mò hỏi cậu: “ Hôm nay không phải thứ sáu sao? Sao lại tới đây?”

“Nhớ chị”. Phó Vọng cố tình làm nũng.

Giản Lan nghe vậy cũng bất đắc dĩ mà cười, thật là dính người.

“Tôi chuẩn bị đi lấy com hộp, cậu chờ một chút.”

Phó Vọng từ phía sau ôm lấy cô, ngoan ngoãn nói: “ Không cần ăn com hộp, tôi giúp chị nấu com.”

Trên người cô phảng phất hương nước hoa, làm bùng lên ngọn lửa trong lòng Phó Vọng.

Cảm thấy lồng ngực ấm áp phía sau áp tới, Giản Lan thân thể chợt cứng đờ. Sau khi nhận ra người phía sau là ai, cô mới dần dần thả lỏng lại.

Phó Vọng đầu đặt trên vai cô, tham lam ngửi hết mùi hương từ cô, mi mắt rũ xuống, che khuất niềm mê luyến cực hạn trong mắt.

Giản Lan xoay người, đang chuẩn bị nói gì đó, miệng đã bị lấp kín. Phó Vọng hôn cô rất nghiêm túc, cánh môi ướt át mà mềm mại, đem đến hơi lạnh như thạch trái cây.

Động tác của cậu ôn nhu, thậm chí còn mang theo chút cẩn thận lấy lòng khiến Giản Lan không nhẫn tâm mà đẩy cậu ra.

Ôm hôn trong chốc lát, Phó Vọng rốt cuộc cũng buông ra. “Như thế mà đã hôn rồi?” Giản Lan buồn cười hỏi.

“Tôi nhìn không được.” Phó Vọng rũ mi, vẫn gắt gao ôm cô vào lòng. Anh có làn da khá mỏng, căn bệnh này ở thời điểm đối mặt với Giản Lan càng đặc biệt rõ ràng. Nếu có thể anh muốn được ôm cô, thân thiết với cô mọi lúc mọi nơi.

“Rồi, giờ thì buông tôi ra, chuẩn bị nấu cơm thôi.”

“Tôi làm cho, chị nghỉ ngơi đi.”

Phó Vọng ấn cô ngồi xuống sô pha, xắn tay áo sơ mi, để lộ bắp tay trắng nõn. Anh mở tủ lạnh nhìn qua nguyên liệu nấu ăn, chọn mấy thứ rồi qua phòng bếp nấu ăn.

Giản Lan nhìn bóng dáng anh, môi không tự giác mà cong lên một nụ cười. Anh vội vàng nấu cơm còn cô ngồi trên sô pha xem kịch bản.

Lần này cô đóng vai một mỹ nữ kiểu điểm, không chỉ phong tình vạn chủng, mà còn vừa thông minh, lương thiện, đối với Tần Tu Tề đóng vai quân nhân, tình cảm thực phức tạp.

Đúng lúc đang đọc kịch bản, cửa đột nhiên bị ai đó gõ. Giản Lan theo bản năng nhìn về phía phòng bếp, đúng lúc Phó Vọng cũng quay đầu qua. Ánh mắt anh khẽ động, chủ động đóng cửa phòng bếp.

Giản Lan đứng dậy đi mở cửa. Bên ngoài là Tần Tu Tề, anh vẫn còn mặc quân trang, cử động lưu loát.

“Tần ca tìm tôi có việc gì?” Giản Lan vẫn chưa mời anh vào phòng.

“Tìm cô để luyện diễn.” Tần Tu Tề trong bộ dạng lén lút kỳ thực lại vô cùng ôn hòa, không giống lúc anh sắm vai lãnh khốc trong phim.

Nếu như vậy Giản Lan cũng không có lý do gì để cự tuyệt, đành mời anh vào phòng.

“Ngày mai đoạn ca vũ tương đối quan trọng, chúng ta nên luyện trước một chút.”

“Được”

Tần Tu Tề nghe thấy phòng bếp có động tĩnh, nghi hoặc hỏi: “Có người?”

“Phải, là trợ lý.”

Tần Tu Tề gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Chỉ là lúc cúi đầu, trong mắt hiện ra một ý cười. Anh cùng Giản Lan diễn theo kiểu phối hợp, chân tay không đụng chạm nhiều nhưng vẫn cần thiết cho việc diễn cảnh ái muội, như có, như không, vậy nên vẫn gặp phải khó khăn khá lớn.

Tần Tu Tề ngồi trên ghế sô pha, Giản Lan cầm ly đựng rượu vang bước tới, ánh mắt mị hoặc ở bên tai anh nói nhỏ.

“A” Tần Tu Tề tươi cười, ánh mắt có tia hứng thú nhàn nhạt.

Nói xong lời thoại, anh đem cô giam vào lồng ngực, cúi xuống hôn. Đương nhiên anh chỉ làm động tác, kỳ thật môi cũng không chạm tới da thịt cô. Hai người kỹ thuật diễn đều không tồi, luyện vài lần đều không còn sai biệt lắm, phỏng chừng mai một lần là có thể xong.

Chờ Tần Tu Tề rời đi, Phó Vọng bình tĩnh cùng Giản Lan ăn cơm, dường như vừa rồi cái gì cũng chưa xảy ra. Không biết vì điều gì, nếu Phó Vọng vì ghen tị mà chủ động làm nũng, Giản Lan đều cảm thấy bình thường. Nhưng một khi cậu biểu hiện bình tĩnh đến lạ thường, trong lòng cô không khỏi cảm thấy chột dạ.

Giản Lan chủ động gấp đồ ăn cho anh, sau đó dùng ánh mắt để xem phản ứng. Phó Vọng không ngẩng đầu lên, tiếp tục yên lặng ăn cơm. Ăn cơm xong, anh lại yên lặng đem bát đĩa rửa sạch.

Chờ Phó Vọng quay lại ghế sô pha, Giản Lan chủ động tiến tới gần, nằm lên đùi anh. “Phó giáo sư ghen cũng thật ác liệt.” Từ góc độ này, cô có thể nhìn rõ yết hầu nhô ra của anh.

Phó Vọng vẫn như cũ, thờ ơ, ánh mắt nhàn nhạt. Giản Lan hai tay ôm lấy cổ anh, hơi dùng sức, ép anh phải cúi đầu, rồi bắt ngờ hôn một cái. Lần này Phó Vọng lại có ý quay đầu, tránh cái hôn của cô. Nụ hôn lướt qua gương mặt của anh.

“Còn tức giận không?” – Giản Lan néo néo lỗ tai anh.

Phó Vọng hai tay nâng cô lên đặt lên người mình, ghé sát tai, thấp giọng hỏi: “Buổi tối tôi ngủ đâu?”

Giản Lan lúc này mới nhớ ra chỗ này chỉ có một phòng ngủ. Nếu bọn họ không muốn ngủ chung giường, nhất định phải có một người ngủ ngoài sô pha.

“Tôi ngủ ở sô pha.” Giản Lan nói.

Phó Vọng cắn cắn lỗ tai cô trừng phạt. Hơi thở phảng phất bên tai, gò má Giản Lan nóng lên, theo bản năng mà né tránh.

“Vậy cậu ngủ sô pha.”

Phó Vọng lại rừ mi, kiên nhẫn trêu đùa với sợi tóc của cô, “Sao không phải ngủ chung một giường?”

Anh cố ý tới đây, không phải chỉ để ngủ ở sô pha.

“Quá nhanh”. Giản Lan ý muốn nói, bọn họ tiến triển quá nhanh, cô tạm thời không thể cùng anh làm bước cuối cùng.

Nhưng Phó Vọng lại hiểu nhầm ý cô.

Anh ở bên tai thủ thi, “Không mau”.

“Tôi nói là chúng ta tiến triển quá nhanh, cậu lại nghĩ gì vậy? Thật xấu xa.” Giản Lan buồn cười mà nhìn anh.

Phó Vọng vành tai ửng đỏ, hơi có chút ảo não, cúi đầu hôn cô. “Ngủ chung giường, chặn một chiếc chăn ở giữa”. Những lời này anh nói ra lúc vẫn còn hôn cô.

“Được”

Buổi tối lúc đi ngủ, Giản Lan tắm rửa trước. Lúc bước ra, người mang váy ngủ, để lộ làn da trắng nõn trơn mềm, phía sau lưng còn có vết hình con bướm xinh đẹp như ẩn như hiện, làm người nào đó không rời tầm mắt.

“Tôi lướt cậu”. Cô đưa lưng về phía anh, sấy tóc.

Yết hầu của Phó Vọng lên xuống, ánh mắt tối sầm vài phần. Anh hiện tại hoài nghi chính mình buổi tối có thể nhẫn nhịn được hay không. Lúc sau anh cũng bước vào phòng tắm, đóng cửa lại. Khi ra ngoài, Phó Vọng để trần phía trên, chỉ mặc quần ngủ, vai rộng eo thon, dáng người không thiếu sót điều gì.

Giản Lan nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục dựa vào đầu giường xem kịch bản.

Phó Vọng lau khô tóc, lên giường nằm.

Nhìn kịch bản thêm một lúc, Giản Lan mới hạ xuống.

“Đưa di động của cậu đây.” Cô vươn tay về phía Phó Vọng.

Phó Vọng ngoan ngoãn đem điện thoại giao cho cô. Giản Lan một cái cũng không xem qua, trực tiếp đem bỏ vào tủ của mình phía đầu giường. Tâm trạng phòng bị cũng chỉ để ngừa mọi việc. Nếu thật sự bị chụp ảnh, cô đảm bảo ngày mai sẽ lên hot search.

“Chỉ sợ tôi chụp lên chị sao?” Phó Vọng một tay chống lên giường, thân mình nghiêng, mắt đen nặng nề nhìn về phía cô.

“Phải”. Giản Lan thẳng thắn thừa nhận

“Tôi sẽ không chụp”

“Tôi biết rồi”. Giản Lan thấy dáng người hoàn hảo của anh, nhìn không được mà chạm vào cơ bụng của anh, cảm giác thật rắn chắc.

Phó Vọng đột nhiên căng thẳng, trong nháy mắt cơ thể liền có phản ứng. Chạm phải ánh mắt, Giản Lan nhanh tay thu về, không dám lộn xộn.

“Ngủ”. Cô nhanh chóng chui vào chăn, giờ tay tắt đèn ở đầu giường.

“Chị”. Phó Vọng thò tay sang, cách một lớp chăn mà ôm cô, thanh âm do bị chèn ép nên rất thấp.

Trong bóng đêm, Giản Lan không nhìn rõ cảm xúc của anh, đương nhiên sẽ không nhìn ra ánh mắt tràn đầy tình yêu mãnh liệt của anh.

“Ngủ ngoan đi”. Cô xoa xoa mái tóc của anh. Mái tóc vừa mới gội quả thật còn mềm, hơi chút ẩm ướt.

Phó Vọng không nghe lời, vẫn bám trên người cô, còn thân mật dùng đầu cọ cọ vào chăn.

Anh không nghĩ đơn thuần chỉ cùng cô ngủ, còn muốn làm những điều khác.

“Không muốn ngủ?” Giản Lan hít sâu một hơi hỏi.

“Phải”. Phó Vọng hai mắt sáng lên, chờ mong nhìn cô.

Giản Lan bỗng nhiên vén chăn phía mình, “Vào đi”.

Phó Vọng sững sờ tại chỗ, tim đột nhiên đập loạn. Tự nhiên thuận lợi như vậy sao. Anh không dám tin mà chui vào.

Vừa mới chui vào, cả người đã bị hương thơm ấm áp ngọt ngào vây quanh, thiếu chút nữa đã làm anh mất tự chủ. Thân hình mềm mại của Giản Lan dán vào người anh, chỉ là nhẹ nhàng ôm anh, còn lại mọi thứ đều không làm.

Phó Vọng một cự động nhỏ cũng không dám, tim đập vang như sấm sét, từng hồi đánh tới màng tai, gân xanh nổi đầy trên trán. Đôi tay nắm chặt thành quyền, buồn ra rồi lại nắm lại. Hắn cảm thấy bản thân như sắp nổ tung, ngọn lửa trong lòng sắp bốc cháy. Chỉ ôm được hai phút, Phó Vọng nhịn không nổi, đẩy cô ra, “Chỉ, tôi khó chịu.”

Trán anh đỏ một tầng mồ hôi mỏng, yết hầu cũng khản trương lên xuống.

“Hiện tại muốn ngủ rồi sao?” Giản Lan khẽ cười.

“Phải”. Phó Vọng mặt đỏ, lỗ tai nóng lên, thanh âm khàn khàn như đè nén điều gì.

Giản Lan buông anh ra, Phó Vọng lập tức rời khỏi chăn, ngoan ngoãn nằm cách xa cô.

“Tôi đi một chút”, Nói xong Phó Vọng liền chui ngay vào nhà tắm, lưng dựa trên cửa, miệng thở phì phò, ngực kịch liệt đập phồng, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng.

Giản Lan biết anh muốn làm gì. Bất quá cô không muốn quản, cứ thế đắp chăn đi ngủ. Chờ đến lúc Phó Vọng bình tĩnh quay lại, Giản Lan đã thờ ơ, chìm vào giấc ngủ.

Không phải đối mặt trực tiếp xấu hổ, anh nhẹ nhàng thờ ra. Phó Vọng cẩn thận nằm xuống ở bên cô.

Căn phòng tối om, anh hơi động người, tham lam mà si mê ngắm nhìn cô. Sau khi thích ứng với bóng tối, anh có thể nhìn thấy cô đang nhắm chặt hai mắt, chớp mũi tình xảo cùng cánh môi mềm mại hiện lên. Anh nhìn không được, cúi đầu hôn cô. Phó Vọng không nghĩ ngợi, cứ thế nhìn cô chăm chăm, dường như hôn cô cả đêm. Anh biết hành động của mình là bệnh hoạn, không giống người bình thường, là một kẻ điên. Nhưng anh nhìn không được, muốn thân mật với cô nhiều hơn một chút.

Đến sau nửa đêm, Giản Lan nhú mồm, cơ hồ như gặp ác mộng, ngủ không an ổn. Phó Vọng mơ hồ nghe được cô trong miệng nói điều gì, theo bản năng ghé sát vào. Sau đó anh nghe được: “Tuồng Triều, anh mau cắt cho tôi”

Giản Lan cau mày, trong thanh âm hỗn loạn không che dấu sự chán ghét. Phó Vọng như bị hắt một bát nước lạnh vào mặt, sững sờ tại chỗ. Trước đây anh chưa từng nghĩ tới, Lan Lan đối với anh lại bài xích, chán ghét tới như vậy. Trong mộng gặp phải điều bảo anh mau chóng cắt ngay.

Nếu như một ngày, Lan Lan phát hiện thân phận của anh, sẽ còn cùng anh ở bên nhau sao?

Phó Vọng càng nghĩ, tâm càng lạnh.

Qua một lúc lâu, Giản Lan mới giãn mày, cũng không còn nói mê. Nhưng đến lượt Phó Vọng bị chính thanh âm vừa rồi làm cho tâm không yên, cả đêm mất ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay không có canh hai, bạn quá

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Niên Mắc Bệnh Có Cháp Lừa Dối Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.